Digitized by Google
Machine Translated by Google

MINU LEEGIONÄRILE

Per

CORNELIU ZELEA CODREANU

Machine Translated by Google

Corneliu Zelea Codreanu

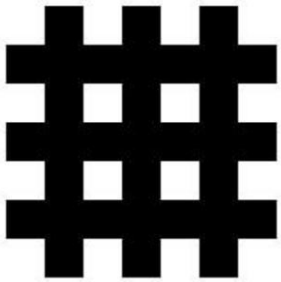

Leegioni märk

Tõlgitud Google Translate

INDEKS

leegionäride jaoks

ELLU VÄLJAMINEK

Dobrine metsas

Iasi ülikoolis

valmistatakse ette revolutsiooni

Riiklik südametunnistuse valvur

Constantin Pancu I

Riikliku Monopoliagentuuri hõivamine südametunnistuse valvuri poolt

Riiklik Trikoloori lipp Nicolina teoste kohal

Natsionaalkristlik sotsialism ametiühingud

Rahvuslased Sotsialismi usutunnistus

rahvuslik-kristlik

Tõeline portree olukorrast 1919. aastal

Rumeenia tööliste juhid

Juudi ajakirjanduse suhtumine

Esimene üliõpilaskongress pärast sõda

Iasi ülikooli avamine 1920. aasta sügisel

Ülikooliaasta 1920-1921

Iasi ülikoolist igaveseks välja heidetud

Õigusteaduskonna nõukogu

Ülikooliaasta 1921-1922

Õigusüliõpilaste ühingu president

Cernauti ülikooli külastamine

Arvustus "Apararea Nationala"

Kristliku Üliõpilasühingu asutamine aukohus

Ülikooliõpingute lõpus

1922. aasta suvi

Saksamaal

ÕPILASLIIKUMINE

10. detsember 1922

"Numerus Clausus"

JUUDI PROBLEEM

juutide arv

Rumeenia maa probleem

Linnade probleem

Rumeenia kooli probleem

Rumeenia valitseva klassi probleem

Rahvuskultuuri probleem

Tagasi Rumeeniasse

Iasis

Google Translate

Bukarestis

aastal Cluj

Iasi assamblee 4. märts 1923 Kaitseliidu asutamine

Rahvuslik , 4. märts 1923 81

Muud antisemiitlikud ja natsionalistlikud organisatsioonid

"Rumeenia rahvusfascia" ja "Rumeenia tegevus"

Art. muutmine. Põhiseaduse

artikkel 7 Minu esimene

Arreteerige **Rumeenia suurmehed 1879**

Vasile Conta

Vasile Alecsandri

Mihail Kogalniccanu

Mihail Eminescu

Ion Heliade Radulescu

Bogdan Petriceicu Hajdeu

Costache Negri

AD Xenopol

Üliõpilaste üldstreik jätkub 1923.

aasta juunis

Judaismi plaanid Rumeenia rahvuse vastu

Rumeenia rahva vastu

Rumeenia maa vastu

Üliõpilasliikumise vastu

Juutide argumendid ja hoiakud

Üliõpilasliikumise juhtide kongress

LANC kongress Campul-Lungis

1923. aasta oktoobrikuu üliõpilaste vandenõu

Vacaresti vanglas

Väljaspool

Moti lest Vacaresti õpilastele

Mõtted uuest elust

Poliitikute isolatsioon

Kättemaks reetmise ja kohtuotsuse eest

Iaasis

AASTA SUURED KATSETUSED

Kristlik kultuurimaja

Esimene tööpõld

uus löök

Aias löökidest rabatud

Üleval linnapea kabinetis

Rarau mäel

Rarau mäel

minu kihlus

Mota-Vladi kohtuprotsess

Aias toimunu ümber

Professor AC Cuza sõnad

Protestikoosolekud Manciu vastu

Määratakse haldusjuurdlus

saatuslik päev

Masinlõi tõlgitud Google

Kaks artiklit Manciu juhtumi kohta
Näljastreik
Üksi Galatas
Kohtuotsus antakse üle Focsanile
Turnul-Severinis
Kohtuotsus
Naastes Iasisse

JUUNI 1925 – JUUNI 1926

Minu abielu
Ristimistseremoonia Ciorastis
Aasta pärast jätkub töö
Ohud, mis ähvardavad poliitilist liikumist
Juhi kriitika
Südametunnistuse juhtum
Prantsusmaal koolis
Prantsusmaal
koolide üldvalimistel kodus
Alpides
Pinet-d'Uriage'is prantsuse talupoegade seas
Bukarestis – Kristlik Kaitseliit jagunes kaheks Mis juhtus
Minu reaktsioon sellele asjade seisule

ARCHANGE MICHAELI LEEGION

Peaingel Miikaeli leegion
Mateeria versus vaim
Põhjus
reetmise vastu
Leegionielu algus meie programm
Rumeenia avaliku elu aspekte
Meie kartused selle maailma ees
Arengu etapid
Leegion "Pamantul"
Stramosec"
Esimese väljaande sisu
Leegionäri eetika aluspõhimõtted Lahingu
vastu huvitatus
Huvitus lahingu vastu
Võitlus ülevaate säilitamise eest
Teised meie ülevaate esimestest väljaannetest leitud
nimed Meie tegevus väljastpoolt vaadatuna
väljaspool kujundeid
Rahvuslikud liikumised ja
diktatuur Algus

Masinlõi tõlgitud Google

organisatsioon The Vows of the
Esimesed leegionärid
– uus lahing
Materjalitüübi probleemid
aasta suvi
1928 Võitlus vaesusega

Professor Gavanescul saab porikoti vastu
Esimene juhtide kogu ja leegionäride senati moodustamine

RAHVAMASSIDE EEST

motiivide hulgas
motiivide hulgas
Otsus minna massidesse
15. detsember 1929
Transilvaanias, Ludosul-de-Muresis
Bessaraabias
Jälle Bessaraabias
Probleemid Maarjamaal
Marss Bessaraabiasse on keelatud
Katse minister Anghelescu elu vastu

Peaingel Miikaeli leegioni laialisaatmine ja vahistamine
raudkaartlase **order**
Kohtuotsus
Leegioniliikumine esimestel valimistel
Neamti kampaania

DEMOKRAATIA RAHVUSE VASTU

parlamendis
Erinevad tähelepanekud demokraatia kohta
Valimine, valik, pärilikkus
Üksikisik, rahvuslik kollektiiv, rahvus
rahvus
Rahva ülimad eesmärgid
Monarhia ja monarhia seadus
Tutova lahing
Kaardiväe teine laialisaatmine
uued üldvalimised
Parlamendis teist korda
Leegionäride organisatsiooni seisukord 1932-1933

CALUMNIAL RÜND

"Anarhiline ja terroristlik liikumine"
"Raudkaart teenistuses
Freigners" "Raudkaart hitlerlaste
teenistuses trükkivad võltsitud rahatähti Rasinaris

Tõlgitud Google Translate'i abil

surmameeskond
Teiusel
Visani ema
Vabaerakond võtab vastutuse hävitamise eest
Raudse kaardiväe **seltsimehed**

See köide sisaldab minu nooruspõlve, vanuses 19–34, lugu selle tundeid, usku, mõtteid, tegusid ja teie vead.

CORNELIU CODREANU

Google'i tõlgitud

LEEGIONÄRILE

6. detsember 1935

Cannen Sylva

LEEGIONÄR ,

Kirjutan meie leegionäride perele. Kõigile leegionäridele: külades, tehastes ja ülikoolis käijatele. Ma ei pööra tähelepanu ühelegi raamatuautoritele kehtestatud eeskirjadele. Mul pole aega. Kirjutan kiirustades lahinguväljal, keset rünnakuid. Sel tunnil oleme igast küljest ümbritsetud. Vaenlased ründavad meid reetlikult ja reetmine hammustab
meie.

Kaks aastat olime seotud kurikuulsa tsensuuri ahelatega. Ajakirjandus on kahe aasta jooksul sallinud meie ja leegionäri nime vaid solvamist. Reetlikkus sajab meie peale, kui meie vaenlased rõõmustavad ja ootavad, kuni me sureme. Kuid need arguse rüütlid ja ka nende isandad on varsti veendunud, et kõik rünnakud, millega nad lootsid leegioniliikumist hävitada, kogu nende agitatsioon ja meeleheitlikud pingutused jäävad viljatuks.

Leegionärid ei sure. Püstised, liikumatud, võitmatud ja surematud, näivad nad olevat alati võitnud jõuetu vihkamise krampide üle.

*

– –

Arvamus, mille järgnevad jooned loovad mitteleegionaarses maailmas, ei oma mulle tähtsust ja selle mõju sellele maailmale ei paku mulle huvi.
Ma tahan, et teie, sõdurid teistest Rumeenia horisondist, neid mälestusi lugedes tunneksite neis ära omaenda mineviku ja mäletaksite oma lahinguid; elage uuesti läbi kannatusi, mida kannatasite, ja lööke, mille andsite meie rahvale; täitke nende südamed tulega ja püsige kindlalt selles raskes ja õiglases võitluses, millega olete seotud ja millest meil kõigil on käsk väljuda võitjana või surnuna. Ma mõtlen sinust kirjutades.

Teist, kes te surete, võttes vastu surma ristimise meie traakia esivanemate rahulikkusega. Ja teie, need, kes peate astuma üle surnute ja nende haudade, kandes oma kätes Rumeenia võidu lippe.

ELLU VÄLJAMINEK

Google tõlgitud

DOBRINI METSAS

Siin me oleme, kogunesime 1919. aasta kevadisel pärastlõunal Dobrina metsa, mis seisab Husi ümbruse kõrgustel valvurina.

WHO? Umbes 20-liikmeline rühm gümnaasiumiõpilasi, teise kursuse üliõpilasi, noorureid ja pensionäre.

Ma kogusin need noored seltsimehed kokku, et arutada tõsist probleemi, kuigi meie elu oli alles algamas. Mida me teeme, kui bolševikud meile peale tungivad? Minu arvamus, millega teised nõustusid, oli järgmine: kui bolševike sõjavägi ületab Dnestri, siis Pruth, jõudes meie piirkonda, ei allu, vaid varjume relvastatult metsa; korraldame seal Rumeenia tegevus- ja vastupanukeskuse ning oskusliku tegutsemisega raputame vaenlase maha; säilitame alistumise vaimu ja hoiame linnades elavate Rumeenia masside seas lootuse sädet. Andsime kõik keset põlist metsa vande.
See mets oli kuulsa Tigheciu metsa nurk, mille radadel on läbi Moldova ajaloo paljud vaenlased surma saanud.

Otsustasime soetada relvi ja laskemoona, hoida täielikku salajastust, teha seal metsas luure- ja lahinguõppusi ning luua rinde, mis varjab meie kavatsusi. Leidsime selle rinde hõlpsalt üles ja tegime selle peagi teoks: Husi kolledži üliõpilaste rahvuskultuuriline ühendus, mida nimetasime "Mihail Kogalniceanuks".
Selle kiitis heaks kolledži direktor. Siis hakkasime linnas koosolekuid ja loenguid pidama. Tegelesime tavaliste asjadega avalikult, metsas aga simuleerisime lahinguõppusi. Nendes tiitlites oli võimalik relvi leida kõikjalt, nii et umbes kahe nädalaga kogusime kõik vajaliku kokku.

*

– –

Riigis valitses siis selline kaootiline seis, et meie, kuigi ainult alla 18-aastased lapsed, saime väga hästi aru. Kõik mõtlesid bolševike revolutsioonile, mis oli piirist vaid mõne sammu kaugusel käimas.
Talurahvas astus sellele hävituslainele instinktiivselt vastu, kuid täiesti organiseerimata, ei suutnud tõsist vastupanu osutada. Kuid tööstustöölised libisesid järsult kommunismi poole, olles süstemaatiliselt toidetud nende ideede kultusega juudi ajakirjandusest ja üldiselt kõigist linnades elavatest juutidest.

Iga juut, kaupmees, intellektuaal või kapitalist-pankur oma tegevusraadiuses oli nende Rumeenia-vastaste revolutsiooniliste ideede esindaja.
Rumeenia intelligents oli otsustamatu, riigiaparaat segaduses. Iga hetk võib oodata mõne kindla ja organiseeritud elemendi sisemist purset või sissetungi Dnestrisse. See välistegevus, mis on kooskõlastatud sisemiste juudi-kommunistlike jõukude omaga – mis võis meid tabada, hävitades sildu ja õhku lasta laskemoonavarusid – oleks siis otsustanud meie kui rahva saatuse. Just sellistes oludes, meie mõtted, segaduses, hõivatud meie äsja ühinenud riigi elu ja vabadusega pärast rasket sõda, idanes meie nooruslikus peas idee, mis viis meid Dobrina metsas vande andmiseni. .

Viis aastat veetsin Nicolae Filipescu* valvsa pilgu all Manastirea Dealului (Klooster mäel) sõjaväeakadeemias, kus puhkab Vapra Michaeli pea. Seal kooli ülema majori, hilisema kolonel Mareel Olteanu ja leitnant kapten Virgil Badulescu käsul. Emil Palangeanu ja õpetajate juhendamisel sain karmi sõjalise hariduse ja eluterve usalduse oma jõudude vastu.

*Endine kabinetiminister (1900-1913), kes asutas Academia Militari, riputas oma nime... **(Tõlkija märkus.)**

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Tegelikult jääb sõjaline haridus mulle kogu eluks. Varasest lapsepõlvest veres vormitud kord, distsipliin, hierarhia koos sõduri väärikuse tundega moodustavad kogu minu edasise tegevuse juhtlõnga. Ka siin õpetati mind vähe rääkima – tõsiasi, mille pärast hakkasin hiljem "jutupoksi" vihkama ja palju rääkima.
Siin õppisin armastama kaevikut ja põlgama elutuba.

Sõjateaduse arusaamad, mis ma omal ajal sain, panevad mind hiljem hindama kõike läbi selle teaduse prisma. See inimliku ja sõjaväelise väärikuse tunde kultus, milles ohvitserid mind koolitasid, tekitaks mulle raskusi ja kannaks kannatusi maailmas sageli ilma au ja väärikuseta.

1916. aasta suve veetsin kodus Husil.
Mu isa kutsuti viimase kahe aasta jooksul sõjaväkke ja lahkus rügemendiga Karpaatidesse. Ühel ööl äratas mu ema mind üles ja ütles nuttes ja ristis: "Ärka üles, kõik kirikute kellad helisevad." Oli 15. august 1916, Santa Maria püha. Sain aru, et mobilisatsioon oli välja kuulutatud ja Rumeenia sõjavägi oli sel hetkel ületanud mäed.

Emotsioonidest tulvil kogu mu keha värises. Kolm päeva hiljem lahkusin kodust, et isale järgneda, ajendatuna soovist olla ka mina eesliinil võitlejate hulgas. Lõpuks, pärast paljusid seiklusi, jõudsin ma rügemendi juurde, kus mu isa juhtis kompaniid, kolonel V. Piperescu juhitud 25. jalaväerügementi, kui see Oituzi orus Transilvaaniasse edenes. Minu ebaõnn oli suur, sest kõigest 17-aastasena keeldus rügemendiülem minust vabatahtlikuna. Sellegipoolest võtsin osa nii edasitungist kui ka taganemisest Transilvaaniast ja 20. septembril, kui isa Sovata kohal Ceres-Domu mäel haavatuna langes, olin talle kasulik enne vaenlase pealetungi. Kuigi ta oli haavatud, keeldus ta evakueerimisest, juhatades oma kompanii läbi taandumise ja hiljem Oituzis järgnenud rasketesse lahingutesse. ,

Ühel öösel kell kaks sai rügement käsu edasi liikuda. Ohvitserid vaatasid oma kogunenud vägesid vaikuses nagu teeäärne hauakamber.

Mu isal paluti kolonelile aru anda. Naastes mõne aja pärast, ütles ta mulle: „Kas sul poleks parem koju minna? Varsti oleme lahingus ja see pole hea, et me mõlemad siin sureme, sest siis jääb ema kuue väikese lapsega ilma igasuguse toetuseta. kolonel helistas mulle ja ütles, et ei taha siin rindel viibimise eest vastutust võtta. "

Nägin, et ta süda kahtles: ta kõhkles, kas jätta mind keset ööd üksi, lagedale, tundmatutele teedele, 40 kilomeetri kaugusele lähimast raudteest.

Tema pealehakkamist märgates pöörasin aga oma karabiini ja kahte padruniriiulit, kui rügemendi kolonnid edasi liikusid, kadusid öövaikusesse ja pimedusse. Jäin üksi kraavi äärde, nii et alustasin vana piiri ja kodu poole.

Kui aasta hiljem, 1. septembril Botosani Sõjaväe Jalaväekooli astusin, mõtlesin veel rindele pääsemisele. Siin täiendasin oma sõjalist haridust ja teadmisi, 1. septembrist 1917 kuni 17. juulini 1918 Sõjakooli Teguskompaniis. Neli silmapaistvat ohvitseri, kolonel Slavescu, kapten Ciurea, leitnant. Florin Radulescu ja Maj Steflea juhatasid mu samme võitluse ja ohverduse teedel oma kodumaa eest.

Möödus veel üks aasta – 1919. aasta tõi rahu ja meie, surevad lapsed, hajutati, igaüks oma koju.
Mu keskkooliõpetajast isa oli eluaegne natsionalistlik võitleja. Minu vanaisa oli metsainsener, nagu ka minu vanavanaisa. Minu rahva rahvas oli algusest peale, kõigil rasketel ajaloolistel aegadel, metsade ja mägede rahvas. Seetõttu jäi minu sõjaline väljaõpe ja soontes voolav veri Dobrina tegevusele - naiivne ilming - tõsiduse noot, mida meie noor vanus poleks eeldanud.

Neil hetkedel tundsime oma südames nende nõuannete ja kogemustega kõigi meie esivanemate kohalolekut, kes võitlesid Moldova eest samadel radadel, kuhu vaenlased kunagi ei tunginud.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

IASI ÜLIKOOLIS

SEPTEMBER 1919. a

Suvi möödus. Tegin sügisel bakalaureusekraadi* ja meie grupp läks lahku, igaüks suunas oma sammud ülikooli poole. Dobrinast on meile säilinud vaid mälestused oma riigi kaitsmisest ähvardavate vaenulainete eest, mis tõusid nii meie piiridest kui ka väljastpoolt.

Olin Husist lahkumas sellel ristteel iga noore jaoks, ülikooli avaldus, kauaoodatud ülikooliavaldus! Ettevalmistuseks oli mul kolledžis omandatud teadmiste kapital, sensatsiooniline kirjandus või vaimne perverssus, mis praegu keskkooliõpilase kujunemisaastatel - tema õnnetuseks - nii tähtsal kohal on, et ma ei maitsenud. Lisaks tavapärasele rumeenia klassikute kirjandusele lugesin läbi kõik N. Iorga ja AC Cuza artiklid Semanatorul **("Külvaja")** ja **Neamul Romanesc** ("Rumeenia rahvas"). Mu isal olid need pööningul mõnes kastis. Sinna ma vabal ajal läksin, et selle kirjandusega tegeleda. Nende artiklite põhiolemus sisaldas rumeenia rahva kolme eluideaali ülimalt väljendust:

1. Rumeenia rahva ühendamine.
2. Talurahva ülendamine maareformi ja poliitiliste õiguste kaudu 3. Juudiprobleemi lahendamine.

Kõigi tolle aja natsionalistlike väljaannete pintsakutele oli trükitud kaks maksiimi:

"Rumeenlaste Rumeenia, ainult rumeenlased ja kõik rumeenlased." - N. Iorga.

"Rahvus on inimkultuuri loov jõud, kultuur on rahvuse loov jõud." - AC Cuza.

Lähenesin Iasile suure aukartusega – Iasi armastas ja mõistis kõiki rumeenlasi, linna, mida kõik külastada tahavad.
Paljudes Moidavia linnades on mõned hiilguse killud. Me ei saa hääldada nimesid: Hotin, Barlad, Vaslui, Tighina, Cetatea-Alba, Soroca, tundmata oma hinge ülestõusmist.

Kuid ennekõike ilmuvad Suceava ja Iasi.
Suceava, Stefan Suure kindlus; ja Iasi, Cuza-Voda linn, 1859. aasta liidu linn, millest ülikooli asutamisega sai noorte ja selle õilsamate püüdluste linn.

Iasis elasid: Miron Costin, Bo dan Petriceicu Hasdeu, Mihail Eminescu, Ion Creanga, Vasile Alecsandri, ostache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogalniceanu, Sitnion Barnutiu, Vasile Conta, N. Iorga, Ion Gavanescul. Siin, nagu majakas, särab poliitökonoomikas, professor Cuza suur isiksus. Ülikoolist sai rahvusluse koolkond; Iasi, Rumeenia suurte edusammude, meie rahvusliku suuruse, ideaalide ja püüdluste linn. Suur on 1917. aasta kurbus, kui siin leidis oma rasketel tundidel varjupaiga kuningas Ferdinandi piinatud hing; suurepärane oma saatuse poolest olla 1918. aastal kõigi rumeenlaste liidulinn; suurepärane oma suure mineviku ja praeguse tragöödia jaoks - neljakümne kirikuga linn - sureb iga päev unustusse juutide lakkamatu sissetungi Iasi all, kuna seitsmele künkale ehitatud Rooma on ja jääb rumeenlaste igaveseks linnaks.

Millised uhked mälestused!
Siin kõlasid esimest korda kõlavad Alecsandri harmoonilised salmid:

Digitized by Google

* Enne keskkooli lõpetamist on vajalik põhjalik eksam. **(Tr.)**

"Kõigi sulelised

rumeenlased, tulge,
ühendame käed,"

Siin, nagu ei kusagil mujal, tunneb õpilane end õhus hõljumas vaikse Iasi kohal, selle salapäraste kutsete ja pühade impulssidega meie esivanemate vaimud. Üliõpilane Iasi kuuleb öövaikuses otsekui valust hullununa Mihail Eminescu kummitust, mis jookseb läbi linna kõverate tänavate ja oigab nagu kummitus:

"See, kes võtab võõraid
tõsiselt, söögu koerad
tema südant, söögu raisk tema
maja, õgigu halb kuulsus
tema vanemad."

See on linn, mille poole ma 1919. aasta sügisel sügava aukartusega lähenesin, olles tõmmatud selle suurest aurast, kuid samas liigutatud, et just siin olin kakskümmend aastat varem sündinud. Ja nagu iga laps, olin ma liigutatud taas oma kodumaad näha ja musitada.

Astusin õigusteaduskonda.

Sõja-aastatel suletud Iasi ülikool avati taas aasta varem. Endised tudengid, kes on nüüdseks juba abiturientidena naasnud, on jäänud pidama sõjaeelse tudengielu traditsioonilise rahvusluse juurde. Nad jagunesid kahte leeri. üks Labusca das Cartase juhtimisel ja teine Nelu Ionescu juhtimisel Law'st.

Need väikesearvulised rühmad olid rabatud Bessaraabiast kooli saabunud juudi õpilaste tohutust massist, kõik kommunistlikud agendid ja propagandistid. Ülikooli õppejõud, välja arvatud väga piiratud rühm, mida juhtisid AC Cuza, Ion Gavanescul ja Corneliu Sumuleanu, olid samade vasakpoolsete ideede osapooled. Professor Paul Bujor, üks enamuse esindajatest, kuulutas kogu riigi senatis väga kallilt: "Valgus tuleb idast", see tähendab Dnestri tagant.

Õpetajate selline suhtumine, kes pidas iga natsionalistlikku ideed või nooti "barbaarseks", põhjustas õpilaste täieliku desorientatsiooni, mõned toetasid avalikult bolševismi, teised - enamus - ütlesid: "Öelge, mis tahate, rahvuslus on
vasakpoolsed moest väljas." Labusca rühmitus libises selles suunas täielikult. , inimkond kolib Nelu Ionescu rühmitus, millega ma liitusin, hajus aja jooksul pärast mõningaid ülikoolivalimisi, mille nad kaotasid.

Nende Rumeenia-vastaste ideede edendamine, mida toetas tihe professorite ja üliõpilaste mass ning mida julgustasid kõik ühtse Rumeenia vaenlased, ei leidnud üliõpilaskonna hulgas Rumeenia vastupanu. Mõnda meist, kes ikka veel barrikaade juhtida püüdsime, ümbritses põlguse ja vaenu õhkkond. Tänavatel või ülikooli saalides sülitasid möödaminnes meile järele ja muutusid üha agressiivsemaks kolleegid, kellel on teistsugused arvamused, need, kellel on "südametunnistuse vabadus" ja kes jutlustavad kõiki muid vabaduse vorme. Tuhanded õpilased ründasid koosolekul koosoleku järel, kus propageeriti bolševismi, armeed, õiglust, kirikut ja krooni. Oli ainult üks ühendus, mis säilitas veel rumeenia iseloomu: bukovinalastele ja transilvaanlastele kuuluv "Avram Iancu" üliõpilase Vasile lasinschi juhtimisel. Alates 1860. aastast traditsiooniliselt natsionalistlik ülikool sai romaanivastase võitluse kasvukohaks.

Digitized by Google

REVOLUTSIOON VALMISEL

Kuid see olukord ei olnud täielikult ülikoolis. Peaaegu täielikult kommunismi sukeldunud Iasi tööliste mass oli valmis plahvatama revolutsiooniks. Tehastes tehti vähe tööd. Tundide kaupa pidasid nad koosolekuid ja nõukogusid; enamasti pigem poliitika kui töö kohta.

Leidsime, et plaani ja korra kohaselt saboteeriti end süstemaatiliselt: "Lahkuge, hävitage masinad, looge üldise materiaalse viletsuse seisund, mis viib revolutsiooni puhkemiseni." Ja tõepoolest, mida rohkem seda käsku järgiti, seda enam levis viletsus, ähvardas ähvardavalt nälg ja mäss paisus rahvahulkade hinges.

Iga kolme-nelja päeva tagant toimusid Iasi tänavatel suured kommunistide meeleavaldused. Need 10-15 000 nälginud töölist manööverdasid. Moskva juudi kuritegeliku käe poolt, kes paraadis tänavatel, lauldes internatsionaali, hüüdes: "Kuningaga maha !" **'Armee maha! "** Ja kandes silte, millelt võis lugeda "Elagu kommunistlik revolutsioon! "" Elagu Nõukogude Venemaa! "

Kui need oleksid võitnud, kas meil oleks vähemalt Rumeenia, mida juhiks Rumeenia töölisrežiim? Kas Rumeenia töölistest oleks saanud riigi peremehed?
Ei! Järgmisel päeval oleksime saanud kõige räpasema türannia orjadeks: talmudi ja juudi türannia. Suur-Rumeenia oleks pärast Jessi sekundilist eksisteerimist kokku varisenud.

Meie, Rumeenia inimesed, oleks hävitatud, tapetud või halastamatult küüditatud üle Siberi: talupojad, töölised, intellektuaalid, kõik korratuses. Rumeenialt ära võetud maa Maarjamaast Musta mereni oleks juutide masside poolt koloniseerinud. See on koht, kus nad oleksid ehitanud
see on tõeline Palestiina.

Olin täiesti teadlik, et neil tundidel olid kaalul Rumeenia rahva elu ja surm. Ja ka juudid, kes surusid Rumeenia töölisi revolutsiooni poole. Nad ei tundnud kaasa ahastusele, mis neil hetkedel meie südameid valdas, ega ka reettud ahastusele meie silmis. Nad teadsid, mida nad teevad. Ainult Rumeenia haritlased ei olnud teadlikud, koolis käinud haritlased, kes pidid rasketel aegadel rahvast valgustama – sellepärast nad olidki intellektuaalid – puudusid oma kohustustest. Need vääritud olendid hoidsid neil otsustavatel hetkedel kriminaalse teadvuseta, et "valgus tuleb idast". Kes oleks vastu revolutsioonilistele kolonnidele, mis marssisid ähvardavalt läbi kõigi meie linnade tänavate? Üliõpilased? Ei! intelligents?

Ei! Politsei? Siguranta *? Need, kuuldes kolonnide lähenemist, sattusid paanikasse ja kadusid. Isegi sõjaväelased ei suutnud nende teed takistada. Sest ei räägitud 1000 mehest, vaid 15 000, 20 000 organiseeritud ja näljasest.

RAHVUSLIKU SÜDAMEtunnistuse VALVE

Digitized by Google

Ühel vihmasel sügisööl 1919. aastal Kunsttööstuskooli söögisaalis, kus olin nõustaja, näitas mu sõber ajaleheteadet.

„Südametunnistuse valve peab täna õhtul, neljapäeval, kell 9, 3 Rua koosoleku Alecsandri"

Lahkusin kohe, tormasin suure kannatamatusega selle organisatsiooni kohta, mille kommunismivastaseid brošüüre olin mitu kuud varem lugenud, ja sellega liituma.
Alecsandri tn 3 vastvalminud pinkidega kaunistatud toast leidsin sealt vaid ühe mehe. Ta oli umbes 40-aastane, tugev ja räsitud, istus laua taga ja ootas inimeste saabumist. Suur pea, kaks tugevat kätt, rasked rusikad, keskmist kasvu. Ta oli Constantin Pancu, riikliku südametunnistuse valve president.

* Rumeenia julgeolekuteenistus enne kommunistide võimuhaaramist. **(Tr.)**

Tutvustasin end, öeldes, et olen üliõpilane ja tahan, et mind võetaks kaardiväe võitlejaks. Ta võttis mu vastu. Ma osalesin sellel koosolekul. Kohal oli umbes paarkümmend inimest: helilooja Voinescu; Õpilane; umbes neli mehaanikut RMS-ist*, kaks raudteelt; mitmed kaupmehed ja töölised; advokaat Victor Climescu ja preester. Arutati erinevaid küsimusi seoses kommunistliku liikumise hoogustumisega erinevates tehastes ja linnaosas ning kaardiväe organiseerimise probleemiga.

Sellest õhtust peale hargnes mu tee. pool võitluses ülikoolis, teine pool Constantin Pancuga, tööliste seas. Kiindusin sellesse mehesse ja jäin temaga pidevalt tema juhtimise alla, kuni organisatsioon lagunes.

CONSTANTIN PANCU

Constantin Pancu, kelle nimi oli mõlema leeri iga iaasia huulil, rumeenlaste poolt lootusrikkalt ja teiste õudusega lausutud, ei olnud intellektuaal.

Ta oli kaupmees, torumees ja elektrik. Ta ei jõudnud kunagi põhikooli neljast klassist kaugemale. Tal oli selge ja tasakaalukas meel, mida ta ise rikastas piisavate teadmistega. Kakskümmend aastat olid ta hõivatud tööliste probleemidega.
Ta oli mitu aastat olnud metallitööliste ametiühingu president. Ta oli esmaklassiline oraator.
Poodiumil, rahva ees, avaldas ta muljet. Tal oli hing ja südametunnistus, mis olid selgelt rumeenlased. Ta armastas oma riiki, sõjaväge, kuningat.
Hea kristlane. Tal olid tsirkusemaadleja lihased ja tõeliselt heraklene jõud.
Iaaslased tundsid teda juba pikka aega.

Enne sõda tuli Iasisse tsirkus, mis korraldas võitlusetendusi. Võitlejate hulgas oli mehi kõigist rahvastest. Ungarlased, türklased, rumeenlased, venelased jne ühel õhtul, kui üks neist oli võitnud kõik teised võitlejad, tõusis pealtvaatajate hulgast kodanik, kes palus võitjaga võidelda. Tal oli selleks volitus. Ta riietus lahti ja kaklus algas. kahe minuti jooksul löödi Ungari tsirkuse kangelane pikali ja sai lüüa.

Rumeenlane, kes publiku entusiastliku imetluse keskel võitis, oli ei keegi muu kui Constantin Pancu.
Sellepärast, kui tema lahingukutse esimest korda Iasi tänavatel ilmus, võttis jõudu kummardav avalikkus selle enesekindlalt vastu.

Tema pingutused kestsid aasta, suurenedes bolševike ohu kasvades ja vähenedes, kui see kahanes.

Algul peeti väikseid koosolekuid, seejärel meeleavaldusi, mis jõudsid 5, 6, isegi 10 000 inimeseni.
Kriitilisel perioodil peeti neid igal nädalal Prince Mircea Hallis või mõnikord Union Square'il. nende hulgas

Digitized by Google

kes regulaarselt rääkis, olin mina. Just siin õppisin ma rahva ees rääkima.
Vaieldamatult tõstis riiklik südametunnistuse valvur rumeenlaste südametunnistust kriitilisel hetkel, sellises olulises kohas nagu Iasi, ja seadis selle tõkkeks kommunismilainele.

See tegevus ei piirdunud aga ainult Iasiga. Käisime teistes linnades.
Lisaks tungis regulaarselt ilmuv ajaleht Constiinta ("Südametunnistus") oma häirehüüdega peaaegu igasse Moldaavia ja Bessaraabia linna.
Peaaegu iga päev toimusid kahe laagri vahelisel põllul vältimatud verised kokkupõrked, kus meie pool sai kannatada kõige rohkem haavatuid. Selline pingeline seis kestis kevadeni, kuid peale kahte suurt võitu meie poolel vähenes vastaste ründejõud kõvasti.

RIIKLIKU MONOPOLIAGENTUURI TÖÖ VALVE POOLT

RAHVUSTEADVUS

Oli 10. või 11. veebruar 1920. Kaks nädalat räägiti üleriigilisest üldstreigist. Otsustav lahing oli lähenemas. linnas teatati, et lõuna paiku ASM-is kus umbes 1; Tööle võeti 000 töötajat, kuulutati välja streik, heisati punane lipp, langetati kuninga kuju ja puuriti ta jalge alla, seejärel asendati Karl Marxi, Trotzki ja Racowski omadega.

Meie inimesed said peksa, mehaanikud, kaardiväe liikmed, haavata. Kell 1 kogunes meid peakorterisse umbes 100 inimest. Mida teha? Pancu juhatas arutelu. Oli kaks arvamust. Mõned väitsid, et peaksime saatma valitsusele sõjalise sekkumise palvega telegramme. Minu arvamus oli, et kohalolijad peaksid ASM-i poole pöörduma ja punase lipu maha viskama iga riski korral. Minu seisukoht võeti vastu. Võtsime oma lipu ja kell 1 hakkasime Pancu juhtimisel Desteapta-te Romane ("Ärkake, te rumeenlane") lauldes Lapusneanu ja Pacurari marssima.

Tehase lähedal tänaval eraldasime mitu kommunistide rühma.
Astusime tehase hoovi ja sisenesime hoonesse, kandes lipuõli katusele, kuhu ma selle istutasin. Sealt edasi pidasin loengu. Sõjavägi ilmus ja hõivas tehase.

Taganesime lauldes ja suundusime siis tagasi oma peakorterisse, leides, et meie kiire rünnak õnnestus.
Uudis meie suhtumisest läbis linna välguna, kuid streik jätkus. Sõjaväelased said ainult lippu kaitsta, tehast tööle panna ei saanud. mida pidi tegema? Meile tekkis idee otsida

linna töötajad tehase avamiseks. kolme päevaga sisenes tehasesse 400 uut töölist, kes tulid igast Iasi osast. See hakkas toimima; streik ebaõnnestus. Kaks nädalat hiljem nõudsid pooled streikijad selle tegemist. Tagasi tööle.

Meie võit oli suurepärane. Esimene samm üldstreigi suunas lükati tagasi. Juudi-kommunistide konsortsiumi plaane hakati nurjama. Meie tegevus leidis rumeenlaste ridades kõlavat vastukaja, tõstes nende moraali.

TRIKOLORNE LIPP NICOLINA TÖÖDE ÜLE

Kõige võimsama kommunistliku keskuse moodustas Rumeenia raudtee Nicolinas.
Seal töötas üle 4000 mehe, kellest peaaegu kõik olid bolševiseeritavad. Nende tööde ümber olevad elamurajoonid, Podul Ros, Socola ja Nicolina, vallutasid märkimisväärse hulga juute.
Seetõttu rajasid Iasi kommunistliku liikumise juht dr Ghelerter ja tema nõunik Gheler siin oma vastupanupunkti. ASM-i lüüasaamisest oli möödunud vähem kui kuu ning märguandeks üldstreigi ja otsustava lahingu alguseks heisati ja lehviti tööde kohal punalipp. Välja kuulutati streik. Tuhanded töölised lahkusid.

Võimud olid jõuetud.

Digitized by Google

* Riigi Monopoli Agentuur, edaspidi ASM **(Tr.)**

Lendlehtede kaudu kutsusime kõik rumeenlased prints Mircea Halli koosolekule. Peale kõnesid lahkusime lippudega hoonest ja kogu rahvas suundus Nicolina poole. Unioni väljakul peatasid võimud, kes soovitasid meil mitte jätkata, sest meid ootas üle 5000 relvastatud kommunisti ja järgneb verevalamine.

Niisiis jalutasime Union Square'ilt välja rongijaama poole, kus riputasime lipud masinaringi ja jaama kohale. Läksime siis rongiga liinile ja läksime Nicolinasse. Keegi keeras jaamas ja Nicolina rongis lülitit ning kõik sisenesid Nicolina tehastesse. Me läheme alla. Kauplustes mitte keegi. Ühel hoonel punane lipp. Ronisin

tuletõrjeväljakule, hoides trikoloori hammaste vahel. Kuna olin suurel kõrgusel, jõudsin vähese vaevaga katusele. Ronisin katusele ja roomasin tippu. Haarasin punase lipu ja keset tohutuid rõõmuhõiskeid, mis kestsid mitu minutit, heiskasin ja hoidsin trikoloori. Nii et sealt edasi ma rääkisin. Väljaspool müüre kasvasid kommunistid, mille arv suurenes, järjekindlalt kompaktseks massiks ja ilmus ähvardavalt.

Kurb reket. Toas hurraa, väljas hoo ja needused. Siis laskusin aeglaselt maapinnale. Pancu andis meie lahkumise käsu. Kuid väravas blokeerisid kommunistid meie väljapääsu, hüüdes: "Las Pancu ja Codreanu tulevad!"

Kõndisime oma rahvahulgast 100 jalga ees ja suundusime värava poole.

Keskel Pancu, temast paremal kaupmees Margarint, mina vasakul. Kõndisime kolmekesi sõnagi lausumata edasi, hoides käed relvataskus.

Väravas seisjad vaatasid meid vaikselt ja vaikselt. Nüüd olime vaid mõne sammu kaugusel. Ootasin kuuli vilinat mu kõrvast mööda. Aga me liigume edasi, otse ja sihikindlalt.

See oli aga väga ebatavaline ja põnev hetk. Olime nüüd vaid mõne sammu kaugusel. Kommunistid läksid minema ja avanesid meile! Kümmekond meetrit kõndisime vaikuses nagu haud nende keskel. Me ei vaata ei vasakule ega paremale. Midagi polnud kuulda, isegi mitte inimese hingamist. Meie mehed järgnesid meile. Aga kui nad möödusid, katkes vaikus. Needus algas mõlema poole ähvardustega, kuid ilma võitluseta. koos läheme mööda raudteed jaama poole. Meie selja taga, tööde kohal, keerutas puhuv tuul võiduka trikoloori riide.

Selle tegevuse moraalne mõju oli võrreldamatu. Kogu Iasi oli möllas. Kõik tänavatel rääkisid ainult riiklikust südametunnistuse valvest. Õhus oli tunda Rumeenia ärkamisaja allhoovust. Rongid viisid teate sellest ülestõusmisest veelgi kaugemale riigi nelja nurka. Saime aru, et bolševism saab lüüa, sest nii selle ette kui ka selle külgedele püstitati südametunnistuse barjäär, mis takistas selle laienemist.

Kõik teed nende uuele invasioonile olid nüüd suletud. Nüüdsest peaks see taanduma, mitte kaua pärast seda, Geti tegevus. Meie jõupingutustele lisati Averescu administratsioon, piisavalt, et selle liikumise väljavaated olid täielikult nullitud.

RAHVUS-KRISTILINE SOTSIALISM
RAHVUSLIKUD SÜNDIKUD

Riiklik südametunnistuse valvur oli võitlusorganisatsioon, mille eesmärk oli vaenlase kukutamine. Rääkisin Pancuga neil 1919. aasta õhtutel palju kordi, kuna olime pidevalt koos ja sõime peaaegu regulaarselt tema laua taga. Ja ma ütlesin talle:

„Kommunismi lüüasaamisest ei piisa. Samuti peame võitlema töötajate õiguste eest. Neil on õigus leivale ja au eest võidelda. Peame võitlema oligarhiliste parteide vastu, luues rahvuslikke töölisorganisatsioone, mis suudavad võita oma õigused riigi struktuuri sees, mitte riigi vastu.

"Me ei luba kellelgi proovida heisata Rumeenia pinnal teist lippu, välja arvatud meie rahvusliku ajaloo lipp. Nii palju kui töölisklass ka poleks, me ei salli

Masinõpe tõlgitud Google

see tõuseb riigi vastu või teeb ühist asja välismaiste liikumistega väljaspool meie piire, seda ei tunnista keegi

oma leiva pärast raiskate ja liitute võõra rahva pankurite ja liigkasuvõtjate salkadega, kõik see, mis kaks aastatuhandet oli tööliste ja vaprate rahva higi, on päästetud,
teie õigused, jah – aga teie rahva õiguste piires. On lubamatu, et selle ranguse tõttu tallatakse jalge alla selle rahva ajalooline õigus, kuhu kuulute.

"Kuid me ei tunnista ka seda, et oligarhiline ja türanniline klass seab end värvivalemite katte all kõigi kategooriate töötajate selja taha ja sõna otseses mõttes nülgib neid, lehvitades samal ajal pidevalt õhus lipikuid kodumaa nimel - mida nad ei tee. armastus; Jumal, kellesse nad ei usu; Kirik – kuhu nad kunagi ei sisene ja armee – mille nad tühjade salkadega sõtta saatsid.

"Need on reaalsused, mida ei saa kasutada poliitiliste pettuste valeembleemidena mõne ebamoraalse žonglööri käes."
Siis hakkasime organiseerima töötajaid rahvuslikeks liitudeks ja isegi erakonda: "Rahvuslik kristlik sotsialism". Siis kirjutas Pancu:

RAHVUS-KRISTLIKU SOTSIALISMI USK

Ma usun ühtsesse ja jagamatusse Rumeenia riiki, Dnestrist Tisani, kõigi rumeenlaste ja ainult rumeenlaste omanikku, tööarmastaja, au ja jumalakartus, mures riigi ja selle rahva pärast; meestele ja naistele võrdsete kodaniku- ja poliitiliste õiguste andja; perekonna kaitsja, kes maksab teie riigiteenistujatele *.
Sel ajal polnud me veel kuulnud Adolf Hitlerist ja Saksa natsionaalsotsialismist ja töölistest laste arvu ja tehtud töö, kvaliteedi ja kvantiteedi põhjal; ja riigis sotsiaalse harmoonia kaitsja klassierinevuste minimeerimise kaudu; ja lisaks palkadele natsionaliseerida vabrikud (kõikide tööliste omad) ja jagada maad kõigi põllumeeste vahel.

See jagaks kasu omaniku (riigi või erasektori) ja töötajate vahel.
Endine omanik peaks lisaks oma palgale saama protsendi, mis on pöördvõrdeline tema algse investeeringu väärtusega; lisaks tagaks riik tema alginvesteeringu; lisaks kindlustaks riik töötajaid „riskifondi” kaudu; see annaks toidu- ja rõivahoiuseid töötajatele ja riigiteenistujatele, kellel oleks rahvuslikeks ametiühinguteks organiseerunud esindajad erinevate tööstus-, põllumajandus- ja kaubandusasutuste nõukogudes.

Ma usun suurde ja tugevasse "tööliste isasse" ja talupoegade kuningasse Ferdinand Esimesesse, kes ohverdas kõik Rumeenia õnne nimel ja kes meie päästmise nimel sai rahvaga üheks; et oma vägede eesotsas Marastis ja Marasestis alistas ta vaenlase; kes on sellest ajast saati vaadanud armastuse ja usaldusega sõdureid, kes võlgnevad talle truuduse, sõdureid, kes avastavad, et nende sõjaväekohustus on nende rahva jaoks tõeline kool, mille nad saavad aasta pärast lõpetada. „Ma usun natsionaalkristliku sotsialismi kiirtega ümbritsetud trikoloori, mis sümboliseerib Suur-Rumeenia vendade ja õdede vahelist harmooniat.

Ma usun pühasse kristlikku kirikusse, kus on preestrid, kes elavad evangeeliumi ja evangeeliumi järgi ning soovivad sarnaselt apostlitega end ohverdada paljude valgustuse nimel.

Tunnustan ministrite valimist koja poolt, senati kaotamist, maapolitsei korraldust, astmelist tulumaksu, põllumajandus- ja käsitöökoole külades, perenaiste ja täiskasvanute "ringe", invaliidide ja vanurite kodusid. inimesed, rahvuslikud kodud, isaduse kindlaksmääramine, seaduste tundmise tõhus toomine, initsiatiiv algatuseks

Digitized by Google
Machine Translated by Google

erasektor rahvuse huvides ja talupoegliku kodutööstuse arendamine.

Loodan rahvusliku südametunnistuse ülestõusmisele isegi alandlikus karjases ja haritute laskumisele väsinud inimeste sekka, et tugevdada ja aidata neid tõelises vendluses, homse Rumeenia aluses, aamen! "Riiklik südametunnistuse valvur."

Ajaleht Constiinta ("Südametunnistus"), esmaspäev, 9. veebruar 1920. a.

Nii hakkasimegi rahvusliite organiseerima. Järgmine dokument näitab, kuidas üks meie ametiühingutest moodustati. Avaldan selle, et rõhutada tolleaegsete Iaasia tööliste kohusetundlikkust:

Minutid!

„Allakirjutanu, ASM-i tubakavabriku kaupmehed, töölised ja ametnikud, kohtusid täna õhtul, esmaspäeval, 2. veebruaril 1920 riikliku südametunnistuse valve peakorteris, Rua Alecsandri's nr 3, mida juhatas hr. W.

Pancu, kaardiväe presidendi kohusetäitja. VÕTTES ARVESSE teatud isikute kuritegelikke kalduvusi, kes teenivad sellele rahvale võõraid huve, ja ARVESTADES nende propagandat, nimelt rünnata selle institutsiooni heaolu ja meie, kes oleme kogu oma elu nimel töötanud, viil leiba, mis on meie ja meie laste ainus toit, MEIE, ausad ja seaduskuulekad Rumeenia töölised, kes soovime üheskoos oma riigi lipu all marssida teel, mida dikteerivad meie rahva ülimad huvid, selle institutsiooni heaolu nimel, et aidata lõplikult lõpetada meie ridades oma vaenlase propaganda, OTSUSTATASIME moodustada end professionaalseks rahvuslikuks liiduks, kuhu valime järgmise komisjoni ja rahvusliku delegaadi. Südametunnistuse valvur” .

Järgneb 183 allkirja.

"Constiinta" ("Südametunnistus"), 9. veebruar 1920, nr 17 ja 18.

TÕELINE PILT OLUKORRAST 1919. AASTAL

Püüan kajastada hetke 1919-20, võttes ajalehtedest ja manifestidest seda, mida pean oluliseks. Esimene manifest, mille Constantin Pancu andis 1919. aasta augustis Iasis välja ja mis postitati kõigile Iasi müüridele üldise segaduse hetkel, on märguanne võitluseks Iasi Rumeenia töölistele:

Pöördumine Rumeenia kaupmeeste, tööliste, sõdurite ja talupoegade poole

vennad,

Pärast aastaid kestnud kohutavaid lahinguid tähistab maailm rahu inimeste vahel; Targad juhid kõigis tsiviliseeritud riikides püüavad lõpetada sõda, kehtestades seaduse, mis tagab rahumeelse eksistentsi tulevikus.

Kuid vaata, idast kostab vihkamise hääli, mis viitavad meie vaenlaste katsele meid lahutada meievaheliste lahkhelide ja arusaamatuste kaudu. Venemaalt, mida valitseb ekslike õpetuste pimedus, kutsutakse meid üles võitlema, tulistama ja tapma oma verd vendi.

Ungarist, kes nutab oma endist suursugusust, kostab sama üleskutse. Ida vaenlased on ühinenud lääne omadega, et rikkuda meie rahu ja

Digitized by Google
Machine Translated by Google

sisse murda.

Meie piiri taga olevad välismaalased püüavad mürgikarikat edasi anda meie vahel, meie riigis elavate välismaalaste kaudu. Nad julgevad väita, et lükkavad meid edasi rahu, õigluse ja vabaduse ning töötajate nimel. Nende sõna on vale, nende taotlused surmav mürk: nad ütlevad, et tahavad rahu, kuid nad ise hävitavad selle, tappes kõige väärilisemad; Nõua vabadust, kuid sunnib tapmisähvarduste kaudu inimesi neile alluma; Soovige vendlust, külvades samal ajal vihkamist, ebaõiglust ja liiderlikkust rahvaste sees. Lisaks väidavad nad, et tahavad kulmuhigiga teenitud pealinna kaotamist.

Nad ütlevad meile, et nad ei taha sõda, kuid nad võitlevad.
Nad nõuavad armee kaotamist, kuid nad relvastuvad. Nad kutsuvad meid üles loobuma trikoloorist, heiskades samal ajal selle asemele punase vihkamise lipu. Ärge uskuge tema manifeste ja üleskutseid, nagu ta ei uskunud Oituzis, Marastis ja Marasestis võideldes vaenlast.

Iga tubli rumeenlase kohus on hoolitseda selle eest, et ka edaspidi ei juurduks lahkhelide seeme, mida vaenlane püüab meie sekka külvata.
Täiustage tööd, mille alustasite oma töö ja oma auga. Teie vaenlased on laiskus, vihkamine ja au, mis valitsevad väljaspool piire ja mis ohustavad ka meid.

Ettevaatust! Hoidke oma hing puhas, ärge unustage, et meie pääste on töö, ühtsus ja au.

Sõdurid vennad,

Usuga Jumalasse murdsid sa vaenlase jõu. Oma relvadega nikerdasite igaviku riigipiire.

Oma verega täiustasite ja pitseerisite oma ohvri. See on põhjus, miks te ei tohi lubada võõrastel ja seadusevastastel salkadel hävitada seda, mida olete täiustanud.
Säilitage jätkuvalt oma kodumaa-armastust ja usku oma kuningasse. Vandusid kaitsta oma verega kodumaa piire viimse tilgani. Kaitske neid hoolikalt vaenlase kurjade kavatsuste eest, sest seda tegid meie isad ja esivanemad.

talupojast vennad,

Meie isade Jumal on meie kannatuste peale halastanud ja kinkinud meile nii helde aasta, kui seda on harva nähtud. Ole tänulik heale Issandale oma töö ja usu eest. Uuendage oma tööjõudu, koguge usinalt maa saaki.

Võite olla kindel, et Tisa, Doonau ja Musta mere maad olete täielikult vallutanud.

Hoidke seda pühas, kaitske selle rikkusi oma töö ja armastusega.

vend Romes,

Selle riigi lootused ja tugevus on sinus. Sina oled ka homne õnn. Ära kogu needusi, vaid õnnistusi.

Vaenlane ründab Dnestrit ja Tisat. Samuti püüab ta häirida meie riigi sisemist rahu.

Meie pääste seisneb töös, aus, isamaaarmastuses ja usus Jumalasse.
Olge ettevaatlik, kutsuge õigele teele ka neid, kes on eksinud ja läinud üle nende juurde, kellel pole rahvast ja usku. Ühiselt trooni ümber ja kolmevärvilise lipu varjus valvavad nad riigi rahu üle.

Rääkige välismaalastele ja välismaalastele, kes püüavad meid häirida, et meie ümber on moodustatud rahvuskaart, mis jälgib, kes võitleb nende vastu.

Digitized by Google

kes tahavad külvata meie vahel lahkhelisid.

Rumeenlased kõikjal, töölised, käsitöölised, sõdurid ja talupojad, olge meie esivanemate ja nende aegade kutse väärilised, kus me elame. ss) Rumeenia kaupmeeste ringkond;

Raudteeveoliit; sõjainvaliidide selts; metallurgide gild jne.

Constiinta ("Südametunnistus"), 30. august 1919, noorem aasta, nr 1

ROOMA TÖÖLISTE JUHID

Rumeenia kommunistlike tööliste juhid ei olnud rumeenlased ega töölised.

Iaasis: dr Ghelerter, juut; Gheler, juut; Spiegler, juut; Schreiber, juut jne.

Bukarestis: Ilie Moscovici, juut; Pauker, juut jne. Nende ümber kadunud Rumeenia tööliste rühmad.

Kui revolutsioon oleks olnud edukas, oleks vabariigi president, kes oleks anastanud suure kuninga Ferdinandi, olnud Ilie Moscovici.

Suur-Rumeenia parlamendis 1919. aastal, kui kõigi Rumeenia provintside saadikud ja senaatorid kogunesid liidu suurest teost vaimustuses, tõusid üles ja aplodeerisid suurele ühendavale kuningale, keeldus see härra Llie Moscovici püsti tõusmast, näiliselt istus maha. .

Google'i tõlgitud

JUUDI AJANDUSE SUHTUMINE

On vaja rõhutada juudi ajakirjanduse suhtumist Rumeenia rahvale ohtlikul ajal. Alati, kui Rumeenia rahvast ähvardas eksisteerimine, toetas see ajakirjandus teese, mis meie vaenlastele kõige paremini sobisid. Tõepoolest, pärast sündmusi võib kergesti näha, et samadele teesidele oldi kangekaelselt vastu iga kord, kui nad pooldasid Rumeenia taaselustamisliikumist.

Nende jaoks olid meie mured rõõmupäevad, meie rõõm nende jaoks aga leinapäevad.

Vabadus

Vabadust, mida rahvuslik liikumine tänapäeval nii palju keelati, peeti siis dogmaks, sest see oli meie hävingu põhjus. Siin on näiteks Adevarul ("Tõde") 28. detsembril 1919 Emil D. Fagure'i (pärisnimega Honigmann) allkirja all:

"Kuna sotsialistlikul parteil on õigus vabalt meelt avaldada, siis ei saa väita, et sellel erakonnal on privileeg. Ükskõik milline partei tahab demonstreerida, tuleb see õigus tagasi lükata..."

SP

Vihkamine

Samalt paberilt võime lugeda:

"Vihkamine peab alati olema juhiks mõrtsukate partei vastu, mis valitses Ioniga eesotsas Bratianu"

Juudi vihkamine rumeenlaste vastu on õnnistatud; on toetatud; üks kutsub teda. See pole kuritegu. See pole keskaegne häbiasi. Kui aga saabub aeg, mil rumeenlased peavad oma rikutud õigusi kaitsma, märgitakse nende tegudele "vihkamine" ja vihkamisest saab barbaarsuse märk, alandav tunne, millele ei saa midagi ehitada.

õiguskord

Adevarul ("Tõde"), 5. oktoober 1919

See on läbi! Kõrgema dekreetseadusega kehtestatakse valimisperioodil uus, senisest palju karmim, piiramis- ja tsensuurrežiim, kus opositsioon ja kogu riik on seadusest eemaldatud. see on puhas ja lihtne, sõjaväelise diktatuuri režiim, kus ainult kroon on kõikvõimas; kroon ja Vabaerakond ning nende kahe testamendi täitjana on teil kindralite valitsus..... seega keelab määrus meil krooni rünnata. Kui tõe rääkimise all mõeldakse rünnakut ehk seda, et kroon on Vabaerakonnaga riigi juhtimise raske koorma enda peale võtnud, siis ikkagi tuleb see rünnak ette võtta.

Määrus keelab meil rünnata praegust haldusvormi, kui sellega mõistetakse, et meil ei ole õigust kogu ägedalt protestida praeguse vastu.

valitsus, mis on kahe inimese põhiseadusevastase tahte tulemus, protestime....

Kui selle olukorra vastu poleks muud võimalust, kui me teaksime, et mässule õhutamisel või nn õiguskorra vastu oleks mingi mõju – kahjuks see nii ei ole –, siis me ei kõhkleks hetkekski. nii, kuna pole muud võimalust selliste vastu võidelda

Digitized by Google
Machine Translated by Google

diktaatorlik ja türanlik režiim.

* Rumeenia peaminister Esimese maailmasõja ajal **(Tr.)**

Peame end seismas silmitsi relvastatud jõuga, kes seab end seadusest välja ja kasutab jõhkrat jõudu...

Sellest kõigest hoolimata heiskame me selle lipu ja langedes hüüame ikkagi: "Maha türannia!"
"Elagu vabadus".

See on siis 1919. aasta juudi ajakirjandus.
Teisisõnu: mässu õhutamine krooni, valitsemisvormi ja õiguskorra vastu.

mässu õhutamine

Adevarul ("Tõde"), 11. oktoober 1919

"Hullud! Kus on hullud?"

Nagu me ütlesime, on meil palju hästi käituvaid mehi ja mitte ühtegi hullu. Või hull on see, mida me vajame.
1848. aasta omad olid hullud ja juurisid välja tolleaegse bojaaride* režiimi...

Me vajame ka hullumeelseid inimesi. Hästi käituvate meestega, kes jagavad juuksekarva 14 stW
ei, otsusele tulles pole midagi teha.
Meil on vaja vähemalt ühte hullu, kui mitte rohkem. Mida see hull teeb, kuidas ma tean? .....

Seejärel palutakse hullu. Las siis hullud tulevad.
Isegi sotsialistid muutusid hästi käituma. Tegelikult on neil selja taga pidu ja mehed, kes ei peaks kedagi kartma. Ma näen, et nad ei karda, kuid nad on siiski hästi käitunud. Nagu I. Nadejde kunagi tegi, jäävad nad kangekaelselt seaduslikule raamistikule. Võimul olevad tsiviil- ja sõjaväelased tahavad neid välja saada, tulutu pingutus, Nende taktika on õigusriik. Isegi kui neid tulistatakse, nagu 13. detsembril 1918, kui nad pekstakse, kui Frimu käsilased tema hauda lastakse, protestivad sotsialistid - see on lubatud, väga väärikalt -, kuid nad ei välju seadusest. .

Igal juhul vajame hullumeelseid inimesi.
Tulgu ette hullud, kes algataksid täna ebaseadusliku või seadusevastase tegevuse riigi asjade seisu vastu.

Kroon

Rumeenlaste jaoks on kroon alati olnud hinnatud vara. Meie ühtsuse ja vastupanu tagajana igasuguse ohu korral ei kõhelnud juudid kunagi teda rünnata, solvata ja kompromiteerida.
Siin on näiteks see, kuidas 16. novembri 1919 Dimineata ("Hommik") kohtleb kuningas Ferdinandit.

"Vea tõttu"

Loom vajab piiratud muresid, kuid tema ajust piisab nende rahuldamiseks. Harva, üliharva eksib loom. Samamoodi takistab tema intelligentsus, olgu see nii väike, et ta langeks jämedasse eksimusse.

Kuningaga pole sama lugu.
Ma tahan rääkida loomingu kuningast.
Loomingu kuningas on palju intelligentsem kui koer, hobune või eesel. See on õige. Kuid kuigi ükski neist loomadest ei hüppaks järsult alla, ei viskuks vette uppuma ega prooviks ohtlikku liigutust, teeb loomingukuningas igapäevaseid vigu.

Google'i tõlgitud

andestamatud vead.....

* Mina "ers ofp; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? **(Tr.)**

Tarkus nõudis, et kuningas ei laseks endal üksiku mehe või partei käest vangi langeda.

Kogu lugupidamise juures on minu kohus öelda Tema Majesteedile, et ta eksis. Nii ebaselge olukord on Tema Majesteedi süü. Sest Tema Majesteet põgenes mõnele süüdlasele ja huvitatud kinnisideele järele andes loomulike lahenduste eest, mida siseolukord nõudis.

Kui kroon ka täna ei otsusta astuda loomulikele teedele, mis on tulevastest huvidest lahutatud, nõuab loodus oma õigusi veelgi sihikindlamalt.

Loomingu kuningat olgu hoiatatud.

kristlik kirik

Opinia ("Arvamus"), 10. august 1919

Iaÿi rahvuslased hakkavad ärrituma. Neid on nii vähe ja nii kurjad, mistõttu nende agitatsioon, mis kunagi mässas, on nüüd naeruväärne, puhas ja lihtne.
Natsionalistid moodustasid "rahvusliku südametunnistuse valve". Välja anti manifeste; koosolekud peeti...

Kutsutud olid ka šovinistide õpilased. Tulid ka harjumuspärased preestrid... Ajal, mil kõikjal kaotatakse kõige despootlikumate seadustega rahvustevahelised erinevused, meie riigis tahavad rahvuslased neid erinevusi rõhutada... rahukonverents tahab lepinguga kehtestada kontrolli. vähemustest....

Kui kõikjal eraldatakse kirik riigist, jäädes igaühe isiklikuks mureks, siis meie riigis pöörduvad natsionalistid vaimulike poole organiseeritud põhimõttelise usupropaganda poole...

Siis sekkub preester: ta haarab inimestel õrnalt peast ja lööb nende otsaesise vastu kirikukive, kuni nad uimaseks jäävad. Just kirikus õpivad inimesed alandlikkust ja resignatsiooni. See on tahe

Jumal.

Valed ei peta enam kedagi. Asjata kinnitavad natsionalistid varrukatele kolmevärvilisi ribasid, mis õhutavad tavalisi intellektuaale juutide vastu ja panevad preestrid meid kirikus kurja tegema. Keegi ei karda tänapäeval selle anteemi.

Me kuulutame inimeste vahel armastust. Ja löö maha nende templite uks, mis kannavad vihkamist ja kättemaksu.....

Allkirjastatud: M. Sevastos

rongkäik

Opinia ("Arvamus"), 26. oktoober 1919

Riikliku südametunnistuse valvuri üleskutsel andsid aadlivaimulikud meeleavaldajatele kättesaadavaks oma habemed, rõivad ja lipumärgid.

Kuid selle luksuse eest, et jumal on terve meeskond, tuleb maksta.
Eelistame, et meie maksud palkaksid õpetaja, mitte preestri. Seetõttu soovime kiriku ja riigi lahutamist. Sest kas me ei taha, et meie pealesunnitud panus soodustaks obskurantismi, lahtiütlemist ja resignatsioonivaimu, tänu millele säilivad politseirežiimid, tagasi keskaega? Inkvisitsiooni jaoks?
Oleme triibulistes pükstes ja sabades ning sõjaväelises tuunikas hirmust ärevil, me ei talu enam terrorit, kui kanname religioosset harjumust. Meil on valus näha poliitilistest ja sõjalistest intriigidest ajendatud tänavameeleavaldusi ning me ei taha enam olla tunnistajaks paraadidele, kandes punaseid mitra ja kaelarätte...

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Piisav!

Kirikute kuplid kaaluvad inimkonna õlgadele; kummardused tõmbavad ta pikali.

See rongkäik saab olema maitsetu. Tänavatel näeb muuseumirõivaid, briljantidega naastreid, mitra... Näha saab riste ja stoole.

Habe läheb üle, väänatud žestidega oraatorid paljastavad rindu, näidates rahvale oma verist külge imemas äädikas läbi imbunud käsnasid hammaste vahel...

Allkirjastatud: M. Sevastos

See on selge. Siit ametnike ründamiseni ja nende triipude maharebimiseni on vaid üks samm.
Samuti samm selle poole, et kirikud kirkadega maha lõhkuda või need väikestele juudi reporteritele Opinia ("Arvamus"), Adevarul ("Tõde"), Dimineata ("Hommik") ja teie rahvale tallideks või sadistlikeks peopaikadeks muuta. .

Ma nägin nende ajalehtede veergudel Rumeenia suurte raskuste ajal kogu vaenlase rassi vihkamist ja kavalaid vandenõusid, kes olid siia elama asunud ja mida talus rumeenlaste haletsus ja ainult kahju. Ma nägin, kuidas nad uhkeldasid oma austuse puudumisega Rumeenia armee au ja sadade tuhandete inimeste vastu, kes surid oma pühitsetud mundris; nende austuse puudumine terve rahva kristliku usu vastu.

Ei möödunud päevagi, kui igalt lehelt poleks mürki südamesse voolanud.

Lugedes neid ajalehti, mis mu hinge mässisid, õppisin tundma nende tulnukate tõelisi tundeid, mida nad vaoshoimatult paljastasid ajal, mil nad arvasid, et oleme pikali kukkunud. Õppisin ühe aastaga nii palju antisemitismi, et kestaks kolm elu. Sest ei saa lüüa inimeste pühade tõekspidamiste või selle vastu, mida nende süda armastab ja austab, ilma neid sügavalt haavamata ja ilma, et nende haavast immitseks verd. Seitseteist aastat on möödas ja haav veritseb endiselt.

Lubage mul veel kord täita püha kohust, mainides siin seda kangelast, kristlastest tööliste sportlast, käsitöölist Constantin Pancut, kelle alluvuses ma olin ja kelle poolel seisan kuni "punase metsaliseni", nagu ta teda kutsus. , sai lüüa. Just sellele mehele – tema julgusele ja kindlusele – saab vabaneda

Iasi linn hävitatakse. Seitse aastat hiljem kõndis see kannatustest ja vaesusest nõrgenenud hiiglane nagu vari mööda Iasi tänavaid, otsides abi südamehaiguse raviks. Ta suri haigena ja vaena, unustatud ja abita, keset riiki, millest ei hoolinud, ja linnas, mida ta kaitses oma kehaga kõige raskematel tundidel.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

ESIMENE ÜLIÕPILASKONGRESS PÄRAST SÕDA

CLUJ, 4., 5., 6. SEPTEMBRIL 1920. aastal

See kongress toimus Cluji Rahvusteatris suure entusiasmi õhkkonnas, mis oli 26. sajandi ühendamise tulemus.

Rumeenia rahvas relvajõu ja nende ohvrite abil. See oli esimene noorte haritlaste kohtumine seni saatuse ja õnnetuse poolt nelja tuule poole hajutatud rahva seast. Kaks tuhat aastat kestnud ebaõiglust ja kannatusi oli lõppemas.

Milline entusiasm! Kui palju pühasid emotsioone! Kui palju pisaraid me kõik valasime! Kuid kui suur oligi meie entusiasm oleviku vastu, mis oma majesteetlikkusega meie südameid valitses, nii suur oli meie desorientatsioon tulevikus järgitava joone suhtes.

Just sellest ebakindlusest püüdis juudi võim kasu saada, soovitades ja lõpuks avaldades survet ministeeriumidele, vabamüürlusele ja poliitikutele, et nad võtaksid kongressi päevakorda juudi üliõpilaste võimaliku vastuvõtmise üliõpilasliitudesse.

Teisisõnu üritati muuta Rumeenia ühendusi Rumeenia-juudi ühendusteks. Oht oli tõsine: ühelt poolt koputas uksele bolševism, teisalt aga tõenäosus, et juudi-kommunistlikud elemendid meie oma gruppides arvuliselt alla jääme. Vähemalt kahes neist, Iasis ja Cernautis, oli olukord traagiline. Vaatamata sellele olid kongressi juhid Labusca, üliõpilasühingu Iasi president ja kogu tema komisjon; Nazarie, Bukaresti president kogu oma komitee ja kõigi ühendustega; ja Cluji president Puscaru võitis idee. Noored õpilased on väga kergesti mõjutatavad, eriti kui neil puudub usk. Nad ei lasknud end võrgutada mitte niivõrd vahetutest materiaalsetest eelistest, mida võis pakkuda, vaid eelkõige meelitustest ja suure tuleviku väljavaatest, mida neile lubati. Kuid noormees peab teadma, et olenemata sellest, millisel ametikohal ta on, on ta rahva teenistuses valvur ja et lasta end osta, meelitada, võrgutada, tähendab kohustuste rikkumist ja võib isegi viia deserteerumiseni või reetmiseni.

Väike Iasist pärit mitteametlik rühm, kes oli vankumatu otsusekindluses, ühinenud bukovinalaste omaga, võitles kaks päeva ägedalt. Ja lõpuks võitsime.
Kongress võttis minu esitatud ettepaneku vastu tavahääletusel, olles vastu ettepanekule, mida toetas kogu üliõpilasjuhtkond. Usun, et kongress ei hääletanud nii mitte niivõrd veendumusest, kuivõrd imetlusest otsustavuse ja meeleheite vastu, millega meie võitlust läbi viidi. .

Cernau, ti, mitte vanemad kui 60-aastased õpilased käitusid imetlusväärselt.
Meie väike iaasialaste grupp, mitte rohkem kui 20, samuti. kui lisada 20-liikmeline Ciochina grupp, samuti Iasist, võideti kahepäevane lahing 100 5000 vastu.

See meie võit sai otsustavaks. Kui meie vaatenurk oleks kadunud, oleksid ka üliõpilasühingud kaotanud oma rumeenlase iseloomu ja juutidega kokku puutudes pöördunud bolševismi poole. Rumeenia üliõpilaskond oli suurel ristteel.

Ja hiljem, 1922. aastal, poleks meil olnud mitte Rumeenia üliõpilasliikumise, vaid võib-olla kommunistliku revolutsiooni puhkemist.

IASI ÜLIKOOLI AVAMINE 1920. AASTA SÜGISEL

Masinõpe tõlgitud Google

Teistes ülikoolikeskustes valitses vaikus. Ainult meie oma Iasis oli määratud pidevale võitlusele. Esimest korda Iasi ülikooli ajaloos kuulutas ülikooli senat välja õppeaasta avamise ilma tavapärase jumalateenistuseta.
Selleks, et keegi mõistaks meie valu, on vaja teada, et see pidulik tseremoonia oli poole sajandi jooksul katkematult ülikooli kauneim sündmus. Sündmus hõlmas kogu ülikooli senatit, kõiki õppejõude, kõiki äsja registreeritud üliõpilasi ja Iasi intellektuaalset eliiti. Jumalateenistust tähistas alati 'M' auditooriumis Moldova metropoliit või tema vikaar, õnnistades uue aasta algust Rumeenia rahva hariduses. Nüüd aga jättis meie ülikool ülikooli senati žestiga kõrvale selle oma poole sajandi pikkuse traditsiooni juveeli.

Veelgi tõsisem on see, et meie kristliku Iasi ülikool, rumeenia kõrgeim õppeasutus, kuulutas neil rasketel aegadel võitlust Jumala vastu, Jumala pagendamist koolides, asutustes ja riikides.

Iasi ülikooli professorid, välja arvatud 4 või 5, kes on selle suundumuse vastu, tervitasid suure rahuloluga senati paganlikku otsust kui sammu edasi, mis viib "Rumeenia teaduse" välja "barbaarsusest" ja "keskaegsetest eelarvamustest". . ".

Kommunistidest üliõpilased juubeldasid, juudid võidukalt, samal ajal kui mõned meist mõtisklesid kurvalt: me mõtlesime, kui kaua võtab aega, enne kui kirikud lammutatakse ja preestrid rüüdes nende altaritel risti lüüakse?

Sel ajal koputasid umbes kaheksa meist Iasi natsionalistidest üliõpilast asjatult paljude professorite ustele, püüdes veenda neid senati võetud meedet tühistama, kuid meie korduvad katsed ebaõnnestusid.
Ja nii otsustasimegi ööl enne kooliaasta algust astuda tõsise sammu: astume jõuliselt ülikooli avamisele vastu.
Et meid koondada, magasime kõik aadressil Suhupan tänav 4, meie aktsiooni peakorter. Hommikul kell kuus lahkusime Vladimir Frir-nuga ülikooli – teised pidid temaga kaasas olema. Sulgeme ja barrikaadime ülikooli tagaukse, jättes Frimu sinna valvama. Asetasin suurele välisuksele punase pliiatsiga plakati, millel oli kirjas: „Juhin nii üliõpilaste kui ka õppejõudude tähelepanu, et see ülikool avatakse alles pärast traditsioonilist kirikuteenistust.”

Ülejäänud meie kaaslased saabusid hilja, liiga hilja. Õpilased hakkasid saabuma kell 8.
Üksinda sissepääsu juures pidasin vastu umbes poole kümneni, mil kogunes üle 300 õpilase. Kui matemaatikaprofessor Muller tahtis vägisi sisse tungida, ütlesin talle: "Sa vandusid ristil, kui saite selle ülikooli professoriks. Miks sa nüüd risti vastu tõused?

Sa oled valevande andja, sest vandusid midagi, millesse sa ei uskunud, ja nüüd murrad seda vannet. "

Siis tormasid üliõpilased eesotsas Mariniga, kommunistlik liider, Hritcu ja Ionescu de Botosani mulle kallale, avasid ülikooli peasissepääsu, viisid mu fuajeesse, lüües mind pulkade ja rusikatega pähe. Ei mingit kaitset ega reageerimist, kuna mind tabati keskelt, suruti igast suunast ja sain lööke igalt poolt. Lõpuks olin ma üksi. Sel ajal, kui olin nurgas ja mõtlesin oma kaotuse ebaõnne üle, saabusid kuus õpilast. Vaenlase võit ei kestnud aga kaua, sest peagi tuli ülikooli sekretär pastorist alla ja pani üles järgmise teate: „Teada on, et pastoraat on otsustanud, et see ülikool on suletud kuni kolmapäevani, mil see avatakse jumalateenistus." See oli suur võit, mille võtsime vastu ületamatu rõõmuga. Kolmapäeva hommikul, kaks päeva hiljem, toimus linna elanikega täitunud auditooriumis jumalateenistus. Mind õnnitlesid kõik.

Professor AC Cuza rääkis ületamatult

sõnaosavus. Just sel hetkel haaras mind – ja pole mind kunagi lahkunud – usk, et kes iganes võitleb Jumala ja oma rahva eest, isegi kui üksi, ei saa kunagi lüüa. Iasi avalikus arvamuses oli neil võitlustel, peamiselt ASM-is ja Raudteetehastes ning lõpuks ülikoolis, võimas kaja. O

Digitized by Google
Machine Translated by Google

vaenlane on hakanud mõistma, et bolševism ei saa edeneda ilma tõsiste takistusteta, isegi kui seda toetavad peaaegu kõik ülikoolide õppejõud, kogu ajakirjandus, kõik juudid, suurim osa töötajatest, samas kui teisel pool on vaid minimaalne rühm noori. inimesed, kes seisavad nende tohutute lainete vastu, olles relvastatud vaid suure usuga oma riigi tulevikku. Nende noorte tahtebarjäär oli võrreldav mõne terava kiviga maapinnas, millest võib kergesti üle näha, kuid ilma suurte vigastusteta ronida ei saa; tegelikult me ei mõelnudki proovida. Vaenlased kartsid mitte niivõrd meid, vaid meie otsustavust. Terve mõistusega osa elanikkonnast, kristlased ja rumeenlased Iasi, julgustasid meid ja jälgisid meid mõistvalt.

ÜLIKOOLI AASTA 1920-1921

Eelnimetatud tingimustes alanud tänavune aasta oli lõputu lahingute ja kokkupõrgete jada. Meie, üliõpilasvõitlejad, organiseerusime ümber üliõpilasühingu "Stefan Voda", mille president olin. Siit me ründame oma vastaseid, lüües neid ikka ja jälle. Rumeenia kultuuri põlgades põlgasid nad ülikooli ja kõike muud

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Meil oli siin riigis teesklemine, et oleme targad ja nõuandjad, nagu mõned mehed, kes saabuvad suurelt maalt sellelt patuse ja mahajäänud Rumeenia pinnalt.

Neil võis oma punktides õigus olla, kuid nad pidid meie väikeses riigis peagi kokku põrkama suure ilmaliku terve mõistusega, mida nad oma suures Dnestri impeeriumis tõestasid, et neil pole kunagi olnud. Ülikoolis muutusid kohtumised võimatuks. Rohkem otsuseid teha ei saanud. Valdav enamus õpilastest olid kommunistid ja nende poolehoidjad. Kuid nad ei saanud sammugi edasi astuda, sest meie grupp, kes ei olnud kunagi vanem kui 40, oli alati kohal; me ründame ega luba kommunistlike ideede ja tavade levitamist. Üldstreigi katse Iasi ülikoolis, kui kommunistist üliõpilane Spiegler arreteeriti, kukkus ühe päeva pärast läbi, sest meie rühmitus hõivas kohviku, keelates streikijatel sööki siseneda, väites, et "kes ei tööta, see ei söö". Kõik dekaani ja õppejõudude palved veenda meid, et need üliõpilased tuleks sööma lubada, olid asjatud. Varsti pärast seda võidaks meie grupp veel ühe võidu – vormivahetuse.

Kommunistidest üliõpilased kandsid vene mütse, mitte sellepärast, et neil poleks teisi mütse, vaid bolševismi jaatuse edev märgina.
Ülikoolis toimunud vastasseisu korral võeti need mütsid kinni ja põletati Union Square'il. Siis algas iga päev ülikoolis, tänavatel, pubides jaht. Kõik mütsid põlesid, nädala pärast kadusid need täielikult.

Meie rühm läks veelgi kaugemale ja haaras lahingusse juudi-kommunistliku ajakirjanduse. Meil polnud trükimasinat, et oma sõna avaldada. Pärast mitmeid lugupidamatuid artikleid kuninga, armee ja kiriku kohta, tungis meie grupi kannatus otsa lõppedes juudi Hefteri ja Opinia ("Arvamus") välja antud ajalehtede Lumea ("Maailm") kontoritesse ja trükikodadesse. ")
ning hävitas mürki ja solvamist välja ajanud trükimasinad. Kahtlemata kutsusime esile rahutused, kuid need rahutused peatavad suure korratuse, parandamatu korratuse, mida kommunistliku revolutsiooni palgasõdurid meie riigis valmistasid.

Kuid kogu see tegevus tegi minust tema kättemaksu peamise objekti.
Juudi ajakirjandus ründas meid; Vastasin ägedalt. Kohtudes ühel päeval tänaval Opinia ("Arvamus") toimetajatega pärast sõnavahetust, kui olin nõudnud neilt oma solvangute eest aru andmist, tekkis meil tüli. Mu vastased said tugevalt peksa. Kuid järgmisel päeval astusid kõik Iasi ajalehed minu vastu ühise rinde, Opinia ("Arvamus"), Lumea ("Maailm"), Miscarea ("Liikumine").

IASI ÜLIKOOLIST IGAVESTI VÄLJA VÄLJA VÄLJAVÕTTU

Asjad ei lõpe sellega. Ülikooli senat tegutses kohe; kohtus ja, andmata mulle publikut, viskas mind igaveseks Iasi ülikoolist välja.

Lõpuks vabaneksid nii ülikool kui ka Iasi linn avaliku korra rikkujast, kes kahe aasta jooksul rikkus juudi kommunistide rahu ja seisis vastu kõikidele nende jõupingutustele vallandada revolutsioon meie kuninga kukutamiseks, kiriku põletamiseks. kirikud, tulistamine

ohvitserid ja sadade tuhandete rumeenlaste tapatalgud. Korra mehed ja

legaalsus olid ülikooli senati silmis kommunistid; selle korra rikkuja.

ÕIGUSKOOLI NÕUKOGU

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Kuid nende plaanid luhtusid, sest tõeliselt ainulaadne sündmus segas meie tudengielu normaalset kulgu. Õigusteaduskonna nõukogu seadis kahtluse alla senati väljakuulutatud väljaheitmise ja selle dekaan, professor Cuza juhtimisel koos professorite Matei Cantacuzino ja Dimitrie Alexandrescuga olid selle meetme vastu.
Nõukogu püüdlused maandada viha

Ülikooli senat kukkus läbi. Senat väljasaatmise määrust ei tühistanud.
Seejärel kutsus õigusteaduskond oma esindaja senatist tagasi, ei olnud enam selle otsuse vastu ja kuulutas end iseseisvaks. Õigusteaduskonnast teatati mulle, et võin jätkata tundides käimist, kuna teaduskonna nõukogu keeldus tunnustamast ülikooli senati otsust. Nii jätkasin üliõpilasena Iasi ülikoolis.
Selle juhtumi tõttu ei saatnud õigusteaduskonna juhatus kolme aasta jooksul oma esindajat ülikooli senatisse. See konflikt kestis veel aastaid, isegi pärast seda, kui ma ülikoolist lahkusin. Hiljem, kui diplomi sain, keeldus rektoraat mulle diplomit väljastamast. Ja tänaseni pole nad seda välja andnud. Advokatuuri registreerimiseks ja õpingute jätkamiseks välismaal kasutasin mulle õigusteaduskonna poolt väljastatud tunnistust.

ÜLIKOOLI AASTA 1921-1922

Uus õppeaasta avati tavatingimustes – ehk siis jumalateenistusega. Taas oli ülikool ja Iasi linn pidulikus meeleolus.
See suursündmus jäi Bukarestis peaaegu märkamatuks. Sinna, kui õpilased saabuvad, kaob nende arv sadadest tuhandetest inimestest koosneva rahvahulga, müra, tulede ja paljude huvide konfliktidega. Iasis, millal

Digitized by Google
Machine Translated by Google

õpilased lahkuvad, langeb üldine melanhoolia nagu sügisel sookurgede ja lindude lahkumisel. Kui õpilased tagasi tulevad, tuleb noorus, elu. See on puhkus. Bukarestis tunnevad õpilased end üksikuna keset tohutut maailma, mis ei näe neid, ei väärtusta neid, ei tsenseeri neid, ei tunne nende vastu huvi, ei armasta neid. Üliõpilase haridus Iasis ei sarnane Bukaresti omaga, sest ta kasvab nagu laps oma ema armastuse all, rumeenlaste armastuse varjus. Siin kasvatab rahvas oma õpilasi. Ma ise võlgnen sellele Iasile olulise osa tänu kõige eest, mida ma teha sain. Tundsin alati muret, mida see Iasi vaim minu pärast tundis, tundsin tema armastuse kiirt, tundsin tema manitsusi, julgustust, tungivust ja kutset lahingusse.

Nad jälitavad meid – Iasi õpilasi – ka praegu ja järgivad meid elu lõpuni, kui mu ema igatsuste ja armastuse alatine mälestus. Kui paljusid õpilaste põlvkondadest, kes on Iasist läbi käinud, pole Iasi võitluskutse eluks ajaks innustanud! Kui paljusid ei saatnud haua juurde, kui paljusid kummitavad nende etteheited veel tänagi!

Aasta alguses oli märgata, et juudi-kommunism taandus, desorienteerus, moraal praktiliselt null ja vastupanu ei osutanud. Kõik äsja õppima asunud õpilased olid meie lahingutest kuulnud ja ootasid kaua aega, et meie poolele tulla. Siia jõudes liitusid nad meie ridadega.

ÕIGUSÕPILASTE ÜHINGU PRESIDENT

Sel sügisel valiti mind õigusüliõpilaste ühingu presidendiks. Ülikooli senat keeldus minu kinnitamisest ettekäändel, et mind on ülikoolist välja visatud. Kinnitasin ennast.

Meie Õigusteaduse Üliõpilaste Ühenduse, nagu ka kõigi teiste kõrgkoolide ühenduste eesmärgiks oli teaduslik tegevus vastavate valdkondade õpingute läbiviimine ja süvendamine.
Näiteks Nelu Ionescu eesistumise ajal, kaks aastat enne mind, pidas õigusüliõpilaste selts koosolekuid peaaegu igal nädalal. Mõni õpilane luges raamatut õigusest või sellega seotud valdkonnast, koondas selle kokku ja esitas koosolekul kriitika. Seejärel tekkisid vastuolulised arutelud. Olen säilitanud selle üldise vormingu, kuid olen ka midagi uut lisanud. Kõiki neid küsimusi ja aruandeid ei saa käsitleda, kui nad ei uurinud teaduslikult juutide probleemi. Loeti töid, mis käsitlesid seda probleemi Rumeenias ja välismaal, rahvusvahelisest juudi võimust, selle probleemi ajaloost kodu- ja välismaal. Uurisime mitte ainult nende võitlusviise meie vastu, vaid ka juudi vaimu ja mentaliteeti ning seetõttu pakkusime välja erinevaid võitlus- ja kaitsevahendeid.

Seejärel toimusid pärast iga ekspositsiooni arutelud, järeldused ja lõpuks asutatud tõe sõnastamine, et kõik saaksid valgustununa lahkuda.
Lisaks püüame samadel koosolekutel läbi viia:

a) selle juudi vaimu ja mentaliteedi tuvastamine igal sammul, mis tungis vargsi suure osa inimeste mõtte- ja tunnemustrisse.
rumeenlased.

b) meie võõrutus, nimelt judaismi kaotamine, mis toodi meie mõtlemisse koolide, kirjanduse, õpetajate, loengute, teatri ja filmikunsti kaudu. c) juutide varjatud plaanide mõistmine ja paljastamine nii mitmel viisil. Meile

neil on erakonnad eesotsas rumeenlastega, mille kaudu kõneleb judaism; Rumeenia ajalehed, mille kirjutasid rumeenlased ja mille kaudu juut räägib oma huvidest; Rumeenia keele kõnelejad ja autorid, kes mõtlevad, kirjutavad ja räägivad juudi rumeenia keeles.

Masinõpe tõlkis Google

Kõike seda uurides hakkame mõistma, et esimest korda oma ajaloos on rumeenlane kokku puutunud rahvaga, kes kasutab relvana võitlemiseks ja hävitamiseks – rahvusrelvana – kavalust ja salakavalust.

Rumeenlane on alati tundnud ainult ausat võitlust. Uue juudi meetodiga silmitsi seistes oli ta hämmingus. Saime aru, et kõik taandub vaenlase tundmisele ja kui meie, rumeenlased, teda tunneme, alistame ta.

Meie kohtumised jätkusid regulaarselt kogu aasta vältel. Need meelitasid juurde üha rohkem õpilasi teistest kolledžitest, nii et Iasi üliõpilaste üldühing muutus peaaegu olematuks. Kogu üliõpilaskond kaldus juriidilise rühma tegevuse poole.

Auditoorium jäi nendel koosolekutel osaleda soovinud õpilaste hulga jaoks kitsaks. Bessaraabia õpilasi osales järjest suuremal arvul. Pool aastat tegutsemist tõi meile tõelise ime: kolmveerand Bessaraabia kristlastest tudengitest ärkas üles, tundis kutset uuele elule, sai valgustatuks. Lühikese ajaga saavad neist meie võitluses kõige ustavamad sõdurid, kes saavutavad usu, pühendumise, südamepuhtuse ja ohvrimeelsuse kaudu õitsema hakanud liikumise juhtpositsiooni.

Seda vendluse hetke samas usus ja tõotuses võidelda meie kristliku riigi eest jõhkrate juutide hordide vastu ei unustata kunagi. Meie, kes me eile üksteisega võitlesime, võtsime nüüd üksteist omaks.

Juhtivateks juhisteks meie kohtumistel olid meie rahvusgeeniuste Bogdan Petriceicu Hajdeu, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri jt kirjutised, aga eriti professor Cuza kirjutised ja loengud, professor Paulescu kirjutised, professor Gavanesculi rahvusliku kasvatuse tunnid.

Kõiki professor Cuza kirjutisi loeti mitte ainult üks, vaid kolm, neli korda ja neid uuriti.
Eelkõige oli tema poliitökonoomia kursus, mis käsitles suurepäraselt juudiküsimust tema mainekatest positsioonidest, paludes rumeenlastel mõista nende kõige tõsisemat praegust probleemi, meie jaoks iga hetke teejuhiks, kui püüdsime seda teada saada. Seetõttu oli meie ja rumeenlaste suurim õnn saada professor Cuza, üks kogenumaid mehi maailma juudiprobleemis. just tänu temale suutsime orienteeruda igale juudi manöövrile.

Tema kõrgeima akadeemilise tasemega kursusi jälgisid kõik üliõpilased seninägematu tähelepanuga. Õigusteaduskonna auditoorium on alati olnud liiga väike. Kaua ei ole selles Iasi ülikoolis rahvuslusest loenguid pidamas professorit, kes inspireeriks sarnast entusiasmi.

Selle aja jooksul hakkas paljudele meist elu näitama ühtainsat eesmärki, eelkõige muid huvisid: võidelda oma rahva eest, kelle olemasolu oli ohus.

CERNAUTI ÜLIKOOLI KÜLASTAMINE

Teistes ülikoolides valitses vaikus. Alates eelmise, 1921. aasta kevadest oli Cernautis alanud agitatsioon teatri rumeenistamiseks. Mitu päeva kestnud tuline lahing lõppes õpilaste võiduga. Nüüd, 1922. aasta kevadel, korraldasin õigusüliõpilaste ühingu egiidi all iaasialaste visiidi Cemautisse. Õpetajad ja õpilased võtsid meid hästi vastu. Meie, 100 külastajat, ei teinud seal viibitud kolme päeva jooksul midagi muud, vaid andsime Cernauti kolleegidele
edasi seda uut usku, mis meie hinges levis, Cernauti jaoks polnud see raske, nagu Iasil, ainult rohkem,

see kannatas juutide sissetungi all oma tänavate, kaubanduse, lagunenud kirikute, maade ja juutide võimu all ägavate rumeenlastega. Lühidalt

Digitized by Google
Machine Translated by Google

meie vahel tekkis uus ja lähedane vaimne sugulus, mis põhineb igatsusel ja meie ühisel unistusel näha oma inimesi korraga

ärganud teadvustama oma väärikust, võimu ja õigusi oma ja oma riigi saatuse peremeestena. Seda sugulust tugevdas seepeale Cemauti õpilaste kuu aega hiljem tagasi tulnud külaskäik. Siis puutusin esimest korda kokku Tudose Popescuga, tolle kauni panduuri meenutava noore võitleja kujuga, kes oli hiljem üks üliõpilasliikumise eestvedajaid, kuid kes täna magab vaesel kalmistul unustatud risti all.

"APARAREA NATIONALA" ÜLEVAADE

1. aprillil 1922 ilmus professorite Cuza ja NC Paulescu juhtimisel iga kahe kuu tagant ilmuv Apararea Nationala ("Riigikaitse"). Igaüks võib oma mõtete ja murede keskel ette kujutada, mida selle ajakirja ilmumine meile tähendas.

Sellest leidsime kõik, mida vajasime oma täielikuks mõistmiseks ja kasulikud argumendid.
Professorite Cuza ja Paulescu artikleid lugesid religioosselt kõik noored ja need avaldasid kõlavat mõju üliõpilastele kõikjal, nii Bukarestis kui ka Cluj'is. Pidasime iga numbri avaldamist võidukäiguks, kuna see oli meie jaoks järjekordne laskemoona transportimise vahend juudi ajakirjanduse vaidluste lahendamiseks.

Arvan, et siin on asjakohane reprodutseerida kaks tol ajal ilmunud artiklit professorite Cuza ja Paulescu allkirjadega.

„Tmtb jumalik vaim kaitseb inimkonda igavesti. Kokkuvõttes võib öelda, et Talmud – heebrealaste poliitilis-religioosne seadusandlus – selle asemel, et evangeeliumi kombel võidelda omandi- ja domineerimiskirgede vastu, viib need pahed arusaamatule haripunkti, et viia ellu Juuda unistus olla evangeeliumis. samal ajal kogu maa omanik ja kogu inimkonna isand.

Kuid kui kristlikud apostlid kuulutasid oma ideaali avalikult, siis Talmud peidab end; ja selle kaks lisa, Kahal ja vabamüürlus, on veelgi nähtamatud.
Need kolm kasutavad pimedusse jäämiseks räiget ja neetud vahendit: vale.
"Teisisõnu, valetamine on juutide kasutatava süsteemi alus, kellele võib öelda ...
'Sa räägid, nii sa oled.
Kuid valel on surmavaenlane, nimelt tõde. Sest tõde on kristluse eristav tunnus. Kristus ütles: "Mina olen tõde" ja see on põhjus, miks Iisrael tema doktriini ellu ajab.

Valetamine, vastupidi, iseloomustab seda, mida nimetatakse kurja vaimuks või kuradiks.
Nii ütles Jeesus heebrealastele rääkides: 'Te olete oma
isast kuradist ja teie isa himud on teie tahtmine. Ta oli algusest peale mõrvar ja ei jää tõele, sest temas pole tõde. Kui ta räägib valet, räägib ta enda eest, sest ta on valetaja ja selle isa. '

"Siit maailmast lahkudes saatis Kristus oma jüngritele võitmatu relva, nimelt oma Vaimu. Tõe jumaliku vaimu, mis kaitseb igavesti inimkonda valede deemonliku vaimu eest," kummardan selle Tõe Vaimu ees, öeldes oma hingepõhjast. hing. Ma usun Püha Vaimu! "

(Prof. dr. NC Paulescu raamatust "Filosoofiline füsioloogia.
Talmud, Kahal, vabamüürlus" kd II., Bukarest 1913, lk 300-301)

Antisemitismi teadus

"Veel üks kohutav sõnade kombinatsioon: antisemitismi teadus. Kuidas saab antisemitism olla teadus? Teadlased oma kividega, need oma hüljestega,

Digitized by Google

matemaatikud oma x-idega, filoloogid oma järelliidetega, teadlased oma nn "fikseeritud" ideedega kultuurist. "Antisemitism? Nende teadlaste jaoks on see lihtsalt metsikus, jõhkrate instinktide pime ilming, eelajaloolise aja jäänused, meie tsivilisatsiooni häbi, mille mõistavad hukka nii teadus kui ka eelarvamustest ja kirgedest vaba inimese valgustatud südametunnistus.
See on atmosfäär, mille loovad eelkõige juudid – ja mida need judaiseerunud inimesed viljelevad – antisemitismi ümber, naiivsete petmise või rumalate naiivsuse ärakasutamise väitega, et ka nemad on kaasaegse tsivilisatsiooniga samal tasemel. '
Ja kes ei tahaks olla?
Näiteks on see huvitav juhtum, kus üks judaiseerunud isik, kes ise on pooleldi juut, rääkis mitu aastat varem uskumatu teadlase õhuga meie antisemitismist, mis siis, nagu praegu, oli muutumatu. Ja siin on see, mida see autor, nomen-odiosum, räägib meile Viata Romaneascas ("Rumeenia elu"), teisel kursusel, nr. 11. november 1907, lk 186, 204–207 – rahvusliku mõtte reetur, nagu ta oli hiljem meie rahvusliku tegevuse reetur sõja ajal:
„Ma tahan rääkida juudi küsimusest... vulgaarsest ja metsikust täiesti denatureeritud Meie antisemiitide judeofaagia, kes seega ... nad meid tsiviliseeritud maailma seovad ...

"Keskaegse tagakiusamise arsenalist välja kaevatud roostes relvadega, vihkamispropagandaga, kirgliku liialduse õhutamisega, rahvamassides loomalike instinktide äratamisega... saab teha kompromisse ainult õiglase põhjuse,
kuid antisemitismi põhjusega. kas see pole aus...
"Kuid anda sellele konfliktile... rassilise tagakiusamise, usulise tagakiusamise, ühesõnaga antisemitismi vale õhkkond, võib teenida ainult vaenlase eesmärki, liiga hea meel, et ära kasutada mõnede maniakkide segadusi ... antisemiitlikud skandalistid, tõstavad kogu teema ennatlikult päevakorda... "Keegi, kõige vähem meie oma, ei saa iseenesest lõpmatuseni piirata tagasilööke, kaasaegsete ideede ega välispoliitilise tegevuse vastu... (Need See tähendab, et need ei ole peatavad, vaid ähvardavad, sisaldades ilmselt fantastilist poliitilist meelelaadi.
Ed. [st Cuza, Tr .]
"Seetõttu tähendab meie küsimuse asetamine antisemitismi ja rassiviha valdkonda, et meid juhitakse häbiväärse ja saatusliku lüüasaamiseni... Aasia hädad... vägivaldne demagoogia, ebatervislik agitatsioon... spekulatsioon tumedad kired ..... (Viimased punktid on jällegi autori omad, mis ennustavad samasugust ohtu kuritegudele, mis on sama kohutavad kui antisemitismi kuriteod. Toim. [st Cuza, Tr .]

Tsiteerisin seda tüüpilist kontseptsiooni, mis on tüüpiline kõigile, kes end juutidele maha müüsid. Ja on näha, millele see kõik taandub: klišeed ("tsiviliseeritud maailm", "kaasaegsed ideed"), kuid eriti laim ("vulgaarne ja metsik judeofagia", "roostes relvad", "loomalikud instinktid") mõnede , antisemiitlike skandaalide levitajad, " Aasia maniakkide impulsside räigused. , " tumedad kired ").
Me leiame, et sellised "tunnustused" ei tule mitte ainult tavalistelt juudi armastajatelt, vaid mõnikord isegi mõnelt teiste valdkondade silmapaistvatelt kultuuri esindajatelt.
Nii näiteks juhtis väljapaistev õigusteadlane, ülikooliprofessor, oraator, poliitikamees, endine avaliku õppe minister hr AC Arion minu antisemitismi tõttu välja, saadikutekoja täiskogul apostroofile - me võime öelda "kuulus" selliselt mehelt, kes nimetab mind koopainimeseks.
Mis puudutab juute, siis nende jutustus antisemitismist on veelgi iseloomulikum.
Kui jätta kõrvale tavaline klišee, "viha ja metsikuga" – loomulikult ei viitsi nad motiivide üle arutleda –, on antisemitism nende sõnul hullus, intellektuaalne taandareng, vaimuhäda. Nii peab meid üks silmapaistvamaid kaasaegseid juudi "intellektuaale", silmapaistva päritoluga dr K. Lippe kui kuulsa keskaja Talmudi kommentaatori Rasi lapselapselapselapsi, kes ütles tob sebegoim barog (tappa). goyimide parim).

Arst. K. Lippe, MD, tuli Galiciast ja asus elama Iasisse, kus ta teenis naise tapmise eest, tehes naisele abordi, ja kirjutas isegi spetsiaalse saksakeelse teose pealkirjaga: Vaimuhaiguse sümptomid - Antisemitism (1887) .
Ja tõestuseks, et parasiitjuutide argumendid antisemitismi vastu on väga kehvad, nagu ka judaistide omad ja alati samad, on siin Curierul Israelit ("Iisraeli kuller"), liidu ametlik organ. Naturaliseeritud juudid ütlevad selle reedese, 15

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Septembris 1922 laimava pealkirja all – meile, kes kirjutasime Aparare'a Nationalas ("Riigikaitse") - 'hunnik pätte'.

Nende antisemiitidega eksisteerib intellektuaalne taandareng, mis on jõudnud meelte perverssuseni, omamoodi vaimne sadism, mille abil puudutatud inimesed sunnivad valetama ja laimama. Nagu näete, on see väga lihtne ja ka äärmiselt naiivne seletus: kõik, mis on öeldud

juutide vastu on konkreetsest intellektuaalsest taandarengust tingitud vale ja laim. Antisemitismi määratlus – juutide ja judaiseeritute järgi – on kokku võetud nende kahe sõnaga „antisemiitide“ metsikus ja hullus. Mis puudutab juute kui sotsiaalset nähtust, siis nad isegi ei lasku sellesse "seletusse". Nagu neid polekski olemas olnud. Just see metsikus ja hullus sundis kõiki kõigi aegade rahvaid, egiptlasi, pärslasi, roomlasi, araablasi, aga ka tänapäeva rahvaid, pidama juute riiklikuks ohuks ja nende vastu tegutsema.

Just see metsikus ja hullus ähmastas kõigi rahvaste kultuuri silmapaistvamate esindajate, nagu Cicero, Seneca, Tacitus, Mohammed, Martin Luther, Giordano Bruno, Frederick Suur, Voltaire, Joseph II, Napoleon I, mõistmise, Goethe, Herder Ludwig Feuerbach, Richard Wagner, , Immanuel Kant, Fichte, Schopenhauer, Charles Fournier, Bismarck, Rudolf Virchow, Theodor Billroth, Eugen Dfihring – ja lugematu arv teisi kõigis valdkondades, et juutide vastu sõna võtta.

Lõpuks selgitavad metsikus ja hullus meie kultuuri silmapaistvamate esindajate, nagu Simion Barnutiu, BP Hajdau, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu, antisemitismi.

Metsik ja hull: kõik see, Tsiviliseeritud ja hästi käitunud: judaised ja juudid: olematud ja judaistide venaalsus ei suuda seletada antisemitismi kui sotsiaalset nähtust, nimetame seda antisemitistlikuks teooriaks .
Meie teooria kohaselt peame antisemitismi põhiseaduses eristama kolme etappi: instinkt, südametunnistus, teadus.
Instinkt on alati viinud rahvahulka, kes oli esialgu mures selle vahetute materiaalsete huvide pärast, asuma juutide parasitismile vastu rahvaliikumiste kaudu, mis on sageli üldistatud ja verised, nagu see oli paljude teiste seas üle maailma, näiteks viis kasakate kohutav liikumine Ukrainas. Bogdan Hmelnischy, milles 1649. aastal suri üle 250 000 juudi.

Teadlikkus juutide ohust ärkab järk-järgult, esmalt haritud klassides.
Siis see levib ja tungib massidesse. Esimene rühm ühineb inimestega nende nõudmiste toetamisel. Viimased muutuvad seega järk-järgult teadlikuks.

Teadus algab osalise uurimisega, kuni jõuab – ainult meie päevil – oma eesmärgi kindlaksmääramiseni, nimelt uurida judaismi kui sotsiaalset nähtust, mis on eemaldatud keskkonnast, millesse ta püüab peituda, jõudes järeldusele, et see on inimlik probleem. tegelikult suurim, kelle lahendus tuleb leida.

Seniste osauuringute põhjal tehtud järeldusi silmas pidades võiksime öelda, et need moodustavad teaduse antisemitismi. See on alus, mida ei tohiks segi ajada antisemitismi teadusega, Mis neid eristab, nende erinevad eesmärgid. Ja siin on selle teaduse eesmärgipõhine määratlus, mis näitab selgelt seda kui omaette tõelist teadust:

Antisemitismi teaduse objektiks on judaism kui sotsiaalne probleem, mis on seega tingimata kõigi teaduste süntees, mis võivad selle lahendamisele kaasa aidata.

Millised on need teadused, mis oma osaliste õpingutega aitavad kaasa judaismi tundmisele, oleme juba näinud. Ja nii kasutab antisemitismi teadus

Digitized by Google Machine Translated by Google

oma järeldused lahenduseni jõudmiseks.
Ajalugu kinnitab, et juudid olid iidsetest aegadest peale rändrahvas teiste seas, nomaadid, ilma põlluta. Antisemitismi teadus kinnitab, et selline nomaadlus on vastuolus paiksete põllumajandusrahvaste heaoluga ja seda ei saa taluda.

Antropoloogia teeb kindlaks, et juudid on segu mitteseotud rassidest, kes eristuvad omavahel, nagu semiidid, aarialased, mustad, mongolid. Antisemitismi teadus selgitab juudi rahvuse steriilsust kultuuri vallas selle segaduse tagajärjel ja näitab, et see

Mestiis ei saa midagi kaasa aidata teiste rahvaste kultuurile, mida nad ainult võltsivad, denatureerides nende omadusi.

Teoloogia kinnitab, et juudi religioon on eksklusivistlik religioon, mis põhineb erilisel lepingul, mis on sõlmitud tema Jumala Jahve ja juutide vahel, keda peetakse valitud ja pühaks rahvaks (am koodeks), eraldi teistest rahvastest.
Antisemitismi teadus järeldab rangelt, et selline kontseptsioon välistab igasuguse rahumeelse koostöö või assimileerumise juutidega.

Poliitika sätestab, et kõikjal, teistes rahvustes, on juutidel oma ainulaadne sotsiaalne organisatsioon, mis moodustab riigi riigis. Antisemitismi teadus järeldab, et juudid on anarhiline element, mis on ohtlik kõigi riikide olemasolule.

Poliitiline ökonoomika kinnitab, et juudid on elanud kogu aeg, isegi Palestiinas, teiste rahvaste peale surutud rahvana, kes kasutavad ära nende tööd, mitte ei ole ise olnud otsesed tootjad.
Antisemitismi teadus ütleb, et igal rahval on õigus kaitsta oma produktiivset tööd juutide ekspluateerimise eest, kes ei saa taluda parasiitidena elamist, mis seab ohtu inimeste eksistentsi.

Filosoobia kinnitab, et judaismi elukontseptsioon on anakronism, mis on vastuolus inimeste arenguga. Antisemitismi teadus paneb tsivilisatsiooni ees kohuseks selle kultuurilise koleduse likvideerimise kõigi rahvaste ühisel jõul.

Antisemitismi teadus rajab oma järeldused sellele, mida erinevad, kuid erinevad eriteadused on objektiivselt kindlaks teinud – mis kõik viivad paratamatult samale järeldusele: juutide kõrvaldamine teiste rahvaste hulgast, mis teeb lõpu nende ebaloomulikule ja parasiitlikule eksistentsile. anakronistlikule kontseptsioonile, mis vastandub kõigi rahvaste tsivilisatsioonile ja rahule, kes seda enam ei talu.

See antisemiitlik teooria erineb, nagu näha, juudi ja judaistlikust teooriast, mis taandas antisemitismi kaheks individuaalseks väljenduseks – millest tegelikult sel hetkel, kui nad massiliselt avalduvad, muutuvad sotsiaalseks probleemiks: metsikus ja löödud. - ja selgitab ka seda.

Antisemitismi instinktiga võib mõnikord kaasneda metsikus ja vihkamine.
Sest instinkt on pime – öeldakse –, kuigi elu kaitsmine on hädavajalik.
Antisemitismi teadvustamine lisandub aga instinktile, tugevdades selle impulsse, olgu need kuitahes "metsikud".
Et olla "tsiviliseeritud", peab inimene esmalt eksisteerima.
Antisemitismi teadusel õnnestub lõpuks seda nähtust selgitada, valgustades inimeste südametunnistust veelgi, rahuldades täielikult nende instinkte ja vägivaldseid purse, mis on seega seadustatud nende põhjuse – juutide parasitismi – paljastamisega.
Seega annab see meile judaismiprobleemi teadusliku lahenduse valemi, mida peame selle mõistmiseks vaid rakendama. Kaasaegne antisemitism ühendab seega kõik energiad: instinkti, südametunnistuse, teaduse energia. tõde on täielikult paljastatud, moodustades tohutu sotsiaalse jõu, mis on kindlasti võimeline lahendama meie aja tsivilisatsiooni suurimat probleemi, milleks on juutide probleem. Ja mida teevad juudid ja juudid selle suurriigi vastu, püüdes pikendada oma parasitismi hukule määratud eksistentsi? Oleme näinud: klišeesid, solvanguid ja kapriise.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

'Meie antisemiitide vulgaarne judeofagia...' 'nad kompromiteerivad meid tsiviliseeritud maailma silmis...', 'Roostes relvad, mis on kaevatud keskaegsete tagakiusamiste arsenalist...', 'Loomade õhutamine instinktid massides populaarsed...', 'Aasia impulsid...', 'hullus...', 'vaimne sadism. '

Need on kõik argumendid, mida nad meie antisemitismile vastu seisavad, sest neil pole muud, sest nad arvavad, et suudavad sellele oma rumalusega lõpu teha, samal ajal kui kättemaksuhimulised energiad pulbitsevad kõigis rändparasiitlusest mässu saanud rahvaste sees. "

AC Cuza, Apararea Nationala ("Riigikaitse") nr 16, 15, 1922, esimene aastal.

KRISTLIKU ÜLIÕPILASÜHINGU SIHTASUTUS

20. mail 1922. aastal likvideerisime piiratud koosolekul Iaÿi Üliõpilaste Üldühingu, mis oli endiselt pastori poolt toetatud oponentide jäägi käes, ja asutasime "Kristlike Üliõpilaste Ühingu", mis elab tänaseni. Alustades olime väike seltskond, siis asutasime üliõpilasringi, millest hiljem kujunes välja Õigusüliõpilaste Ühendus ja nüüd lõpuks sündis meie tööst tõeline üldüliõpilaste selts KRISTLIKU ÜLIÕPILASTE ÜHINGU nime all, nii et südamed kõigist Iasi õpilastest olid löömas, kuid erinev üliõpilaskond, erinevalt 1919. aastast.

Sel hetkel, ilma märkimisväärse melanhooliata hinges, pärast kolme aastat kestnud lahingut ja kalleid sõprussuhteid, mis on taastunud nii paljude katsumuste tules, lähenes mulle ülikoolist, üliõpilaselust ja lahingukaaslastest lahkumise päev. Mul oli alles kuu aega enne lõpueksamit ja ma ei saanud üle ega ümber mõttest, et pean lahkuma, et meie, 1919. aasta keskkooli lõpetajad, südames nii kõvasti seotud, läheme laiali, jumal ainult teab. millistesse riigi nurkadesse. Sellepärast andsid pärast seda, kui määrasime minu järglased Sava Margincanu õigusüliõpilaste ühingusse ja Ilie Garneata kristlike üliõpilaste ühingusse, 26 seltsimeest, kes tundsid end kõige ühtsemalt, tõotuse võidelda kõikjal, kus me oleme, kreedo eest, mis ühendas meid kui üliõpilasi. ülikoolis. Me kõik allkirjastasime selle tõotuse, panime selle pudelisse ja matsime siis maha. Pärast seda, kui olin oma lõpuklassid läbinud, anti veel üks hääl teisest 46-liikmelisest rühmast, mis oli lahingus uuem. Nad olid minu külalised Husil, kus pidasime nelja päeva jooksul koosolekuid, klaarides mõtetes pisemaidki detaile oma tulevase tegevuse kohta. Siin rääkis isa minu kaaslastega mitmel korral, julgustades neid võitlema. Nii läksime lahku, kandes hinges igatsust oma rahvale paremate ja õiglasemate päevade järele.

AU KOHUSTUS

Allakirjutanu, Iasi ülikooli üliõpilased, mõistes keerulist olukorda, kus Rumeenia rahvas on oma olemasolus ohus võõra rahva poolt, kes on omastanud meie maad ja kipub haarama riigi juhtpositsiooni; et meie järeltulijad ei eksleks võõrastel maadel, keda tõrjub vaesus ja viletsus, ja et meie rahvas ei veritseks võõra rahva türannia all, tõuseme otsustavalt ümber uue ja püha ideaali, oma kodumaa kaitsmise ideaali. juutide sissetungi vastu.

Just selle ideaali ümber asutasime Iasi ülikooli kristlike üliõpilaste ühingu. Selle ideaaliga südames lahkume saalist

Digitized by Google
Machine Translated by Google

täna koolist.

Võidelda kõikjal, kus me oleme, oma õigluse ja ohustatud inimeste elude eest, peame seda oma peamiseks aukohustuseks. Sel põhjusel võtame täna, laupäeval, 27. mail 1922 kokkutulnud ühise kohustuse, et üle maa levides kanname kõikjale seda tuld, mis meid noorusajal õhutas, et süüdata meie kurb südameid. inimestele tõe tõrvik, nende õigus vabale elule neil maadel.

Hoiame tihedamat sidet ühinguga, mille täna selja taha jätame ja mille toetajaliikmeteks jääme, olles keskseks punktiks, mis meid ühises võitluses alati ühendab. Kohtume taas 8 aasta pärast, alles 1930. aastal, 1. maist 14. maini Iasi ülikoolis. Liikmekomitee korraldab kõigi liikmete teavitamise sellest päevast kaks kuud ette ja korraldab nende saabumise. Kutsume kõiki põlvkondi, kes meid selle Ühingu kaudu jälgivad ja kes peavad üles näitama arusaamist oma töö isamaa altari ette jäädvustamiseks, liituma meiega sel aastal ja sel päeval Iasi ülikoolis.

27. mai 1922. aastal

Corneliu
Zelea-Codreanu-Husi N.

Nadejde, 21 University St.-
Iasi Grig. Ghica, 23 Carol St.-Iasi I.
Sarbu,

Rudi, Soroca maakond Grigoriev Eusevie,

Caragaiani, Cetatea-Alba maakond Ilie Gameata, 40
Muzelor St.-Iasi Alexandru P. Hagiu, Chetresti-Vaslui
Loan Blanaru, 35 Tabacari St. -Husi Constantin C.

Zotta, 13 Major Teleman St.
Husi A. Ibraileanu, 3 Ghica Voda St.-Galati M.

Berthet, Purcari, Cetatea-Alba maakond, Iacob I.
Filipescu, Tg.

Falciu, Falciu maakond Leonid Bondac, 5 I. Heliade

Radulescu St.-Soroca C. Madarjac, 71 Apostol St.-
Galati 1. Miclescu, 165 Portului St.-Galati lonel
1. Teodoreanu,

Muzelor-Galati Laseu Nicolae, 22 Sinadino St.-
Chisinau Bobov Mihail, 85 Podolskaia St.-
Chisinau Mihail V.

Sarbul, Mascauti, Orhei maakond Nicolae B.
Ionescu, 59 Constantin

Brancoveanu St.-R-Sarat Pavel Epure-
Cetatea-Alba, katedraal Gh.
Boca, Balaceana,

Suceava maakond Vasile Nicolau, 61 Lascar Catargiu St.-Husi Andronic

Zaharia, Partestii de Sus, Bucovina Vasile N.

Popa, Paunesti, Plutna maakond Vasile Corniciuc,

Putrauti, Suceava maakond Nicolae N. Aurite,
Tereblecea, Sireti maakond Gr. Mihuta, Scheia,

Suceava maakond Ciobanu Stefan, 9

Sturza St.-Suceava Eugeniu Cardeiu, Bilca,

Radauti maakond Eug. N. Manoilescu, Epureni,
Falciu Viadimiri krahvkond

Digitized by Google

Frirnu, Calmatui, Cahul Gh maakond.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi

Prelipceanu Tit. Vasile, Horodnicul de jos, Radauti
maakond Prelipceanu Gr. Vasile, Horodnicul de
jbs, Radauti maakond Constantin Darie, Horodnicul de
Sus, Radauti maakond Pasearu laen Stefanile,
Tereblecea, Sireti maakond Mihail I. Babor, Balaceana,

Suceava maakond Sava Margineanu, Stroesti,
Suceava maakond Taranu Traian, Stroesti,
Suceava maakond Al . Pistuga, Tarnauca, Dorohoi
maakond Dragomir Lazarescu, Tarnauca, Dorohoi
maakond Constantin C. Campanu,
Scheia, Suceava D. Porosnicu maakond,
Gurmezoaia, Falciu N. Gh. Ursu, Malusteni, Covurlui C.
Ghica maakond, 23 Carol
St.-Iasi

MINU ÜLIKOOLIÕPPE LÕPUS

Kodus möödusid kolm ülikoolis veedetud aastat silme eest ja küsisin endalt: kuidas me saame nii palju takistusi ületada; kuidas saaksime võita tuhandete meeste mentaliteeti, tahet; kuidas saaksime alistada kolledži senatid; ja kuidas saaksime pehmendada terve vaenlase ajakirjanduse julgust? Kas meil oli raha palgasõdurite palkamiseks, ajalehtede väljaandmiseks, maal käimiseks, selle tõelise sõja kütmiseks? Meil polnud midagi.

Kui ma sellesse esimesse lahingusse heitsin, ei teinud ma seda kellegi teise pealekäimise tõttu või mõne konfabulatsiooni või mõne eelneva otsuse tõttu, mille elluviimine mulle oli pandud, ega isegi suure ja pikaajalise sisemise impulsi tõttu. segadus või mõte. sügavus, milles ma seda probleemi kaalusin. Mitte midagi sellist. Ma ei suutnud kirjeldada, kuidas ma sellesse võitlusse sattusin.
Võib-olla nagu mees, kes oma murede ja mõtetega tänaval kõndides, üllatunud maja põletavast tulekahjust, võtab mantli seljast, hüpates leekidest haaratutele appi. Mina, 19-20-aastase mõistusega, mõistsin kõigest sellest, mida nägin, et me kaotame oma riiki, et meil ei ole enam riiki, et vaeste Rumeenia tööliste alateadliku koostöö kaudu, vaesunud ja ekspluateeritud. , neelaks meid valitsev ja laastav juudi hord. Tegutsesin oma südamekäskude järgi, kaitseinstinkti järgi, mida valdab isegi kõige väiksem roomav uss, mitte pelgalt enesealalhoiuinstinktist, vaid selleks, et kaitsta inimesi, kelle osa ma olin. Nii et mul oli kogu aeg tunne, et kõik inimesed on meie selja taga, kõigi elavate, kõigi oma riigi eest hukkunutega, oma tulevaste põlvedega; et meie inimesed võitlevad ja räägivad meie kaudu, et vaenlasi, ükskõik kui suured, on enne seda ajaloolist üksust vaid käputäis õnnetuid inimesi, kelle me laiali ajame ja võidame.

Seetõttu kukkusid läbi kõik meie vastased, alustades mõtlematutest ülikoolide senatidest, kes uskudes, et meis võitleb hulk hullumeelseid noori, tegelikult võitlesid ja lõid maha oma rahva. Kehtib loodusseadus, mis paneb kõik oma kohale; mässajad looduse vastu, Luciferist tänapäevani, kõik need mässajad, kes olid sageli väga intelligentsed, kuigi neil alati puudus tarkus, langesid uimaseks.

Selle loodusseaduse, selle targa korra raames, igaüks võib võidelda, on õigus omavahel võidelda. Väljaspool seda, selle vastu, selle korralduse alusel ei saa keegi

Google'i tõlgitud

aktiveerida ilma karistuseta ja võitmatu. Inimorganismis peavad veregloobulid jääma oma struktuuri ja teenistusse. Mäss ei toimu mitte ainult siis, kui kerake agiteeriks organismi vastu, vaid ka siis, kui ta tegi seda veelgi vähem, see tähendab, kui ta oli iseenda teenistuses, kui ta ainult rahuldas iseennast, kui tal polnud väljaspool iseennast muud eesmärki ja ideaali, kui sellest sai sinu enda Jumal.

Isik pildil ja oma rahva teenistuses. Inimesed oma Jumala ja Jumala seaduste struktuuris ja teenimises.

Kes neist asjadest aru saab, see võidab, isegi kui ta on üksi. Kes aru ei saa, saab lüüa. Nende mõtete mõjul lõpetan oma kolmanda ülikooliaasta. Organisatsioonilisest aspektist oli meil paika pandud juhi ja distsipliini idee. Demokraatia oli välistatud, mitte spekulatsioonide või teooria kaudu saavutatud veendumuste tõttu.

Me elasime algusest peale antidemokraatia. Olen alati juhtinud. Kolme aasta jooksul valiti mind vaid korra õigusüliõpilaste ühingu presidendiks.

Muul ajal ei pannud mind liidriks võitlejad, vaid valisin nad, keda järgida. Mul pole kunagi olnud komisjone ja ma ei pannud kunagi ettepanekuid hääletusele. Siiski, alati, kui tundsin vajadust, konsulteerisin kõigiga, kuid omal vastutusel tegin otsuseid ise.

Seetõttu on meie väike seltskond alati olnud vankumatu üksus. Tegevus- või teooriaküsimustes ei olnud üksteisega vastuolus lõhestunud arvamustega fraktsioone, enamusi ega vähemusi.

Kõigi teiste rühmade puhul oli olukord vastupidine. Seetõttu langesid nad lüüa.

suur usk, nagu leek, mis põleb pidevalt meie südames, valgustades meie teed; suur ja unustamatu armastus üksteise vastu, suurepärane distsipliin, otsus lahingu ajal ja tasakaal

lahinguplaani kaalumine; need, meie riigi ja Jumala õnnistus, kinnitasid meile nende kolme aasta võidu.

1922. AASTA SUVI

1922. aasta suvi ei möödunud rahulikult. Rumeenia rahvus- või ühisteatrite lavadel Moldova linnades hakati juudi näidendeid mängima jidiši keeles trupi "Kanapof" poolt. Meie noored pidasid seda ohuks, kuna nad nägid selle institutsiooni võõrandumise algust, mis oli mõeldud Rumeenia rahva rahvuslikuks ja moraalseks kasvatamiseks. Eksproprieeritud kaubanduses, tööstuses, Rumeenia pinnase ja aluspinnase rikkuses, ajakirjanduses näeme kunagi ka end võõrandatuna oma rahvusteatrite lavadelt. Teater koos kooli ja kirikuga võib tõsta dekadentlikku rahvast teadvustama oma õigusi ja ajaloolist missiooni. See võib ette valmistada ja motiveerida rahvast võitlema vabanemise eest. Nüüdsest võetakse isegi see kindlus meilt ära. Meie teatrid, mis on ehitatud rumeenlaste higi ja rahaga, teenivad juute, et valmistada ette ja tugevdada oma jõude võitluses meie vastu. Ja teisest küljest, alates nendest Rumeenia etappidest pakuvad nad meile, rumeenlastele, "vaimse toiduna", mis kõik aitab kaasa meie rahvuslikule demoraliseerimisele ning moraalsele lagunemisele ja hävingule.

Selle uue Rumeenia-vastase rünnaku vastu oli teiste, nimelt valitsuse või mis tahes ametiasutuse või õpetajate kohustus võtta seisukoht. Kuid ühtegi ei võetud. Vaid noored reageerisid parimal võimalikul viisil, riskides löökidega, üle külvatud lugematute solvangutega, ei leidnud tuge kusagilt. Seda võitlust pidas kõigis linnades: Husis, Bariadis, Botosanis, Pascanis jm rühm laasia õpilasi, keda aitasid kõikjal keskkooliõpilased.

Nad läksid juute täis saalidesse, loopisid Saatana esinejaid kõike, millest nad haarasid, ning ajasid nad lavalt minema.

rumeenlane.

Võib-olla – mõned võivad öelda – tsiviliseerimata viisil. Mina ka, ütleme, võib-olla. Samas, kui tsiviliseeritud on see võõral rahval

Digitized by Google
Machine Translated by Google

röövida üksteise järel kõik mu riigi kaubad? Kui tsiviliseeritud on see, et sama rahvas mürgitab mu kultuuri ja serveerib seda siis laval, et mind tappa?
Kui tsiviliseeritud olid juutide vahendid Venemaal? Kui tsiviliseeritud on miljonite inimeste tapmine ilma kohtuprotsessita? Kui tsiviliseeritud on kirikute mahapõletamine või kabareedeks muutmine?

Enda jaoks, oma vaesuses ja oma kehvade jõududega, kaitsen end rünnaku eest nii hästi kui suudan – trükisõnaga, kui saan; ametivõimude
abiga, kui nad on ikka rumeenlased; sõnaga, kui keegi kuulab; jõuga, viimase abinõuna ja kui kõik vaikivad. Vääritu ja reetur on see, kes ei kaitse oma riiki ennast reetmise või kaasasündinud argusega või ei reageeri üldse.

Igal juhul oli see võitlus protest, ainus protest keset argpükslikku ja hirmutavat vaikust. Järgmisel päeval naasid meie kaaslased täis lööke ja haavu, sest 15-liikmelisel noortegrupil polnud kerge siseneda teatrisse, kus oli 3 või 4000 juuti; ja eriti naasid nad masendunud meie rumeenlaste vaevuste ja vihaga.

Ma küsin endalt sageli: mis meid, nii väikest seltskonda, hoidis nii paljude löökide ja nii paljude igast suunast etteheidete ees? Me ei leidnud kusagilt tuge. Selles võitluses meie kõigi vastu leiame ainsa toe iseendas; oma veendumuses, et oleme oma rahvusliku saatuse suurel teel kõigi nende kõrval, kes võitlesid, kannatasid ja surid märtrina meie maa ja selle rahva eest.

SAKSAMAAL

Naasin Iasisse 1922. aasta sügisel. Rääkisin seal oma kaaslastega vanast mõttest, et lähen Saksamaale, et jätkata õpinguid poliitökonoomia erialal ja samal ajal püüdsin teostada oma kavatsust võtta meie ideid ja tõekspidamisi. välismaal. . Saime oma uuringute põhjal väga hästi aru, et juudiprobleemil oli rahvusvaheline iseloom ja reaktsioon peaks seetõttu olema rahvusvahelise ulatusega; et selle probleemi täielikku lahendust ei suudetud saavutada, v.a

läbi kõigi kristlike rahvaste tegevuse, mis on äratanud teadlikkuse juudi ohust.
Aga mul polnud raha ega riideid. Mu seltsimehed andsid mulle riideid ja laenasid

8000 leit insener Grigore Bejanilt, mis tuli igakuiselt tagasi maksta, igaüks panustas vastavalt oma võimetele. Selle rahaga lahkusin Berliini, kaasas jaama kõik need, kellega olin lahku läinud, kes jäid nüüd koju võitlema.

Kui nad Berliini jõudsid, olid kaks tudengist sõpra Balan ja C. Zotta suureks abiks. Kandideerisin ülikooli. Registreerimispäeval kandsin oma rahvariiet ja käisin sellel ilusal tseremoonial, kus praost iidset traditsiooni järgides igale uuele soovijale kätt surub. Ülikooli aulades sattusin oma rumeenlasest riietuse tõttu üldise uudishimu sihtmärgiks.

Nende ridade lugejat võivad 1922. aasta Saksamaa kohta huvitada eelkõige kaks küsimust – pilk üldisele olukorrale ja antisemiitlike liikumiste staatusele.

Kaotusega lõppenud sõjast jäänud haavad veritsesid endiselt. Materiaalne viletsus hõlmas Berliini ja ülejäänud riiki. Viimasel ajal oli hõivatud ka Ruhri org, oluline rikkuse keskus. Olin tunnistajaks kaubamärgi järsule ja katastroofilisele langusele. Tööliskorterites leivapuudus, toidupuudus, tööpuudus, sajad lapsed astusid möödakäijatele ligi, kerjasid. Brändi langus paiskas samasse viletsusse ka Saksa aristokraatia. Inimesed, kellel oli raha, vähestel

Digitized by Google

päevad olid nad rahata. Need, kes müüsid oma maad ja kinnisvara, olles meelitatud kõrgete hindade miraažist, vaesusid mõne nädalaga.
Kodu- ja välismaised juudi kapitalistid sõlmisid kolossaalsed tehingud. Need, kellel oli kõva valuuta, said vaid mõnesaja dollari eest massiivsete 50 korteriga majade omanikuks. Spekulandid käisid läbi terve linna ja sooritasid kohutavaid pettusi.

Seda suurt viletsust jagasid ka mitmed välismaalased, nende hulgas ka mina, sest mul polnud raha. See 8000 lei, millega tulin, on kulutatud. Siis algas nälg.
Kuid keset üldist kannatust on tema enda kannatusi kergem taluda. Olles tüüp, kes raskuste ees kergelt ei paindu, ei allunud ma viletsusele, vaid püüdsin sellega võidelda.

Uurisin kõiki võimalusi ja otsustasin pühenduda kaubandusele. Mul oli vaja väga vähe kapitali, et osta riigist toiduaineid, viia see Berliini ja seejärel müüa restoranidele. See asjaolu sundis mind enne pühi Jenasse kolima, kus elu oli odavam. Seal, keset viletsust, milles saksa rahvas vaevas, avaldas mulle muljet distsipliini vaim, töövõime, kohusetunne, korrektsus, vastupidavuse jõud ja usk paremateste päevadesse. Nad olid terve rahvas ja ma nägin, et nad ei lase end kukutada ja et nad tõusevad aimamatute jõududega kõigi neid rõhunud raskuste kivi alt üles.

Antisemiitlik liikumine. Saksamaal oli mitmeid poliitilisi organisatsioone, mille paberid, manifestid, sümboolikat kandsid antisemiitlikud üliõpilased, kuid kõik olid nõrgad. Õpetaja Berliin, nagu ka Jena omad, jagunes sadadeks ühendusteks ja antisemiite oli väga vähe. Suur hulk õpilasi teadis probleemist, kuid ähmaselt. Ei saa rääkida antisemiitlikust üliõpilasaktsioonist ega isegi Iaši omaga sarnasest õpetuslikust orientatsioonist. Mul oli 1922. aastal Berliinis palju arutelusid õpilastega, kes on täna kindlasti Hittierlased, ja olen uhke, et olen olnud nende antisemitismi õpetaja, kes edastas neile Iasis õpitud tõdesid. Esimest korda kuulsin Adolf Hitlerist 1922. aasta oktoobri keskel. Läksin Põhja-Berliini töölise juurde, kellega mul olid head suhted tekkinud ja kes tegi "haakristi". Tema nimi oli Strumpf ja ta elas aadressil Salzwedeler Strasse 3. Ta ütles mulle: "Räägitakse, et antisemiitliku liikumise algatas Münchenis 36-aastane maalikunstnik Hitler. Mulle tundub, et ta on mees, keda me sakslased oleme oodanud." See töötaja ennustus on täitunud. Olen alati imetlenud tema intuitiivseid võimeid, mille abil ta võis oma hinge antennidega kümnete meeste seast kümme aastat enne oma aega välja valida ühe võõra, kes õnnestub 1933. aastal, ühendades kogu saksa rahva ühe suure käsu alla. .

See oli ka Berliinis ja umbes samal ajal, kui kuulsin uudist suurest fašismipurskest: marsist Rooma ja Mussolini võidust. Rõõmustasin sama palju, nagu oleks see minu kodumaa võit. Kõigi maailma eri paigus elavate inimeste seas, kes teenivad oma rahvast, on kaastunnet, nagu ka nende vahel, kes töötavad rahvaste hävitamise nimel.

Mussolini, vapper mees, kes draakoni peale astus, oli üks meist, nii et kõik draakoni pead langesid tema peale, vandudes surma. Meie, teiste jaoks saab ta olema geniaalne

Põhjatäht, mis annab meile lootust; ta on elav tõend, et hüdra saab lüüa; tõend võiduvõimalustest.

"Aga Mussolini ei ole antisemiit. Te rõõmustate asjata," sosistas juudi ajakirjandus meile kõrvu. Küsimus ei ole selles, mille üle me rõõmustame, ma ütlen, küsimus on selles, miks te, juudid, kurvastate tema võidu pärast, kui ta pole antisemiit. Milline on juudi ajakirjanduse ülemaailmse rünnaku loogika tema vastu? Itaalias on sama palju juute kui Rumeenias Ciangai (palju väiksem etniline rühm) Sireti orus. Itaalia antisemiitlik liikumine oleks nagu rumeenlased, kes alustaksid liikumist Ciangai vastu.

Google'i tõlgitud

Aga kui Mussolini oleks elanud Rumeenias, poleks ta saanud olla antisemiit, sest fašism tähendab eelkõige oma rahvuse kaitsmist teda ähvardavate ohtude eest. see tähendab nende ohtude hävitamist ja teie rahvale selge tee avamist elule ja hiilgusele.

Rumeenias sai fašism tähendada vaid Rumeenia rahvast ähvardavate ohtude kõrvaldamist, nimelt juutide ohu kõrvaldamist ja vaba tee avamist elule ja hiilgusele, mille poole rumeenlastel on õigus pürgida. Judaismist sai vabamüürluse ja Venemaal kommunismi kaudu maailma peremees. Mussolini hävitas kodus need kaks juudi pead, mis ähvardasid Itaaliat surmaga: kommunismi ja vabamüürluse. Seal likvideeriti judaism selle kahe ilmingu kaudu. Meie riigis peavad selle välja juurima olemasolevad: juudid, kommunistid ja vabamüürlased. Need on mõtted, mida me, noored rumeenlased, üldiselt oleme vastu juutide püüdlustele jätta meid ilma rõõmust Mussolini võidu üle.

ÕPILASLIIKUMINE

Digitized by Google Machine Translated by Google

10. DETSEMBER 1922. a

Olin veel Jenas, kui ühel päeval üllatas mind uudis, et kogu Rumeenia üliõpilaskond kõigist ülikoolidest on lahingusse tõusnud. See Rumeenia noorte kollektiivne meeleavaldus, ilma et keegi seda kahtlustaks, oli vulkaanipurse, mis tõusis rahva sügavusest. Esimest korda ilmnes see Clujis, selle Transilvaania südames, mis võttis seisukoha alati, kui rahvas koges ummikseisu, seejärel puhkes see peaaegu samaaegselt ägedalt kõigis teistes ülikoolikeskustes.

Tegelikult toimusid 3. ja 4. detsembril suured tänavameeleavaldused Bukarestis, Iasis ja Cernautis. Kogu Rumeenia üliõpilaskond tõusis justkui suure ohu hetkel. Juba tuhandendat korda on see maapealne rass, mida ajaloo jooksul nii sageli ohustas, vabastanud oma noored ohule vastu astuma, et oma olemust päästa. Suurepärane kollektiivne elektrifitseeriv hetk, ilma eelneva ettevalmistuseta, ilma poolt- ja vastuargumentideta, ilma komitee otsusteta, ilma et Clujlased teaksid isegi Iasi, Cernauti või Bukaresti omasid. Suurepärane kollektiivse valgustumise hetk nagu välk keset pimedat ööd, milles kõik riigi noored tundsid ära oma ja ka oma rahva saatust elus.

See saatus kulgeb hiilgavalt läbi meie rahvusliku ajaloo ja ulatub kogu meie Rumeenia tulevikuni, näidates teed elule ja aule, mida meie ja meie lapselapsed peame järgima, kui see on elu ja au, mida me oma rahvale soovime. . Põlvkonnad võivad seda saatust järgida, selle lähedale jääda või sellest eemalduda, omades seeläbi võimet anda oma rahvale maksimaalselt elu ja au või maksimaalselt ebaaust ja häbi. Mõnikord jõuavad sellesse sihtkohta ainult
üksikud isikud, kelle põlvkond on hüljanud. Sel hetkel on nemad inimesed, kes räägivad teie nimel. Kõik miljonid mineviku surnud ja märtrid on nendega, nagu ka homse rahva elu.

Siin ei loe enamus oma arvamustega, kuigi see võib olla 99 protsenti. Meie rahva elusaatust ei määra enamuse arvamused.
Nad, enamik, saavad sellele läheneda või sellest eemalduda ainult vastavalt oma südametunnistuse ja vooruslikkuse või teadvusetuse ja dekadentsi seisundile.
Meie rahvas ei jäänud ellu mitte miljonitest orjadest, kes panid oma kaela välismaalaste alla, vaid Avram, Iancu, Tudori, Iancu Jianu Horia ikke läbi kõigi haiduci *, kes võõra ikke ees ei allunud, vaid asetasid mägiradadele üles minnes suukorviga kandurid selga, kandes endaga au ja vabaduse sädet. Nende kaudu rääkis meie rahvas, mitte argpükslike ja hästi käituvate "enamuste" kaudu. Nad võidavad või surevad, ükskõik mida.
Sest kui nad surevad, elab kogu rahvas oma surmast ja on austatud oma aust.
Nad säravad ajaloos nagu kuldsed majakad kõrgustel, mida õhtuhämaruses päikesekiired suplevad, samal ajal kui laiaulatuslike ja arvukate tasandike kohal valitseb unustuse ja surma pimedus. Rahvuslikku ajalukku ei kuulu mitte see, kes elab ja võidab oma rahva elu saatust ohverdades, vaid ainult see, kes võidab või kaotab, jääb selle saatuse juurde. Meie Rumeenia saatus on ette määratud Jumala tarkusega; võisid 10. detsembril näha Rumeenia õpilased. Ja selles peitubki päeva väärtus: kõik Rumeenia noored nägid valgust. 10. detsembril kogunesid Bukaresti kõigi üliõpilaskeskuste delegaadid, kes määrasid kümnele punktile oma liikumise põhiolemuse ning kuulutasid välja üldstreigi kõikidele ülikoolidele, nõudes nende punktide realiseerimist.

10. detsember ei ole kokkulepitud punktide sõnastamise väärtuse jaoks suur, kuigi delegaadid suutsid sõnastada tõe olemuse, mis siis kõiki Rumeenia noori häiris. See on suurepärane selle noore mehe ärkamise ime tõttu valgusele, mida tema hing on näinud; tema ühise tegutsemise otsuse eest kuulutada välja püha sõda, mis nõuaks sellelt noormehelt nii palju südamejõudu, nii palju kangelaslikkust, nii palju küpsust, nii palju tuntud ja tundmatuid ohvreid, nii palju haudu!
10. detsember 1922 kutsus selle maa noored suurele proovile.

Digitized by Google Machine Translated by Google

* Legendaarsed Robin Hoodi tüüpi mehed. **(Tr.)**

Ei Bukarestis viibijad, mina, kes olime kaugel, ega ka teised, kes olid ehk keskkooliõpilased, kuid kes täna virelevad nii paljudes vanglates või magavad maa all, ei suutnud uskuda, et see päev viib meid läbi nii suure ohu. meile nii palju lööke ja nii palju haavu oma riigi kaitsmise lahingutes.

Bukarestis, Clujis, Iasis ja Cernautis toimusid tohutud üliõpilaste massid, kes oma intuitsioonivõimest, mitte juhtidest juhindutuna, pöördusid vaenlase poole. Nad vaatavad esmalt juudi ajakirjanduse poole: Adevarul ("Tõde"), Dimineata ("Hommik"), Mantuirea ("Lunastus"), Opinia ("Arvamus"), Lumea ("Maailm"), kuumad voodid moraalset nakatumist, mürki ja segadust rumeenlaste jaoks. Nad pöörduvad nende poole, et neid hävitada, aga ka näidata Rumeenia rahvale vaenlase rindejoone ohtu, mille vastu nad peavad valvel olema. Ajakirjanduse vastu demonstreerimine tähendab: selle kuulutamist rahvuslike huvide vaenlaseks ja sellega rumeenlaste tähelepanu juhtimist, et nad ei laseks end juutide või judaiseerunud rumeenlaste kirjutatud ajakirjandusel petta, pimestada ega juhtida.

See ajakirjandus ründab religioosset ideed, nõrgendades seega Rumeenia moraalset vastupanu ja katkestades nende kontakti Jumalaga. See ajakirjandus levitab rahvusevastaseid teooriaid, nõrgendades usku nende rahvusesse ja eraldades nad oma riigi maast, armastusest selle vastu, maast, mis on kogu aeg olnud lahingu- ja ohverdusiha.

See ajakirjandus tutvustab valelikult meie Rumeenia huve, eksitades ja orienteerides rumeenlasi viisil, mis on vastuolus riiklike huvidega. See ajakirjandus tõstab keskpäraseid elemente ja korruptsioonivõimelisi mehi nii, et välismaalane saaks oma huve rahuldada, ja alandab moraalseid inimesi, kes ei vaju judaismile ja selle huvidele mingit kasu tegema.

See ajakirjandus mürgitab rahva hinge, avalikustades igapäevaselt ja süstemaatiliselt sensatsioonilisi kuritegusid, ebamoraalseid juhtumeid, aborte, seiklusi.

See ajakirjandus tapab tõe ja teenib valesid kuratliku visadusega, kasutades laimu Rumeenia võitlejate hävitamisrelvana. Seetõttu peavad rumeenlased olema juudi ajalehte lugedes ettevaatlikud, pöörama tähelepanu igale sõnale, millest ühtki ei trükita juhuslikult, ja püüdma lahti mõtestada selle taga olevat juutide plaani. Just nendele probleemidele tahtis üliõpilasliikumine juhtida kõigi rumeenlaste tähelepanu, kui nimetas juutide uudistetoimetusi, kuulutades need Rumeenia rahva vaenlasteks. Rõhutasin, et üliõpilaste masside hirmuäratavaid purse juhtisid nende intuitsioonijõud, mitte juhid.

Sest kellelgi on lihtne ajada mitu inimest kellegi majja vaenuliku meeleavalduse korraldamiseks, aga kui suured rahvahulgad pöörduvad oma instinkti peale vaenulikult kellegi vastu, siis mõistetakse see inimene ilma edasikaebeõiguseta hukka kui vaenuliku meeleavalduse vaenlane. rahvus.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

"NUMERUSKLAUSUS"

Valem "numerus clausus" kandub üliõpilaslahingute ajal suust suhu, kuid mitte päästevalemina, kuna massid valemeid välja ei anna, osutavad ähvardustele.

"Numerus clausus" tähendab, et kuna juute ähvardab palju, ei saa me neid enam toetada koolides, kaubanduses või tööstuses ega iseseisvatel ametikohtadel. "Tähelepanu teie suurtele arvudele" tähendab "numerus clausus", kuna see ületab meie rahvusliku vastupanuvõime ja kui me midagi ette ei võta, hukkume rahvana.

See on selle valemi koguväärtus. Või, kui soovite, on see ökonoomsuse mõõdupuuna hädaabivalemi, vajaliku esmaabi väärtus, kuigi haiguse ravimiseks täiesti ebapiisav. "Numerus clausus" tähendab iseenesest: juutide piiramist koolides, ametites jne. Millisele arvule see piirang? Kõikide juutide arvu ja rumeenlaste arvu suhe Rumeenias. See tähendab, et kui Rumeenias on 15 miljonit rumeenlast ja 3 miljonit juuti, on see osakaal 20%. Valemi "numerus clausus" järgi tuleb juute võtta koolidesse, arstidesse, baaridesse jne proportsioonis 20%: "numerus clausus" tähendab juutide arvu piiramist nende arvu ja koguarvu vahelise suhtega. rumeenlased.

"Numerus clausus" on lihtsalt valem juutide ümberjaotamiseks rahvaste sees, mitte valem probleemi lahendamiseks. See valem ei lahenda peaaegu midagi, kuna see käsitleb arvestatavaid proportsioone, kuid see ei vähenda juutide suurt osakaalu. Kui juute on 3 miljonit, siis selleks nad jäävadki. Eelkõige ei käsitle see selle suure osakaalu põhjust ega näita vahendeid selle vähendamiseks; lõpuks ei kujuta see iseenesest vahendit juutide probleemi lahendamiseks.

JUUDI PROBLEEM

Google'i tõlgitud

JUUTIDE ARV

Juutide suur arv tõstatab rea probleeme: 1. Rumeenia maaprobleem; 2. Linnade probleem; 3. Rumeenia kooli ja valitseva klassi probleem; 4. Rahvuskultuuri probleem.

Kõiki neid käsitleb laitmatult oma kirjutistes professor AC Cuza. Inimesed, rahvus kunstis, artiklid, parlamendikõned, poliitökonoomia kursus. Ideed, mida ma allpool esitan, kuuluvad sisuliselt professor Cuza mõtteviisi.
Juutide arv Rumeenias pole täpselt teada.
Seda seetõttu, et kogutud statistikat tehti Rumeenia poliitikute suurima huvitatusega, et nad saaksid varjata oma rahvusliku reetmise tööd, ja kuna juudid põgenevad kõikjal statistika tõesuse eest. Vanasõna ütleb: "Juudid elavad valede peal ja surevad, kui puutuvad kokku tõega." Muuseas, pikka aega oli rahandusministeeriumi riigistatistika direktor Leon Colescu, tegelik nimi oli Leon Coler. Ja nende seisukohast on neil õigus, sest kui rumeenlased seisaksid silmitsi juutide täpse arvuga, mõistaksid nad, et neid ähvardab tõeline riiklik oht, ja tõuseksid oma kodumaad kaitsma. teisisõnu, statistilise tõega silmitsi seistes juudi võim kõigub, sureb. Ta saab elada vaid tõde varjates, seda valedega võltsides.

Usume, et Rumeenias on 2–2,5 miljonit juuti. Kui Rumeenia rahvast oleks vaid miljon – nagu nad väidavad

silmitsi surmaohuga. Sest tähtis pole mitte ainult arv ise, vaid ka selle arvu kvaliteet, eriti juutide positsioonid riigi funktsionaalses struktuuris ja rahva elus selle kõigis aspektides.

Meie maa on olnud invasioonide maa. Kuid kunagi oma pika ajaloo jooksul pole sissetungijad saavutanud nii tohutut arvu kui tänapäeva juudid.
Sissetungid läksid meist üle; tänapäeva vallutajad ei lahku kunagi. Nad asuvad siia meie maale elama senitundmatul hulgal kui kunagi varem ja hoiavad nagu kärnad selle maa ihu ja inimeste küljes. Millal see juutide sissetung algas? 1800. aasta paiku leiti kogu Moldovast vaid mitu tuhat juuti. 1821. aastal oli Bukarestis 120 perekonda.

See hiline asustamine meie maal on tingitud sellest, et juudid on alati olnud seotud kaubandusega ning kaubandus nõuab arenemiseks vabadust ja turvalisust.

Rumeenias puudusid need kaks tingimust: ühelt poolt vabadus kasutada Rumeenia pinnast, seega igasugune väljavaade kaubanduse laiendamiseks, ja teiselt poolt stabiilsus ja julgeolek. Rumeenia maa oli maailma kõige ebaturvalisem maa. Rumeenia talupojal polnud aastast aastasse kodu, kariloomade, töö ega saagi turvalisust. Meie riiki on laastanud sissetungid ja see on sajandeid olnud sõjateater, sageli võõrvõimu ja veriste austusavalduste tagajärgedega.

Mida pidid juudid sellel maal tegema? Võidelda hunnide, tatarlaste, türklastega?
Juutide sissetung algas vaid 100 aastat tagasi. 1829. aasta Adrianopoli rahu tulemusel anti kaubandusvabadus ja samal ajal hakkasid tekkima ka rahulikuma elu horisondid. Siis algas nende sissetung, mis aasta-aastalt suurenes üle meie rumeenlaste, eriti moldovlaste peade, tühjendades meid rikkustest, hävitades meid moraalselt ja ähvardades väljasuremisega. 1848. aastal hakkasid Moldova kaupmehed ja töösturid kaebama valitseja Mihail Sturzale, nõudes meetmeid juudi kaupmeeste ja nende ebaausa konkurentsi vastu.

Sellest ajast peale on invasioon pidevalt suurenenud. "Invasioon" ei pruugi olla õige termin, kuna see eeldab vägivalla, moraalse ja füüsilise julguse ideed.
"Juudi imbumine" on rohkem

Digitized by Google
Machine Translated by Google

tabav termin, kuna see hõlmab paremini nutika läbitungimise, argpüksliku ja petliku tungimise ideed. Sest pole väike asi varastada rahva maad ja rikkust, õigustamata võitlust, riskidega silmitsi seismist, suurt ohverdust ja saavutatud vallutust. Vähehaaval vallutasid nad väikese Rumeenia kaubanduse ja tööstuse; seejärel ründasid nad sama petliku taktikaga suurettevõtteid ja suurtööstust, saavutades seeläbi kontrolli riigi põhjapoole linnade üle. Rünnak Rumeenia keskklassi vastu viidi läbi sellise täpsusega, mida leiti ainult mõne röövputukate puhul, kes vaenlase halvamiseks torkasid teda lülisambasse.

Nad poleks saanud sobivamat asukohta valida. Keskklassi edukas ründamine tähendas Rumeenia rahva kaheks murdmist. See on ainuke klass, millel on topeltkontakt: madal, talupoegade klassiga, kes on selle peale asetatud ja omab tema üle võimu oma parema majandusliku olukorra ja hariduse tõttu; koos valitseva klassiga, mida ta oma õlul hoiab. Edukas rünnak keskklassi vastu, st selle hävitamine, toob endaga kaasa saatusliku tagajärje, mis ei nõua ründajapoolset täiendavat pingutust: a) Valitseva klassi kokkuvarisemine (See valitsev klass kukub lõpuks kokku) , b)) Selle taastamise võimatus, c) Segadus ja loomastumine, talupoegade klassi lüüasaamine ja orjastamine. Lõppkokkuvõttes on juutide rünnak Rumeenia keskklassile mõeldud surmana. Rumeenia rahva surm ei tähenda viimase rumeenlase surma, nagu mõned ette kujutavad. See surm tähendab elu orjuses. Mitme miljoni juutide heaks töötava Rumeenia talupoja alandamine orjapõlveks. Siin on professor Nicolae Iorga järeldused juutide arvu ja nende saabumise kohta meie piirkondadesse. Professor Lorga 13. septembril 1913 Rumeenia Akadeemias seda küsimust selgitavas artiklis "Juutide ajalugu meie vürstiriikides" täpsustab muu hulgas:

„Neamtis asusid mitmed juudid kloostri maadele aastatel 1764-1766” (lk 18).

„Botosanis ei mainita üheski valitseja dokumendis, nagu 1757. aastast pärit, juute teiste linnaelanike hulgas” (lk 17).

"Mõnikord ilmub juut Suceavas kõrtsipidajana kirikumaadel; mõnikord väikeste kauplejatena Ocnas, Harlaus, Siretius, Galatis, Barladis (oli aeg, mil Barladi kristlastest võis öelda, et nad olid kaubandusega rohkem seotud kui üheski teises riigis). muu amet) "(lk 10); "siis Roomas, kus 1741. aastal teati ainult "moldaavlasi" ja "armeenlasi"; Targul Frumos, kus 1755. aastal mainitakse seal olevat "kahte kõrtsi" ja juudi naist" (lk 17-18).

Bucoviinas, selle annekteerimise ajal 1775. aastal:

"Cernauti ja Campulungi piirkondades, kuhu osad Hotini ja Suceava liideti, oli kõigis neis piirkondades enne Austria keiserlikku ülemvõimu ainult 206 juudi perekonda.

1775. aastal ulatus nende arv Galicia üleujutuse tõttu 780-800 perekonnani.
Riigi esimene kuberner kindral Ehzenberg sai teada, et nad on peamiselt pühendatud kõrtside loomisele koos veini, viski, õllega ...
Nad on, ütleb kindral, "kõige perverssemad inimesed, kes kalduvad laiskusele ja elavad ilma suurema vaevata kristlike tööliste higist". "

1781. aastal tegutsenud komisjon näitab, et:

"Sellel maal on juutidel kombeks osta talupojalt raha eest tibu enne munas, mett õites, lambaliha emaüsas ja selle liigkasuvõtmisega imevad elanikud täielikult kuivaks. , viies nad vaesusesse, nii et niimoodi võlgadega koormatud talupojad ei leiaks tulevikuks ressursse enda päästmiseks, vaid põgenevad riigist Näeme selle riigi administratsiooni (Moldova), seejärel bojaare, eriti Constantin Moruzi , kaitstes end nende eest meeleheitlikult.
"

Google'i tõlgitud

"... Kuna Kabalid pakkusid Enzenbergile kirjalikult 500,0 kuldmünti aastas, et vana asjade seisuga leppida, prooviti ka meie valitsejat rikkuda, kuid ta lükkas RAHA tagasi, selle asemel, et oma riiki täielikule hävingule viia." , (lk 20).

Ja hiljem, umbes 1840-48, ütles professor Iorga järgmiselt:

„Neid ekspluateerimise ja rikutuse asutusi, kõrts kõrtsi haaval, pudelite wbiskey kartulite ja muude mürkidega, üle Moldova võib lugeda, kurnavad võidujooks valitseva klassi tsiviliseeritud pahede toitmiseks“ (lk 34).

Ja professor Iorga kirjutab sellest:

“Isegi, välismaalaste sekkumine, mida riigis juudi elemendid propageerisid, ei lakanud. 1878. aastal kehtestasid nad tingimused enne Rumeenia iseseisvuse tunnustamist (võideti nii suure rumeenia vereohvriga) ja kuhjasid nördimust iseseisvuse küsimuses: kui palju maksavad praegused kahalid Rumeenia juhtidele?

Rumeenia, mis ei suuda aidata enesetappu, loovutades poliitiliselt poole endast Moldova juutide võimule... Ja kuna Kogalniceanu kaitses külasid alkoholi ja juutide liigkasuvõtmise eest, kaitseb hr Maiorescu Rumeenia väärikust selle eest, et tema välismaalastele avaldatud surve tõttu välismaalastele kodanikuõigusi andis. ”(lk 39).

Toon neid näiteid suure, tunnustatud ja vaieldamatu teadusliku autoriteedi poolt, et heita valgust juudi asunduste tekkele Rumeenia pinnal.

RUMEENIA MAA PROBLEEM – TERRITOORIUMI SEADUS

Selles maailmas ei saa olla inimesi, isegi kui see oleks vaid metslaste hõim, kes võõra sissetungi ees ei suhtuks valutult oma maa raskesse olukorda. Kõik maailma rahvad on ajaloo algusest tänapäevani kaitsnud oma kodumaa mulda. Kõigi rahvaste ajalugu, nagu meiegi, on täis võitlusi oma maade kaitsel. Kas see oli meie, Rumeenia noorte anomaalia, haigusseisund, et meid arvestati meie ohustatud maa kaitsmisel? Või anomaalia, kui me teda ohus nähes ei kaitsnud? See oleks meie jaoks anomaalia, kui me seda mitte kaitsta, st mitte teha seda, mida kõik rahvad on teinud. Enda vastuollu asetamine kogu maailma ja kogu meie ajalooga oleks anomaalia ja haigusseisund.

Miks ma küsin endalt, et kõik rahvad on võidelnud, võidelnud ja võitlevad alati oma maade kaitse eest? Maa on rahva olemasolu alus. Rahva juured on nagu puu juured sügaval mullas, kust ta saab oma toidu ja elu. Pole olemas inimesi, kes saaksid elada ilma maata, nagu pole ka puid, kes saaksid elada õhus rippudes. Rahvas, kellel pole oma maad, ei saa elada, kui ta ei asu end sisse seadma teise rahva maal – oma kehas, õõnestades oma elatist. On Jumala antud seadused, mis korraldavad inimeste elu. Üks selline seadus on territoriaalne seadus. Jumal on andnud igale rahvale määratletud territooriumi, kus elada, kasvada ja kus arendada ja luua oma kultuur.

Juutide probleem Rumeenias, nagu ka mujal, seisneb selles, et juudid rikuvad seda territooriumi loomulikku seadust. Nad tungisid meie territooriumile. Nemad on õigusrikkujad ja mitte meie, Rumeenia inimesed, ei ole need, keda kutsutakse kandma nende süütegude tagajärgi. Elementaarne loogika ütleb meile: süüdlane peab kandma toimepandud süüteo tagajärgi. Kas ta peab kannatama? Las kannatab!

Kõik kurjategijad kannatavad. Ükski loogika maailmas ei ütle mulle, et pean surema teiste poolt toime pandud rikkumise eest.

Seega ei tulene juutide probleem "rassivihast". See tuleneb juutide rikkumistest seaduste ja loomuliku korra vastu, milles kõik rahvad elavad.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

maailmast. Juudiprobleemi lahendus? Siin see on: kurjategijate taassisenemine universaalsesse loomulikku korda ja nende

loodusseadust austades. Kuid maa seadused keelavad ka juutide sissetungi.
Põhiseaduse artikkel 3 ütleb: "Rumeenia territooriumi ei saa koloniseerida välispäritolu elanikkond."
Mida tähendab fakt, et kaks miljonit juuti asub elama Rumeenia territooriumile, kui mitte koloniseerimist? Kuid see territoorium on Rumeenia rahva võõrandamatu ja tühistamatu omand. Ja nagu keegi kirjutas, siis mitte 50, mitte 100, vaid isegi tuhandeid aastaid hiljem nõuame me õigust sellele maale, kui me pärast 1000 aastat kestnud Ungari okupatsiooni Transilvaania maid tagasi vallutame.

MEIE JA MEIE MAA

Kõik meid ümbritsevad inimesed tulid mujalt ja asusid elama maale, kus nad praegu elavad. Ajalugu annab meile täpsed kuupäevad bulgaarlaste, türklaste, madjarite jne saabumise kohta. Ainult üks rahvas on pärit tühjast: meie oma. Oleme sündinud sellel maal aegade hämaras koos tammede ja kuuskedega. Meid ei seo sellega mitte ainult leib ja olemasolu, mida see meile selle kallal töötades annab, vaid ka kõik meie esivanemate luud, mis selle pinnases magavad. Kõik meie vanemad on siin. Kõik meie mälestused, kogu meie sõjaaegne hiilgus, kogu meie ajalugu siin, sellel maal, on maetud.

Siin on Sarmisegetuza varemed koos surematu kuninga Decebali tuhaga, sest kes teab, kuidas surra nagu Decebal, see ei sure kunagi. „Siin puhkavad valitsejad musatiinid ja valitsejad basarabid; siin Podul Inaltis, Razboenis, Suceavas, Baias, Hotinis, Sorocas, Tighinas, Cetatea Albas, Chilias magavad seal lahingus langenud rumeenlased, aadlikud ja talupojad, keda on nii palju kui rohuliblesid ja teri.

Posadas, Calugarenis, Olt, jiu e.Cerna jõgedel, Turdas; õnnetu ja unustatud Moti de Vidra mägedes Huedini ja Alba-Iuliasse (Horia ja tema relvavendade piinamise koht) on kõikjal tunnistusi lahingutest ja kangelaste haudadest. Kõigis Karpaatides, Olteeni mägedest Dragoslaveles ja Predealis, Oituzist Vatra Dorneini, tippudel ja orgude põhjas voolas kõikjal Rumeenia veri jõgedena. keset ööd, meie rahva jaoks rasketel aegadel, kuulsime üleskutset Rumeenia pinnalt, mis kutsus meid üles võitlema. Küsin ja ootan vastust: mis õigusega tahavad juudid meilt selle maa ära võtta?

Millisele ajaloolisele argumendile tuginevad nad oma pretensioonidel ja eelkõige jultumusel, millega nad meile, rumeenlastele, siin meie omal maal väljakutse esitavad? Meid ühendavad selle maaga miljonid hauakambrid ja miljonid nähtamatud niidid, mida tunneb ainult meie hing, ja häda neile, kes püüavad meid sellest eemale kiskuda.

LINNADE PROBLEEM

Kuid selle Rumeenia maa piires ei asunud juudid kuhugi, juhuslikult.
Nad asusid elama linnadesse, moodustades neis tõelised kompaktsete juutide saared. Algul tungiti ja vallutati Põhja-Moidavia kaubalinnad ja -linnad: Cernauti, Hotin, Suceava, Dorohoi, Botosani, Soroca, Burdujeni, Itcani, Briceni, Secureni jne.

Enne neid kadusid Rumeenia kaupmees ja kaupmees tasapisi – täna üks tänav, homme teine, ülehomme sektor. Vähem kui 100 aasta pärast,

Machine Translated by Google

Muistsed Rumeenia keskused kaotasid oma Rumeenia iseloomu, võttes sarnasuse tõeliste juutide tugipunktidega. Ka teised Moldova linnad langesid kiiresti: Roman, Piatra, Falticeni, Bacau, Vaslui, Bariad, Husi, Tecuci, Galati; ja Moldaavia teine pealinn Iasi – pärast esimest ja meie endine Suceava – on lihtsalt muudetud räpaseks juudipesaks, mis ümbritseb Stefan Suure kindluse vaeseid ja uhkeid varemeid.

Nüüd saate Iasis kõndida läbi tervete tänavate ja sektorite, ilma et kohtaksite kunagi rumeenlast või vaata a

Rumeenia maja või Rumeenia pood. Inimesed kõnnivad mööda kuulsatest kirikutest, mis on praegu varemetes ja lagunenud :. Rumeenia kingseppade gildi ehitatud Talpalari* kirik, Rumeenia rakmete valmistajate gildi ehitatud Curelari kirik*. Kõik laguneb. Suures linnas Iasis pole enam Rumeenia kingseppa ega rakmete valmistajat.

Vana Moldaavia aadli Püha Nikolai Vaese kirik on täielikult kokku varisenud; ja neid ümbritsevatel hauakambritel viskavad juudi restoranid siiani oma prügi, rämpsu ja prahti. Peaväljakul asuv kirik, kus on suurim rahvahulk, on rahvapuuduse tõttu suletud. Ja just juutide elanikkond moodustab selle inimeste koondumise praegu. Lapusneanu tänaval peaaegu nagu valust oigav Cuza Voda palee on muudetud juudi pangaks ja selle kunagises aias on näha Palestiina stiilis juudi teater. Võõras sissetungija tallab jalge alla kõik, mida peame kõige pühamaks. Meie südamed oigavad ahastuses. Meie, lapsed, räsitud hingega, küsime endalt: kuidas saavad olla rumeenlased, kes oma rahva vastu nii vaenulikult käituvad? Kuidas saab nii palju reetureid olla? Miks neid ei reetmise hetkel vastu seina rivistatud ega elusalt ära põletatud? Miks kõik on lärmakad? Miks me ei tee midagi?

Need on meid painavad südametunnistuse probleemid, mis vaevavad meie hinge, segavad meie elu. Me teame, et me ei leia kunagi rahu, välja arvatud lahingutes, kannatustes või haudades. Meie vaikus katab meid argusega ja iga viivituse minut näib meid tapavat.

Me ei maini isegi Bessaraabia kaubalinnu ja külasid, mis on lahtised haavad riigi väsinud ja pigistatud kehas.
Me pole isegi maininud Maarjamaad, kus iga päev surevad orjuses rumeenlased. Maarjamaa suure tragöödia kirjeldamiseks pole sõnu. Aga mädanik levis nagu vähk; jõudis Ramnicul-Saratisse, Buzausse, Ploestisse ja tungis pealinna. 15 aastaga langes iidne Rumeenia linnaosa Vacaresti; Dudesti langes täielikult; samuti Rumeenia kaupmehed Calea Griviteis. Obori naabruskonna kuulsad kaupmehed surevad ja nende asemele tulevad juudid; Calea Victorieil * kukkus. Tänapäeval on see tegelikkuses muutunud lihtsalt Rumeenia "kaotusteeks"; sest kolmveerandCalea Victoriei kinnistutest on nüüd juutide omad. Viimase kümne aasta jooksul on juudid levinud läände üle Doonau tasandiku Olteeniasse ja Vapra Miikaeli pealinna Craiovasse; nad läksid Severini osariigis Ramnicul-Valceasse Rumeenia poliitikute kaitse alla, kes hästi tasustatud poliitikud teesklevad, et juutide probleemi pole.

See nende poliitikute oma rahva reetmine on nii kohutav, et kui nad veel elus on, peavad inimesed silmad välja torgama; kui nad on surnud, tuleb nende luud välja kaevata ja avalikel väljakutel põletada. Nende lapsed ja lapselapsed tuli kohtu alla anda, nende varandus konfiskeerida ja neid häbimärgistada epiteediga “reeturite pojad”. Rumeenia linnade kaotamisel on meie jaoks laastavad tagajärjed, kuna linnad on rahva majanduslik keskus. Neisse on kogunenud kogu riigi rikkus. Nii et see, kes kontrollib linnu, kontrollib elatusvahendeid, rahva rikkust. Kas see oleks meie, rumeenlaste, meie rahvusliku rikkuse omanikud, suhtes ükskõikne? Meie ise või juudid? Kõigile maailmas võib see olla ükskõiksuse küsimus. Sest elanikkond paljuneb ja areneb enda sees

Masinõpe tõlkinud Google

tema käsutuses olevad elatusvahendid, Mida vähem neid vahendeid, seda väiksem on kõnealuse rahvastiku juurdekasv ja väiksemad võimalused selle arenguks ja vastupidi. Neid rahvastikuseaduse tõdesid on uurinud kõik majandusteadlased ja professor Cuza sõnastanud need ületamatu selgusega. Rumeenia rikkuste üleminek juutide kätte ei tähenda mitte ainult majanduslikku või poliitilist sõltuvust rumeenlastest – neil, kellel pole majanduslikku vabadust, pole poliitilist vabadust –, vaid see tähendab enamat: riiklikku ohtu, mis purustab meie võime kasvada. rahvaarvus. Kui meie elatusvahendid kaovad, hukkume meie, rumeenlased, oma maal, jättes oma kohad juudi elanikkonna kätte, kelle arv kasvab iga päevaga nii välismaalt sissetungi kui ka meie elatusvahendite äravõtmise tõttu. elatus, meie rikkus.

* Mitmus vastavalt kingsepa ja rakmete valmistaja jaoks. **(Tr.)**

Teiseks on linnad rahvuse kultuurikeskused**. Siin linnades on koolid, raamatukogud, teatrid, klassiruumid, mis kõik teenindavad linna elanikke. Juudi perekond suudab hõlpsasti ülal pidada viit-kuut last koolis, samas kui Rumeenia talupoeg mõnes linnast kaugel asuvas kõrvalises külas suudab vaevalt last lõpuni kooli saata. Ja sellisel juhul on ta jõust ja rikkusest täiesti kurnatud, kuni ohustab ülejäänud nelja-viie koduse lapse heaolu. Seega see, kes linnu kontrollib, kontrollib kultuuris osalemise võimalusi. Kuid see pole veel kõik. Just linnade ja koolide kaudu täidab rahvas oma kultuurilist missiooni maailmas. Kuidas on rumeenlastel võimalik täita oma kultuurilist missiooni juudi häälte, pastakate, südamete ja meelte kaudu?

Lõpuks on linnad rahva poliitilised keskused, rahvad järgivad linnade eeskuju. Kes linnu otseselt või kaudselt kontrollib, sellel on riigi poliitiline juhtkond. Mis jääb maaelust väljaspool linnu? Mitmed miljonid talupojad, ilma inimlike vahenditeta, kurnatud ja vaesunud, ilma kultuurita, joogist mürgitatud, eesotsas rikastatud juutidega, kellest nüüd saavad Rumeenia linnade isandad, või rumeenlastega (linnapead, linnapead, politsei, sandarmid). , kabinetiministrid), kes on nominaalsed administraatorid ainult seetõttu, et nad pole muud kui juutide plaanide elluviijad. Neid ametnikke toetab, meelitatakse, külvatakse kingitustega, koopteeritakse haldusnõukogudesse, makstakse igakuiselt kohtuvõimu poolt (Juudasele maksti ainult üks kord); nende rahahimu äratatakse, nad aetakse luksusesse ja pahedesse ning kui nad eiravad juutide direktiive ja määrusi, saadetakse nad lihtsalt välja, kuigi nad on kabinetiministrid. Nende palku ja hüvitisi kärbitakse, nende vargused paljastatakse ja hämarad tehingud paljastatakse, millega nad segavad, et neid kompromiteerida.
See on see, mis on jäänud Rumeenia kodumaalt pärast linnade kaotamist: ebaaus valitsev klass, vabaduseta talupoegade rahvas ja kõik Rumeenia lapsed ilma riigi ja tulevikuta.

RUMEENIA KOOLI PROBLEEM

Kes kontrollib linnu, kontrollib koole ja kes täna koole kontrollib, see kontrollib homme riiki. Siin on mõned statistikad aastast 1920:

Olukord Cernauti ülikoolis

Filosoofia koolkond.

Digitized by Google

suvesemester, rumeenlased: 174; juudid 574.

Õigusteadus.

Suvesemester, vastavalt konfessioonile: õigeusklikud:
237 (rumeenlased ja ruteenlased)
katoliiklased: 98
luterlased: 26

Muud religioonid: 31
Heebrea: 506

De Situatia demografica a Romaniei (Demograafiline olukord Rumeenias), autor Em. Vasiliu-Cluj p. 84

*
Victory Way, moodne ostutänav **(Tr.)
Vt AC Cuza, Apararea Nationala ("Riigikaitse") nr 3, 1. mai 1922.

Bessaraabias

Maa põhikoolid: Poisid:
72 88,9 rumeenlast, 1974 mitte-rumeenia kristlast Tüdrukud: 27 555 rumeenlast, 1302 , 1281 juuti.
mitte-rumeenia päritolu kristlased , 2147 juuti.

Linna põhikoolid: poisid.

6385 rumeenlast, 2435 mitte-rumeenlast, kellest 1351 olid juudid. Tüdrukud:
5501 rumeenlast, 2435 mitte-rumeenlast, kellest 1492 olid juudid.

Kesk- ja kutsekoolid: 1535

õigeusu, 6302
heebrea,

Segakeskkoolid: 690 õigeusu,

1341 heebrea keelt.

(Op.cit, lk 84–5)

iidses kuningriigis
rumeenia juudid
Bacau Lütseum 363 198
Botosani keskkool 229 127
Botosani naistelütseum 155 173
Dorohoi lütseum 177 167
Falticeni lütseum 152 100
National Lycee, Iasi 292 201
Aleksander Hea gümnaasium, Iasi 93 215
Stefan Suure jõusaal, Iasii 94 120
Rooma lütseum 256 157
Piatra-Neamti lütseum 343 179

Erakoolid:
Bukarest 441 781
Iaÿi 37'108
Galati 1.90, 199

Digitized by Google

(0p.cii. lk. 85-7)

* Moldaavia ja Valahhia enne Rumeenia ühendamist 1918. aastal. a)

Olukord Iasi ülikoolis
Rumeenia juudid
Arstikool 546 831
Farmaatsiakool 97 299
Kunstikool 35 1 100
Teaduskool 722 321
Õiguskool 1 743 370

(0p.tsit. lk.87-8)

Rumeenia haridussüsteem, mille hävitas seega suur hulk juute, tõstatab kaks probleemi:

1. Rumeenia valitseva klassi probleem, sest koolid moodustavad homsed juhid, mitte ainult poliitikud, vaid kõik juhid kõigil tegevusaladel.

2. Rahvuskultuuri probleem, sest kool on labor, kus voolitakse rahvakultuuri.

Selle juutide poolt rõhutud Rumeenia koolisüsteemi traagika rõhutamiseks pean eriti oluliseks tsiteerida allpool meie riigi ühe silmapaistvama pedagoogi, Iasi ülikooli professori Ion Gavanesculi valusaid avastusi: „Me ei taha enam näha. Iasi rahvuslütseumi pakutav vaatemäng, kus valdav
enamus õpilastest koosneb juudi elemendist. Vähesed Rumeenia õpilased tunnevad end kummaliselt; vaheajal tõmbuvad nad rahutult nurkadesse. Nad moodustavad sallitud vähemuse.

Enamik elab lahus, räägivad üksteisega oma muredest, mängudest, seltskondadest, Macabyst, Hacoah'st, Macoah'st jne, kohtumistest ja loengutest, spordist, tööplaanidest ja headest aegadest. Ja kui kahtlevad rumeenlaste diskreetsuses, siis juudi õpilased (enamus koolis, kuigi vähemus riigis) sosistavad omavahel või lähevad üle otse jidiši keelele....

Kahju, et Rumeenia õpetajad nende õpilaste hingedega silmitsi seisavad!

Tahes-tahtmata meenub talle pardimune haudunud kana. Vaadake teda, kui ta seisab kakerdades ja hirmunult järve serval, kui ta kutsub meeleheitlikult oma pardipoegi, teise liigi poegi, kes on vette hüpanud ja libisevad teisele poole, kuhu ta ei saa järgneda. Millist rahvuslikku koolkonda saate sellele publikule õpetada? Kas saate rääkida, kui tunnete endas patriotismi, rumeenlaste püüdluste ja ideaalide leeki? Kas sa suudad isegi suu lahti teha? Nende lõuad lukustuvad, sõnad jäätuvad huultele.

Suur Kogalniceanu, nii välisüliõpilastest tulvil pinkide ees... kas ta oleks võinud pidada oma kuulsa rumeenlaste ajalugu tutvustava kõne, mille ta pidas just selles paigas, kus tänapäeval on Rumeenia rahvuslütseumist saanud juudi rahvuslik lütseum. üks?

Ta oleks kaotanud inspiratsiooni, mille tugevus ammutab kaastundest säravate silmadega, mis on täis mõistmist ja usku.

1. Gavanescul, Imperativul momentului istoric, ("Ajaloolise hetke imperatiiv") lk 67.

Ja veel:

Masinõpe tõlkinud Google

"Ja piirduda vaid ühe rahvuselu aspektiga, kus on keegi kunagi näinud Inglismaal, Prantsusmaal, Itaalias mis tahes tasemel kooli, kus valdav arv õpilasi kuuluks mõnele teisele rahvale peale rahvastiku, kes moodustab põlisrahvastiku. "Võib näiteks ette kujutada, et mõnes Inglise ülikooli õigusteaduskonnas võib olla 547 juuti 234 briti vastu, mis on samasugune juutide ja rumeenlaste suhe Cernauti õigusteaduskonnas 1920. aastal. ? "Või et Itaalia filosoofiakoolis võiks olla 574 juuti 174 itaallase vastu, mis on samasugune juutide ja rumeenlaste suhe Cernautis?

"Kas need proportsioonid on normaalsed? Kas need pole mitte lubamatud ja mõeldamatud etnilise bioloogia koledused? Kas need ei viita Rumeenia rahva vastutustundliku valitseva klassi kuritegelikule

teadvustamatusele? "(I. Gavanescul, op.cii,)

ROOMA JUHTKLASSI PROBLEEM

Aga kes on tänapäeva õpilased ja õpilased? Tänapäeva õpilased on õpetajad, arstid, insenerid, juristid, linnapead, kongresmenid, homsed ministrid, ühesõnaga tulevased rahvajuhid kõigil tegevusaladel. Kui praegused õpilased on 50, 60, 70% juudid, siis homme on meil selle Rumeenia rahva jaoks loogiliselt 50, 60, 70% juudi juhid. Endiselt võib küsida, kas rahvusel on õigus piirata välisüliõpilaste arvu oma ülikoolides?

Siit saate teada, kuidas sellele küsimusele vastatakse Harvardi ülikoolis. Bulletin of Morris Gray, valeliku lõpetaja (1906) pärast sealse juudiprobleemi uurimist – nagu tsiteerib professor Cuza raamatus "Numerus Clausus" lk. 11. Morris Gray alustas probleemi põhimõttelise sõnastamisega, küsides: "Esiteks, mis on ülikooli funktsioon? Mis on selle funktsioonid?

„Kui tema kohustus on inimese ees, peab ülikooli vastuvõtmine põhinema ausalt ja ilmselgelt demokraatlikul põhimõttel: iga kandidaat tuleb vastu võtta tingimusel, et ta sooritab sisseastumiseksami ja maksab esimese õppeperioodi. iga tõsine uurimine kandidaadi isiksuse või varjatud edasimineku, võimete või enda või teiste jaoks kasulikkuse kohta.

Aga kui ülikooli kohustus on kohus rahvuse ees, peab tema suhtumine üliõpilaste vastuvõtmisesse loomulikult toetuma teisele põhimõttele.

Minu arvates on ülikooli kohus koolitada mehi inimmõtte erinevates valdkondades nii, et vähemalt osa neist saaks oma valdkonna liidriteks ja teeniks seeläbi rahvust.

See on väljakujunenud põhimõte , lisab professor Cuza:

"Ülikoolide kohus on oma rahvuse ees, milleks nad peavad ette valmistama juhte kõigil valdkondadel ja need peavad tingimata olema etniliselt põliselanikud." Sest on talumatu, et rahvas koolitab oma ülikoolides välismaa juhte. "

Eelnevatest numbritest võib järeldada Rumeenia homse valitseva klassi tõsist probleemi. Üks väljakujunenud tõde jääb alles: Rumeeniat peaksid juhtima rumeenlased. Kas keegi väidab, et Rumeeniat peaksid juhtima juudid? kui mitte, siis
üks
pean tunnistama, et noorel Rumeenia üliõpilasel on õigus ja et kõik kampaaniad, kõik vead, kõik kurikuulsused, kõik provokatsioonid, kõik vandenõud, kogu ebaõiglus, mida kuhjatakse ja kuhjatakse.

Masinõpe tõlkinud Google

see noor rumeenlane leiab oma õigustuse sõjas, mida juudid pidasid rumeenlaste ja nende parimate võitlejate hävitamiseks.

RAHVUSKULTUURI PROBLEEM

Inimesed, pidades seda kõigist probleemidest kõige tõsisemaks, on nagu puu, kes on mures oma viljade pärast. Kui ta leiab, et röövikud rõhuvad, ei saa ta enam täita oma missiooni siin maailmas, ta ei saa vilja kanda; siis peaks ta silmitsi seisma kõige kurvema probleemiga, mis on isegi suurem kui elu ise, sest nähes oma elu eesmärgi hävitamist, oleks tema jaoks valusam, kui ta oleks surnud. Suurimad valud on asjatute pingutuste valud, sest need on valud, mis tulenevad hirmutavast teadmisest elu mõttetusest.

Kas pole hirmutav, et meie, Rumeenia inimesed, ei saa enam vilja kanda? Et meil ei ole oma, meie rahva, verest pärit Rumeenia kultuuri, mis säraks maailmas kõrvuti teiste rahvaste omaga? Kas me oleme täna mõistetud esitlema end maailmale juudi olemuse toodetega? Et täna, sel hetkel, mil maailm ootab Rumeenia rahva ilmumist, et näidata meie vere ja rahvusliku geeniuse vilja, esitame endale

juudi kultuurilise karikatuuri nakatumine?

Vaatame sellele probleemile ahastuse raske südamega ja ei leidu ühtegi rumeenlast, kes, nähes kogu oma ajalugu ohus, ei võtaks enda kaitseks relvi kätte. Ma reprodutseerin siin professor I. Gavanesculi "Ajaloolise hetke imperatiivist" need surematud read:

„Rumeenia rahva peamine mure, mis on nende olemuse jaoks sama oluline kui nende füüsiline säilimine, on nende kinnitamine inimkonna eluideaali valdkonnas - konkreetselt rumeenialiku kultuuri loomine. Rumeenia kultuuril on võimatu areneda võõra iseloomuga koolist või majanduslikust või poliitilisest organisatsioonist. "

"Institutsioonil kui rahvusliku elu funktsioonil on Rumeenia iseloom ainult siis, kui selle tekitanud inimfaktor on rumeenia."

Seistes silmitsi selle kurva olukorraga, silmitsi suure hulga sissetungijate arvuga, kes meid muserdavad, Professor Gavanescul esitab küsimuse rahvuskoolist ja -kultuurist, küsib endalt täis ärevust:

„Kust saavad Rumeenia hinged varjupaika otsida? Kust saavad nad põgeneda valusa ja obsessiivse mulje eest, et nad on oma kodumaal pagendatud? Välja arvatud kirik, kuhu nad sisenevad, et vaikides mõtteid koguda, päästva risti kaitse all, on nende ainus pelgupaik kool.

Kool on ideaalne pesa, kuhu rahvusgeenius kogub kokku oma järglased, et neid toita, kasvatada, lennata õpetada, näidata teed kõrgustesse, mida teab ja ainult see rahvusgeenius peab jõudma. “Kool on pelgupaik, kus rahva südamekeeled ja inimeste vaimuorganid häälestatakse laulma uut, maailmas seni kuulmatut sümfooniat, esimest sümfooniat selle loomulikest annetest, mille Jumal on ainuomaselt ette määranud.

Kool on pühakoda, kus rullub lahti rahva elu suur saladus, kus etniline hing destilleerib oma surematu olemuse valgustilkadeks, et see saaks vormida ideaalsesse vormi, mis on tema jaoks eranditult ette määratud loova mõtlemisega. maailm.

Teiste etniliste hingede meloodiainstrumendid ei saa meie kultuuri sümfoonias harmooniliselt osaleda. Tänu oma kompositsioonile oskavad nad kummardada ainult oma rahva nootideks.

Millise Rumeenia sümfoonia võiksid nad toota?

Masinõpe tõlkinud Google

Teiste etniliste hingede rahvusliku geeniuse olemus ei saa kristalliseeruda muus vormis kui see, mille on nende jaoks määranud rahvaste looja. Kuidas saab juudi, madjari või saksa rahvuslikust olemusest luua Rumeenia kuvandi? "

(1. Gavanescul, "Ajaloolise hetke imperatiiv", lk 64-8).

Juudid mitte ainult ei suuda luua Rumeenia kultuuri, vaid nad võltsivad meil olemasolevat ja serveerivad seda mürgitatuna. Kui Rumeenia koolkond nõnda leotatakse, oleme asetatud olukorda, kus me loobume oma missioonist rahvana, loobume Rumeenia kultuuri loomisest ja sureme juudi mürgiga.

RUMEENIA TAGASI

Erinevalt meie kolleegidest teistes ülikoolides teadsime meie, Iaasia tudengid, seda kõike professor Cuza loengutest, professorite Paulescu ja Gavanesculi kirjutistest, õigusteaduse üliõpilaste ühenduses tehtud õpingutest ja uurimistööst ning sellest, mida nägime. oma silmadega ja tunnetasime oma hingega. Meie jaoks on tekkinud suure südametunnistuse probleem. Iga päev tõi meile täiendavaid tõendeid. Me tunnistame juudi ajakirjanduse võltsimist, oleme näinud selle pahausksust igas olukorras, oleme näinud selle õhutusi kõige Rumeenia-vastase taga; nägime poliitiliste tegelaste, ametnike, autoriteetide, kirjanike, kristlike preestrite meelitus- ja kiitustööd, kes kaldusid juutide huve täitma; nägime, kuidas naeruvääristati neid, kes

võtsid omaks õige ja Rumeenia väärilise hoiaku või neile, kes julgesid hukka mõista juutide ohu; nägime, kui sündsusetult meid oma maal koheldi, nagu oleksid nad siin tuhandeid aastaid isandad olnud;

jälgisime kasvava nördimusega nende soovimatute külastajate julget tungimist Rumeenia elu kõige intiimsematesse probleemidesse: religiooni, kultuuri, kunsti, poliitikasse, kui nad püüdsid tõmmata piirjooni, mida mööda Rumeenia rahva saatus peaks liikuma.
Nii noor kui ma olin, peaaegu laps, vaevasid need mõtted mind pikka aega, kui ma lahendust otsisin.

Enim muljet avaldanud elemendid, mis määrasid mu võitluse ja mis mind kannatustehetkedel lohutasid ja tugevdasid, olid: 1.
Teadlikkus surelikust ohust, millesse sattus meie rahvas ja nende tulevik.
2. Minu armastus maa vastu ja valu iga püha ja kuulsusrikka paiga vastu, mida juudid täna naeruvääristavad ja rüvetavad.
3. Kahju oma isamaa eest langenute tuhast.
4. Vastuhakk meie kui inimväärikuse solvamise, samuti selle kummalise vaenlase naeruvääristamise ja jalge alla tallamise vastu
ja rumeenlastena.

Seetõttu, kui 10. detsembril 1922 kuulsin suurepärast uudist: üliõpilasliikumise vulkaaniplahvatus, otsustasin koju tagasi pöörduda, et ka mina saaksin kaaslastega külg külje kõrval võidelda. Mõne aja pärast viis rong mind koju. Krakovist saatsin telegrammi Cernauti õpilastele, kes mind jaamas ootasid. Jäin sinna kaheks päevaks. Ülikool suleti. Teda valvanud õpilased nägid välja nagu sõdurid, kes teenisid oma riiki

Google'i tõlgitud

Jumala poolt valgustatud hing. Ükski omakasu jälg ei varjutanud tema ilusat ja püha tegevust. Põhjus, mille nimel nad ühinesid ja ühiselt võitlesid, ületas kaugelt nad ise ning nende pidevad raskused ja vajadused.

Cemautis olid peamised võitlejad: Tudose Popescu, Dambovita maakonna Marcesti vana preestri poeg, teoloogia III kursuse üliõpilane; siis Danileanu, Pavelescu, Carsteanu jne Küsisin lahinguplaani kohta. Otsustati kuulutada välja üldstreig võiduni ehk seni, kuni valitsus on 10. detsembri ettepanekus tõstatatud punktid rahuldavalt lahendanud, alustades "numerus claususest". Minu jaoks tundus see plaan vale.

Minu peas hakkas tekkima veel üks: a) Üliõpilasliikumine peab jõudma kogu rumeenia rahvani. Piirdudes praegu ülikoolidega, tuleks seda laiendada Rumeenia rahvuslikule liikumisele, sest ühelt poolt ei piirdu juutide probleem ülikoolidega, vaid hõlmab kogu Rumeenia rahvast ja teisest küljest ei suuda ülikoolid üksi seda lahendada. b) See rahvuslik liikumine peab olema ühendatud üheainsa juhtimise all oleva organisatsiooniga. c) Selle organisatsiooni eesmärk peaks olema võitlus rahvusliku liikumise võimule toomise eest, mis lahendab nii "numerus claususe" kui ka kõik muud probleemid, kuna ükski teine erakondade reegel väljaspool seda liikumist ei lahenda rahvuslikku probleemi. d) Neid punkte silmas pidades peaksid õpilased korraldama suure rahvakogu kõigist eluvaldkondadest pärit rumeenlastest, mis tähistaks siis uue organisatsiooni algust. c) Selle assamblee läbiviimiseks peab iga ülikool varustama nii palju lippe kui

igas provintsis maakonnas, kusjuures õpilaste delegatsioon andis riietuse igale provintsile tuntud natsionalistile, keda delegatsioon peab kõige sobivamaks inimeseks, et koondada enda ümber linna- ja maajuhtide rühm. Seejärel, saades nädal aega ette ralli toimumise kuupäeva ja asukoha teatava telegrammi, lahkus ta koos lipu ja kõigi oma meestega sellesse kohta.

f) Et valitsus ei püüaks meeleavaldust takistada, tuleb kõik ettevalmistused teha diskreetselt, jättes kuupäeva teadmata kuni viimase hetkeni.

Ma kirjeldasin seda plaani umbes 50 võitlejale ühes ühiselamus. Nad pidasid seda heaks. Nii panime kõik raha kokku, ostsime vajaliku kanga ja kohe hakkasid õpilased Bukovina maakondadele lippe meisterdama.

IASI-s

Iasis kohtasin kõiki oma endisi meeskonnakaaslasi. Panin oma plaani ka nende jaoks paika. Ka siin valmistasid lipud esimesel päeval koolitüdrukute poolt kõikidele Moldova ja Bessaraabia maakondadele.
Ma ei leidnud professor Cuzat. Ta oli koos professor Sumuleanu ja minu isaga lahkunud Bukaresti, et osaleda pealinnas koosolekul.

BUKARESTIS

Järgmisel päeval sõitsin Bukaresti. Siin käisin vaatamas professoreid Cuza ja Sumuleanu ning oma isa, kes on juba rohkem kui veerand sajandit koos võidelnud juudiohu vastu, olles muserdatud naeruvääristamisest, löökidest ja isegi haavadest ning kes täna kogevad nähes suurt rahuldust. kogu üle 30 000 elanikuga noorteriik heiskab lahingulippe usu eest, mida nad teenisid kogu elu.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Kuid Bukarestis ei võetud mu mõtteid sama entusiastlikult vastu. Esiteks sellepärast, et puutusin kokku professor Cuza vastuseisuga. Esitledes peetaval miitingul minu plaani, pakkudes välja tema juhitud rahvusliku liikumise loomise, ei pidanud ta minu plaani heaks, sest ütles. "Me ei pea end organiseerima, meie liikumine põhineb tohutul massivoolul."

Ma rõhutasin, et võrdlesin massilist liikumist naftakaevuga, mis naftatorust lahti ühendatuna ei muutu isegi purskades olematuks, sest õli voolab üle. Lahkusin siiski edutult, kuid järgmisel päeval veensid professor Sumuleanu ja mu isa teda.

Kuid peagi seisin silmitsi raskusega, mida ma ei osanud oodata. See oli umbes veebruari alguses. Suur hulk õpilasi oli entusiastlik; Kuigi kõik söögisaalid olid suletud ja kõigi ühiselamute väravad meie ees kinni, jäädes seega keset talve õue nälgima, olid tudengid entusiastlikud, imetlusväärselt kaitstud pealinna rumeenlaste poolt, kes järgmisel päeval laialt avanesid. oma kodude uksed, andes peavarju ja toitlustades rohkem kui 8000 hädas õpilast.

Selles žestis oli heakskiitu, võitlushimu, solidaarsust, haavatute lohutust.
Aga mul polnud selle massiga kokkupuudet. Ma ei tundnud seal kedagi. Õpilase Fanica Anastasescu kaudu, kes oli ajakirja Apararea Nationala ("Riigikaitse") juht, õppisin mõnda neist tundma. Mulle jäi mulje, et üliõpilasliikumise juhid Bukarestis ei olnud piisavalt orienteeritud, sest kuigi eliidi elemendid, kellel olid selgelt eristuvad intellektuaalsed omadused, leidsid tõsiasja, mida kinnitavad nende hilisemad ühiskonnas täitnud funktsioonid, ootamatult ühe riigi eesotsas. liikumine, millele nad siis veel ei mõelnud. Tegelikult, kuna neid oli palju, oli igaühel erinev arvamus. Juhtimise väärtuslike elementide hulgas on eesliinil: Cretu, Danulescu, Simionescu, Rapeanu, Roventa jt. Mass oli sõjakas, kuid mõned juhtkonnast pidasid parimaks sellist ülevat tuju rahustada. Teisalt nii tema ebapiisav juudiküsimuse tundmine kui ka

ebapiisav kontakt poliitikutega sundis vähemalt mõnda neist püüdma liikumist mingil määral ümber paigutada materiaalsele tasandile, mis oli minu arvates lubamatu.
Sest see oleks olnud nii, nagu oleks keegi öelnud: 1. Me võitleme selle nimel, et oma riik juutide käest kätte saada.
2. Võitleme selle eest, et saia meie laual oleks.
3. Kakleme kahekäigulise toidukorra pärast.
4. Võitlesime mugavama voodi eest.
5. Võitleme oma laborites seadmete, instrumentide lahkamise jms eest.
6. Võitleme rohkemate ühiselamute eest; et lõpuks ütleksid võimud meile valjusti: "Õpilaste nõudmised on rahuldatud; valitsus on tunnistanud õpilaste kurba seisukorda, nende suurt viletsust jne. Kuuest nõutud punktist lubati viis: lahkamine instrumendid, labor, kaks saia päevas, kaks toidukorda

, kolm õpilast
"

mugavate vooditega ühiselamud jne.
Mis puutub esimesse punkti: riigi päästmine juudibändide käest, siis ei räägitaks midagi ettekäändel, et valitsus andis viis punkti kuuest. Üliõpilasliikumise algusest peale püüdis kogu juudi ajakirjandus seda nihutada sellele materiaalsele tasandile: et liikumise eesmärk oleks "tükk leiba".

Seega pääseks märkamatult tegelik sihtmärk – juut. Tegelikult, kui üks. Ajalehti uuesti lugedes on märgata, et ka Rumeenia poliitikud panevad probleemi samamoodi. õpilastele tuleks anda ühiselamud, paremat toitu jne. Nagu ma ütlesin, kaldus osa Bukaresti üliõpilasjuhtkonnast sellele kalduvusele. Kui õpilased oleksid selle kursuse läbinud, oleksid nad oma tõelisest missioonist eemale jäänud. Minu arvamus on alati olnud vastu

Google'i tõlgitud

see seisukoht – igasuguse materiaalse korra sekkumise vastu õpilaste nõudmiste sõnastamisel.

Sest ma ütlesin, nagu ma ka täna ütlen, et õpilasi ei ajendanud otsesed vajadused ega materiaalsed soovid. see suur liikumine, vaid vastupidi, see oli nende asjadega tegelemise, omakasupüüdlike huvide, oma või perekonna kannatuste mahajätmine: see oli Rumeenia õpilaste unustamine kõik need asjad, nende terviku tuvastamine. olles oma inimeste murede, vajaduste ja püüdlustega. Just see omakasupüüdmatus ja ainuüksi see süütas tema silmis püha valguse.

Üliõpilasliikumine ei olnud materiaalsete nõuetega. Ta tõusis kõrgemale põlvkonna vajadustest, põimudes rahva kõrgemate püüdlustega. Teisalt siin Bukarestis valitses mõte, et üliõpilasliikumine peaks jääma ülikooli raamidesse, jääma akadeemiliseks liikumiseks, mitte muutuma poliitilise iseloomuga liikumiseks. Kuid see arvamus oli täiesti vale, kuna see langes kokku juutide ja poliitiliste parteide ülesehitusega, kellel oli suurim huvi piirata see tulihingeline liikumine ülikooliga, et seal see ühel või teisel viisil välja saaks.

Meie arvamus ei olnud see, et oleme loonud liikumise agiteerimiseks, vaid võidu saavutamiseks. Kuna meie üliõpilasjõududest selleks ei piisanud, tuli ühineda kõigi rumeenlastega.

Lisaks olid Bukaresti juhid vastu professor Cuza kuulutamisele võimaliku organisatsiooni presidendiks, väites, et ta ei sobi selliseks aktiivseks juhtimiseks. Ma nõudsin, et me peaksime teda toetama, nagu ta on.
Lõpuks olid Bukarestis viibijatel minu suhtes suured kahtlused. See tegi mulle valu, sest tulin nende juurde mehe kõige puhtama ja pühama südamega, palava sooviga teha oma riigi heaks nii hästi kui võimalik. Võib-olla oli neil minu teadmata reservatsioone õigustatud.

Nendel põhjustel kohtasin Bukarestis vastuseisu. Nii et ma hakkasin töötama komisjonist ja me tegime ainult 3 või 4 lippu.

CLUJIS

Lahkusin Clujisse koos Alexandru Ghicaga, kes oli üks kolmest proua Constanta Ghica lapsest Iasist, kes olid valitseja lapselapselapsed, kes üliõpilaskampaania ajal imetlusväärselt käitusid.

Cluj üliõpilaskeskuse president oli Alexa, mõõdukas ja hea inimene. Fle võttis mind vastu samade argumentidega nii üliõpilaste orientatsiooni kui ka professor Cuza kuulutamise kohta uue liikumise presidendiks. Tudengimass oli kindel ja entusiastlik. Just siis tutvusin Motaga, väleda ja andeka noormehega. Tal olid samad vaated nagu Alexal. Üritasin teda veenda, kuid tulutult. Mul oli raske aeg. Ma ei tundnud kedagi. Sellest hoolimata leidsin enda kõrvalt mõned õpilased: Corneliu Georgescu, farmaatsiatudeng; Isac Mocanu kirjadest; Crasmaru, meditsiinis; justin lliesu jne.

Tegime ainult ühe lipu, nii et kapten Siancu majas, kes esimesest hetkest peale väga entusiastlikult meie tegevusplaaniga nõustus, andsime vande sellele lipule,

Digitized by Google

IASI KOGU 4. MÄRTSIL 1923.
RIIGIKAITSELIIGA

Pärast Iasisse naasmist ootas mind ees kaks paralleelse tegevuse teed: 1. Ralli vundamendi rajamine, mille jaoks tehti lipud kõikides ülikoolides.

2. Jätkata õpilaste liikumist ja säilitada üldstreik.

Esimese punkti puhul ei olnud suurimaks raskuseks meeste puudus, organiseerituse puudumine ega valitsuse meetmed. Seekord tuli suurimaks takistuseks professor Cuza ise, kes küll mitte pahaks ei pannud, ent entusiasmist nappis.

Professor Cuza ei olnud piisavalt veendunud vajaduses ise organiseerida ega uskunud kavandatava ralli õnnestumise võimalikkusesse.
Mis puudutab teist punkti, siis seisin silmitsi tõsiste raskustega Bukaresti ja Cluji keskuste juhtidega, raskustega, mis takistasid jõuda kokkuleppele ühes vaatenurgas lahinguplaani suhtes, mille ümber realiseerub selle uue maailma täiuslik ühtsus, üles kogu oma ühise jõuga, trotsides vaenlast ja kõiki meie minevikuvigu.

Nende üliõpilaskeskuste juhtkond ega organ: a) ei teadnud juutide probleemi, eriti ei tundnud juuti; nad ei tundnud juudi võimu, selle mõtte- ja tegutsemisviisi. Nad hakkasid sõda pidama, vastast tundmata. b) Nad uskusid, et toonane liberaalne valitsus või lõpuks järglane, kellele me oma toetust lubasime, täidab meie nõudmised. Selle põhjal eelistasid nad tegeleda diplomaatiaga, uskudes, et lõpuks veenavad nad poliitikuid meie asja õigluses. Usun, et pole midagi ängistavamat kui probleemi arutamine meestega, kes pole isegi selle kõige elementaarsemate aspektidega kursis. Selle olukorraga seoses võtsin järgmised meetmed:

1. Et mitmed tublid delegaadid Iasi kesklinnast osaleksid regulaarselt keskkomitee koosolekutel Bukarestis (Selle komitee koosolekud toimusid regulaarselt kaks ja kolm korda nädalas. Need algasid kell 21.00 ja kestsid 3., 4. 5 ja isegi 7 tundi hommikul, vastuolulistes aruteludes.. Paljudele osalejatele jäid üliõpilasliikumisest ainsaks mälestuseks just need kohtumised koos retooriliste kohtumistega komisjonis).

2. Bukarestis ja Cluj'is moodustataks üliõpilaskonna parimatest võitlejatest rühm, kes töötaks sõltumatult oma vastavate keskuste käskkirjadest.

Clujis ja Bukarestis tekkisid need rühmad väga kiiresti; Bukarestis viibisid nad komitees, kus juhtkond kohtas igal koosolekul tugevat vastuseisu. Bukarestis,

Suureks abiks oli Iasi delegaat Ibraileanu. Samuti hoidis arstitudengite juhi Simionescu kindel hoiak üliõpilaskonda tõelises vaimus.

Mis puutub montaažiettevalmistustesse, siis Iasist saabunud uudiste kohaselt olid väljavaated järgmised: Vaid kahe nädalaga anti usaldusisikutele välja üle 40 lipu 40 maakonnas. Oli loomulik, et pärast kahekuulist üliõpilaste liikumist, üldstreiki kõigis ülikoolides pulbitses rumeenlaste hing ja nad olid valmis kõikjale ilmuma, vaid ootasid sõna. Lipud ja teated meeleavaldusest saabusid õigel ajal.

Professor Cuza soovis paika panna maikuu miitingu kuupäeva, et kohale tuleks rohkem inimesi. Arvasin, et miiting tuleks läbi viia võimalikult kiiresti järgmistel põhjustel:

1. Kõik jalul olevad inimesed, kes kogunesid üliõpilasliikumise ümber, ootasid kusagilt käsku, üksuse moodustamist, teadmist, et on olemas plaan, mida nad võiksid järgida.

Digitized by Google Machine Translated by Google

2. Ma kartsin, et juudid ja vabamüürlus võivad olukorrast teada saades alustada pseudo

natsionalistlik organisatsioon, et inimesi ära kasutada ja liikumine sellega ummikusse suunata.

Igatahes oleks see tekitanud rumeenlaste peas sellise segaduse, et seda ei tohtinud mõeldagi.

3. Tundsin, et on vaja toetada üliõpilasliikumise rindejoont, sest sõda pidada pole lihtne, lööke tuleb igast suunast: valitsusest, kohalikest võimudest, lapsevanematelt, õpetajatelt; vaesuse, nälja, külmaga. Nende kaitseks tulevate Rumeenia masside mobiliseerimine, mis saadaks neile julgustava sõna, elavdaks kogu selle liikumise rinde.

4. Lõpuks, kuna tuhanded õpilased olid passiivsed, teadmata, mida teha; nad demonstreerisid üks, kaks korda; nad pidasid ühe või kaks koosolekut. Kuid kaks kuud oli möödas. Neil noortel pidi olema midagi teha. Kui uus organisatsioon on sündinud, on kogu rahvahulgal, kes ei suutnud mõelda, mida edasi teha, lai tegevusvaldkond.

Nad võisid järgmisel päeval tööle asuda, minna küladesse organiseerima ja uude usku võitma.

4. MÄRTS 1923. a

Professor Cuza otsustas, et miiting tuleb korraldada pühapäeval, 4. märtsil 1923; koht, Iasi.

Ta kutsus mind õhtusöögile. Seal tekkis küsimus, mis nime uuele organisatsioonile panna. Kapten Lefter ütles: Riigikaitsepartei, nagu Prantsusmaal. Ma pidasin seda sobivaks. Professor Cuza lisas: „See pole partei, vaid liiga – „Kristlik Kaitseliit“. Ja nii seda kutsuti.

Nii saatsin Cemautisse, Bukaresti ja Clujisse telegrammid, mis sisaldasid sama sõnumit: "Pulmad Iasis 4. märtsil." Seejärel asusin ralliks valmistumise pisemate detailide organiseerimisele. selle määras professor Cuza kokkuleppel professor Sumuleanu ja minu isaga: katedraalis - palve; ülikoolis - austusavaldus Simion Bamutiule ja Gh. Marzescu; Salão Bejanis – avalik koosolek.

Trükiti plakatid, mis teatasid suurest rahvakogust. Teade suurest Rumeenia assambleest Iasis, mille eesmärk oli asutada võitlev organisatsioon, levis välguna nelja ülikooli üliõpilaste ja seejärel rumeenlaste seas laiemalt.

Märtsi öösel hakkas saabuma 3 täisrongi eesotsas juhtidega, kes tõid lippude jaoks riide. Hommikul saabus 42 rühma 42 lipuga. Nende lippude riie oli must – leinamärk; keskel valge ja ümmargune laik, mis tähistab meie lootusi, mida ümbritseb pimedus, mille nad peavad vallutama; valge keskel haakrist, antisemiitliku võitluse sümbol üle maailma; ja lipu ümber Rumeenia trikoloori riba – punane, kollane ja sinine. Professor Cuza kiitis Bukarestis viibides nende lippude kuju heaks. Nüüd kinnitasime need postidele, mässisime ajalehtedesse ja läksime kõik katedraali poole, kus jumalateenistus peeti üle 10 000 inimese ees.

Kõik 42 lippu, kui neid õnnistati, olid altari ees lahti. Kui nad olid õnnistatud, viidi nad üle riigi, kusjuures igaühe ümber oli kogunenud tõeline rumeenlaste hingede kindlus. Need lipud, mis saadetakse igasse maakonda, oleksid kalgendiks, mis koondaks kõiki, kellel on sarnased mõtted ja tunded. Selle piduliku õnnistuse, muljetavaldava sümboolika ja igasse omavalitsusse paigutamisega lahendati suur organisatsioonilise ja rahvaliku orientatsiooni probleem.

Katedraali juurest kerkisid tuhanded inimesed, lipud lahti, rongkäigu läbi Union Square'i, Lapusneanu ja Carol Sts., ülikooli poole. Seal, ühes

Masinõpe tõlkis Google

Austusavaldusena asetati pärjad Mihail Kogalniceanule, Simion Barnutiule ja Gheorghe Marzescule, viimane oli 1879. aasta põhiseaduse artikli 7 kaitsja ning iroonilisel kombel liberaalse ministri George Marzescu isa, juutide kaitsja.

Seal, ülikooli amfiteatris, kirjutati alla Eesti Riikliku Kaitseliidu asutamisdokumendile.

Sel pärastlõunal toimus kohtumine Bejan Hallis, mida juhatas kindral Ion Tarnoschi.
Palju

inimesed, keda koridori ei mahtunud, olid tänaval. Professor Cuza kuulutati suure entusiasmiga Kristliku Kaitseliidu presidendiks. Kõnelejad olid: professor Cuza, professor Sumuleanu, kindral Tarnoschi, minu isa, iga omavalitsuse delegaat ja ülikoolikeskuste esindajad: Tudose Popescu, Prelipceanu, Alex.
Ventonic, Donca Manea, Novitchi, Sofron Robota. Nende hulgas ka mina. Lõpus, pärast ettepaneku lugemist, usaldas professor Cuza mulle ülesande, öeldes: "Ma hoolitsen LANCi noore advokaadi CZ Codreanu organisatsiooni eest".

kogu riigi jaoks minu otsesel juhtimisel

Seejärel nimetas ta maakonna juhid. Ralli lõppes suurepärases korras ja suure entusiasmiga.

Machine Translated by Google

*
Rumeenia lühend sõnadest "Kristlik Rahvuslik Kaitseliit" (Tr.)

MUUD ANTISEMIITILISED JA NATSIOONILISED ORGANISATSIOONID

Väikesed majandusliku ja poliitilise iseloomuga antisemiitlikud organisatsioonid eksisteerisid juba enne 1900. aastat ja ka pärast seda. Need olid nägemuse ja isamaa-armastusega inimeste jõuetud jõupingutused seista vastu üha suurenevale juutide sissetungile. Kuid kõige tõsisem antisemiitlik organisatsioon oli 23. aprillil 1910 professorite N. Iorga ja AC Cuza eestvedamisel asutatud "Natsionalistlik-Demokraatlik Partei". Sellel parteil oli terve halduspro gramm. Tema artikkel nr 45 andis lahenduse juutide probleemile:

"Juudiprobleemi lahendus tuleb saavutada juutide kõrvaldamise, rumeenlaste tootmisjõudude arendamise ja nende ettevõtete kaitsmise kaudu."

Pärast nende punktide loetlemist lugege seda pühalikku deklaratsiooni:

"Me hoiame seda programmi, avalikustame ja kaitseme kogu oma kindlameelsuse ja jõuga, pidades seda oma esimeseks aukohustuseks."
AC Ciiza N. Idrga

See organisatsioon koondas kõiki veteranvõitlejaid alates 1900. aastast. Silmapaistvatest oli üks: professor Sumuleanu, professor Ion Zelea-Codreanu, Butureanu Dorohois, Toni Galatis, CN lfrim ja hiljem Stefan Petrovici, CC Coroiu jt.

1914. aastal juhtisid nad kõik liikumist, mis nõudis Rumeenialt Transilvaania vabastamise sõtta astumist; ja 1916. aastaks oli enamik neist eesliinil, täites oma kohust suurepäraselt. Alates 1910–1911 Dorohoi vallad advokaat Butureanu juhtimisel; Iasi, professor Cuza juhtimisel; ja Suceavast sai minu isa juhtimisel renessansi kants

rumeenlane.

1912. aastal oli vool neis maakondades nii võimas, et valimistel ei suutnud valitsus ilma terrorit kasutamata kindlat lüüasaamist vältida. Sel korral sai mu isa tõsiselt vigastada.

Vahetult pärast sõda, kui talupojad rindelt naasid, ihaldades resoluutselt uut elu, tõid esimesed valimised professor Cuza Iasisse ja minu isa Suceavasse parlamenti. Seal osalesid nad ägedas parlamentaarses võitluses, mida aplodeeriti üle kogu riigi. Võitlus peeti rahu vastu, mida sakslased, kelle väed meie maale tungisid, tahtsid meile peale suruda.

Nende tõeliselt tähelepanuväärsete kokkupõrgete kaja koondas riigi lootused natsionalistlik-demokraatliku partei ümber, nii et järgnenud valimistel saavutati tõelisi võitu. Suceavas oli võit võrreldamatu. Seitsmest asetäitjakohast sai administratsioon ühe, teised rühmad mitte ühtegi ja minu isa nimekirjas kuus. Dorohois ja Iasis umbes sama. Rongid viisid Bukaresti 34 rahvuslasest saadikut.
Kuid Rumeenia rahva kahjuks said kõik need riigi kõikidest nurkadest tulnud väed suure lüüasaamisega.

See lõi nagu välk üle rumeenlaste peade. Juudi-vabamüürlaste vägedel õnnestus kaks parteipealikku, AC Cuza professor Nicolae Lorga omavahel lahku lüüa. Nicolae Lorga ei seisnud vastu lepingule, mis kehtestab meile "vähemuseklausli", ja teatas, et on valmis sellele alla kirjutama. Professor Cuza vastas barrikaadil juhib tähelepanu, et see kurikuulus "vähemuste klausel" esindab

Digitized by Google
Machine Translated by Google

trots kogu rumeenlaste valatud verele, lubamatu sekkumine meie riiklikesse asjadesse ja meie jaoks ebaõnne algus. Tegelikult pandi meid peale, et tagada juutidele poliitilised õigused

pasta.

Mõnda aega ei olnud N. Iorga antisemiit. oli selge, et rebend oli parandamatu. Ja see õnnetu Rumeenia rahvas valutas taas südant oma päästelootuse pärast.

Enamik parteiliikmeid ja parlamendisaadikuid asus professor Nicolac Lorga poolele, uskudes, et professor Cuza positsioon eemaldab nad igasugusest võimule pääsemise võimalusest. Professor Cuzast jäid järele ainult professor Sumuleanu ja minu isa.

"RUMEENIA RAHVUSVAATSE" JA "ROOMA AKTSIOON"

1923. aastal tekkis üliõpilasliikumise ajal ja natsionalismilaine ajendil Vifori, Lunguiescu, Baguiescu juhtimisel "Rumeenia rahvusfascia" ning Clujis "Rumeenia aktsioon" professorite Catuneanu, Ciortea, Iuliu Hategan, advokaat Em. Vasiliu-Cluj ja õpilaste rühm eesotsas Motaga.

Esimeses ilmus hästi kirjutatud ja vaimukas nädalaleht "Fašism". Kuid nad ei teadnud juutide probleemist. Viimased andsid iga kahe kuu tagant välja "Romanian Actioni" ja seejärel "Rumeenia vennasloo", mis oli samuti väga hästi kirjutatud, kuid piirdusid ainult avaldamisega. Nad ei saanud algatada ühtegi tegevust ega luua kindlat organisatsiooni.

Selle aja jooksul tõlkis üliõpilane Mota prantsuse keelest "Protokollid", mida kommenteerisid professor Catuncanu ja Em. Vasiliu-Cluj, ilmus siis vihiku kujul, Ka sel ajal In. Vasiliu-Cluj avaldas oma teose "Rumeenia demograafiline olukord", milles ta näitas statistiliselt Rumeenia linnade kohutavat olukorda.

Neil kahel organisatsioonil ei olnud sellist tegutsemis-, organiseerimis- ega õpetuslikku pädevust nagu "Riikliku Kristliku Kaitse Liidul", mis kestis vaid 1925. aastani, mil nad viimasega ühinesid.

Pärast "Kristliku Kaitseliidu" asutamist pidin minu tegevust jätkama kahel liinil: üliõpilasliikumine keskuste poolt organiseeritud eraldiseisva üksusena, mille vahetu eesmärk oli oma lahingud, milles oldi kolm kuud osalised. ja LANC-i oma, kus võtsin endale professor Cuza organiseerija rolli.

Õpilaste poole pealt peaksin püüdlema selle poole, et:

a) Õpilaste au kaasa toonud üldlöögihoiaku hoidmine, üsna raske töö, arvestades rünnakuid, lööke, survesid, sööta, mis õpilastel kõikjal üle peade voolas. Lisaks olid seal ka lüüasaanud usklike toetajad, defetisti õpilased, keda oli vaja kontrollida.

b) Kasutage süstemaatiliselt olemasolevaid õpilaste elemente, et värvata kõigist Rumeenia massidest, organiseerides need üheks armeeks. LANC

LANC-i poolel olid meil juhid ja lipud umbes 40 maakonnas. Me vajame:

a) Ülejäänud maakondade lippude valmimine. b) võimalikult tihe kontakt vastavate juhtidega, c) täpsete juhiste kohene kehtestamine organisatsioonilises kontekstis, siiani. olematu, kuid taotletud maakonnavanemate poolt, kes ei teadnud med. pm ,, Sisse

lühidalt: üliõpilasliinidel kaitsev; ründav LANC liinidel.

Masinõpe tõlkis Google

Suur hulk õpilasi tegutses, juhindudes nende tervest meie rassist instinktist ja surnute vaimust. järgis oma kuulsusrikast teed, ületades palju raskusi.

Liigaga olid probleemid veidi tõsisemad. Maakonnaülemad palusid selgitusi ja juhiseid organisatsiooni jaoks. Inimesed, keda see hoovus liigutas, tuli tugevdada oma usus, indoktrineerida, olla täielikult informeeritud organisatsioonist ja eesmärkidest, mida nad oma võitluses saavutama pidid.

Nad pidid õppima ülemustelt distsipliini ja usaldust. Me ei sünnitanud siis liikumist, kuid meil oli juba täielik liikumine, mida oli vaja organiseerida, distsiplineerida, indoktrineerida ja lahingusse viia.

Kui ma professor Cuza juurde saadud kirjade ja korraldustega läksin, demonteeriti ta nende poolt.

nad tutvustasid talle kummalist uut maailma. Päikesena särades ja teoreetilise maailma kõrgustel vaidlustamata, kui ta lahinguväljal maa peale toodi, muutus ta jõuetuks. "Me ei vaja määrusi.
Las nad korraldavad ise."
Või:

"Me ei ole kasarmus selleks, et vajame distsipliini," ütles ta meile mitu korda. Nii hakkasin ise viimse detailini põhikirja kirjutama. Kuid mõistes, et see on minu vanuse kohta raske töö, viisin selle isa juurde ja mitu päeva sellega töötades tegin vajalikud vormi- ja sisumuudatused. Organisatsioonisüsteem oli lihtne, kuid erines senisest erakondade omast. Erinevus seisnes selles, et lisaks poliitilisele organisatsioonile endale moodustasin maakondlike külakomisjonide ja liikmete põhjal eraldi kümnete ja sadade kaupa organiseeritud noortekorpuse. Meie poliitilistel organisatsioonidel polnud seni midagi sellist. Hiljem võtsid nad need omaks ka Vabaerakonna Noored, Rahvustaluperekonnanoored jne. Ta ei tahtnud sellisest asjast kuuldagi. Seejärel tekkis professor Cuza ja minu isa vahel mitu tundi piinlik vaidlus, mis mind sõna otseses mõttes külmutas. Kahtlustas, et see võib viia kahetsusväärse konfliktini, on mul kahju, et olen selle lõime põhjustaja. Mu isa, vägivaldne ja ebaviisakas mees, võttis põhikirja ja läks ilma professor Cuza nõusolekuta trükikoja juurde, et see avaldada.

Kuid viimane, kes oli taktitundelisem ja rahulikum, kuitahes paindumatu ta teatud asjades oli, oli sellistel puhkudel sama tempermalm ja oskas asju siluda.
Ta helistas mu isale tagasi ja ütles:

"Olgu, prindime selle välja, aga andke mulle võimalus pilk peale visata." Ta parandas seda, korraldas selle ümber, lisas üleskutsete õpetusliku osa, manifeste ja saatis seejärel ajakirjandusse. Sellest sai siis "Hea rumeenlase teejuht" ja hiljem LANC, Liiga põhiraamat kuni 1935. aastani. Olin rahul, et midagi head ja organisatsiooni jaoks hädavajalikku on tegelikult tehtud, kuid südames ütlesin endale: "Asjad lähevad keeruliseks, kui vajame nii palju arutelu nende elementaarsete küsimuste jaoks. Organisatsioonis ei ole hea ei ülemuse mõistmatus ega ka palju arutelusid.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

KUNSTI MUUDATUS. MÄRTSI PÕHISEADUSE 7

1923. aastal.

TSIVIILÕIGUSTE ANDMINE JUUTIDELE

Pikka aega oli levinud kuulujutt, et liberaalide parlament, mis oli ühtlasi ka Asutav Kogu, mille ülesandeks oli põhiseadus ümber kirjutada, kavatseb kunsti muuta. 7 tähenduses "kodakondsuse ja poliitiliste õiguste andmises kõigile Rumeenias viibivatele juutidele. Seni keelas see vana põhiseaduse artikkel välismaalastele kodakondsuse andmise ja kujutas endast seetõttu tõelist kaitsekilpi sissetungi ja sekkumise eest". juudid meie oma Rumeenia saatuse juhtimisel. Andes selle Rumeenia avalikesse asjadesse sekkumise privileegi kuni kahele miljonile juudile ja meie maale äsja elama asunud juutidele võrdõiguslikkuse rumeenlasega, kes on elanud seda maad aastatuhandeid, see oli taevani karjuv ülekohus ja suur riiklik oht, mis ei saanud muud kui muretseda ja sügavalt raputada iga rumeenlast, kes armastas oma riiki.

Sellise olukorraga silmitsi seistes oli professor Cuza kirjutanud rea surematuid artikleid, mis näitasid selle rahva tulevikku ohustavat ohtu ja Liiga jagas kogu riigis petitsioone, millele rumeenlased alla kirjutaksid. Põhiseaduse § 7 sellisena säilitada. Petitsioonid täideti sadade tuhandete allkirjadega ja edastati Asutavale Kogule.

Arvasin, et see viitab sellele, et meie, üliõpilased, peaksime selle tõsise probleemi arutamise ajal kõigist keskustest minema Bukaresti, kus koos kohalike õpilaste ja elanikkonnaga demonstreeriksime, et peatada tegu, mis meie tulevikku orjastab. Lahkusin Cernautisse, Clujisse ja Bukaresti. Õpilased võtsid mu ettepaneku vastu ja asusid matšiks organiseerima. Väljumise kuupäeva märkimiseks lepiti kokku, et saadan juhusliku telegrammi. Kuid plaan ebaõnnestus. Eeldasime, et selle teema arutelud kestavad vähemalt kolm päeva, mille jooksul jõuame Bukaresti. Kuid 26. märtsil kestsid arutelud alla poole tunni. Liberaalne valitsus ja ka assamblee – olles ilmselt teadlikud suurest häbist, mille nad toime panevad – püüdsid seda varjata, edastades seda nii silmapaistmatult kui suutsid.

Järgmisel päeval, pärast seda suurt rahvusliku reetmise akti, suhtusid niinimetatud Rumeenia ajakirjandus ja ka juutide ajakirjandus kurikuulsatesse tegudesse vaikimisega. "Dimineata" ("Hommik"), "Luptall" ("Võitlus"), Adevarul ("Tõde"), trükiti iga päev paksus kirjas konfliktist üürileandjate ja üürnike vahel Bukarestis ning nurgas mitu sõna, millega nad kuulutasid lihtsat. ja salakaval: vana põhiseaduse artikkel 7 asendati artikliga 133.

Vabaerakond ja kurikuulus 1923. aasta assamblee asetasid seega hauda ja pitseerisid selle rahva tuleviku hauakivi. Ükski needus meie lastelt, meie emadelt, meie vanematelt ega kõigilt siin maa peal kannatavate rumeenlaste käest ei ole piisav, et karistada neid oma rahvuse reetureid. Nii viidi see suur rahvusliku reetmise tegu lõpule vaikuses ja laialt levinud arguse õhkkonnas. Kuulda oli vaid professor Cuza, praegu kogu Rumeenia rahvast domineeriva isiksuse häält:

„Rumeenlased, 28. märtsi 1923. aasta põhiseadus tuleb koheselt tühistada.
Protest selle kehtestamise vastu. Nõudke vabu valimisi. Korraldage oma võidu tagamiseks.
Uus põhiseadus peab tagama Rumeenia rahvuse kui osariigi domineeriva rahva prioriteetsed õigused.

Kui ma Iasis uudist kuulsin, hakkasin nutma. Ja ma ütlesin endale: "See ei saa olla! Vähemalt peaks rahvas teadma, et me protestime. Sest kui inimesed, kelle kaela selline ike on pandud, ei protesti, on nad lollide rahvas."
Seejärel toimetasin iaalastele adresseeritud manifesti, mis kutsus kõik rumeenlased ülikooli protestikoosolekule. Uudis juutidele antud kodanikuõigustest levis välguna. Linn kihas.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Valitsuse korraldusel tõid kohalikud võimud kohale sõjaväe, sandarmid, politsei; tekkisid provokatsioonid, millele järgnes liikumiskeeld.
Seega plaani muudeti. "Ralli toimus selle asemel, et seda ülikoolis korraldada, vaid linna 14 punktis. Siis algasid kogu öö kestnud meeleavaldused ja kokkupõrked.

Kohalikud võimud, armee ja politseijõud olid täiesti hämmeldunud meie lahinguplaanide järsust muutumisest, meie kohtumispaigast ja ühest linna otsast teise jooksmisest, kuna nende agendid teavitasid neid meeleavaldustest, mis toimusid. purskas iga poole tunni tagant vastaspunktides. Minu alluvuses olev rühm kohtus kõige keerulisemas kohas: Podul Rosu (Socola) ja Tg. Cucului, kus juutide jultumus väitis, et antisemiitlik meeleavaldaja ei tõsta kunagi jalga ega kõnni elusalt minema. Rumeenlasi seal ei ela.

Tuhanded juudid ärkasid ja jooksid edasi-tagasi nagu ussipesa. Kui meile tuli vastu tuli, vastasime tulega.

Täitsime oma kohust, lõime maha kõik, mis meie teele jäi ja näitasime juutidele, et Iasi, endine Moldova pealinn oli ikka veel Rumeenia ja et seal valitseb meie käsi, kes võib lubada või keelata, hoiab rahu või sõda, mis karistab või annab armu.

Järgmisel päeval saabus linna Bariadi ratsavägi, et aidata kahte kohalikku rügementi, politseid, sandarmeeriat ja juute, ning Bukaresti ajalehed ilmusid eriväljaannetes pealkirjadega: "Iasi elas revolutsiooni öö ja päeva. "

Seda võiksime teha, lihtsalt lapsed; seda me teadsime teha ja hetkeks oli ike meie õlgadele pandud. Me ei võta seda vastu rahulikult, orja tagasiastumisega ega argusega. Me tegime seda kõike ja andsime püha vande selle ikke kogu eluks murda, hoolimata sellest, kui palju lahinguid ja ohvreid meilt oodatakse.

Läksin järgmisel päeval politseisaali vangidele süüa tooma. Seal kuulati Iulian Sarbut üle, kuna teda kahtlustati manifesti autoris. Seda nähes läksin uurija juurde ja ütlesin: "Sarbu ei ole manifesti autor, mina olen."

MINU ESIMENE VAHISTAMINE

Politseijaoskonnas öeldi mulle: "Härra Codreanu, peate agendi saatel kohtusse minema."

"Miks agent?" vastasin tagasi. "Ma lähen üksi." See oli esimene kord, kui mu sõna kahtluse alla seati. Tundsin end solvatuna. "Ei, ma ei lähe koos agendiga. Ta võib, kui tahab, minust 60 jalga taga kõndida. Ma lähen üksi. Minu sõna on rohkem väärt kui 20 politseinikku." Lahkusin, agent kõndis minust 20 jala kaugusel.
Jõudsin kohtusse. Agent tuli ja viis mind Juiz de Instrução Catichi juurde, kes ütles mulle: "Te olete vahi all ja ma pean su karistusasutusse saatma."

Kui ma seda kuulsin, nägin silme ees musta. Tol ajal oli “vangis olemine” alandav asi. Iaaslaste seas pole kedagi kunagi arreteeritud ja keegi pole kuulnud natsionalistidest õpilase arreteerimisest. Veel vähem mina, patrioodi taustaga? Astusin tema laua juurde ja ütlesin: "Teie austusavaldus, ma ei nõustu sellega, et mind vahistatakse ja keegi ei tule mulle peale ega vii karistusmajja."

Vaene mees käskis edasiste arutelude vältimiseks agendil mind kinnipidamisasutusse viia ja soovitas mul mitte vastu vaielda. Siis ta lahkus. Agent püüdis mind võtta. Ütlesin talle: "Mine koju, mees ja jäta mind rahule. Sa ei

saa mind siit välja."
Siis sisenesid teised agendid. Olin seal 11-8. Kõik katsed mind kõrvaldada olid ebaõnnestunud.

Ma mõtlesin: "Ma ei ole
süüdi üheski ülekohtus. Olen täitnud oma kohust oma rahva ees. Kui on mõni süüdlane, kes tuleb arreteerida, siis on need, kes teie rahvale ülekohut tegid: parlament, kes andis juutidele kodanikuõigused. ."

Digitized by Google

Lõpuks läksid kõik kohtuametnikud ükshaaval koju, väravavalvurite juurde. Alles jäid ainult agendid minu ja minu kõrval.
Kella 8 paiku saabus kolm politseinikku.
"Härra Co.dreanu, meil on korraldus see kohus
evakueerida." "Olgu, härrased, ma lähen."
Läheme trepist alla ja lahkume hoonest. Endalegi üllatuseks nägin seal poolringis seltskonda sandarme, prokuröre, kohtunikke, politseinikke.
Sellega läksin ette ja istusin keset hoovi maha. Ametivõimud tulid minu juurde ja ütlesid:

"Te peate minema
parandusmajja." "Ma ei lähe."
Nad tõstsid mind üles, panid sõidukisse ja mind toimetati aeglaselt karistusmajja, jalakäija sandarmi järel. Viimasel hetkel, kui vanglaväravast läbi läksime, üritasid meie poisid mind vabastada, kuid agentide relvad peatasid nad.

Kas see oli protest seaduste vastu? Ei. See oli ülekohtu ikke vastu.

Minu kangekaelne keeldumine lasta end vahistada tundus mulle olevat palju kannatusi, mis võivad mu teele tulla, kui olen kõndinud rada, mis viis mind külmade vanglamüüride vahele. Jäin sinna nädalaks, kuni ülestõusmispühade eelõhtuni. Minu esimesed päevad vanglas! Moraalselt võtsin ma neisse väga kõvasti vastu, sest ma ei saanud aru, et kedagi võidakse arreteerida oma rahva eest võideldes ja rahva vastu võitleja käsul.

Pärast vabanemist läksin koju. Paljud rumeenlased tulid mulle raudteejaamadesse vastu, avaldades mulle kaastunnet ja julgustades mind jätkama võitlust, mis on rahva võitlus, mis lõpuks võidetakse.

Kogu rahvas kõigis oma parimates elementides talupojast haritlaseni võttis kurva uudise Kunstist vastu suure valuga. 7 modifikatsioon; kuid ta ei saanud midagi teha, sest ta ärkas kurnatuna ja juhtide poolt reedetuna. Huvitav, mis needus on meie peas ja mis pattude tõttu sai meid, rumeenlasi, olla osa sellistest kurjadest juhtidest?

Oleme siin silmitsi kahe ajaloolise hetkega kahes erinevas mustlas, kahe inimrühma ja sama probleemiga: 1879. aasta Asutav Assamblee Väikeses Rumeenias, väga väikeses, millel oli julgust seista vastu Euroopa survele, ja 1879. aasta Asutav Assamblee 1923. aasta Suur-Rumeenias tõusis esile meie vereohverdamisest, mis orjalikkusest Euroopa enda surve all ei kõhkle alandamast ja ohustamast tervet rahvast.

RUMEENIA SUURMEHED, 1879

Google'i tõlgitud

UNUSTAMISE LOOR

Järgmistel lehekülgedel on selle raamatu lugejad mõnevõrra üllatunud, kui leiavad rea katkendeid meie rahva erinevate mõtte, patriotismi ja iseloomu tippude teostest, kes 1879. aastal võitlesid ägedalt rumeenlaste õiguse eest kogu Euroopas. , Kuigi nende väljavõtete avamist, lisan , lisamine koormab ja raskendab praeguse köite normaalset ma neid sellistes küsimustes tavaliselt järgitavaid reegleid eirates mitte niivõrd kasutada neid ajalooliste argumentidena, vaid selleks, et need uuesti päevavalgele tuua. nende suurte esivanemate mõtte- ja väljenduspärlid, kellele juudi-vabamüürlaste okultismi vandenõu

taga kiusatud, sulgedes nad raskete pitsatite ja unustusetahvlite alla lihtsalt sellepärast, et nad kirjutasid, mõtlesid ja võitlesid nagu tõelised Rumeenia hiiglased.
Meie õpilaste põlvkond, kes hüppas üle viiekümne aasta poliitilise troonist loobumise juutide ohust, samastub samade veendumuste, tunnete ja iseloomuga nagu 1879. aastal ning langetab selle püha liidu loomise hetkel tänu ja austuses pea varju ees. tema suurusest.

VASILE KONTO

Mõelge suhtumisele, mida meie suurel arvel majas 1879. aastal pidasime.
Viiskümmend aastat varem demonstreeris Rumeenia filosoof vankumatute teaduslike argumentidega, mis olid kujundatud laitmatus loogikasüsteemis, nende rassiliste tõdede kindlust, mis peavad olema rahvusriigi aluseks; teooria, mille viiskümmend aastat hiljem võttis vastu sama Berliin, mis sundis meid 1879. aastal andma juutidele kodanikuõigusi.

Siit on näha rahvusliikumist ründajate argumentide haprust, mis on inspireeritud uuest Saksa ideoloogiast, kuigi tegelikkuses võttis nii paljude aastate pärast just Berliin Vasile Conta, Mihail Emineseu ja teised.

Kui me juudi elemendi vastu ei võitle, hukkume rahvana. Isegi need, kes meid täna ründavad, on tunnustatud tõsiasi, et riigi eksisteerimise ja õitsengu esimene tingimus on see, et selle riigi kodanikud on samast rassist, sama verd ja seda on lihtne mõista. Esiteks abielluvad sarnase rassi isikud tavaliselt ainult omavahel, sest ainult nii saavad nad säilitada rassi ühtsuse; siis loob abielu perekondlikud tunded, mis on üksikisikute vahel kõige tugevamad ja püsivamad sidemed; ja kui arvestada, et need perekondlikud sidemed hõlmavad kõiki riigi kodanikke, siis näeme, et neid köidab üldine armastustunne, nn rassiline sümpaatia. Peale selle, pidades silmas, et kõigi rahvaliikmete soontes voolab sama veri, on mõistetav, et kõigil neil liikmetel on pärilikkuse tõttu samad tunded, samad kalduvused ja isegi samad ideed; nii et ohtlikel aegadel, ainulaadsetel puhkudel, lööb nende süda nagu üks, nende mõistus võtab vastu ühe arvamuse, kõigi tegevus taotleb sama eesmärki; teisisõnu, ühest rassist moodustatud rahval on ainult üks raskuskese; ja sellisest rahvusest loodud riik, mis ja ainult see üks saab olema parimates vastupanu, vastupidavuse ja edusammude tingimustes.

Järelikult, nagu ka liigi säilitamisel, on riigi olemasolu esimene tingimus, et selle inimesed oleksid samast rassist. Noh, see on tõde, millel põhineb rahvuslikkuse printsiip, millele tsiviliseeritud maailmas räägitakse nii mõndagi. See kodakondsuse põhimõte viitab muidugi ainult rassile, mitte aga sellele, mida nimetatakse „riigi subjektideks, sõltumata rassist, sest siis ei oleks sellel põhimõttel mingit rakendust.

Noh, see põhimõte on nüüd nii riigimeeste või lihtkodanike südametunnistusesse juurdunud, et tänapäeval tekivad või luuakse kõik riigid tsiviliseeritud maailmas ainult sellel alusel.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Nii et juudi publitsistid või juudiarmastajad ärgu öelgu enam, et riigi aluseks on vaid selle kodanike ühine materiaalne huvi, sest vastupidi, me näeme, et just see, meie sajand, andis aluse riigile. rahvused; mis tänapäeval valitseb üha enam ... On tõsi, et see ei takista välismaalastel omandamast riigi kodakondsust, eeldusel, et nad assimileerivad domineeriva rahvuse; nimelt sulanduda kokku nii, et lõppkokkuvõttes jääks riik samasse vere.

"Need on ainsad naturalisatsiooni teaduslikud põhimõtted. Et naturalisatsioon oleks kasulik, ratsionaalne ja teaduslikele kriteeriumidele vastav, tuleks seda anda ainult välismaalastele, kes assimileeruvad või on valmis seda tegema põlisrahvaga abielu kaudu. Vastasel juhul võib kergesti mõista, et kodakondsuse andmine isikutele, kellel puudub või ei saa olla kalduvus assimileeruda domineeriva rassi verre, tooks kaasa riigi, mis allub pidevatele võitlustele vastandlike tendentside vahel.

Ma ei väida, et on võimatu, et mitmel rassil, mis eksisteeriks mis tahes riigis, oleks mõnikord ühine huvi, et ühe rassi pärilikud kalduvused oleksid samadel asjaoludel sama soodsad kui teise omad.

Niikaua kui selline olukord kestab, elaksid põlisrahvad ja naturaliseerunud inimesed kindlasti rahus. Kuid asjaolud muutuvad ja koos nendega võivad muutuda ka erinevate rasside huvid; ja kui mitte täna, siis homme; kui mitte homme, siis ülehomme lähevad naturaliseeritute kalduvused vastuollu põliselanike omadega ja siis on ühtede huvid teiste omadega vastandatud ja siis ei saa mõne huvi rahuldada ilma teiste omasid ohverdamata. ; ja siis oleks meil kahe rassi olelusvõitlus ägedate võitlustega, mis lõppesid ainult riigi täieliku kaotamisega või siis, kui üks rassidest purustati täielikult nii, et osariiki jäi taas ainult üks domineeriv rass. .... Noh, meie rahvuslik ajalugu ja igapäevane kogemus on meile tõestanud, et kõigi meie juurde saabuvate välismaalaste hulgas on türklased ja eriti juudid need, kes meiega kunagi ei abiellu, samas kui teised

välismaalased: venelased, kreeklased, itaallased, sakslased abielluvad ja ühinevad meiega, kui mitte esimeses, siis teises või kolmandas põlvkonnas, kuid lõpuks saabub aeg, mil nende välismaalaste ja meie vahel ei tehta vahet, ei vere osas. või kodumaa armastus. Aga juutidega pole sama lugu...

"...Ükskõik, kuidas seda küsimust esitatakse või kuidas seda tõlgendatakse, kui me ei võitle juudi elemendiga, hukkume rahvana."
(Põhiseaduse artikli läbivaatamise vastu peetud kõnest, mis peeti saadikutekoja erakorralisel istungjärgul 4. septembril 1879 ja avaldati kolmapäeval, 17. septembril 1879 ametlikus seires nr 201, lk 5755- 6)

VASILE ALECSANDRI

Saalis viibides pidas Vasile Conta eelmainitud kõne senatis, väljendas liidu poeet Vasile , juures Alecsandri rumeenlaste tunnet järgmiselt.

Täna tuleb Rumeenia meie juurde, oma ajalooraamat käes, et saaksime selle lehekülgedele kirjutada oma rahva alandamise ja kaotuse või nende väärikuse ja vabastamise...

Seistes silmitsi sellise olukorraga, mis on maailma ajalooannaalides võrreldamatu, peame teadma, kuidas tõsta oma süda ja meel oma kohustuste kõrgusele, ilma kireta, ilma vägivallata, kuid rahuliku vaimuga, valgustatud patriotismi ja õilsa julgusega. seda oodatakse meestelt, kes on kutsutud teie riigi saatust otsustama...

Mis see uus ummik on? Mis see uus invasioon on?
Kes on sissetungijad? Kust nad pärit on? Mida nad tahavad? Ja kes on see uus Mooses, kes juhib nad uuele tõotatud maale, mis asub sellel Doonau kaldal?

Mis on sissetungijad? See on aktiivne ja intelligentne rahvas, kes pole kunagi väsinud oma missiooni täitmast; kõige sõgedama religioosse fanatismi pooldajad; kõigist maakera elanikest kõige eksklusiivsem, teiste maailma rahvastega kõige sobimatum...

„Mida nad meist tahavad?

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Et saada selle rahva maade omanikuks, muutes selle riigi endised isandad orjadeks, nagu praegu on Galicia ja osa Bucoviina talupojad.
See riik on ilus ja rikas; siin on suured linnad, radad, arenenud institutsioonid ja mõnevõrra ettearvamatu rahvas nagu kõik ladina päritolu... Mis on lihtsam kui selle riigi elanikud välja vahetada ja muuta see kõik Iisraeli omandiks?

Kui see on praeguste sissetungijate plaan, nagu kõik meid arvama paneb, tõestab see veel kord Iisraeli rahva ettevõtlikkust ja ei ole kaugeltki süüdi, vaid äratab tõenäoliselt praktiliste meeste aplausi ja imetlust.
Meie, rumeenlased, oleksime süüdi, kui aitaksime oma ükskõiksuse või mõne saatusliku ja absurdse humanitaarteooria rakendamisega ise seda plaani täita. Süüdistus langeks meie peadele, kui neid teooriaid petta, mõista neid seestpoolt väljapoole või kujuteldava ähvarduste mõjul haaratud kujutletavast ehmatusest, unustaksime, et Rumeenia kodumaa on meie poolt meile usaldatud püha hoius. isad. kanduvad tervena ja ilma plekkideta meie lastele edasi...

Mida ütleks siis kogu riik, kui me talle sellise olukorra tekitaksime? Mida ütleksid õnnelikult esivanemate maa iseseisvuse eest võidelnud rumeenlased?
Meie riik vaataks valusalt meist eemale.
Rumeenlane ütleks: ärge nüüdsest küsige minu verd, kui valatud veri ainult killustab minu riiki ja vähendab rahvuslikku väärikust.

Nendel kaalutlustel, kui Rumeenia seisab täna meie ees, hoides pakis oma ajalooraamatut, et saaksime selle lehtedele oma veto kirjutada, rebin ma enda jaoks lahti lehe, mis on mõeldud meie riigi alandamiseks, ja teisel leheküljel kirjuta minu südamega, oma väärikusega, oma päästega! "

(Põhiseaduse artikli 7 läbivaatamise vastu peetud kõnest, mis peeti Rumeenia senati erakorralisel istungjärgul, mis kogunes 10. oktoobril 1879 ja avaldati ametlikus seires nr 230, neljapäev, 11./23. oktoober 1879, lk . 6552-8.)

MIHAIL KOGALNICEANU

Siin on väärikas suhtumine juudiprobleemi ja surve, mida avaldas 1869. aastal siseminister Mihail Kogalniccanu, selle sama ministeeriumi nimijuht, mis tänaseks on saanud paigaks, kust antakse käsk piinata neid, kes me endiselt oleme. võitle oma rahva kaitsmise eest:

«Kõik, kes oma riigis aktiivselt kaasa löövad, on olnud mures, et juudid ei saaks rahvast ära kasutada.
Rumeenias ei ole juudiküsimus mitte religioosne, vaid rahvuslik ja samal ajal majanduslik.

Rumeenias ei moodusta juudid mitte ainult teistsugust usukogukonda; nad moodustavad selle sõna täies tähenduses rahvuse, mis on rumeenlastele võõras oma päritolu, keele, riietuse, tavade ja isegi meeleolu tõttu.

Seega ei ole küsimus usulises tagakiusamises, sest kui see nii oleks, seisaksid iisraellased silmitsi oma jumalateenistuste keelamise või piirangutega, mis aga nii ei ole. Nende sünagoogid ei tohtinud vabalt seista kristlike kirikute läheduses; ei sallitaks ka tema usuõpetust, tema kultuse avalikustamist.

Kõiki neid, kes külastasid vürstiriike, eriti Moldaaviat, ehmatas meie linnu asustanud Poola iisraellaste kurb, et mitte öelda kurb aspekt.
Kui nad selle rahvahulga kaubandust, tööstust ja elatist lähemalt uurisid, ehmusid need rändurid veelgi rohkem, sest nad nägid, et juudid on ainult tarbijad, mitte tootjad ning et nende suurim ja võin öelda, et peamine tööstusharu. on alkoholi jaemüük...

Masinõpe tõlgitud Google

Ma ei ole ühtegi juuti tema elukohast välja ajanud sel lihtsal põhjusel, et kõigi riigi seaduste kohaselt ei ole iisraellastel Rumeenias külades elukohaõigust, nagu see on ka Serbias.

Piirasin kõrtside ja ööklubide tulevast rentimist juutide, eriti galeegi ja podoollaste poolt. See meede oli põhjendatud orgaanilise põhimäärusega ja peaassamblee poolt hääletatud seaduses, mille seejärel heaks kiitis prints Mihai Sturza, mida ükski järgnev seadus pole tänaseni tühistanud, vaid vastupidi, kõigi enneaegsete siseministrite seadus. ja pärast konventsiooni hooldatakse ja täidetakse. Selle tõestuseks on minu eelkäijate käsud, nimelt: 17. ja 28. juunil 1861 minister Costa Foru ajal; 5. veebruaril 1866 allakirjutanud kindral Florescu; 11. märtsil ja 11. aprillil 1866, välja antud Ramnicul-Sarati prefektuurile prints Dimitrie Ghica poolt jne jne.

Nendel tingimustel ei saaks ükski minister, isegi mitte kümme üksteise järel ametis olemist, teha midagi peale minu enda ja minu eelkäijate.
Põhiseadusliku režiimiga riigi Rumeenia ministrid, me ei saa valitseda muidu, kui rahva tahte kohaselt.
Meil on kohustus arvestada selle rahva vajaduste, soovide ja mingil määral ka eelarvamustega...
See õigustab Rumeenia elanikkonna suurt ärritust, mis tuleneb sügavatest kannatustest ja õigustatud murest, kuna see on rahva hääl, kes tunneb end oma rahvas ohustatuna; ja selle majandushuvid. Välismaalased võivad selle hääle summutada, kuid ühegi erakonna Rumeenia ministril ei ole lubatud seda mitte kuulda. Sellepärast on mitte ainult täna, vaid alati, igal ajal ja kõigi valitsuste ajal

kõik Rumeenia valitsejad, riigimehed, kõik need, kes tunnevad oma riigi vastu tõelist huvi, muretsenud vajaduse pärast peatada Rumeenia ärakasutamine. Rumeenia rahvas võõra rahva, juutide poolt. "

(Siseminister Mihail Kogainiceanu teatisest, mis on adresseeritud välisministrile juunis 1869, juudiküsimuse kohta. Avaldatud Rumeenia vanade ja uute seaduste kogumikus, jõustatud kuni 1870, autor Laen M. Bujoreanu , Bukarest 1873, Rumeenia tööliste uus trükipress, F osa. Pealkiri „Sätted ja ringkirjad", X peatükk, lk 813–6.)

MIHAIL EMINESCU

"Kui täna, kui neil ei ole veel täielikke kodaniku- ega poliitilisi õigusi, on nad Moldaavias üle võtnud kogu kaubanduse ja kogu väiketööstuse; kui täna näitavad nad end hirmutavalt Rumeenia tasandikel; kui nad pesitsevad täna Rumeenia südames. usinad olteenlased; kuidas on homme, kui neile antakse võrdsed õigused, millal nad saavad end rumeenlasteks nimetada, kui nad on seadustesse kirjutanud formaalse õiguse, et see kodumaa on samavõrd nende kui meie oma !"

(Complete Works, The Israelite Question, lk. 489, Iasi, The Lonescu-Georgescu raamatupood, 1914. Tsiteerinud Alex Naum).

Ja leheküljel 481:

"Millise töö või ohvritega teenisid nad õiguse pürgida võrdsuse poole Rumeenia rahvaga? Kas nemad võitlesid türklaste, tatarlaste, poolakate ja ungarlastega? Kas nemad said karistuse, kui vanad lepingud rikuti? teie jõupingutused selle riigi kuulsuse levitamiseks, et see keel kaevati välja mineviku looridest?
Kas Rumeenia rahvas võitis õiguse päikesevalgusele just ühe neist?

Google'i tõlgitud

ION HELIADE RADULESCU

„Kas te ei näe, et Kikery Inglismaal ja Prantsusmaal ei nõua Rumeenias mitte ainult kodakondsusõigusi oma kaasreligioonidele, vaid privileege, ülemvõimu; nad tahavad rajada rahaaristokraatiat, Kuldvasika?

Nad nõuavad seda, mida me ei saa anda, kui sureme viimse inimeseni.
Kas kikerid Inglismaal ja Prantsusmaal usuvad, ma ei tea, kas te, härrased, usuvad koos nendega, et rumeenlased vaatavad rahulikult pealt, kuidas nad likvideerivad nende seas kõige räpasemaid ja ropumaid, vulgaarsemaid aristokraatiaid, klounide valitsust, juute, mammonat. rüblikud?

Millise tiitliga ja mis õigusega saab kehtestada sellise jäleda ülemvõimu kohtu ees, kahekümnenda sajandi väravate ees, kus kogu inimkond, välja arvatud hukatuse pojad, tuleb pruudina jumaliku peigmehe ette?

Kas Inglismaa ja Prantsusmaa kikerid julgeksid esitleda võrdsusel põhinevat inimõigust ja julgeksid siiski teeselda endale privileege ja ülemvõimu?

Ja kuna nad ei saa seda õigust kasutada, kas nad julgevad oma äranägemise järgi välja mõelda Iisraeli riituse Rumeenia paradoksi – suruda oma juudi jultumus Euroopa monarhide nimel meid ähvardama?

Millega siis juudid meid vallutavad? Teie numbrite, teie tugevuse järgi?
Hea eest, mida soovime ja soovime neile, rahvaste ja juutide endi taasloomise nimel Palestiina maal, halastame neid ja nõustame neid kui kristlasi, kes soovivad kogu inimkonna päästmist läbi haavade. Kristus, kes andis ristilt oma piinajatele andeks – mitte midagi taolist proovida ega julgenud sellele isegi mõelda, veel vähem väita midagi meie praegusel rahutuste ajastul, mille põhjustasid neid kiusanud Saatana inglid; neil on parem mitte sellist asja julgeda, sest jumal teab, kui kaugele võivad rumeenlased minna oma õiguspärases ja kõige pühamas tormilises raevus, kaitstes oma õigusi enesealalhoiuinstinktiga rahvana! "

(Võetud raamatust The Equilibrium Between Antitheses or Spirit and Matter, autor 1. Heliade Radulescu, Bukarest, avaldatud 1859-69; III osa, pealkirjaga "Iisraellased ja juudid", X peatükk, lk 380-3).

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

Seega on Talmudis määratletud kaks juutide käitumise vormi meie suhtes:

"Kui olete kristlastest tugevam, hävitage nad."

"Kui olete kristlastest nõrgem, siis kiitke neid..."

"Kuid keegi minust nõrgem, et saada üheks päevaks minust tugevamaks, peab esmalt läbima vaheetapi, milles ta on minuga võrdne."

"Kas te nüüd mõistate, huvitav, mida tähendab juutidele niinimetatud poliitiliste õiguste andmine?"

(Väljavõte raamatust "Studies in Judaism. The Talmud as a Profession of Faith of the Israelite People", autor BP Hajdeu, Rumeenia ajalooarhiivi direktor, Bukarestis asuva Rumeenia Athenaeumi moraali- ja poliitikateaduste sektsiooni president. Kirjastaja Theodor Vaidescu, Bosseli maja nr 34, 1866; lk 30-1.)

RANNIKUNEEGRI

Digitized by Google
Machine Translated by Google

"Juudid, üks seitsmendik meie kogurahvastikust, on kõige kurvem pidalitõbi, mille vastu meie nõrkus, ettenägematus ja vägivald on meid hukka mõistnud."
(Ocnast saadetud kirjast Lupascule, 12. jaanuaril 1869, avaldatud köites Versos, Prose, Cartas de C. Negri koos uurimusega tema elust ja E. Garleanu kirjutistest, toimetaja "Minerva", 3 Academiei Blvd. ·, Bukarest 1909, lk. 1 16).

KSENOPOL

Lubame endal samas väljavõttevalikus esitada suure ajaloolase AD Xenopoli, Iasi ülikooli professori arvamuse; seda, pidades silmas teadlase vaieldamatut autoriteeti, kes elas ja nägi oma silmaga oma avastuste valusat reaalsust: "Kui rumeenlane otsustab poe avada, ei ületa ükski juut tema künnist. Nii läheks temast mööda suur klientuur, samas kui rumeenlased ei ole juutidelt ostmise vastu. On selge, et isegi ilma hinnamanipulatsioonita võib Rumeenia kaupmehe ja kaupmehe vastupanu murda. "Juut ei võta kunagi oma ettevõttesse vastu rumeenlast, kui viimane tähendab " õppida sellest midagi; sest rumeenlasi võetakse juutide kodudesse vastu ainult teenistujate või kandjatena. See eksklusiivsussüsteem kehtib kindlalt. Lugematutes juudi töökodades ja poodides, mis katavad Moldovat ühest otsast teise, pole ainsatki kristlasest või rumeenlasest õpipoissi – töötajat, töödejuhatajat, raamatupidajat, kassapidajat, müüjat, "juudid praktiseerivad rumeenlaste vastu kõige rangemat majanduslikku eksklusivismi. nad ei tohi loobuda, nagu nende endi religioon ette näeb."

(Võetud AD Xenopoli teosest La question israelite en Roumanie, uurimus, mis avaldati La renaissance latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, Paris, 1902, lk 17).

ÕPILASTE ÜLDSTREIIK JÄTKUB

Pärast ülestõusmispühi lahingud jätkusid. LANC-i rindel jätkas professor Cuza tegevust ajalehtede kaudu, samal ajal kui meie ülejäänud hoolitsesime korralduse eest.
Algas kohtumiste sari linnades ja alevites. Õpilase ees kunsti muutmine. Põhiseaduse artikkel 7 tõi endaga kaasa muudatused. Õpilasjuhid sisse

Masinõpe tõlgitud Google

Bukarest ja Cluj, kes uskusid, et üliõpilasliikumine veenab lõpuks valitsust tunnustama üliõpilaste õiglasi nõudmisi, olid kibedasti pettunud nähes, et valitsus mitte ainult ei tunnusta ühtegi nende nõudmist, vaid annab ka juutidele õigusi. nad mõtlesid üha enam kapituleerumisele.

Clujis kutsus president kokku koosoleku, kus ta soovitas, et kõige õigem oleks kooli tagasi minna. Üliõpilasmass lükkas tema ettepaneku tagasi, teatades, et nad võitlevad oma au säilitamise nimel ja võitlust tuleb pidada vastupanu viimase piirini. Selle lõputöö toetajad olid: Ion Mota, Corneliu Georgescu, Isac Mocanu ja kõik meie rühmad.

Alexa astus tagasi ja tema asemel Petru Maiori õpilaskeskuse presidendiks valiti Ion Mota koos uue komisjoniga.
Ka valitsuse rünnak õpilaste tundidesse tagasi toomiseks kukkus seekord läbi, kuid juhid ohverdati: Ion Mota ja veel kuus inimest visati nende järeleandmatu suhtumise tõttu igaveseks kõigist ülikoolidest välja.

Bukarestis hakkas Simionescu ja Danulescu juhitud rühm asendama üha otsustusvõimetumaks ja nõrgemaks muutuvat juhtkonda. Ka siin ei õnnestunud valitsusel pärast lihavõtteid tunde avada.

JUUNI 1923. a

Möödus veel kaks kuud kangelaslikku vastupanu, viletsust ja survet ning õpilased olid kurnatud. Bukarestis on ülikool taasavatud eksamiteks, kui ainult juutidest ja renegaatidest üliõpilastele. Avapäeval asus sõjavägi ülikooli juures.
Rindel toimusid õpilaste kokkupõrked, kuid need olid liiga nõrgad, et takistada selle avanemist. Valitsuse plaan oli avada ülikoolid ükshaaval, jättes Iaši viimaseks ja esitledes Iasile kolme toimiva ülikooli fait accompli. Nädal hiljem Clujis ja mitu päeva hiljem Cernautis avati ülikoolid sõjaväega samadel tingimustel nagu Bukarestis. veel nädala pärast saabub Iasi raske aeg. Valitsus eraldas selle üksi, üliõpilaste vägesid oluliselt vähendades.

Avamise eelõhtul, teades, et homme hommikul siseneb ülikooli sõjavägi, plaanisime selle öö jooksul ise hõivata.
Enne pimedat saatsin ühe usaldusväärse õpilase, kes sisenes saali ja tõmbas kahele suurele aknale poldid kinni, et neid ei saaks tuvastada, et need väljast tõugatuna avaneksid. Kunagi seda plaani kellegagi jagamata, kutsusin ma kell 9 kokku 100 õpilase koosoleku Bejan Hallis. Kell 10 hõivame ülikooli.
Tõstsime lipu, mille fassaadil oli haakrist, varsti pärast seda saabus ülikooli rektor professor Sin-donescu. Ta võeti sisse. Ta rääkis meiega, kutsudes meid ülikoolist lahkuma. Vastasime talle, selgitades talle oma motiive. Paar tundi hiljem ta lahkus. Organiseerusime valveteenistuseks ja jäime sinna terve öö.

Järgmisel hommikul saabus ülikooli tudengeid rohkesti.
Taastunult otsustasid nad üksmeelselt võitlust jätkata.

Juudi ajalehed ründasid meid raevukalt. Kaks päeva hiljem üritas Cluj võitluses oma ülikooli sandarmitelt tagasi võtta. Veel kahe päeva pärast järgisid Bukarest ja Cemauti eeskuju. Need võitlused viisid uute üliõpilaste mässuteni ja kõigi ülikoolide sulgemiseni.
Kooliaasta on läbi. Noor rumeenlane läbis kordumatu vastupidavuse, iseloomu ja solidaarsuse proovikivi.

Au üliõpilaskonnale, kes oma kindluse tõttu on nii palju lööke saanud eeskujuks kollektiivsest tahtest, mis on maailma ülikoolide ajaloos endiselt ületamatu. Ükski riik pole kunagi näinud, et õpilased, kes on ühinenud ühes hinges ja võtavad endale kõik kohustused ja kõik riskid, on suutnud säilitada

Digitized by Google
Machine Translated by Google

aasta üldstreigiga, et tõestada nende usku, püüdes nende manifestatsiooni kaudu äratada terve terviku südametunnistust. rahvas, kes seisab silmitsi oma olemasolu kõige tõsisema probleemiga.

See on ilus leht, kangelaslik leht, mille on kirjutanud selle noormehe kannatused, Rumeenia rahva raamatusse.

Judaismi plaanid Rooma rahva vastu

RUMEENIA RAHVA VASTU

Eksib see, kes kujutab ette, et juudid on vaesed õnnetud, kes saabusid siia suvaliselt, tuulte poolt toodud, saatuse poolt tõugatuna jne. Kõik juudid kogu maailmas moodustavad suure kollektiivi, mida ühendab veri ja Talmudi religioon. Nad on loodud väga ranges olekus, neil on seadused, plaanid ja neid plaane koostavad juhid. Allosas on Kabal. Nii et me ei seisa silmitsi

Digitized by Google Machine Translated by Google

mõned üksikud juudid, kuid moodustatud võim, juudi kogukond. Igas turulinnas või külas, kuhu mitu juuti elama asub, tekib kohe Kabal (sealne juudi kogukond). Sellel Kahal on oma juhid, eraldi kohtusüsteem, maksud jne ja see hoiab kogu selle paikkonna juudi elanikkonda kindlalt enda ümber ühendatud.

Just siin, selles pisikeses turu või linna Kahalis tehakse kõik plaanid: kuidas võita kohalikke poliitikuid ja ametnikke; kuidas tungida teatud huviringidesse, nagu kohtunikud, ametnikud, kõrged ametnikud; milliste plaanidega võtta rumeenlase käest selline ja selline kaubandusharu; kuidas hävitada kohalikku antisemiiti; kuidas hävitada kohaliku võimu äraostmatu esindaja, kes võib olla vastu juutide huvidele; milliseid plaane rakendada, kui elanikkond vastupanuta pigistades mässab ja plahvatab antisemiitlikes liikumistes, kasutatakse meetodeid:

, me ei hakka siin nendesse plaanidesse süvenema. üldiselt järgmine

I. Kohalike poliitikute võitmiseks: 1.
Kingitused; 2.
Isiklikud teened; 3.
Poliitilise masina rahastamine propagandaks, lendlehtede trükkimiseks, reisikuludeks jne. Kui linnas on mitu pankurit või rikkaid juute, määratakse igaüks konkreetsesse erakonda.

II. Kohalike võimude vallutamiseks: 1. Korruptsioon,
altkäemaksu võtmine. Politseinik Moldova väikseimas linnas saab lisaks riigilt saadavale palgale veel palka ehk kaks kuus. Kui ta altkäemaksu vastu võtab, saab ta juutide orjaks ja kui ta käsku ei täida, siis nad kasutavad tema kallal teist relva: 2. Väljapressimine, kui ta ei allu, selgub tema altkäemaksu vastuvõtmine.

3. Kolmas relv on hävitamine. Kui nad näevad, et teid ei saa domineerida ega allutada, püüavad nad teid hävitada, otsides teie nõrkusi. Kui joote, otsivad nad võimalust teid alkoholi kaudu kompromiteerida; kui sa oled seeliku jälitaja, saadavad nad naise, kes kompromiteerib sind või hävitab su pere; kui sa oled loomult vägivaldne, saadavad nad sulle teise vägivaldse mehe, kes tapab su või kelle tapad ja siis läheb vangi; 4.

Kui teil pole kõiki neid vigu, kasutavad nad valet, sosinal või trükitud laimu ja teatavad teie ülemustele. Juutide

vallutatud linnades ja turulinnades on kohalikud võimud altkäemaksu, väljapressimise või hävitamise olukorras.

III. Erinevatesse ringkondadesse või mõne kõrgel kohal oleva inimese ümber imbumiseks
kasutavad nad: 1. servilslikkust; 2. direktorite nõukogud; 3. isiklike
eelistuste alus; 4. meelitus.

Nii et kõik poliitikud saavad endale juudi sekretärid, sest need on kasulikud ostlemiseks, kingade säramiseks, beebide kiigutamiseks, kohvrite käes hoidmiseks jne, samas meelitades ja meelitades. Rumeenlane ei ole nii hea, sest ta on vähem rafineeritud, ta ei ole salakavalane, ta lahkub adrast ja ennekõike sellepärast, et ta tahab olla ustav sõdur, hooldaja

tema au, keeldudes olemast loodud.

IV. Plaanid hävitada Rumeenia kaupmees.
1. Rumeenlase külgnemine ühe või kahe juudi kaupmehega.
2. Kauba müük alla omahinna, kahjumi tasaarveldamine Kahali poolt eraldatud erivahenditest.
Nii rikkusid end ükshaaval Rumeenia kaupmehed.

Nendele võib lisada:

Digitized by Google
Machine Translated by Google

a) Juudi kaubanduslik paremus, mis tuleneb rumeenlasest palju vanemast kaubandustavast.
b) Kabali kaitse all võistleva juudi

paremus. Rumeenlane ei naudi Rumeenia riigi kaitset, vaid ainult kohalike võimude pealesurutud viletsust, mida uudised rikuvad. Rumeenlane ei võitle mitte juudi naabri, vaid kahali vastu, mistõttu on kergesti mõistetav, et üksikisikul on koalitsiooni vastu võitlemisel kiire. Rumeenlasel pole kedagi, vanemariiki, kes teda kasvataks, nõustaks ja aitaks. Ta jäetakse üksi, saatuse hooleks, kui ta seisab silmitsi võimsa juudi koalitsiooniga. Lihtne on korrata kõigi Mihalache kategooria poliitikute valemit: "Saagu rumeenlasest kaupmees".

Näidaku need Rumeenia poliitikud meile ühte Rumeenia kaupmeest, keda riik abistas, ühte kooli, mille eesmärk oli tegelikult harida kaupmehi, mitte pangaametnikke või ametnikke.
Las nemad näitavad meile vaid üht enda ehitatud asutust, mis aitas väikese kapitaliga või juhatas ärikooli lõpetanud noore äriteele.

Mitte rumeenlane ei loobunud kaubandusteest, vaid need poliitikud jätsid maha oma kohustuse olla riigi juhid ja nõuandjad.
Oma juhtide poolt hüljatud rumeenlane jäi üksi seisma silmitsi organiseeritud juutide koalitsiooni, petturlike manöövrite ja ausa konkurentsiga ning ta sai lüüa. Kuid tuleb aeg, mil need juhid peavad aru andma
teie vead.

RUMEENIA MAA VASTU

Kordan veel kord, me ei vaatle mingeid vaeseid inimesi, kes siin üksi rändasid peavarju otsides.

Me seisame silmitsi juudi riigiga, armeega, mis siseneb meie maale, et meid vallutada. Juutide rahvastiku liikumine toimub Rumeenia vastu väljakujunenud plaani järgi, juutide suurkogu püüab tõenäoliselt rajada uut Palestiinat maismaal, mis ulatub Läänemerest kuni Poola ja Tšehhoslovakkia osadeni, hõlmates siis poole Rumeeniast. Musta mereni, kust nad võisid kergesti luua veekontakti teise Palestiinaga. „Kus on see naiivne inimene, kes suudab uskuda, et juutide massiline rahvastikuliikumine toimub planeerimatult? Nad tulevad plaanipäraselt, kuid neil pole julgust võidelda, silmitsi seista, riske võtta, verd valada, et õigustada vähemalt nende omadustega mingit õigust sellele maale.

Kuidas me neid plaane teame? Me teame neid kindlalt, tehes järeldusi vaenlase liikumistest. Iga väeülem, kes jälgib tähelepanelikult vaenlase tegevust, realiseerib plaanid, mida ta järgib. See on elementaarne küsimus. Kas kõigis selle maailma sõdades oli juht, kes teadis vastase plaane, kuna ta osales nende väljatöötamises? Ei! Ta tundis neid suurepäraselt selle järgi, mida vaenlane tegi.

Selleks, et murda kogu Rumeenia rahva vastupanujõud, rakendavad juudid tõeliselt ainulaadset ja kuratlikku plaani: 1. Nad püüavad
katkestada rumeenlaste vaimsed sidemed taeva ja maaga.
Et katkestada meie sidemed taevaga, hakkavad nad laialdaselt levitama ateistlikke teooriaid

käsk eraldada Rumeenia rahvas või vähemalt mõned Jumala juhid; neid eraldades

Machine Translated by Google

Jumalast ja tema surnutest, võivad nad neid hävitada mitte mõõgaga, vaid nende vaimse elu juured maha raiudes.
Et murda meie sidemed, mis seovad meid maaga, rahva olemasolu materiaalse allikaga, ründavad nad natsionalismi, tembeldades seda "vanamoodsaks" ja kõike, mis on seotud kodumaa ja mulla ideega, et niit läbi lõigata. armastus, mis seob Rumeenia rahva oma soonega.

2. Et see õnnestuks, püüavad nad ajakirjanduse üle kontrolli saavutada.
3. Nad kasutavad kõiki võimalusi, et külvata Rumeenia leeris lahkhelisid, levitades arusaamatusi, tülisid ja võimalusel jagades nad omavahel võitlevateks kildudeks.

4. Püüab saavutada kontrolli enamiku Rumeenia elatusvahendite üle.
5. Nad õhutavad rumeenlasi süstemaatiliselt liiderlikkusele, hävitades nende perekondi ja moraali.

6. Nad mürgitavad ja uimastavad neid igasuguste jookide ja muude mürkidega.
Igaüks, kes soovib mõnda rahvast vallutada ja hävitada, saab seda teha selle süsteemi abil: katkestada sidemed taeva ja maaga, tekitada tülisid ja vennatapuvaidlusi, propageerida amoraalsust ja liiderlikkust, materiaalset hävingut, füüsilist mürgitamist, purjutamist, kõike, mis rahvast rohkem hävitab. kui tuhandete suurtükkide poolt õhku lastud või tuhandete lennukite pommitamine.

Las rumeenlased vaatavad veidi tagasi, et näha, kas nende vastu ei kasutatud seda süsteemi täpselt ja visalt – see on tõeliselt mõrvarlik süsteem. Las rumeenlased avavad oma silmad ajakirjanduse lugemiseks viimase 40 aasta jooksul, sest see on olnud juutide kontrolli all. Las nad loevad uuesti Adevarul ("Tõde"), Dimineata ("Hommik"), Lupta ("Võitlus"), Opinia ("Arvamus"), Lumea ("Maailm") jne ja vaadake, kas igalt lehelt see plaan pidevalt välja ei tule.

Las rumeenlased avavad oma silmad, et näha Rumeenia avaliku elu lahknemist tänapäeval; las nad avavad oma silmad ja näevad hästi. Juudid kasutavad neid plaane nagu mürkgaasi sõjas, et kasutada vaenlase, mitte oma rahva vastu. Nad propageerivad ateismi rumeenlastele, kuid nad ei ole ise ateistid, sest nad väidavad fanaatiliselt, et austavad oma kõige pisemaid religioosseid ettekirjutusi. Nad tahavad eraldada rumeenlased nende maaarmastusest, kuid nad võtavad maa. Nad tõusevad rahvusliku idee vastu, kuid jäävad šovinistlikult truuks oma rahvusele.

ÕPILASLIIKUMISE VASTU

Igaüks, kes usub, et juudi võimujõududel ei ole üliõpilasliikumisega plaane, eksib, seni eksinud ootustes olid juudid hetkeks desorienteeritud.
Nad üritasid õpilastele vastu seista manööverdades kommunistliku liikumise töötajaid ehk teisi rumeenlasi, kuid see ei õnnestunud, sest ühelt poolt olid need töötajad jõuetud ja teisest küljest hakkasid nad ka aru saama, et me võitleme ja kannatavad oma õiguste ja Rumeenia rahva poolt. Paljud neist olid oma südames meie poolel.

Juudid, mõistes oma suutmatust töölisi meie teele seada, pöörasid valitsuse ja kõik poliitikud õpilaste vastu.

Mida see tähendab?

Erakonnad vajavad raha ja laene välismaalt; ja võimul olles hääled; soodne ajakirjandus opositsioonis olles. Juudid ähvardasid kärpida erinevate erakondade valimiskampaaniaks vajalikku rahastamist; ähvardas juutide rahvusvahelise rahanduse koostööga valitsuse laenuvõtmise vähendamiseks; ähvardas kontrollida suurt hulka hääli, mille abil nad saavad nüüd, kui neil on kodanikuõigused, otsustada demokraatliku süsteemi kaudu võidu või kaotuse üle; ähvardasid manipuleerida ajakirjandusega, mida nad peaaegu täielikult kontrollivad ja mille toetuseta saab erakonda või valitsust lüüa.

Raha, ajakirjandus ja hääled määravad demokraatias elu ja surma. Juudid kontrollivad neid kõiki ja nende kaudu on Rumeenia erakonnad muutunud lihtsateks tööriistadeks juutide võimu käes.

Masinõpe tõlgitud Google

Nii et meie, kes alustasime juutide vastu võitlemist, avastame end ühtäkki valitsuse vastu võitlemas,

erakonnad, kohalikud võimud, sõjavägi, samal ajal kui juudid istuvad vaikselt kõrval.

JUUDI ARGUMENTID JA SUHTUMINE

"Mida ütlevad välisriigid Rumeenia antisemiitliku liikumise kohta, mis viib meid tagasi barbaarsuse juurde? Mida ütlevad teaduse, tsivilisatsiooni mehed?"
Meie poliitikud kordavad meile igal sammul seda juudi "argumenti", mida trükitakse iga päev kõigis ajalehtedes, kui lõpuks, kaheksa aasta pärast, tõuseb Saksamaa hoolimata kogu oma tsivilisatsioonist ja kultuurist juutide vastu ja võidab Adolf Hitleri kaudu hüdra.
sellest argumendist loobutakse. Siis toovad nad veel ühe: "Te olete Saksamaa teenistuses, sakslased on maksnud antisemitismi eest. Kust te raha võtate?"

Ja jällegi Rumeenia poliitikud – hingetud, isiksused, autu – jäljendavad juudi ajakirjanduse meloodiat: "Kust tuleb raha? Saksamaa maksab teile."

Aastatel 1919, 1920, 1921 ründas kogu juudi ajakirjandus Rumeenia riiki, vallandades kõikjal korralagedust, õhutades vägivalda režiimi, valitsusvormi, kiriku, Rumeenia korra, rahvusliku idee, patriotismi vastu.

Nüüd, nagu ime läbi, on seesama ajakirjandus, samade meeste kontrolli all, saanud riigikorra, seaduste kaitsjaks; kuulutab end vägivalla vastu. Samal ajal kui meist saavad: "riigi vaenlased" paremäärmuslased "," Rumeenia vaenlaste palgas ja teenimises " jne. Ja lõpuks kuuleme ka seda: et meid rahastavad juudid.

Ma küsin endalt: millal saabub see päev, mil iga rumeenlane mõistab juutide valesid ja petlikke argumente ning lükkab need tagasi kui millegi saatanliku päritoluga? Huvitav, millal saabub aeg, mil nad mõistavad selle rassi perverssust?

Siin käsitleti kolme Rumeenia ülikooli professorit AC Cuzat, Paulescut ja Sumuleanut 23. aprillil 1922 Naturaliseeritud Juutide Liidu ametlikus organis Israeli Post juhtkirjas pealkirjaga "Fantoomid": "Klounide ja avalikkuse klikk. kurjategijad kogunesid, et moodustada kurjategijate salk. Ja riigi häbiks on nende hulgas kolm meie ülikoolide professorit.

"Ja need isendid, need tagurlikud tondid tahavad taaselustada antisemitismi... ja mõnel tagurlikul klounil õnnestub see nüüd, mil ametlik antisemitism hääbub ja üldine valimisõigus toob paratamatult kaasa ka meie avalikkuse ja rahva demokratiseerumise. seltskondlik elu Ei! Asjata nad töötavad! Need kummitused ei peata inimkonda nende marssimisel, samuti pole vaja nende südant terava vardaga läbi torgata;* nende reetmise naeruvääristamine teeb neile lõpliku lõpu...

"Oleme varem teatanud metsikust aktsioonist, mille on algatanud nn "Rahvuslik Kristlik Liit" (mis koosneb umbes viiest ja poolest tobedast tegelasest), et parandada.

nad lõplikult oma kurikuulsal hoiakul ja juhivad juutide tähelepanu, et kurjategijaid on ikka veel. seal, mille vastu nad peavad end kaitsma."
Niisiis: klounide klikk, avalikud kurjategijad, hunnik pahategijaid, isendid, hilised kummitused, reetmine, metsik tegevus, kurikuulus poosimine – tbis on rumeenia keele professorite Cuza, Paulescu ja Sumuleanu arvamus; ja mis on teie tegevus rahva päästmiseks!

Me vihastasime pahameele järel, naeruvääristasime naeruvääristamise järel, laksu laksu järel, kuni sattusime sellesse hirmutavasse olukorda: juute peetakse rumeenlaste kaitsjateks, kaitstuna igasuguse pahameele eest, nad elavad rahus ja külluses, samas kui meid peetakse oma vaenlasteks. rahvas meiega

Digitized by Google
Machine Translated by Google

vabadus ja elu on kõigi võimude poolt ohustatud ja jahtitud nagu marutõbised koerad rumeenlane.

Olin nende aegade tunnistajaks oma silmaga ja elasin üle ning olin hingepõhjast kurb. On kohutav võidelda aastaid järjest oma kodumaa eest, süda puhas kui pisarad, taludes viletsust ja nälga, ning järsku avastada end oma riigi vaenlaseks kuulutatud, omasuguste poolt taga kiusatud, öeldi, et sul on õigus, sest sulle makstakse välismaalased ja vaadake

kõik juudid domineerivad oma maal, võttes endale rumeenlase kaitsja ja Rumeenia riigi hooldaja rolli, keda ähvardate teie, riigi noored.
Ööst õhtusse valmistasid need mõtted meile muret, tundsime aeg-ajalt vastikust ja tohutut häbi ning kurbust.

Kas meil poleks parem, mõtleme, minna maailma või ei oleks parem otsida kättemaksu, mille eest me kõik sureme: nii meie kui Rumeenia reeturid ja juudi hüdrapead.

Digitized by Google

* Populaarne ebausk, mille järgi, et kummitus ei häiriks elavate inimeste rahu, "kaevatakse pea üles ja selle süda torgatakse kahjuga läbi. **(Tr.)**

ÕPILASLIIKUMISE JUHTIDE KONGRESS

IASI, 22. AUGUSTIST 25. AUGUSTIST 1923. a

Bukaresti piiratud komitees otsustati, et pärast aastast võitlust peetakse esimene üliõpilasliikumise juhtide ja delegaatide kongress.
See kongress toimus Clujis 22. ja 25. augustil 1923. Petru Maiori üliõpilaskeskuse president Mota kirjutas meile, et kohalikud võimud teatasid talle, et neil on korraldus see kongress ära keelata. Meie, iaaslased, vastasime Cluj'le ja ka teistele keskustele, et võtame vastutuse selle kongressi korraldamise eest Iasis, isegi kui valitsus soovib selle keelustada. Meie pakkumine võeti vastu ja me täitsime oma kohust korraldada 40 teadaoleva delegaadi jagamine. 22. augusti hommikul läksime raudteejaama vastu võtma delegatsiooni Clujist Ion Mota juhtimisel, seejärel Cernautist Tudose Popeseu ja Carsteanu juhtimisel ning Bukarestist Napoleon Cretu, Simioneseu ja Rapeanu juhtimisel. Kell 10 läksime in corpore Toomkirikusse palvetama ja

pidada Reekviemi sõjas hukkunud õpilaste mälestuseks, kellest üks oli üliõpilaskeskuse endine president Cap Stefan Petrovici.

Kuid oma suureks kurvastuseks leidsime katedraali väravad kettidega lukustatud ja sandarmite valve all. Vahepeal saabus ka vana professor Gavanescul.
Seejärel põlvitasime oma pead paljastades keset tänavat kiriku ees, mida isegi uskmatud türklased polnud palvetajatele sulgenud. Kui isa Stiubei juhtus mööda minema ja meid põlvitamas nägi, astus ta meie juurde ja luges mõned palved.

Niisiis, paljapäi, vaikselt ja väga kurvalt, katsime vahemaa ülikoolini, kõndides keset tänavat, juudi pilgud tulistasid meie poole nagu nooled nende ustest ja vaateakendest.
Kohalikud võimud koos paljude politseijõududega, kes ootasid meid ülikooli trepil, teatasid meile, et rahvusvaheliste suhete ministeerium keelas kongressi toimumise. Prokurör peatus ja hoiatas meid laiali minema. Nördinult vastasin: "Härra advokaat, ma tean, et me elame riigis, kus kehtivad seadused.
Põhiseadus tagab meile kogunemisõiguse ja teie, härra, teate minust paremini, et minister ei saa tühistada neid õigusi, mille tagavad seadused. Seetõttu palume põhiseaduse nimel selle seaduse nimel, mida mitte meie, vaid teie eiranud, kõrvale astuda."

Tund varem toime pandud pühaduseteotuse tõttu karastatud, kui kiriku väravad olid aheldatud ja meid takistati palvetamast; seisame silmitsi teise ebaõiglase ja alandava provokatsiooniga, milleks on takistatud sisenemine meie enda koju, ülikooli; Nende meetmete
mõõtmestamine kujutas endast räiget ebaseaduslikkust, põletasime kõik, mis meie teele ette jäi, ja pärast mõningast võitlust okupeerisime ülikooli jõuga.

Hetk hiljem saabunud 13. rügement piiras ülikooli ümber. Varjusime, valvasime kõiki sissepääsusid, samas kui iga akna taga nägime kolme sõdurit, kellel olid täägid tõmmatud.
Kongress avati õigusteaduskonna auditooriumis kell 12 päeval raskes kliimas selles ebasoodsas olukorras. Delegaadid, kes olid nördimusest kahvatud, katedraalis ja siin toimunu valust vaigistatud, tundsid mahajäetud koridorides sügavat kurbust. Kõik olid mures võimaliku armee rünnaku pärast ülikoolile ja selle vältimatute tagajärgede pärast.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Me ei pidanud ühtegi sõnavõttu. Kongress hindas olukorra tõsidust valesti ja kartis tõsiseid tagajärgi.

Mind valiti presidendiks esimesel päeval. Hakkasime päevasündmusi taunima. Mitmed palusid protestiks sõna. Nii alustasime arutelusid liikumise üle.

Millise suhtumise võtame uue õppeaasta avanedes. Kas me kapituleerume? Raske!
Terve aasta võitlust tulemusteta. Vastupidi, piinlik, alandatud, pekstud.
Kas jätkame? Jällegi, raske! Õpilased on kurnatud; nad ei saa teist aastat lahingut jätkata.

Siiski palusime Mota, Tudose Popescu, Simionescu ja mina oma võitlust jätkata; anuge ohverdamist, sest alistumisest ei tule midagi muud kui häbi ja alandus. Ja oli võimatu, et ohverduse tõttu ei peaks midagi paremat meie rahvale vilja kandma. Kell 8 oli juba pime. Linnas kuuleme müra ja müra.

Õues seisis 1919. aasta veteranmaadleja Constantin Pancu, ümbritsetuna õpilastest. Kohvik Tufii juurde kogunenud suur hulk linlasi, tõrvikuid kandes, püüdis mäest üles ülikooli poole liikuda, et tuua meile mitu kotti leiba.

Me kõik hüppame akende juurde välja vaatama. Protestijad lõhkusid Tufli kohviku kordoni ja jooksid mäest üles. Karmis kakluses purunes ka teine kordon Coroiu tänaval. Kuuleme "Hurraa" katkestusi. Samamoodi sai ületatud ka kolmas kordon. Valmistusime seestpoolt ründama, välja tulema, kuid meie inimesed väljast ei suutnud neljandast kordonist läbi murda. Oli kuulda Pancu häält, leivakott jalge ees: "Nad on meie lapsed."

Nutsime rõõmupisaraid. Me võitleme nende inimeste pärast ja see ei vea meid alt.
Kell 9
algasid läbirääkimised meie ja võimude vahel Napoleon Cretu vahendusel. Kõigile õpilastele lubati kohest vabadust seni, kuni mind neile üle antakse. Õpilased keeldusid. Kella 11 paiku andsid nad meile teada, et võime lahkuda kolmekaupa, loomulikult kavatsevad nad mind lahkudes arreteerida. Me nõustume. Iga minut lahkus kolmeliikmeline grupp. Uksel uurisid neid hoolikalt neli komissari ja agenti. Võtsin kiiresti rahvuskleidi seljast, andsin seltsimehele ja panin riidesse. Lahkusin koos Simionescu ja kolmanda õpilasega.

Kui uks avanes, võtsin taskust mõned mündid välja. Kõnniteele jõudes vaatasid kõik korrapidajad alla ja küsisid:

"Mis te kaotasite, härrased?"
Meie, samuti pea viltu, münte otsides vastasime: "Ei
muuda."

Simioneseu jäi nendega rääkima, otsides raha, lüües matše, samal ajal kui mina põgenesin.

Plaanisime oma kongressi jätkumise teiseks päevaks väljaspool linna Cetatuia kloostris ülima saladuskattega. Hiilisin sinna veduri tõukuriks maskeerituna ja vedas, et isegi marssalid mind ära ei tundnud.

Ion Mota juhatas.

Kui meie vahimehed olid paigutatud strateegilistele positsioonidele, võisime tuvastada igaühe lähenemise kilomeetri kauguselt. Töötasime vaikides ja jäime sinna sel päeval hiljaks. Tehti ettepanekuid, tehti otsuseid

Google'i tõlgitud

pistikupesad. Samuti kuulutati sellel koosolekul 10. detsember Rumeenia üliõpilaste rahvuspühaks.

Kolmandal päeval jätkusid arutelud väikeses metsas Galata mäel. Enamusega otsustati streiki jätkata. Valiti viieliikmeline aktsioonikomisjon, kes juhib kogu üliõpilasliikumise tegemisi kõigis ülikoolides. Komisjoni liikmed olid: Ion Mota Clujis, Tudose Popescu Cernautis, Ilie Gameata Iasis, Simioneseu Bukarestis ja mina. Selle komitee moodustamisega langes Bukaresti vana üliõpilasjuhtkond, kes oli ebapiisavalt informeeritud ja otsustusvõimetu, lõplikult. Ta jätkas nimel, kuid ei juhtinud enam. Esimest korda otsustati ametlikult anda liikumisele uus suund: ühelt poolt võidelda poliitiliste parteide vastu, mida pidasime oma rahvusest kaugeks, ja teiselt poolt tugevdada usku uude Rumeenia liikumisse. mida õpilased peaksid ametlikult toetama. võidu saavutamiseks, "Kristlik Kaitseliit".

Kongress lõpetas oma töö neljandal päeval proua Ghica kodus Carol Streetil. Õhtul läksid kõik oma ülikooli ja mina Campul-Lungi, et korraldada Bucovinas LANCi kongress, millest pidid osa võtma professor Cuza ja kõik liikumise juhid. Mul oli raskusi sinna jõudmisega, kuna minu vahistamiseks oli välja antud order.

Reisides tundsin rõõmu kõigist kongressi otsustest, mis olid meie arvamuste vaimus, kuid eelkõige seetõttu, et võitsime enda kõrvale mehe: Cluji Petru Maiori keskuse presidendi Ion Mota.

LANCI KONGRESS CAMPUL-LUNGIS

Kongress Campul-Lungis toimus esmaspäeval, 17. septembril 1923. aastal.
Jätsime selle alles pärast rasket lahingut, sest valitsus oli selle keelanud ja saatis oma dekreedi täitmiseks Cernautist väed koloneli juhtimisel. Iga linna sissepääsu juurde paigutati tugevad vägede kordonid.

Koondasime kõik jõud linna läänepoolsele sissepääsule, Sadovast, Pojoratast.
Seal lõhkusime nöörid tänu Vatra-Dornei ja Candreni vibulaskjatele, andes meile terve mitmesajast vagunist koosneva konvoi läbimiseks aega terve tunni.

Kongress peeti linna kalmistul. Kõnelesid: professor C, Uza, minu isa, dr Catalin, Bucovina LANCi president, Tudose Popescu; seejärel vennad Octav ja Valerian Danieleanu, kes dr Catalini abiga entusiastlikult selle imposantse kongressi korraldasid. Need uhked pikkade juustega mägitalupojad, kes olid riietatud valgetesse särkidesse ja jämedasse riidest mantlitesse, tormasid pika mäesarve häält kuuldes oma linna, arvukalt ja tormiliselt nagu kunagi varem. Nad arvasid, et on saabunud sajandeid oodatud aeg, mil rumeenlane tallab teda endasse imenud hüdra ning et ta tõusis esile, et omandada õigused oma riigi, selle mägede, jõgede ja linnade isandana. Nad kandsid sõjakoormat. Teie vereohver kõigil rinnetel lõi Suure Rumeenia. Kuid nende suureks kurvastuseks ja pettumuseks ei vastanud Suur-Rumeenia nende ootustele.

Sest Suur-Rumeenia keeldus murdmast juutide orjuse ahelaid, mis neid nii kaua piinasid.

Suur-Rumeenia loobus müüdist juutide edasiseks ekspluateerimiseks” ja tõi neile pähe poliitikute piitsahoobid, kes saatsid nad vanglasse, kui nad üritasid nõuda oma varastatud ajaloolisi õigusi.

Mets Bucovinas, kõik need mäed, mis olid täis kunagist õigeusu kirikule kuulunud mägesid, mis nüüd olid poliitikast läbi imbunud ja kaugel, anti juut Anbaubile küttepuude ekspluateerimiseks ennekuulmatu hinnaga 10 lei kuupmeetri kohta. Rumeenia talupoeg pidi maksma 3.50 lei.

Masinõpe tõlkis Google

Mägimetsad langevad halastamatu juudikirve alla. Vaesus ja kurbus levivad läbi Rumeenia külade, mäed muutuvad viljatuks kaljuks, samal ajal kui Anhauh ja tema sugulased kannavad pidevalt ja väsimatult oma kullast laetud rahakassat üle piiri. Juudi kuriteopartner tuhandete talupoegade viletsuse ärakasutamisel oli Rumeenia poliitik, kes ahmis oma osa sellest vapustavast kasumist.

Meeleavaldus delegeeris Bukaresti dr Catalini ja Valer Danieleanu juhtimisel 30 tähtsat talupoega, kohtusid peaministriga ja palusid tal astuda samme nende mägede laastamise vastu, tühistades Anhauhi kiriku lepingu ning väljendada seeläbi oma armastust ja tänu. noortele, kes on nad lahingusse äratanud, paluge tal panna koolidesse "humerus clausus", Tudose Popescu ja mind valiti ka miitinguga 30 talupojaga Bukaresti saatma.

*
Rumeenia rahaühik. **(Tr.)**

Lahkusin enne neid Bukaresti, et üliõpilased need talupojad, kes esimest korda oma riigi pealinna tulid, hästi vastu võtaksid. Need talupojad lähenesid Bukarestile nii südamepuhtuse, valu ja ootustega, et kaitsta nii meie kui ka oma asja. Reisikulud olid nende nappide ressurssidega võrreldes ebaproportsionaalselt suured.

Bukaresti saabudes võtsid õpilased nad kuninglikult vastu – need Rumeenia rahva kõigi aegade kuningad – ja nad astusid oma pühas pealinnas rongilt maha pisarsilmi. Kuid rongijaama taga ootasid prokurör Rascanu, politseikomissarid ja sandarmid, et takistada nende möödumist. Sandarmid ja politseikomissarid said käsu meid rünnata.

Püssikered ja -pulgad sadasid hoope talupoegade valgetele pähedele ja rahulikele nägudele. Raevukad tudengid ründasid seepeale vanu talupoegi oma rühma sekka pannes e. purustasid esimese kordoni, kihutades Polütehnikumi poole, kus lõhuti teine, siis kolmas ja põgenesid Matache Macelaru väljakule. Talupojad nutsid. Üks neist, keda haaras ohjeldamatu nördimus, rebis särgi katki. Järgmisel päeval läksime kõik Rua Gogu Cantacuzinole ministrite presidendiametisse, et peaminister meid tervitada.

Meid lükati järgmisele päevale; lõpuks öeldi meile, et oleme kolmandal päeval teretulnud. Me tulime. Läksime koridori ja ootasime umbes tund aega vaikides, sosinal rääkides ja kikitades. Ilmus büroo juhataja.

"Härrased, minge koju, peaminister ei saa teid vastu võtta. Ta siseneb ministrite nõukogusse."

"Aga me oleme kaugele jõudnud," püüame öelda. Uks oli meie nägude ees suletud. Mõtlesin: iga mees kulutas ainuüksi pileti peale 1000 lei. Kas läheme koju ilma midagi tegemata? Nad ei saa enam Bukaresti jääda. Haarasin kahe käega uksest kinni ja hakkasin seda kõigest jõust raputama. karjudes täiega: "Laske meid sisse, muidu murran ukse maha ja tulen jõuga sisse."

Löösin jalaga ukse lahti. Talupojad hüüdsid ja toetasid õlgadega vastu ust. Uks avanes ja ilmus kümmekond jahmunud isendit, juuksed püsti, näod kollased. Ma arvan, et nad olid ajakirjanikud: "Mida te tahate, härrased?" nad küsisid.

"Öelge peaministrile, et kui ta meid sisse ei lase, rikume siin kõik ja tungime jõuga sisse." Paar minutit hiljem avanesid meie ees uksed ja me astusime sisse. Läksime trepist üles. Seal koridoris, seistes kõrgel ja

Masinõpe tõlkis Google

sirgelt kui pulk seisis Ion Bratianu; tema taga ministrid Angelescu, Florescu, Constantinescu, Vintila Bratianu jt.

"Mida te tahate, head mehed?" ta küsis.

Meie, kaks noort tudengit, olime endiselt nördinud ja oleksime tahtnud olla ägedamad, andes nii edasi seltskonna meeleolu ehedamat nooti, kuid marmortreppidel ja plüüsvaipadel maakingi tallanud talupojad leebusid.

„Teie Kõrgus, peaminister, me suudleme teie käsi ja seisame lugupidavalt teie jalge ees. Mida me tahame? katus lekib, sest meil puuduvad nende katmiseks isegi plaadid. Me ei saa enam oma lapsi koolis hoida. Juudid on täitnud ka meie koolid ja meie lastest saavad nende töölised."

Siis rääkisid teised talupojad. Ion Bratianu kuulas ära, ei maininud meie segadust eeskambris ja lõpuks, kui talupojad lisasid: "Palume ka ülikooliõpilastelt, meie lastelt, et numerus clausus rakendataks nii, nagu nad soovisid", vastas ta: "Minge koju ja varuge kannatust, sest ma lasen metsaprobleemi uurida; numerus claususe puhul seda teha ei saa.

Näidake mulle ainult ühte riiki Euroopas, kes selle kasutusele võttis. Seda meedet ja ma ka tutvustan.

Kuid Euroopa ärkab vaid kümme aastat hiljem ja võtab kasutusele numerus claususe, tunnistades seega meie õiglast põhjust. Ionel Bratianu ei elaks aga piisavalt kaua, et oma lubadust täita ja tema järglased oleksid vaid judaismi madalad teenijad, kes tõstavad rusikad, et meid lüüa ja

tapa meid oma tulnukameistrite käsul.

Me kõik lahkume ilma lootuseta. Midagi ei tehta. Vahetult pärast istungit arreteeriti mitu tundi hiljem delegatsiooni juhtinud doktor Catalin ja Valer Danieleanu. Sel õhtul korraldas rühm õpilasi siseministri kodu ees vaenuliku meeleavalduse. Üliõpilane Vladimir Frimu arreteeriti ja vangistati Vacaresti vanglas. Meie ülejäänud lahkusime Campul-Lungi.

Digitized by Google

ÕPILASE TÖÖ OKTOOBRIST 1923. A

KÄTTEKÄTTEKATSE OLLA NÄIDE PÕLVKONDAdele
TULEVIK

Ka Mota tuli minuga Campul-Lungisse, minnes üles Petru erakusse Rarau mägedes: - mäge, mida ma eriti armastan. Kui Rares ronis, jagas Mota minuga oma sisemust

"Õpilased ei saa järgmisel sügisel enam jätkata ja selle asemel, et me kõik pärast aastat kestnud võitlust häbiväärse kapitulatsiooniga leppiksime, oleks parem kutsuda neid üles tundidega jätkama ja meie, kes neid juhime, lõpetame liikumise õilsalt, ohverdades ennast ja võttes endaga kaasa kõik need, keda peame kõige süüdi Rumeenia huvide reetmises. "

"Otsigem relvi ja tulistagem neid, andes kohutavat eeskuju, mida kogu Rumeenia ajaloos kauaks meenutada. See, mis meist pärast seda saab, kas sureme või veedame ülejäänud päevad vanglas, ei omaks enam tähtsust.

Ma nõustusin, et meie võitluse viimane tegu on meie allakäigu hinnaga pügmeede karistusakt, kes jättes maha oma suure vastutustundega ametikoha, alandasid ja seadsid Rumeenia rahvast välja kirjeldamatutele ohtudele.

Sel hetkel tundsime, kuidas meie soontes pulbitses veri, mis nõudis kättemaksu kogu ebaõigluse ja pika alanduste ahela eest, millele meie rahvas oli osaks saanud.

Varsti pärast seda kohtusid nad hr Butnaru kodus aadressil Saveseu St. Ion Mota, Corneliu Georgescu ja Vernichescu frorri Cluj; Ilie Gameata, Radu Mironovici, Leonida Bandac ja mina Iasist; ja Tudose Popeseus Cernautist. Esimene probleem, millega pidime silmitsi seisma, oli otsustada, kes on peamised süüdlased; kes vastutasid kõige enam kogu riiki haaranud viletsuse eest: rumeenlased või juudid? Oleme üksmeelselt nõus, et esimesed ja suurimad süüdlased olid reetlikud rumeenlased, kes Juuda hõbemüntide eest oma rahva reetsid. Juudid on meie vaenlased ja sellisena vihkavad, mürgitavad ja hävitavad meid.

Teie laagrisse sisenevad Rumeenia juhid on hullemad kui vaenlased: nad on reeturid. Esimene ja kõige ägedam karistus peab langema esmalt reeturile, seejärel vaenlasele. Kui mul oleks ainult üks kuul ja mul oleks vastamisi vaenlane ja reetur, siis ma laseks selle reeturil omada. Leppisime kokku mitme oma riiki reetnud inimese nimes, nimelt kuus kabinetiministrit, nimekirja eesotsas George Marzescu.

Lõppude lõpuks oli see märkimisväärne aeg nendele kaabakatele, kes ei kujutanud ette, et peavad oma tegude eest aru andma riigis, kus nad pidasid end mingiks reageerimisvõimetu rahva absoluutseks peremeheks – aeg, mil nad peavad oma eluga vastutama. .
Seekord saatis rahvas oma kättemaksjaid läbi hinge nähtamatute sidemete.

Siis eeldame teist kategooriat: juudid. Millise peaksime kahe miljoni vahel valima? Mõtisklesime, arutasime ja lõpuks jõudsime järeldusele, et juutide Rumeenia ründamise tegelikud juhid on rabid, kõik rabid igas kaubanduslinnas ja külas.

Nad juhivad kogu juudi massi rünnakule ja kuhu iganes rumeenlane kukub, ei kuku ta juhuslikult. Ta kukub, sest rabi märgistas teda. Iga väljamüüdud poliitiku taga on rabi aju, kes pani aluse ja käskis Kahalil või juudi pankuril tehing lõpetada ja talle ära maksta. Iga juudi ajalehe taga, et õhutada laimu, valet, õhutamist, on rabi. Kuid meid on vähe, seega valime Bukarestist ainult "suured kassid". Kui meil oleks arvuline tugevus, oleksime võtnud absoluutselt kõik.

Siis valisime pankurid. Aristide ja Mauritiu Blank, kes korrumpeerisid kõik parteid ja kõik Rumeenia poliitikud, pannes nad direktorite nõukogudesse ja külvades raha üle; Bercovici, kes rahastas liberaalparteid (Blank asus juhtima eelkõige Rahvuslikku Talurahvapartei, ta tundis, et suudab ka liberaalid välja osta).

aga kui

Järgmisena vaatleme juute ajakirjanduses. Kõige jultunumad, hingede mürgitajad:

Digitized by Google
Machine Translated by Google

*
Moldaavia valitseja 1527-1538; 1541-1546. **(Tr.)**

Rosenthal, Filderman, Honiginann (Fagure), ajalehtede Dimineata ("Hommik"), Adevarul ("Tõde"), Lupta ("Võitlus") direktorid, kõik need, rumeenia vaenlased.

Lahkusime gruppidena Bukaresti, jättes Iasiga igaveseks hüvasti. Jätsin õpilastele kirja, milles selgitasin meie žesti õigustust, jätsin nendega hüvasti ja kutsusin üles tundidesse naasma, kuid säilitama usku lõpliku võiduni.
Me kõik kirjutame oma vanematele ja võitluskaaslastele.

Bukarestis kohtume taas Danulescu majas. Tundsime teda juba mõnda aega ja ta jättis meile hea mulje. Ta ei kuulunud sellesse meeskonda, kuid ta võõrustas meid hea meelega. Lahkusime tema majast tol õhtul kell 8, et minna Dragosesse aadressil 41. September 13th Street, kus pidime täpsustama üksikasju ja otsustama, millal meie tegevus peaks algama. Vaevalt olime kogunenud, kui tuppa astus kahvatu näoga Dragos, kes ütles: "Vennad, politsei on maja ümber piiranud."

See oli 8. oktoobri öösel 1923, kella 9 paiku – segaduse aeg, mil meil polnud aega isegi rääkida. Me lihtsalt suuname oma otsivad pilgud üksteisele.

Siis läksin välja saali, kus nägin kindral Nicoleanu ja tema volinike kuju, kes ust sunnivad. Järgmisel sekundil andis uks järele ja maja täitus komissaridega. Kindral Nicoleanu hüüdis: "Käed õhus!"

Aga meil ei olnud aega, sest meist igaüks haaras kinni kaks korrapidajat ja pandi joonele: mina paremale äärele, siis Mota, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Vernichescu, Dragos. "Pöörake oma revolvrid ümber!"
"Meil pole ühtegi," vastasime. Ainult Motal oli Browning 6.35 ja Vernichescu.
Seejärel viisid nad meid majast välja, ükshaaval, kahe stjuardessi käest kinni hoides, ja panid meid ükshaaval ootavatesse autodesse.

Meie taga, majas, nuttis Dragose vana ema. Autod läksid käima. Kuhu nad meid viisid, imestasime? Me ei öelnud sõnagi. Me ei esitanud küsimusi neile, kes meid vangis pidasid, kes ise samuti vaikisid. Pärast mõne tänava kõndimist jõuame politsei peakorterisse. Nad sundisid meid lahkuma ja minema tuppa, kus nad meie taskud läbi otsisid. Nad võtsid kõik, mis meil kaasas oli, kaasa arvatud krae ja lips. See ümberpööramine, see kaelarihmade ärarebimine, kohtlemine, nagu oleksime taskuvargad, oli väga alandav. Kuid me olime alles selle alanduse tee alguses. Nägu vastu seina, suutmata pead pöörata ja mõnda aega selles asendis hoides, mõtlesime:
"Vabad mehed mitu tundi tagasi, uhked ja otsustanud murda oma rahva ahelad, vaadake, kelleks meist on saanud – mõned vaesed impotentsed viletsad jõllitajad, kes jõllitavad mõne armetu politseiniku käsul seinale, otsitakse läbi nagu vargad ja kellelt võeti ära meie isiklikud asjad."

Sellest alandusest said alguse meie suured kannatused, mis tasapisi meie südamed murdsid. Ma arvan, et väärikalt ja auväärselt elavale võitlejale pole suuremat kannatust kui see, et teda relvastatakse ja seejärel alandatakse. Surm on alati magusam kui see.

Siis viidi meid tuppa ja pandi istuma viie meetri kaugusele pinkidele, agentidel oli meie kõrval keelatud üksteisele otsa vaadata. Istusime niimoodi tunde, kuni meid ülekuulamisele kutsuti. Neil pikkadel ja valusatel tundidel osalesid lisaks minule ka Mota, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Vernichescu ja Dragos. Mõne aja pärast kutsuti meid ükshaaval ülekuulamisele koos prokuröri, uurimiskohtuniku, kindral Nicoleanu ja mõnede valitsuse esindajatega. Koidikul oli minu kord. Seal panid nad minu ette osa minu omadest

Masinõpe tõlkis Google

kirjad ja kaks korvi, mis sisaldasid kõiki meie revolvreid, mis olid peidetud väidetavalt väga turvalisse kohta. Ma ei saanud aru, kuidas nad sinna sattusid. Ma sain aru, et jäime vahele, aga kes ütles, kuhu relvad peideti?

Minu küsitlemine algas. Mul polnud õrna aimugi, mida teised olid deklareerinud, ja meil polnud ka eelnevat arusaamist, mida deklareerida, kuna me polnud uneski näinud, et satume sellisesse olukorda. Seega kaalusin olukorda ja tegin otsuse, mida pidasin parimaks.

Üks minut ristteel. Kui mulle esitati esimene küsimus, siis kuigi ruumi sisenemisest oli möödas kolm minutit, ei olnud ma olukorda ikka veel piisavalt hästi hinnanud, et otsust langetada. Tundsin end rõhutuna väsimusest ja sügavalt raputatud. Ja kui mul paluti vastata, ütlesin ma: "Härrased! Mõelge mulle enne kui vastan."

Küsimus oli – eitada või mitte eitada? Sel minutil pingutasin ma kõik oma vaimu- ja hingejõud ning otsustasin mitte midagi eitada. Räägi tõtt. Ja mitte pelglikkuse ega kahetsusega, vaid julgusega:

"Jah, need on meie relvad. Tahtsime nendega tulistada juudi ministreid, rabisid ja suuri pankureid."

Nad küsisid minult nende nimesid.
Kui ma hakkasin neile panema nende nimesid, alustades Alexandru Constantinescust ja lõpetades juutidega Blanki, Fildermani, Bercovici, Honigmanniga, nägid kõik kohalviibijad üha laiemad ja hirmunud. Kahtlustasin, et minu ees küsitletud seltsimehed eitasid kõike.

"Miks neid siis tappa?"
"Esimesed sellepärast, et nad reetsid oma riiki. Teised vaenlaste ja korruptantidena." "Ja te ei kahetse seda praegu?"
"Ei, me ei kahetse midagi... Kuigi kukkusime, pole vahet... Meie selja taga on kümned tuhanded, kes samamoodi mõtlevad!"
Seda öeldes tundsin end vabastatuna alandlikkuse kivist, mille alla oleksin kõike salganud veelgi sügavamale vajunud. Nüüd seisin kindlalt usus, mis oli mind siia toonud, seistes uhkelt silmitsi oma saatusega ja nendega, kellel näis olevat elu või surma õigus minu üle. Kui ma oleksin kõike eitanud, oleksin pidanud olema mulle esitatud süüdistuste vastu kaitsepositsioonil, paludes leebemat suhtumist, võitnud oma inkvisiitorite hea tahte.
Järgneval kohtuprotsessil ja tema valduses olevate kirjalike tõendite põhjal pidime läbima valusa ja häbiväärse proovikivi, eitades omaenda kirjutist ja oma uskumusi, eitades tõde, mis läks vastuollu meie südametunnistusega ja meie liikumise au.

Suure üliõpilasliikumise esindajad, kas meil peab puudu olema julgusest oma tegude ja usu eest vastutada?

Sel juhul poleks riik ega meie kaaslased väljaspool meie kavatsusi teada saanud, samas kui meie kannatuste ainus vili – ükskõik kui kaua need kestsid – oli just see, et riik valgustas end, et vähemalt oma vaenlasi paremini tunda.

Siis nad nõudsid, et ma paneksin need väited omakäeliselt paberile. Ma tegin. Lõpus lisasin: "Kuupäev polnud veel otsustatud.
Nad püüdsid meid kinni, kui me seda arutasime. Tegin ettepaneku nädala või paari pärast kolida." Mispeale ülekuulajad takistasid mul üha enam nõudma, et ma neid üksikasju üles ei kirjutaks.

Alles hiljem mõistsin selle nõudmise põhjuseid – kuna minu viimane lause plahvatas kogu kaebuse õiguslikku väärtust, olles meie kaitseks, sest vandenõu eeldab nelja elementi: 1. Isikute ühendus eesmärgiga.

2. Ohvrite määramine.
3. Relvade soetamine.
4. Toimingu kindlaksmääratud kuupäev.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Kuid kuna me polnud veel plaani elluviimise kuupäeva otsustanud, olime alles arutelufaasis. Kuupäeva paika panemine oli ülioluline, sest kahe nädala pärast oleksime võinud haigestuda, ohvrid surra, valitsus langeda või järele anda jne. Sellel punktil põhines kogu meie õiguskaitse.

Pärast tunnistust viisid agendid mind keldrisse, kus mind pandi üksi kambrisse. Uks oli väljastpoolt lukus. Kujutasin ette, et mu kaaslased hõivasid naaberkambrid. Lõin rusikaga vastu seina ja mõtlesin, kes seal veel on. Sain vastuseks: "Mota." Seejärel heitsin laudadele pikali, et veidi magada, kuna olin surmväsinud, kuid mul polnud a

raske mantel värisesin külmast. Siis hakkasid täid mind hammustama. Neid kubises minust tuhandetes. Keerasin lauad teisele poole, täid tulid peale, kordasin seda toimingut mitu korda, kuni arvasin, et on päevavalgus.
Kuulsin ukse taga müra. See avati ja teiste omad ning meid viidi kõik välja; seejärel paigutati autodesse, igaühega kaasas kaks sandarmi ja kaks komissari. Autod lahkusid üksteise järel. Ja sama küsimus käis meie peas.. "Kuhu?"

VACARESTI VANGLAS

Möödusime mitmest võõrast tänavast, millel uudishimulikud möödujad meile vastu vaatasid. Jätsime pealinna maha ja autod peatusid mõne suure värava ees, millele oli kirjutatud "Vacaresti vangla".

Astusime autodest välja, nende kõrval olid tääkidega sõdurid, kümnemeetriste vahedega. Kuuldi lukkude ja kettide kriginat ning suured väravad paiskusid lahti. Ükshaaval ristusime meie teed ja sisenedes juhatati meid ülemisele korrusele vangla kontoritesse, kus meile anti vahistamismäärused. Saime aru, et meid arreteeriti riigi julgeolekuvastase vandenõu eest, mille karistuseks oli sunnitöö.

Seejärel viidi meid teise õukonda, mille keskel seisis kõrge kirik. Ümberringi olid seinad ja nende ääres rakud. Mind pandi tagumisse kambrisse, mis oli neli jalga lai ja kaks jalga sügav, ning lukustati siis väljastpoolt.
Sees oli ainult puidust voodi ja ukse lähedal väike raudrestiga aken. Mõtlesin, et kus mu kamraadid on. Nii ma siis panin pea laudadele ja jäin magama. Kahe tunni pärast ärkasin värisedes. Oli külm ja kambrisse ei tunginud ainsatki päikesekiirt. Vaatasin uimastatuna ringi ja ei suutnud uskuda, kus ma olen. Vaatasin hästi ja nägin kambri viletsust.

Ütlesin endale: "Keeruline olukord." Valulaine rebis mu südamest läbi. Aga ma lohutasin ennast: "See on meie inimeste jaoks".

Seega hakkasin soojenduseks tegema võimlemisliigutusi kätele. Kella 11 paiku kuulsin samme. Valvur avas ukse. Vaatasin talle otsa. Võib-olla kohtasin teda mingil hetkel, lootsin. Kuid ta oli kummaline ja pahatahtlik mees. Ta vaatas mind kurjade silmadega. Ta andis mulle tüki leiba ja taldriku borši. Küsisin temalt: - Valvur, kas sa saaksid sigareti suitsetada? "Ei, mitte mina!"

Ta pani mu uuesti lukku ja lahkus. Murdsin musta leiva ja neelasin paar lusikatäit borši. Niisiis asetasin need tsementpõrandale ja hakkasin oma mõtteid koguma. Ma ei saanud aru, kuidas nad meid leidsid. Kas keegi meist oli piisavalt hooletu, et kellegagi oma projektist rääkida? Kas keegi reetis meid? Kuidas nad meie revolvrid leidsid?

Jälle kuulsin samme. Vaatasin aknast välja, preester ja mitu meest lähenesid mu kongile. Nad ütlesid: "Noh, härrased, kas on võimalik, et
teie haritud noored võiksid midagi sellist teha?"

Google'i tõlgitud

"Kui on võimalik, et see Rumeenia rahvas hukkub juutide poolt sissetungituna ja nende juhtide reetlikkuse, liiderlikkuse ja naeruvääristamise tõttu, siis on ka meie tehtu võimalik."

"Aga teil on nii palju lahedaid vahendeid!"
"Oleme seni kõik seaduslikud teed läbi käinud. Kui meile oleks avatud ainult üks, poleks me võib-olla nendesse kongidesse sattunud."

"Ja nüüd, kas see on hea? Peate oma tegude pärast kannatama!"
"Võib-olla tuleb meie kannatustest sellele rahvale midagi paremat."
Nad lahkusid.
Kella 4 paiku tuli valvur, kes tõi mulle räbala teki ja madratsi asemel suure kotitäie põhku. Võtsin koti niipea kui võimalik. Siis sõin veel leiba ja heitsin pikali. Mõtisklesin preestriga peetud vestluse üle ja mõtlesin: „Rahvas ei saa kunagi midagi oma laste tähistamisest ja kooselust. See oli alati kannatus

andis talle head tulu. "
Mul õnnestus leida meie kannatustele eesmärk ja samas ka moraalne tugi nendele kurbadele tundidele. Nii ma tõusin püsti, põlvitasin ja palvetasin: "Issand! Me võtame enda peale kõik selle rahva patud. Võtke nüüd vastu meie kannatused. Tehke sellele rahvale parem päev läbi nende kannatuste."

Siis mõtlesin oma emale ja inimestele, kes võisid minu saatusest kuulda ja minu peale mõelda. Ma palvetasin nende eest ja heitsin magama.

Kuigi ta oli riides ja tekiga kaetud, oli tal külm ja ta magas sellel õlgmadratsil halvasti. Mind äratati kell 8, kui valvur avas ukse ja küsis, kas ma tahan mõneks minutiks välja tulla. Käisin väljas ja tegin soojenduseks võimlemist.

Kongirida, millest minu oma oli üks, oli teistest veidi kõrgem, nii et nägin tervet sisehoovi. Järsku nägin kinnipeetavate seas kõndimas kedagi rahvariietes. See oli minu isa. Aga ma ei suutnud seda uskuda. Mida ta siin tegi? Kas ta arreteeriti ka? Tegin mõned märgid ja ta nägi mind. Valvur peatas mind: "Härra! Te ei tohi märku anda." "Ta on mu isa," vastasin.

"Võib olla, aga te ei tohi märku anda"
Vaatasin talle otsa ja ütlesin: "Seltsimees, jätke
meid üksi Jumala hoolde nende kannatustega, mis Ta meile on andnud; ärge lisage rohkem." Ja ma läksin tagasi oma kongi.
Peale lõunat viisid nad mind jälle välja. Nad toetasid mind tääkide vahel ja viisid vanglast välja, kus teel olles pandi meid kõik 10 meetri kaugusele ühte viili, kumbki kahe tääki vahele. Mu isa juhtis kolonni kahe sõduri vahel, täägid käes.

Seal oli mõned uued kinnipeetavad; Traian Breazu Cluj'st, Leonida Bandac Iasist ja Danulescust.
Me ei tohtinud pead pöörata ega üksteisele märku anda. Vaid hetkeks nägin ma oma vaeste kannatavate kamraadide uppunud nägusid. Minu südant piinas ebaõiglus, mille ohvriks mu isa oli osaks saanud. Ta ei olnud milleski süüdi. Eluaegne võitleja selle rahva eest, õpetaja keskkoolides, major, endine pataljoniülem kogu sõja rindel, mitu korda parlamendiliige, mitte umbkeelne, ta paraaditi nüüd mööda Bukaresti tänavaid tääkide vahel. . . Nii me lahkusime kolonnis, marssides Kohtu poole. Rumeenlased vaatasid meid ükskõikselt. Aga kui me juudi kvartalisse jõudsime, lahkusid kõik juudid uste ja akende kaudu. Mõned heitsid meile ennekuulmatuid pilke ja naersid; teised kommenteerisid valjusti, teised sülitasid.

Me langetame pea ja kõnnime nii, kogu tee, südamega valu.

Digitized by Google Machine Translated by Google

Kohtus jäid meie vahistamismäärused jõusse. Meid kaitses advokaat Paul Iliescu, kes oli esimene advokaat, kes astus meie kohtuasja poole pöörduma. Seejärel saadeti meid tagasi samas koosseisus, samal teel. Võisime näha ajalehekioskidel Dimineata ("Hommik") ja teiste juudi ajalehtede pealkirju "Üliõpilaste vandenõu. Vandenõulased arreteeritud". Ja jälle jõudsin oma mobiiltelefoni juurde. Olin seal kaks nädalat külmas, teadmata rohkem teistest ega uudistest väljast.

Pärast kahte nädalat, mis tundusid nagu kaks sajandit, viidi meid kongidest välja ja paigutati kolmeliikmelistesse gruppidesse köetavatesse ruumidesse. Meil lubati koos süüa teha ja süüa.

Kui me teineteist uuesti nägime, oli see nagu tõeline puhkus. Ma pidin Dragose ja Danulescuga tuba jagama. Vahepeal andis üliõpilaste kristliku ühingu president Garneata end üles, et meie arv kasvaks 13-ni. Minu isa, kõigist süüdistustest vaba; Mota, Garneata, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Vernichescu, Traian Breazu ja mina, keda süüdistatakse vandenõus; Dragos ja Danulescu, arreteeriti meie vastuvõtmise eest.

Lisaks nendele oli veel Vladimir Frimu, kes arreteeriti, kui me siseministri maja ees meelt avaldasime. Saime primuspliidi, millel küpsetasime sugulaste ja sõprade poolt välismaalt saadetud toitu. Tavaline vanglatoit oli midagi hirmutavat ja viletsus, milles vangid elasid, oli kirjeldamatu.

Mu isa hankis vangla administratsioonilt loa minna igal hommikul kell 7 õue kirikusse palvetama. Me kõik põlvitasime altari ees ja ütlesime "Meie isa" ja Tudose Popescu laulis Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu ("Püham Neitsi Maarja").

Seal leidsime lohutust oma kurvale vanglaelule ja lootust homsele. Igaüks meist on endale töögraafiku koostanud. Mota tegeles läheneva kohtuprotsessiga seotud asjadega; Danulescu õppis arstieksamiteks. Töötasin noorte organiseerimise kavade kallal rahvusvõitluses .. õpilaskeskuste, külade noorte ja keskkoolide õpilaste organiseerimise kavadega. Töötasin selle peensusteni välja, kuni jõuluajani, et kui me vanglast välja saaksime, saaksime seda ellu viia; kui ei, siis otsustame leida kellegi väljastpoolt, kes seda ellu viiks.

Seda tuleks teha Liiga raames, mis oleks poliitiline haru, samas kui meie sektsioon oleks noorte hariduse ja võitluse jaoks.
8. novembril, pühade peainglid Miikaeli ja Gabrieli pühal, arutasime selle noorteorganisatsiooni võimalikku nime. Ma ütlesin: "Olgu see "peaingel Miikael".

Mu isa ütles: "Kirikus, altari vasakpoolsel uksel, on Püha Miikaeli ikoon."
"Eks me näe!" Mota, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Tudose ja mina käisime vaatamas ja olime tõeliselt üllatunud. Ikoon tundus meile ületamatu ilu.
Mind pole kunagi tõmmanud ühegi ikooni ilu. Kuid nüüd tundsin ma sellega kogu hingest sidet ja mul oli tunne, et peaingel on elus. Sellest ajast alates olen ma seda ikooni armastama hakanud. Kui leidsime kiriku lahti, läksime sisse ja palvetasime selle ikooni ees. Meie südamed olid täidetud rahu ja rõõmuga. Meie tribunali reiside piinamine jätkus. Jalgsi, tääkide vahel, poris, kulunud jalanõude ja märgade jalgadega. Mõned juudi kurjategijad, kes olid riigilt mitusada miljonit leit välja petnud, aeti meie kõndimise ajal kohtumajja sisse. Mitu korda tehti meie reise asjatult, lihtsalt selleks, et meid häirida. Mind kutsuti kohtusse 25 korda, ainult kaks korda küsitles mind uurimiskohtunik.

Me ei ole oma esialgsetest iseloomustustest ühtegi osa muutnud.
Pidevalt tegi meile muret üks mõte: "Kes meid reetis?"
Õhtust õhtut proovisime seda mõistatust lahendada. Jõudsime selleni, et kahtlustasime üksteist. Ühel hommikul läksin kirikusse palvetama ikooni ees

Digitized by Google
Machine Translated by Google

paljastada reetur. Sel õhtul, kui me õhtusöögile istusime, ütlesin ma oma kaaslastele: - Olen kohustatud tooma kurvad

uudised. Reetur on tuvastatud. Ta on meie seas ja istub koos meiega laua taga. Kõik vaatasid kõiki teisi. Jälgime Motaga kõigi nägusid, lootes edu saavutada. Panin käe särgi taskusse ja ütlesin: "Nüüd ma näitan teile tõendit."

Sel hetkel tõusis Vernicheseu püsti, kõhkles hetke, andis Bandaele toidukasti võtme ja ütles: "Ma lahkun."

Olime tema lahkumisest hämmingus, kuid jätkasime arutelu tõendite üle, mida ma keeldusin esitamast, kuna mul neid polnud. Lauast lahkudes leidsime Vernichescu üksi.
Ta pöördus USA poole: "Codreanu kahtlustab mind."

Ütlesin talle, et ma ei kahtlustanud kedagi; nii me leppisime ära.

Möödusid nädalad ja nädalad ning meie vanglaelu venis. Märkisime pliiatsiga seinale iga möödunud päeva. Elu vanglas oli vabana sündinud, väärikalt elanud mehe jaoks raske, kurnav. Jube oli tunda end aheldatuna, kõrgete ja vaenulike müüride sees, kaugel oma lähedastest, kellest sa midagi ei kuule. Ja isegi siin ei saa te palju liikuda, kuna kolmveerand ajast oleme oma kongidesse suletud. Igal õhtul tekitas tema uksele tõmmatud poltide pahaendeline müra ta kurbuse tuju. Selle rahva vaenlased olid väljas vabad, nautisid lugupidamist ja head elu, samal ajal kui meie, lisaks moraalsele solvavusele, läksime sageli magama näljasena ja öö läbi värisedes laudadest ja põhust peenardel. Kuid lõpuks tulid meie teele õnnelikud päevad. Pärast kahte kuud vangistust saime teate, et minu isa ja Danulescu vabastamise korraldus on kätte saadud. Meie jaoks, jah, suur rõõm. Aitasime neil pakkida ja peagi viidi nad minema.

Vaatasime, kuidas nad välja kõndisid, kuni möödusid

esimene värav. Palusin isal emale ja teistele öelda, et ärge muretsege.

Iga inimese vabastamine pakub mahajäänutele suurt rõõmu. Kõik on õnnelikud. Võib-olla tugevneb igaüks kellegi vabastamisega lootuses saada oma vabadus. Mõne aja pärast lahkusid Dragos, Bandac, Breazu ja Vernichescu, kuna nad olid kohtuasjast välja langenud, nagu ka minu isa ja Danulescu.

Meid jäi alles kuus, süüdistatuna "riigi julgeoleku vastases vandenõus". Mitu päeva hiljem saatis Dragos sõnumi, et see oli Vernichescu, kes meid reetis; ta tegi ka koopiad viimase ütlustest, mis olid toimikus.

Võtsime selle uudise vastu kibestunud südamega. Ournationil on alati olnud omajagu reetureid.

VÄLJAS

Kõigis ülikoolides naasid õpilased tundidesse. Tundus, et tekkis desorientatsiooni hetk. Kaks kuud elasid nad juudi ajakirjanduse terrori all, mis liialdas lakkamatult meie kättemaksukatse tõsidust ja selle "katastroofilisi" tagajärgi riigile. See karjus, et oleme kaotanud "tsiviliseeritud maailma" usalduse; et olime Balkani riik. Nad küsisid pidevalt: "Mida Berliin ütleb?" "Viin?", "Pariis?" Ja nii, muutudes "riigi alaliste huvide" kaitsjateks, manitsesid juudid iga päev riigi juhte võtma radikaalseid meetmeid rahvusliku liikumise vastu, mis tuleb "äärmise vägivallaga" maha suruda.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Aasta varem, kui Max Goldstein pani pommi Senati hoonesse ja politsei arreteeris kommunistidest juute, karjus seesama ajakirjandus: „Riik ei saa end rahva tahte vastaselt vägivalda kasutades ülal pidada.
Kus on põhiseadus? Kus on seadused? Kus on põhiseadusega tagatud vabadused? Mida ütlevad välisriigid, kui riik võtab selliseid piiravaid meetmeid? Riik ei saa ellu jääda arreteerimise, vanglate, tääkide ja terroriga. Selle vägivalla eest rahastab riik tagasi rahvahulk või üksikud isikud. Jõuga vastatakse jõuga.

Terror, terroriga. Ja süüdistada ei saa mitte neid, vaid riiki, kes neid provotseeris."

Ja nüüd, häbiga, mida ainult pimesilm ei näe, kirjutas sama ajakirjandus: „Ei piisa sellest, et need terroristid arreteeritakse. Neid tuleb hukka mõista nii, et oleks neist eeskujuks. Sellest hoolimata ei piisa: kõik need, kes propageerivad selliseid antisemiitlikke "ideid", mis põhjustavad meie riigile nii palju kahju, tuleb arreteerida. See antisemiitlik umbrohi tuleb välja tõmmata, juured ja kõik. Ja selle asjaga tuleb tegeleda halastamatult ja leebeta. "

Sellele vaenulikule voolule osutas riiklik ajakirjandus ägedat vastupanu.
Lisaks Universulile ("O Universo"), mis väljendas alati õiget suhtumist rahvusliku südametunnistuse ilmingutesse, toetasid natsionalistlikku liikumist järgmised ajalehed. Cuvantul Studentesc ("Õpilase hääl") Bukaresti üliõpilastest, kellest sai alles hiljuti toimetaja meie väsimatutele vabaks jäänud seltsimeestele: Simionescule, Rapeanule, Fanica Anastasescule, Danulescule ja teistele, kelle nimed mulle ei jää. Dacia Noua ("Uus Dacia"), õpilaste orel Cluj's, juhatavad Suiaga, Mocanu, Iustin lliesu, luuletaja ja "Õpilaste" autor.

Hümn".

Cuvantul Iasului ("Iasi sõna"), Iasi õpilaste orel. Cernauti õpilaste orel Disapta-te Romane ("Ärgake, te rumeenlane") kolis hiljuti Campul-Lungi, mille juhiks on dr Catalin ja Danieleanu. Apararea Nationala ("Riigikaitse"), LANC ametlik organ Bukarestis, professor Paulescu ületamatute artiklitega, millest reprodutseerime järgmised read:

"... Sama piirangut külma, nälja ja terrori kaudu, mida bolševistlikud juudid edukalt kasutasid, kasutati õpilaste suhtes."
"Kes oleks võinud arvata, et saabub aeg, mil meie lapsed, rumeenia rahvuse lill, on kohustatud tähistama kõigi vangistatud rumeenlaste ühinemispüha.

mõne vangla keldritesse või külmas taga, ilma peavarjuta, toiduta? "
"Tõenäoliselt te ei saanud aru, et peate sõda kogu Rumeenia rahva vastu." Unirea ("Liit"), Iasi osariigi LANC-i organ, mida juhib professor Cuza ja sisaldab surematu loogika artikleid. Nationalistul ("Rahvuslane"), Iasi liiga populaarne orel. Libertatea ("Vabadus"), Orastie populaarne ajaleht isa Motale, mis paljastas meie žesti oma tõelises valguses, olles seega esimene, kes lõikas kõhklemata maha vaikusekardina, mis meid esimestel hetkedel ümbritses.

Üliõpilaskond mõistis meie ohverdust. Seetõttu mobiliseerub üliõpilasliikumine üha enam nende Vacaresti vangla müüride ümber, kus iga üliõpilaskeskus pani oma esindajad vangi.

Ka talupojad hakkasid meie saatuse pärast muretsema. Nad saatsid meile raha, pidasid meie eest missasid kirikutes, eriti Bukovina mägedes ja Transilvaanias, kuhu hiilis sisse Libertatea ("Vabadus").

Siin on väike näide:

Digitized by Google

MOTI-LESTA VACARESTI ÕPILASELE

(Cuvantul Studentesc nr 7, II aasta, 4. märts 1924)

Vacaresti vanglas vangistatud õpilastele kõigi piirkondade talupoegadelt saadud rahakinkide hulgas on üks kõigist teistest helgem ja hinnalisem, see on Apuseni mägede Moti saadetud. Nahkvööde taskupõhjasid või taskurätiotsi kraapides kogusid nad oma 2, 3 või 5 lei, et saata oma vautšerid mööda radu, mida oli oma endine kaitsja Lancu tallanud, ja saatsid nad koos südamega üle. tippu pikk, pikk tee läbi mägede Vacarestisse, kus nad kuulsid, et nende lapsed on vangistatud, sest tahtsid neid päästa viletsusest ja ebaõiglusest, vaesusest ja südamevaludest. Need kaastööd saadeti meie riigi vaeseimast nurgast, mille kohta laul ütleb sellise kibedusega ja kurbusega: "Kuld on meie mägede keskel", nagu me küsime ukselt uksele.

Vacaresti õpilastele saadeti kõige hinnalisem kingitus: peotäis münte ja killuke kerjusest 'nälginud ja alasti, öömajata', hing, kes peidab end kaltsu all, tema suurim aare, moraalne tervis. viletsus voolab inimeste päästmiseks!

, see ammendamatu jõuallikas, millest suurtel aegadel

Moti mõtleb õpilaste peale! Sinu hing hakkab mõistma, liikuma, sepistama uut ideaali. See on parim ja kõnekaim märk! Kuulake nende nimesid Baia de Crisi lähedal asuvast Risca linnast: "Nicolae Oprea, 2 lei; Nicolae Florea, 3 lei, N.
Haragus, Aron Grecu, Tigan Adam, A. Hentiu, N. Bulg, Ion Asileu, Al. Vlad, N. Borza, N.
Leucian, Antonie Florea, A. Leucian, igaüks 5 lei; N. Ciscut, A. Riscuta, Ion Ancu, Saliu Faur, igaüks 10; N. Florea, preester ja N. Rusu, kumbki 15 lei; N. Baia, notar ja Dutu Riscuta, kumbki 20 lei. Kokku 210 lei. "

Talupojad saavad peagi aru ja tulevad oma tugeva ja pika meelega meie poolele, õigluse tundi oodates.

MÕTTED UUEST ELU

Jõulupüha on käes. Seal, Vacaresti vanglas, mõtleme pidevalt oma kodustele peredele ja eriti pikkadel unetutel öödel oleme halastamatult mures.
Millal meie pool võidab, imestame? Millal me siit välja saame? Kui meid mõistetakse 10-15 aastaks, kas suudame vanglas vastu seista või õõnestavad meie kannatused ja mured meie tervist päevast päeva kuni surmani?

Me hõljume tundmatusse. See ebakindluse seisund kulutas meid ära.

Soovime, et kohtuotsuse kuupäev oleks lõplikult paika pandud, et saaksime võimalikult kiiresti teada, milline saatus meid ees ootab.

Varustatud kannatused ja ühine saatus tõid meid üksteisele aina lähemale ja arutelud arvukate tõstatatud küsimuste üle viisid meid samale järeldusele, kujundades järk-järgult ühtse mõttemustri. Väikseimad küsimused rahvusliku liikumise kohta vaevasid meid tunde ja päevi. Siis õppisime sügavalt mõtlema ja otsima probleemi kõigis selle tagajärgedes kuni pisimate detailideni välja. Jätkasime juudiprobleemi ja selle põhjuste ning selle lahendusvõimaluste uurimist. Koostame korraldus- ja tegevuskavad.

Mõne aja pärast läksid arutelud lukku ja liikusime edasi seaduste, vaieldamatute tõdede ja aksioomide juurde.

Nägime rumeenlasi väljaspool meie rühma, kes kobasid oma teed meie rahvusprobleemi ja sünnitasid ajalehe või organisatsiooni paroodia. Nägime, et nad jõudsid doktriini küsimustes valedele järeldustele, olid ebakindlad korralduslikes küsimustes ja neil puudusid täiesti originaalsed ideed tegevusküsimustes. Sügavama järelemõtlemise tulemusena tajume järjest paremini, et:

Machine Translated by Google

1. Juutide probleem ei ole utoopia, vaid Rumeenia rahva tõsine elu ja surma probleem, erakondade kaupa rühmitatud riigijuhid on muutumas üha enam mänguasjadeks juudi manipulaatorite käes.
2. See praegune poliitiline süsteem oma elukontseptsiooni, ebamoraalsuse ja demokraatliku konfiguratsiooni tõttu, millest see pärineb, kujutab endast tõelist needust, mis on langenud Rumeenia rahvale.
3. Rumeenia rahvas ei suuda lahendada juutide probleemi, kui ta ei lahenda esmalt oma erakondade probleemi. Esimene eesmärk, mille Rumeenia rahvas saavutab teel neid rõhuva ja kägistava juudi võimu kukutamiseks, peab olema selle poliitilise süsteemi kukutamine. Riigil on ainult juudid ja juhid, keda ta väärib. nii nagu sääsed saavad elama asuda ja areneda ainult soodes, nii saavad esimesed areneda ainult meie Rumeenia pattude rabades. Teisisõnu, nende ületamiseks peame esmalt välja juurima oma vead. Probleem on veelgi sügavam, kui professor Cuza meile näitas. Selle võitluse missioon oli usaldatud Rumeenia noortele, kes, kui nad tahavad selle ajaloolise missiooni väljakutsele vastu astuda, kui nad tahavad jätkata elamist, omada riiki, peavad nad valmistuma ja koguma oma jõu, et juhtida. võitlus ja võit. Otsustasime, et kui me peaksime Jumala abiga vanglast välja saama, siis me ei lähe lahku, vaid jääme ühtseks, et pühendada oma elu sellele ühele eesmärgile.

Kuid enne, kui hakkame oma rahva vigade pärast muretsema, alustame oma pattude uurimisega. Meil oli pikki koosolekuid, kus igaüks meist jagas vigu, mida ta teistes märkas. Ja me püüame neid parandada.

See oli delikaatne asi, sest ka inimene on tehtud: ta ei võta oma puuduste kriitikat kergelt. Igaüks usub või tahab näidata, et ta on täiuslik. Aga me ütleme: kõigepealt peame teadma ja parandama oma patud ning siis vaatame, kas meil on õigust püüda teisi parandada või mitte.

Nii möödusid pühad ja siis talv. Kevad on tulnud. Me ei teadnud oma edasisest saatusest veel midagi. Kuid väljaspool meie eesmärki toetas sündis meie kasuks suur populaarne vool, hoolimata kõigist juudi ajakirjanduse meeleheitlikest püüdlustest seda peatada. See vool kasvas pidevalt üliõpilaste, linlaste ja talupoegade seas, ühtlaselt tugev Transilvaanias, Bessaraabias, Bukovinas ja Vana-Kuningriigis. Nüüd saime toetus- ja julgustuskirju üle maailma.

Kevad on lõpuks toonud meile suurt rõõmu. Protsess määrati Ilfovi aseesikohtus 29. märtsiks. Hakkasime valmistuma. Aga millist ettevalmistust me saaksime teha? Tunnistame kõike. Ütlesime kõik, mis meil öelda oli. Külla tulid advokaadid, kes meie kaitseks alla kirjutasid. Nad juhtisid meie tähelepanu meie seisukoha tõsidusele seoses meie tunnistusega, soovitades seda muuta, nagu ka kogu meie suhtumist; mida oleks targem eitada. Keeldusime kategooriliselt ja palusime neil end kaitsta meie tunnistuse raames, mida me ei kavatsenud vähimalgi määral muuta, olenemata kohtuprotsessi tulemusest.

Kui meid juhuslikult õigeks mõistetakse, kuidas saaksime hakkama ilma ikoonita, mille ees igal hommikul palvetame? Otsisime kõik kinnipeetavad läbi, kuni leidsime maalri.
Palusime tal teha meile koopia ja ta tegi kolme nädalaga täpse, kuue jala pikkuse ja mulle väikese koopia.

jätka minu isikut ja keskmise suurusega rosaariumi mu emale. Mota lasi ühe ka oma vanematele teha.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Siis saime teada, et meie tunnistuse põhjal saame kindlasti vähemalt viis aastat, ja põlvitasime ikooni ees: "Kõigeväeline Issand! Peame need viis aastat enda jaoks kaotatuks.

Kui meid õigeks mõistetakse, tõotame nad pühitseda oma rahva heaks."
Otsustasime, et 91 inimest kolib õigeksmõistmise korral Iasisse, et rajada sinna oma tegevuskeskus. Sealt hakkame koostatud plaane järgides korraldama kogu riigi noori, alustades keskkoolipoistest ja -tüdrukutest kuni noorimate õpilasteni välja; tavalised koolid, kutsekoolid, seminarid, ärikoolid ja lõpuks külade noored. Pärast seda hakataks reformima ülikoolide keskusi. Lootsime, et kõik need noored kasvavad üles meid elavdava usu vaimus, nii et nad astuvad noorte täiskasvanutena poliitilisele areenile, kus otsustatakse meie võitluse saatus ja seda veelgi tugevdatakse. vastsete lõpetajate poolt aasta-aastalt oleksid nad nagu rünnakulained, mis lähenevad peatumata.

POLIITIKUTE ERALDAMINE

Poliitiline süsteem on nakatanud meie rahvuslikku elu. Noorte organisatsioon on vajalik, nagu ka nende edasise eneseharimise vajaduse rõhutamine, et kaitsta ja eraldada neid poliitilise süsteemi nakatumise eest. Rumeenia noorte nakatumise jätkumise lubamine tähendab meie jaoks hävitamist ja Iisraeli kindlat võitu.

Lisaks hoolitseb meie noorteorganisatsioon ise meie poliitilise süsteemi probleemi eest, mis noorte värvatud puudusel nälgib. Kogu noorema põlvkonna loosung peaks olema:

Ükski noor ei tohiks kunagi erakonna uksest sisse astuda; see, kes seda teeb, on oma põlvkonna ja rahva reetur. Sest tõepoolest, oma kohaloleku, nime, raha, tööga tugevdab ta poliitikute võimu. Selline inimene on reetur, nagu ta on reetur, kes lahkub venna kõrvalt ja läheb vaenlase leeri. Kuigi ta ei saa relvast tagasi tulistada, kui toob tulistajale ainult vett, on ta kaasosaline tema reedetud kaaslaste hulka langenute tapmisel ja järelikult oma asja reetur.

Teooria, mis kutsub meid kõiki üles liituma erakondadega, et neid parandada – kui me teeskleme, et need on halvad –, on vale ja võlts. Nagu maailma algusest peale, ööl ja päeval katkestusteta, on tuhandetest jõgedest Musta merre voolanud ainult magedat vett, mille tulemusel pole soolane merevesi kunagi magusaks muutunud, vaid hoopis vastupidi: sama meiega prügikasti sisenedes. erakondade puhul me mitte ainult ei paranda neid, vaid nad korrumpeerivad ,
meie.

Need olid mõtted ja resolutsioonid, mida me õigeksmõistmisel kõige rohkem mõtlesime ellu viia. Meie organisatsiooniline ülesehitus oli valmis. Meie tegevusplaan oli viimse detailini paika pandud. Kõigi osa oli määratud. Käivitatav ajaleht kannaks nime Generatia Noua ("Uus põlvkond") ja meie organisatsioon tervikuna kannaks nime Archangelul Mihail ("Peaingel Miikael"). Kõik meie lipud peaksid kandma Püha Peaingel Miikaeli kujutist Vacaresti vangla kirikust.

See organisatsioon oleks meie arvates kogu noore põlvkonna jaoks LA, NC poliitilise organisatsiooni noorteosakond, mille eesmärk on nende noorte harimine.
Meie jaoks oli see Vacaresti vangla seinte vahel loodud programm uue elu algus. see kujutas endast midagi terviklikku inspiratsiooni, korralduse ja tegevuskava poolest, erinevalt kõigest, millele me varem olime mõelnud. See oli uue maailma algus, vundament, millele saime ehitada aastaid.

Vanglast lahkudes peaksime minema kõikidesse ülikoolikeskustesse ja jagama oma otsuseid üliõpilastega, näidates neile, et tänavameeleavaldustel ja kokkupõrgetel pole meie uue plaani ees enam põhjust eksisteerida. Me hoiaksime endiselt kinni oma minevikuväljenditest, ei eitaks neid kui enda omasid,

Masinõpe tõlgitud Google

ära häbene neid. Kuid teie aeg on läbi. Peame kõik nüüd tegelema suure organisatsioonilise ülesandega, mis toob meile võidu.

REETMISE JA KOHTUOTSUSE VÄLTIMINE

Nägime, et Mota oli mõtlik. Ta ütles meile pidevalt, et kui me välja pääseme, ei saa me midagi edasi teha, kui me reeturit ei karista. See on alati olnud riigireetmine, mis on õõnestanud rahvuse tugevust, kuid meie, rumeenlased, pole kunagi oma relvi reeturite vastu pööranud; seepärast juurdus reetmine ja reeturid paljunes kõigis eluvaldkondades; sellepärast polnud Rumeenia avalik elu midagi muud kui inimeste püsiv reetmine. Kui me seda reetmise probleemi ei lahendaks, oleks meie töö ohus.

Õhtul enne kohtuprotsessi algust olime väga elevil.
Lõpuks otsustati meie saatus. Hommikul viidi meid kontorisse, et pered meid näeksid. Corneliu Georgescu vanemad olid pärit Poiana Sibiuluist.
Varsti pärast seda sisenes Vernichescu. Mota võttis tal käest, nagu tahaks ta talle midagi öelda ja nad läksid lähedalasuvasse tuppa. Mitu minutit hiljem kuulsime seitset lasku ja karjeid. Me läheme välja saali. Mota tulistas Vemichescut, et teda reetmise eest karistada.

Hüppasin Mota kõrvale, et teda kaitsta, kuna teda ümbritsesid politsei ja teda ähvardavad ametnikud. Kui möll vaibus, viidi meid kohe minema ja paigutati eraldi kambritesse. Läbi väikeste akende nägime, kuidas Vernichescu kanderaamil kanderaamil palatist välja viidi teel haiglasse.

Me kõik hakkasime oma kongides teda saatma "Suur-Rumeenia kristlikud üliõpilased", meie võitlushümn, kuni ta vanglavärava vahelt kadus.
Kaks tundi hiljem saabus uurimiskohtunik Papadopol. Ta juhatas meid ükshaaval üles, et tema ette ilmuda. Me kõik tegime Motaga ühist asja.

Järgmisel päeval, pärast tsementpõrandatel magamist, viidi meid kohtu ette. Meie olukord oli nüüd väga tõsine, aga meie, Kohtu keldris, laulsime kogu aeg oma võitluslaule.

Kohtuistung pidi algama kell üks. Alates kella kümnest hommikul kogunesid õukonna ümber tuhanded õpilased ja kodanikud. Keskpäeva paiku kutsuti kõik pealinna rügemendid rahvahulka ohjeldama. Kell üks juhatati meid Assisikohtusse. Eesistujaks oli hr.

Davidoglu ja promootor oli hr Racoviccanu. Kaitsmispingis olid professorid Paulescu, Paul Iliescu, Nelu Ionescu, Teodorescu, Donca Manea, Tache Policrat, Naum jt. Pärast vandekohtunike loosimist loeti lõplik vahistamismäärus suure vaikuse keskel ette. Me kuulame. Saime aru, et meie saatus on otsustatud. Siis oli meie kord rääkida. Ülekuulamine algas. Tunnistame kõike peale lõpliku otsuse. Me ei määra kuupäeva, vaid näitame põhjuseid, mis meid selle tegevuseni viisid. Näitame juudiprobleemi ohtu ja süüdistame poliitikuid rahvuse korrumpeerimises ja reetmises. Vaatamata paljudele eesistuja katkestamistele jätkasime oma tunnistust lõpuni.

Sellele järgnes prokuröri raske, sageli ebaõiglane ja vihjav süüdistus.
Tundsime, et tasakaal kaldus teie kasuks. Kuid prokuratuuri edu oli lühiajaline. Professor Paulescu luges tema avaldust kiriklikus vaikuses, mille kehtestas tema suur prestiiž ja pühakuju: See oli lühike avaldus, kuid prokuröri jaoks, kes näis piinlikult tugitooli vajuvat, oli laastav avaldus.

Tehti süvend; kell oli juba 20. Väljas ootas rahvast üha suurem hulk. Nelu Ionescu, Tache Policrat ja teised ning lõpus Paul Iliescu rääkisid suurepäraselt. Sel ajal oli kell juba 5 hommikul. Prokurör püüdis uue süüdistuse kaudu positsiooni tagasi saada ja kohut vallutada.

Meie advokaadid vastasid talle. Kell 6 oli meil viimane sõna. Siis viidi meid välja. Vandekohtunikud alustasid nõupidamist. Ootasime üle poole tunni, mis tundus nagu pool aastat. Veidi hiljem kuuleme "Hurraa". Üks ohvitser tõi meile uudise: "Te olete õigeks mõistetud!"

Seejärel viidi meid tagasi kohtusaali, kus meile loeti ette õigeksmõistev otsus. Väljas ootasid inimesed endiselt. Teades, et olime

Google'i tõlgitud

õigeks mõistetud, hakkasid nad laulma "Hurraat". Meid laaditi autosse, mis viis meid mööda tundmatuid tänavaid tagasi Vacarestisse

tavapäraste heakskiidu andmise formaalsuste täitmine. Kogume kokku oma asjad ja ikoonid, olles valmis lahkuma sellest hauast koos selle pikkade segaduste ja kannatustega. Aga vaene Mota pidi jääma, kes teab kauaks, edaspidi üksi kannatama. Jätame temaga hüvasti. Kallistasime teda pisarsilmil ja lahkusime temast sügavas valus. Asusime vabaks saama; ta sisenes uuesti oma kambrisse üksikkongis. Oi, kui mitu nädalat peaks ta veel üksi selles tsemendis lebama!

Niipea kui lahkusime, läksime esimese asjana Danuleseusse ja Dragosesse, et paluda nende perekondadel andestust nende probleemide eest, mille olime neile põhjustanud, ja tänada neid mure eest meie eest meie vangistuse ajal.
Seejärel lahkusime oma kodudesse, kus meid ootasid pisaraid täis silmadega rõõmustavad emad ja kogu pere.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

IASI-s

Iasis ootasid mind kannatamatult nooremad kamraadid. Ma ei kohanud seal enam ühtegi oma klassivenda; alates eelmisest sügisest on nad kõik oma kodulinnadesse laiali. Viisin oma ikooni Püha Spiridoni kirikusse, kus asetasin selle altari sisse. Üksteise järel leidsin kõik oma sõbrad ja meil oli hea meel üksteist taas näha. Kuid meie rõõm ei kestnud kaua, sest sel ajal, kui ma oma kahe õe ja umbes kümne õpilasega Lapusneanu tänaval jalutasin, hüppas politsei meid sinisest taevast välja, lõi kumminuiaga pähe ja tagumikuga. . nende vintpüssidest.

Sel viisil provotseeritud ja ilma põhjuseta tabanud Iašis, kus olime nii palju lahinguid näinud? Iašis, kus alistasime ülikoolis juudi-kommunismi aastatel 1919, 1920 ja 1922? Iašis, kus me panime nende asemele ja hoidsime aastaid tagasi judaismi ja selle ajakirjanduse purustamist? Löönud mu enda majas?

Siis pöördusin, et vastata. Paistis, et nördimus andis mulle lõvi jõudu ja oleksin suutnud terve politseinike vastu võtta, kuid tudengitest sõbrad klammerdusid minu külge, kes käte, osa jalgade külge. välja nagu see, sain mitu lisalööki püssipäradega. Kõrvalseisjad hakkasid karjuma ja politseisse kutsuma. Naasin koju masendunud, vihasena selle peale, kes mind hoidis. Aga nad rääkisid mulle.

"Neil on käsk teid provotseerida, kui te kätte maksate, tulistada ja teist lahti saada." Pärastlõunal läksin koos Garneata ja Radu Mironoviciga õpilaskodusse, kus üliõpilasjuhid olid kogunenud suurde tuppa. Nad rääkisid meile, kuidas selle kuue kuu jooksul, mil me üksteist ei näinud, nad kaklesid ja kui palju see nõudis; kuidas nad klassi tagasi tulid ja kuidas olukorraga hakkama said, et mitte alandada; kuidas 1. novembril, avapäeval, peeti auditooriumis kõigi õpilaste ja õpetajate ees vaimulik jumalateenistus ja mida ütles toona õpilane Lazarescu: „Läheme tagasi tundidesse, aga mitte praegu. memorandum meie professoritele ja ülikooli senatile, mis ootab rahuldavat vastust.

"

Seejärel rääkis ta meile, kuidas seda memorandumit tutvustati ja kuidas ülikooli professorid eesotsas prokantsleri Bacalogluga möönsid enamiku memorandumi punktidest. 6. novembril jätkasid õpilased õppetööd. Õpetajad teadsid, kuidas vältida nende õpilaste ebaõiglast alandamist, kes terve aasta oma veendumuste eest võitlesid.

Edasi jutustasid nad meile, kuidas siseminister Marzescu tõi oma mehe politseiprefektiks, andes talle vabad käed Iasi üliõpilasliikumise ja rahvusliku liikumise purustamiseks; kuidas see mees kogu oma politseijõudude abiga selle tööga tegeles.

Kuna õpilased läksid klassi tagasi ja vaikus taastati, ning kuna ta ei teadnud, kuidas oma loorbereid teenida ja palka saada, hakkas ta neid kiusama.
Samuti rääkisid nad meile, kuidas 10. detsembril katedraali suunduvatele naisüliõpilastele tulid vastu purjus politseinikud, kes peksid neid kumminuiadega, haarasid neil – õpetajate silme all – juustest ja tirisid läbi muda. teel; kuidas ükshaaval õpilasi peksti; kuidas 10. detsembril peksti varrastega vastu pahkluud koorijuhti õpilast Gheorghe Manoliut ja seejärel arreteeriti; nagu teda, keda politsei hoiab suures viletsuses,

haigestus kollatõbi ja suri haiglas.
Iasi õpilastel on need kuus kuud raske olnud.
Meie omakorda rääkisime neile oma viletsustest, tuletades meelde, et meie kohus on Mota vanglast välja tuua. lõpetuseks andsime aru oma tulevikuplaanidest.

Kuidas peaksime kogu oma põlvkonda organiseerima, neid kangelaslikus vaimus kasvatama ja harima; kuidas me peaksime isoleerima poliitilise süsteemi, et ükski noor mees kunagi selle ridadesse ei astuks ja kuidas saaks teda lüüa ja kuidas LANC koos professoriga
Cuza võis siseneda; nagu ainult läbi natsionalistliku valitsuse, väljendus meie
Rumeenia südametunnistus, jõud ja tervis, probleem

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Judaismi saab lahendada Rumeenia elemendi kaitsmiseks juriidiliste meetmete võtmisega ja juutide sissetungi peatamisega. Nagu meie põlvkonnal on suur ja püha missioon seda taaselustada

teadvus, see tugevus ja see elujõud. Et meie, "vacarestianid", otsustasime, et tuleme kõik Iaasisse ja rajame siia selle aktsiooni keskpunkti, mille anname Püha Peaingel Miikaeli kaitse alla. Meie kaaslased kuulsid ja võtsid meie tulevikuplaane suure rõõmuga vastu. Pärast kohtumist külastasime professoreid Cuza, Gavanescul, Sumuleanu jne, jagasime oma mõtteid ka nendega.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

SUUR AASTA

TESTID VÕIB
1924 – MAI 1925

KRISTLIK KULTUURIKODU

Meie koosolekud, pidades silmas plaani, mida püüdsime järgida, toimusid vaevaliselt, sest meil polnud oma kohta. Kuna me kõik olime vaesed, ei saanud me endale lubada vähemalt kahte tuba üürida, et noorte organiseerimisega alustada. Leiame end proua ghicas sõjast järele jäänud puidust kasarmusse. Ühel päeval otsustasime ehitada mitmetoalise maja.

Aga kuidas me peaksime seda tegema? 6. mail 1924 kogusin kokku umbes 60 noort, kõrgkooli- ja gümnaasiumiõpilast (Iasis asutatud esimese Ristivennaskonna* liikmed). Ja ma rääkisin nendega nii: "Kallid seltsimehed, kaua me selles kasarmus oma koosolekuid higistame? Siiani oli Rumeenia üliõpilastel õigus kohtuda oma ülikoolihoonetes. Aga meid visati välja.

Digitized by Google

Kuni eilseni oli meil õigus kokku saada oma toetusesaajate hulgas. Ka meid aeti siit välja. Täna leiame end lagunenud kasarmustest, kus sajab vihma. Kõigis linnades saavad õpilased abi oma õilsates tegemistes.
Siin pole kedagi, kes meid aitaks, sest meid ümbritsev elanikkond koosneb paljudest vaenulikest juutidest ja tundetutest poliitikutest. Meie rumeenlased on tõugatud linnade äärealadele, kus nad elavad mustas viletsuses. Oleme üksi. Jõud raiuda meile teine saatus, nii nüüd kui homme, leiame me ainult iseendas.

Peame harjuma selle mõttega, et Jumala ja meie vahel pole kedagi, kes meid aitaks.
"Seetõttu

pole muud lahendust, kui ehitada oma kätega vajalik maja. Tõsi, keegi meist ei ehitanud maju ega teinud telliseid. Saan aru, et kõigepealt on vaja julgust murda mentaliteet, milles kasvasime,

mentaliteet, mis teeb noorest intellektuaalist, kes teisel päeval pärast tudengiks saamist häbeneb pakki tänaval kaasas kanda, vajame julgust ja tahet alustada nullist, freesida takistusi juurida ja raskusi ületada.

Suure südamega väikeehitaja Olimpiu Lascar, kellele kuulus maja Unghenis Pruthi jõe ääres, julgustas mind oma idees, öeldes meile: "Härrased, ma soovitan teil tulla telliseid tegema Unghenis, kus mul on maa. et ma lahkun, las nad jäävad. Ma annan ka oma maja teie käsutusse."

Võtame teie ettepaneku vastu. Aga meil ei olnud raha Ungheni pileti eest maksta. Meil oli vaja umbes 300 lei umbes 20 inimese kohta. Selle raha andis meile ka Olimpiu Lascar.
*

"Irmandad da Cruz" on "pesad", kuhu kogunevad keskkoolides noored "ristivennad". Vaata ka peatükki "Organisatsiooni algusaeg" rubriigis "Peaingel Miikaeli leegion" lk.244; vt ka allmärkust lk 248. **(Tr.)**

ESIMENE TÖÖLAAGER 8. mail 1924. a

8. mail sõitsime Ungheni poole, osad rongiga, teised jalgsi. Meid oli 26. Meil polnud midagi: ei labidaid, ei mingeid tööriistu, ei raha ega toitu. Lascar, kes meid ootas, võttis meid vastu. "Tere tulemast, härrased! Ungheni turulinn on juute täis nagu mesitaru. Võib-olla käituvad nad teid nähes vähem jultunult.
Meie, kristlased, vaid käputäis, tunneme nende pärast hirmu.

"Lõpuks moodustasime mõned

delegatsioonid, et minna kristlaste kodudesse, püüdes laenata labidaid, labidaid ja muid vajalikke tööriistu. Järgmisel päeval läksime Pruthi jõe kaldal asuvale krundile. Kohalik preester ütles palve meie eest Töötasime üle nädala, et jõuda heasse pinnasesse, sest meie õnnetus oli see, et enam-vähem nii palju aastaid linnaelanikud sinna oma prügi maha viskasid, moodustades kohati ligi kahe meetri paksuse kihi. Mäletan hea sõnaga vana Chiroscat, hakkasime töötama savi ja telliste valmistamisega. Meid jagati viieliikmelisteks meeskondadeks, igaüks valmistas 500 tellist päevas, kokku 3000 tellist päevas.

Hiljem, kui meie arv kasvas, teenisime veelgi rohkem, töötades kella neljast öösel.
Suur probleem oli

Toit. Alguses aitasid meid Ungheni inimesed; hiljem saadeti meile ka Iasist toiduaineid. Meie endised õpetajad Cuza ja Sumuleanu vaatasid meie ettevõtmist veidi kahtlustavalt. Nad arvasid, et see on lapsik, arvasid, et meil ei õnnestu. Kuid mõne aja pärast hakkasid nad meie pingutusi hindama ja isegi aitasid meid.

Google'i tõlgitud

Kui Corneliu Georgescu lahkus Cluji ülikoolist, kus ta oli lõpetanud farmaatsia aasta, ja tuli teistega kokkuleppel Iasisse, andsime keraamikale üle Vacarestis vangistuses annetatud 17 000 lei, mille ta oli hoidnud. meile. Kuna aga söötmisprobleem oli tõsine, laenas proua Ghica meile kaheaakrilise krundi, mille istutasid teised õpilaste meeskonnad, et kasvatada Unghenis vajalikke köögivilju. Meie töö oli nüüd kahes kohas, üks õpilaste rühm töötas Unghenis, teine Iasis aias, vahetus iga kolme-nelja päeva tagant. Meie esimene välitöö tekitas revolutsiooni tolleaegses mõtlemises. Kõik kõikjalt – talupojad, töölised ja mitte vähem intellektuaalid tulid meid vaatama, täis uudishimu. Need inimesed olid harjunud nägema Lapusneanu tänaval nutikalt riietatud õpilasi jalutamas või vabal ajal õllesaalides laudade taga rõõmulaulu laulmas.

Nüüd nägid nad neid vöökohani mudaste jalgadega savi töötamas; jõevee vedamine ämbrites Pruthi jõest; päikesekuumuses labida kohale kummardudes.
Need inimesed olid tunnistajaks seni domineerinud kontseptsiooni kokkuvarisemisele, mille kohaselt on intellektuaalil häbiväärne kätega töötada, eriti raske töö puhul, mida varem omistati orjadele või põlastusväärsetele klassidele. Esimesena mõistsid maaelu väärtust sellest vaatenurgast just alandlike klasside liikmed. Teistest kategooriatest sotsiaalselt eraldatud talupojad ja töölised, kes olid häbelikud, sest nende tööd ei hinnatud, näitasid oma nägudel oma võlu, nähes selles esmapilgul tunnustust kurnava töö eest ja lugupidamist nende vastu. Nad tundsid end austatuna ja ehk kujutasid endale ja oma lastele paremaid päevi tulevikus.

Seetõttu tõid nad meile igapäevaselt rõõmuga toitu sellest vähesest, mis neil oli.
Tudengielu möödus rahulikult. Tänavameeleavaldusi ja vahejuhtumeid enam ei toimunud.
Töötasime täis rõõmu, lootust, mõeldes, et varsti saame: oma maja,

UUS HINGAMINE

Ühel päeval läks mu isa Iasisse ja ma kohtasin teda seal. Kella 22 paiku olin teel koju. Union Square'il kuulsin restoranis müra ja peatusin, et näha, mis toimub. Kaks üliõpilast, Barladi vennad Tutoveanu, tülitsesid professor Constantinescu-Iasiga. Sündmuskohale saabunud politseiprefekt pani õpilastel käed raudu ja toimetas nad pekstes politseijaoskonda. Ma, midagi ütlemata, vaatasin seda stseeni lihtsalt kurbusega. Siis märkasin, et komissar Clos koos 3 või 4 politseinikuga tuli mulle vastu. Minust kahe sammu kaugusel hüüdis ta: "Mida sa teed sel kellaajal tänaval, kasuisa?"

Hämmeldunud, vaatasin talle lihtsalt otsa. Kuna ta oli mind nii palju aastaid tundnud, ei osanud ma ette kujutada, et ta minu poole niimoodi pöörduks. Arvasin, et ta võttis mind kellegi teisena. Kuid ma tundsin, et mind haarati kaelast ja lükati tagasi. Siis veel: "Kas sa juba jõllitad mind? Tramp... kelm!"

Ma ei öelnud midagi, vaid jäin neile otsa vaatama. Nii, löök löögi järel, nelja politseiniku poolt tõugatuna "viidi" mind Smimovis enam kui 30 meetri kaugusele nurka.
Siin võtsin mütsi maha, tervitasin neid ja ütlesin: "Tänan teid, härrased."

Sügavalt haavatuna, valust ja häbist muserdatud, naasin koju, et veeta see öö piinades. see oli mu elus teine kord, kui mind tabati, mõlemad korrad samal kuul. Kontrollisin ennast. Kuid teil, kogu maailma rõhujatel, puudub enesevalitsemise jõud. See, kes ennast kontrollib, plahvatab ühel päeval kohutavalt. Järgmisel päeval rääkisin isale, mis minuga juhtus. "Jätke ta rahule," ütles ta. "Midagi ei tee. Sellise inimese kaks laksu näkku ajavad ainult käed mustaks. Nende õigluse aeg tuleb, võite olla kindlad. Tõenäoliselt on nad hukule määratud

Digitized by Google
Machine Translated by Google

sind õrritama. Kuid peate end kontrollima ja proovima mitte enam üksi välja minna.
Võtsin teie nõu kuulda, aga tundub, et peksa saanud mees ei maksa kätte, pole enam mees. Ta tunneb häbi, häbi. Ma kandsin seda ebaausust nagu suurt kivi oma südames. Kuid halvim ootas veel mitu päeva hiljem.

AIAS LÖÖBID SUUREMAD

Aed oli kõik laastatud. Tulime Unghenist tomateid panema. 31. mail kell 5 hommikul oli 50 õpilast valmis tööle asuma.
Endiselt formatsioonis, kui me nimelise kõne lõpetasime, märkasin aia taga mitut sõdurit. Siis tungis üle 200 neist relvadega õue.
Nad piirasid meid ümber. Ütlesin poistele:
"Kõik püsige paigal. Ärge reageerige."
Samal hetkel nägin musta pilvena ümber värava umbes 40-pealist seltskonda, kes jooksis tempos, revolvrid käes, karjusid ja kirusid.
See oli linnapea Manciu ja tema politsei. Nad olid hetkega meie kõrval. Kaks komissari ja politseiülem panid mulle kolm relvatoru otsaesise vastu. Nad vaatasid mind kirudes verised silmadega. Manciu hüüdis: "Sidu oma käed selja taha!"

Ta lõi mind. Kaks teist tormasid mulle vastu, tõmbasid mu vööd ja sidusid mu käed kõvasti kinni. Siis tabas tagantpoolt löök paremasse lõuga. Teine, Vasiliu Voinea, astus ligi ja sosistas mulle kõrva:

"Enne õhtut tapame me su ära! Sa ei ela, et juute välja ajada!"
Ta sõimas ja lõi mind jalaga; siis sadas mulle näkku hoope ja mõned sülitasid mulle näkku.
Kogu meie rinne, mis oli nüüd vintpüsside ja revolvrite vahel blokeeritud, seisis liikumatuna ja vahtis abitult, et mulle appi tulla.

Dona Ghica tuli alla ja nõudis: "Mida see tähendab, härra linnapea?"
Ja ta vastas:

"Ma võtan su ka kinni!"
Veidi kõrval nägin Buzea prokuröri sündmuskoha tunnistajaks. Relvad käes, vahialused otsiti läbi. Kõik, kes liikusid, said löögi ja löödi pikali. Pärast seda, kaheksa tääkidega sandarmi kõrval, olid nad mind 10 jardi ees; teiste kõrval oli samuti 200 sandarmi. Ja nad viisid meid minema. Mina olin ees, käed selja taha seotud, nägu sülitanud, teised järel. Seega eskortiti meid mööda Caroli tänavat, enne ülikooli, Lapusneanu tänaval, Union Square'il, Cuza-Voda ääres, politseiprefektuuri.

Linnapea ja tema ohvitserid kõndisid käsi hõõrudes mööda kõnniteid. Oma kaupluste ees juubeldavad juudid tervitasid neid lugupidavalt.
Mina, kurb, nägin vaevu silme ette, tundsin, et nüüdsest on kõik läbi.
Mitmed mööduvad keskkooliõpilased peatusid ja kallutasid mulle mütsi. Nad arreteeriti kohe, koheldi vääralt ja paigutati ülejäänud USA juurde. Pärast seda, kui olime sellises täielikus alanduses üle kilomeetri keset linna juudi ees paraaditud, viidi meid politseiprefektuuri. Nad viskasid mind seotuna, nagu ma olin, räpasesse onni; teisi hoiti tagaaias.

ÜLEMEL, LINNAPEATE kantseleis

Noored vangid viidi ükshaaval linnapea kabinetti ülekuulamisele. Linnapea istus oma laua taga ja teised ülekuulajad, üle 30, istusid tema ümber toolidel. "Mida Codreanu teile ütles?" nõudis ta.

Masinõpe Tõlkinud Google

"Ta ei rääkinud meile midagi, härra linnapea," vastas tudeng või noor kolledži üliõpilane.
"Te kuulutate nüüd kõik, mida ta teile ütles!"

Ülekuulajal võeti jalanõud jalast ja pahkluud aheldati. Nende vahele torgati relv ja ta tõsteti tagurpidi, relva hoidsid tema õlgadel kaks sõdurit.
Manciu, ilma mantlita, hakkas härja kõõlusega lööma ohvri jalataldu. Vaesed lapsed, pea maas, jalgadele pekstud, suutmata valu taluda, hakkasid
karjuda.
Mõistes, et nad seisavad silmitsi nende käsilaste-komissaridega, kes pilkasid isukalt kohutavat pilti, kus Rumeenia rahva lapsi piinavad mõned vaenlase makstud kaabakad, kaugel südamest, mis võiks nende pärast nutta ja nende nimel sekkuda, hüüdis:

"Aidake!"
Seejärel langetas komissar Vasiliu nende pead veeämbritesse, nii et nende valu- ja meeleheitekarjeid väljast ei kuulda. Kui valu lõpuks väljakannatamatuks muutus ja nad tundsid, et nende keha ei pea enam vastu, karjusid nad, et tunnistavad kõike.
Prefekt läks ülestunnistuse ootuses oma laua taha ja ohvrid, jalad vabad, vaatasid uimaselt ringi. Siis puhkesid nad nutma, langedes linnapea ees põlvili: "Andke andeks, härra, aga me ei tea, mida kuulutada."

"Ei? Ei taha? Tõstke ta uuesti üles!" käsutas ta oma komissare ja sandarme.
Ja iga vaene laps vaatas külmunud südamega, kuidas tema agooniaks valmistumine algas uuesti. Jälle tõstetud tagurpidi püssi peale, jälle pekstud jalgadesse. Taas tundsid nad ükshaaval, kuidas linnapea löögid nende jalgadele langesid. Ta jalad olid verised, mustad nagu eebenipuu, paistes, nii et nad ei saanud kingi kanda. Piinatute hulgas olid: praeguse Ilfovi maakonna prokuröri poeg Dimitriu; Katkise kuulmekilega major Ambrozie poeg, kellest sai hiljem sama politseiprefektuuri komissar.

Sel viisil pekstud, viidi nad eraldi salaruumi.
Kella 9 paiku helistati mulle. Endiselt seotud ja tuimastatud käed saatsid mind linnapea kabinetti kaks sandarmi. Seal istus ta laua taga ja tema ümber istus üle 30 mehe, komissari, abikomissari ja agendi. Vaatasin talle silma.
Võib-olla leian nende hulgast kaastundliku südame. Kuid ma ei leidnud midagi peale üldise rahulolu;
Kõik naeratasid: Botez, turvaülem, Dimitriu, direktor

prefektuur,

Volinik Vasiliu, Clos ja teised. Linnapea võttis välja paberilehe. Panin oma nime kirja ja siis:

"Mis su nimi täpselt on?"
"Ma olen Corneliu Codreanu, õigusteaduse doktorant ja vandeadvokaat, kes töötab teiega samas advokatuuris."
"Võtke ta maha!"
Kolm inimest, orjalikku kaabakat, sööstis mulle kallale ja lõi mu oma laua ees pikali. "Võtke tal kingad jalast!"
Nad võtsid need jalast, üks mees iga
kinga kohta. "Pane talle ketid külge!"

Nad aheldasid mu
jalad. Ma
ütlesin neile: "Issand
Linnapea, nüüd olete kõige tugevam, elu ja surma peremees; aga homme, kui ma siit lahkun, maksan ma sulle ja sellele, kes mind needis."

Sel hetkel kuulsin koridoris müra ja hääli.
Professor Cuza saabus koos professor Sumuleanu ja laste vanematega: kolonel Nadejde, major Dumitriu, Butnariu, major Ambrozie ja teised, kaasas prokurör ja arstlik läbivaataja, professor Bogdan.

Digitized by Google

Linnapea ja teised hüppasid toolidelt saali. Kuulsin linnapead ütlemas.

"Mida sa siit tahad? Ma palun sul lahkuda!" Siis kõlas professor Cuza hääl: "Keda te arvate, et te välja saadate? Tulime teie juurde, et te meid välja viskaksite? Tulime prokuröri saatel teie vastu vilepuhujatena."

"Žandarmid, visake nad välja!" käskis linnapea.

Professor Sumuleanu seisis selle ruumi uksel, kus ohvrid olid lukustatud, ja ütles.

"Härra prokurör, me ei lahku sellest ruumist enne, kui see ruum meile avatakse." Mitu volinikku.

"Selles ruumis pole kedagi. See on tühi.

Professor Sumuleanu: "Tee see ruum nüüd lahti!"

Advokaadi sekkumisel ruum avati ja kuus noort aitasid vanemad ja viidi linnahalli. Koroner, professor Bogdan vaatas nad kõik läbi ja väljastas tervisetõendeid. Mitu tundi hiljem lasti kõik õues viibijad vabaks. Mind hoiti veel kaks päeva kinni, misjärel saadeti uurimiskohtuniku juurde.

Ta vabastas mu. Ütlesin talle: "Teie austusavaldus, kui õigust ei tehta, teen seda ise."

Läksin koju. Professor Cuza koos Liviu Sadoveanuga tuli minu juurde.

"Kuulsime, et ütlesite, et tahate seaduse enda kätte võtta. Ärge tehke seda.

Teatame sellest siseministeeriumile, nõudes uurimist. On võimatu, et me ei saa rahuldust."

RARAU MÄEL

Ma olin moraalselt muserdatud. Kõik mu plaanid ebaõnnestusid. Jätsin keraamika ja aia saatuse hooleks ning astusin esimesele rongile Bucovinasse Campul-Lungisse, kus mööda rohelisi radu ronisin aeglaselt mäele, kandes endaga kaasas nii hingekoormat kui ka eilset alandust. kui mõistatuslikud piinad tuleviku suhtes. Näis, et mul pole maailmas ühtegi sõpra, välja arvatud mägi – Rarau koos selle erakuga. Kui olin umbes 4500 jala kõrgusel, jäin seisma.

Vaatasin mägesid ja künkaid sadu miile, kuid ükski vaade mu silme ees ei suutnud seda asendada pilt kurikuulsusest ja alandusest, millega ma koos oma kaaslastega kokku puutusin; Ma kuulsin ikka veel ta nutt ja see tegi haiget. Hakkas hämarduma. Ümberringi pole ühtegi elavat hinge. lihtsalt puud koos raisakotkastega, kes karjuvad ümber viljatute kaljude.

Mul oli kaasas ainult mu raske mantel ja päts leiba. Sõin leiba ja jõin vett, mis kividest voolas. Kogusin puutükke, et teha endale varjualune, onn. Ma elasin siin toas poolteist kuud. Vajaliku vähese toidu tõid mulle vanast Piticaru aedikust pärit karjased.

Mul oli pahur ja häbi inimeste sekka minna. Küsisin endalt: milliseid patte ma võisin teha, et Jumal saadab selle ebaõnne mulle just praegu, kui olin valmis nii suurejoonelise ja ilusa plaani käivitama? Ma kirjutasin Motale:

"Ma ei tea, mis mind vaevab; tundub, et ma pole mina ise! Õnn on mind hüljanud. Ebaõnn on mind juba mõnda aega, samm-sammult, järgnenud; milles iganes ma alustan, ma ebaõnnestun. Ja kui õnn ei teeni enam teid lahingus hakkavad kõik teie ümber olevad teid hülgama. Kogute nad kokku 30 võidu hinnaga ja piisab ühest kaotusest, et nad teid lahkuksid."

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Mu hinge vaevasid kahtlused. Olin ristteel. Võitlesime riigi hüvanguks ja meid koheldi kui rahvavaenlasi. Meid tabasid halastamatult valitsus, politsei, sandarmid, sõjavägi.

Kas peaksime ka jõudu kasutama? Nad on riik; kümnete tuhandete, sadade tuhandete kaupa. Meie, käputäis noori, kes on füüsiliselt kurnatud raskustest, näljast, külmast, vanglast, millist jõudu me esindame, et loota kasvõi väikesele võiduvõimalusele? Kui prooviksime, oleksime muserdatud. Ja lõpuks ütleks juudi ajakirjandusest jahmunud riik, et oleme hullud. Kas ei kasutata jõudu ja vägivalda nagu nad teevad? Nad provotseerivad, piinavad teie mehi, ajavad nad laiali ja tapavad teid. Kas peaksime laskma end tappa? Aga meie vanuses pole me veel midagi kirjutanud ja me isegi ei tea, miks nad meid tapsid, parem on, et me kõik lahkume riigist. Välja minna ja kiruda; jaoks

rännata üle kogu maailma. Parem, kui me kerjame maa riigi järel, kui oleme siin omal maal nii täielikult alandatud.

Või tulge sellelt mäelt alla, relv käes ja õiglus täpselt, et saaksin teha lõpu metsalisele, kes blokeerib teed ja lämmatab meie rahva elu. Aga kuidas on meie plaanidega hiljem? Ma suren oma pingutustes või suren vanglas; sest ma ei talu vangistusrežiimi. Ma armastan vabadust. Kui mul seda pole, siis ma suren. Aga kuidas on Motaga? Sest selline samm tähendab nii minu kui ka Mota märtrisurma, kelle õigeksmõistmise võimalused kaovad täielikult. Kogu meie grupp purustatakse. Kõik meie heasoovlikud mõtted, kõik meie organiseerimisplaanid on olnud asjatud – sest need oleksid kõik siia sattunud.

Kuus nädalat mäel olles vaevasid mind need mõtted, suutmata lahendust leida. Mu murede ja ahastuse raskuse all hakkas rinnus valutama ja tundsin, kuidas mu jõud kahanes.

Olin olnud tormakas mees, kes ei andnud kunagi kellelegi alla. Olin endas kindel ja oma jõududes kindel. Kuhu ma läksin, ma võitsin.

Seekord on praegused raskused mind painutanud! Tulin mäelt alla. Jätsin selle kõik saatuse hooleks; Ma ei leidnud lahendust. Kuid sellest ajast olen kandnud endaga kaasas revolvrit, mida kavatsesin kasutada esimese, vähimagi provokatsiooni korral; keegi ei viiks mind sellest resolutsioonist eemale. Käisin savikojas. Seal oli töö eest vastutama jäänud Grigore Ghica oma kohustust eeskujulikult täitnud. Ladustavate telliste arv on tunduvalt suurenenud.
Ehitati kaks uut ahju, kumbki mahutavusega 40 000 tellist.
See oli umbes 15. juulil. Poisid võtsid mind soojalt vastu. Tagahoovis midagi ebatavalist ei juhtunud.

Iasis aga leidsin muutusi. Politseikomissarid, kes varem vaevu jalanõusid kandsid, varustasid nüüd ülevalt alla juudid, kes tundsid end olevat absoluutsed meistrid. Politseiprefektuuri käsutuses oli juutide antud auto.

Nad ilmutasid jultumust, mida pole nähtud pärast 1919. aastat, kommunistlike liikumiste ajal, kui nad kujutasid end ette revolutsiooni eelõhtul ja kui iga väike juut Iasis või Pruthis kehastas rahvakomissari hõngu.

PINGUTUSED MEIE PLOKKI JAGAMISEKS

Juudi-liberaalne võim oli kuulnud meie fraktsioonist, meie hääletusest Vacarestis, mõistis, et selle bloki ümber ühinevad üliõpilased. Miski ei hirmuta juute rohkem kui täiuslik ühtsus teistes: tunnete ühtsus liikumises, rahvas.
Seetõttu pooldavad nad alati "demokraatiat", millel on ainult üks eelis ja see rahvavaenlase jaoks. Sest demokraatia lõhub rahva ühtsuse ja vaimu, kes Rumeenia ja muu maailma judaismi täiusliku ühtsuse ja solidaarsuse ees, olles kord jagatud demokraatlikeks parteideks ja seega killustatud, saab lüüa.

Google'i tõlgitud

See kehtis ka üliõpilasliikumise kohta; kuna meil ei olnud täiuslikku ühtsust, leidsid juudid rühmitusi või juhte, keda nad suutsid vabamüürlaste viisil veenda, see tähendab, pakkudes neile välja igasuguseid ideid, millel polnud muud eesmärki kui meie ühtsuse lõhkumine.

Või kuna meie rühm seekord kujutas endast vankumatut ühtsust võimalusega koondada enda ümber kogu üliõpilasliikumine, seisime silmitsi lõputu valede ja hoolikalt kootud intriigidega, mille eesmärk oli Mota minust ja teistest eraldada. .

Juudid leidsid õpilaste seas nõrku elemente, mida sai kasutada tahtmatute tööriistadena.
Teeseldes, et nad jagavad nendega suuri saladusi, algatasid juudid intriige, mis tabasid isegi õpilaste vanemaid, kellest mõnest said kõige ägedamad eestkõnelejad oma laste sidemete katkestamisel selle rühmaga.

Kuidas me suutsime vastu seista? Vaid läbi meie plaanide ettenägemise tegi Vacaresti. Saime esimesest hetkest aru, et see klassikaline vabamüürluse ja judaismi rünnak on suunatud meie vastu. Olime valmis. Nii et hetkel, kui see algas, osutasime vastupanu isegi oma lähedastele. Niipea, kui avastasime tööl intrigandi, võtsime kokku ja teavitasime kogu
gruppi.

Nüüd annan nõu kõigile organisatsioonidele, juhin tähelepanu sellele süsteemile, mida kasutatakse kõikjal. Rünnaku vältimiseks toimige järgmiselt. 1. Ärge kunagi uskuge kallutatud teavet, olenemata sellest, kust see pärineb.
2. Teatage intriigikatsest viivitamatult kõnealusele rühmale, asjaosalistele ja juhtidele. Nii saab rünnaku tõrjuda.

MINU BETROTA

10. augustil 1924. aastal Ungheni keraamikas, ümbritsetuna minu kaaslastest ja vanematest, minu kihlus pr. Elena Ilinoiuga, hr.
Constantin Ilinoiu, masinamees, ta oli suure lahkuse ja hinge õrnusega mees. Pärast seda kolisin nende juurde, kus mind võeti avasüli vastu, kuigi neil oli viieliikmeline pere. See perekond oli mulle pidevaks toeks võitluses, mida pidasin. Sinu hoolitsus minu vastu ja armastus toetasid mind. 13. septembril käisin Husi juures, kus pidasin vanematekodus sünnipäeva ja nime. Olin just saanud 25.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

MOTA-VLADI PROTSESS

Kohtuprotsess Mota ja revolvri omandanud õpilase Leonida Vladi üle määrati 26. septembrile 1924. Vlad andis end mitu päeva pärast tulistamist sisse ja viibis kogu aeg koos Motaga vangis.

Lahkusin Bukaresti, kus Assizes'i kohtus avati arutelud. Mota kaitses energiliselt oma teesi, et riigireetmise eest tuleb karistada. Reeturitest tüdinenud avalik arvamus jälgis kohtuprotsessi kulgu elava huvi ja entusiasmiga.
Ta nägi Mota žestis reeturite vastu suunatud tegevuse algust ja moraalse tervise tõendit. Tema vägitegu paistis valgusena Rumeenia elu varjukülgedele, kus sajand sajandi järel on rahva heaolu eest võitlejaid kukutatud.

reetmise kaudu.
Kõik ajli ülikoolide üliõpilased korraldasid tema õigeksmõistmiseks tohutuid meeleavaldusi. Bukaresti kohtu ümber kogunesid taas tuhanded inimesed, kes soovisid oma riigile uut elu ja nõudsid Mota vabadust.

Koidikul tegi rahvakohtunik õigeksmõistva otsuse, mis võeti kogu riigis entusiastlikult vastu. Mota lahkus pärast oma vanemate nägemist Cluj'st Iasisse, kuhu ta meie tõotuse kohaselt elama asus.

AIAS JUTUNU ÜMBER

Alandus ja häbi, mis meile 31. mai ebaseaduslikkuse ajal osaks sai, muserdas meid moraalselt; sai lahtiseks haavaks, mis süvenes

Masinõpe tõlgitud Google

üha enam, neelab meie elu ja toob meid näiliselt hauale lähemale.

Alandus, mida tunnete, kui teid ja teie omasid häbistab, tekitab sügavat valu, mis paneb teid inimesi vältima ja häbenema, et teid nähakse. tundub, et sulle tundub, et see maailm põlgab sind, naerab sulle näkku, sest sa pole võimeline selle au kaitsma; et sa ohustad ühiskonda ennast, lubades oma argusega uskuda, et rõhuja võib seda ilma karistuseta austada ja vigastada vastavalt oma kapriisidele.

Need valud kasvasid proportsionaalselt, kuna meie jõupingutused õiguskaitse saamiseks tõrjuti küünilisusega, mis viis meid meeleheitesse.
Ohvrid, kes esitasid kohtuasjade rahuldamiseks hagi, riskisid politseilt uuesti peksa saada, seekord just õigluse pretooriumi seinte vahel ja isegi kohtunike ees. Lõpuks jäid aga süüdi kaebuse esitajad. 31. mail toimunu ei jäänud ilma tagajärgedeta.

Toon ajalehtedest välja kaja, mida see sündmus Rumeenia ühiskonnas avaldas, ja katseid saada rahuldust pahameele eest.

Universul ("Universum") 8. juunil 1924 trükib pealkirja all:

IASI POLITSEI

ÕPILASED SAID PREFEKTIIVPOLITSEILT PEKSA

Härra linnapea Manciu, Iasi politseiprefekt, härra Manciu on üks eelmise sajandi kurikuulsamaid politseinikke, keda ilmestas vägivald ja jõhkrus, kuigi politseinik, kellel on vaid aasta kogemust ülikoolilinnas nagu Iasi avas eelmisel aastal ülikooli õppejõudude kongressil oma anakronistliku politseivägivalla süsteemi. Tal õnnestus peatada ülikoolide professorite konverents, sest just seda tema politseiimpulsid talle dikteerisid.

Sellele kõige silmapaistvamale intellektuaalide rühmale tekitatud solvangute vastu järgnenud protestid jäid viljatuks, kuna härra Iasi politseiprefektil oli poliitiline toetus oma tegudele.

Ja sellest ajast peale on härra Manciu usinalt jätkanud oma politseimeetodeid, mida ta on viimastel päevadel eriti eksponeerinud, kui ta peksab, peksab januga, lööb innukalt, laseb õpilasi kavalalt verest välja, seejärel käsib ta oma alamatel teda jäljendada. sama jõhkra innuga.

Ükskõik, mida Iasi õpilased tegid, kui nad olid mõrvarid, poleks neid tohtinud peksa saada.

Eelkõige pidanuks toimuma uurimine, prokuratuuri oleks pidanud teavitama, nad oleks tulnud kinni võtta, võimalik, et aheldada, aga mitte peksa.

Hr linnapea Manciu on kindlasti kohustatud oma tööülesannete täitmisel kohaldama teatud eeskirju, mis puudutavad „loomade kaitset”. Usume isegi, et ta neid jõustab.

«Ehk ta hoolitseb selle eest, et hobuseid ei pekstaks, et sigu ei piinataks.

Kuid härra Manciu, kes pidi üliõpilasena olema õppinud kriminaalõigust ja lugenud mõnda kriminaalkirjandust, mida võis talle soovitada meie silmapaistev karistaja Iulian Teodoreanu, mees, kes on kuulutanud jõhkrate sanktsioonide kaotamist. sees

vanglates, peksid isiklikult õpilasi, piinasid neid, katsid neid verega.
Aga mis siis, kui pekstud õpilased pole süüdi üheski absurdis, milles neile ette heidetakse? Mis siis? Kas ta peaks omakorda alistama?
Kindlasti on vaja kohtulikku uurimist.
Kuid on vaja ka sanktsiooni, et härra Manciu ei saaks õpilaste peas lihaseid tugevdada. "

B. Tsekropiid

Masinõpe tõlgitud Google

Ajaleht jätkab 9. juunil 1924:

IASI TUDENGID ON KOHTELETUD

Politsei kiusas neid, piinati ilma põhjuseta, jõhker politseiprefekt.
Manciu tuleb vallandada.

Kirjutasime eelmises numbris banditismist, mille on toime pannud hr.
Iasi politsei prefekt Manciu õpilaste vastu.
Täna taasesitame mitu väljavõtet memorandumist, mille õpilased saatsid siseministeeriumile.

Ehitajate üliõpilased Memorandumis öeldakse: "Meie, Iasi ülikooli
kristlikud üliõpilased, otsustasime kuu aega tagasi ehitada oma tööga kultuurimaja..."

Politseiprefekti provokatsioonid Kohe, kui olime
kogunenud, ümbritses meid sandarmikompanii ja kogu politseiaparaat eesotsas linnapea Manciuga.

Kui me kõik seisime, relvad välja sirutatud, ründasid nad meid, hakkasid sõimama ja lõid meid kõige barbaarsemal viisil.
Meid otsiti läbi, kuna arvati, et nad leiavad meie pealt relvi, kuid meist ei leitud midagi. Läbiotsimisel üritati meie kolleegi Corneliu Zelea Codreanu taskusse pista revolvrit ja mõningaid pabereid, mille vastu too protesteeris.
Sellepärast peksid teda politseinik Manciu, inspektor Clos, komissar Vasiliu ja koos teiste agentidega seoti ta kinni, nagu oleks ta kõige hullem varas. Sama juhtus paljudega meist, kes seal olime. Meid arreteeriti, ümbritseti sõjaväekordonitega, viidi politseiprefektuuri. '

Isegi lapsed tänaval said peksa “Teel kohtasime mitmeid
õpilasi erinevatest keskkoolidest, kes suundusid spordipargi poole oinat (Rumeenia pesapall – **Tr.)** nende direktorite juhendamisel harjutama. Nad kõik arreteeriti ja viidi koos meiega politsei peakorterisse, loomulikult pärast seda, kui ohvitser Manciu ise ja teised ohvitserid said neid peksa, nii et kõik said vaadata. Neid peeti terve päeva ka politsei peakorteris.

Mõnda meist peksti, kuni me minestasime ja siis vabastati; teised andsid ütlusi sunniviisiliselt, samas kui mõned vabastati ilma avaldusi tegemata”. "Ja lõpetuseks lisas Universul:" Eelmainitud teod ei saa jääda karistamata.

Politseiprefekt Manciu, kes osutus agendiprovokaatoriks ja süüdi kõrgete õpilaste ja poiste piinamises Iasis, tuleb sellise süüteo eest karistada.

Muuhulgas trükib 10. juuni 1924 Universul:

IASI PREFEKTIIVI TERRORI ALL

POLITSEI "...Politsei koopasse transporditud õpilased kannatasid kõige kohutavama piinamise all." Mõned neist riputati tagurpidi, peksti veise kõõlustega jalataldadele. Üliõpilane Corneliu Codreanu sidus kinni, lõi ja piinas politseiprefekt ise. Tema tervis oli raputatud. "

"Teised vahistatud õpilased on saanud raskeid kehavigastusi."
"Kolmsada õpilast teatasid ülalnimetatud asjaoludest peaprokurörile, nõudes, et koroner uuriks nende piinatud kolleegide tingimusi."

PROFESSOR AC CUZA SÕNA

Google'i tõlgitud

Ajalehe Unirea ("Liit") 1. juuni 1924. aasta eriväljaandes avaldas professor AC Cuza mõistliku artikli, millest ma võtan välja: "Kuid nende pidevate jõhkruste ja lugematute kuritarvituste ees, ilma aluseta - eriti mis on toime pandud nii, et Rumeenia üliõpilased on terrori ajal mures – kaks küsimust on tugevalt püstitatud: "Mida tahab valitsus, mis hoiab politseinikku juhtima sellist linna nagu Iasi?" Mida tahab politseinik ise?

"Kas nad tahavad, et selle pideva pettumuse tõttu, mis näib iga päev esile kutsutud, tekiks mõtlematuid reaktsioone?"
«See provokatsioon on seda ebaväärikam ja ärritavam, et samal ajal käib politseinik Manciu juudiühingu Macabi koosolekutel ja juhatab näiliselt neid sportlikult meelestatud makabeid nende valge ja sinise lipu all ekskursioonidele.

"Ja te näete teda iga päev puhkamas oma autos – mitte selles, mis eelmisel päeval Ciureasse sõitis –, vaid uues autos, mille näib olevat Iisraeli Iasi kogukond talle avaliku tellimuse kaudu ostmas, seesama Kahal, kes julgustab teda ajakirjanduses ja igal võimalusel oma suhtumises kristlike õpilaste vastu.

"Protestides selle jätkuva provokatiivse tegevuse vastu ülima nördimusega, nõuame kõrgemate võimude sekkumist, et lõpetada ebaväärikas ja ohtlik olukord, mida ei Iasi ega kristlikud üliõpilased enam taluda ei saa."

AC Cuza

PROTESTIKOOSOLEKUD MANCIU VASTU

3. ja 5. juuni

Saadeti järgmised telegrammid:

TEMA MAJESTEET KUNINGALE

"Tahtsime kokku tulla, et protesteerida politsei Manciu ebaseaduslikkuse vastu meie õpilaste ja laste vastu, keda peksti ja solvati igapäevaselt, kuid politsei ja sandarmid peatasid meid, kuigi prokurör andis meile loa.
koosolekul.

"Esitame lugupidavalt oma kaebuse Teie Majesteedile ja palume end kaitsta." (järgneb 1200 nime).

MINISTEERIUMILE

SISUSTUS „Meie lapsed viidi tänavatelt ja politseilinnapea Manciu kohtles neid vägivaldselt. Nõuame viivitamatut uurimist, millele järgneb sanktsioonid
raske.

"Vanemlike tunnetega haavatuna, kannatlikkuse kaotamisel ootame viivitamata õiglust." ss. 1. maj. Dumitriu,

major Ambrozie, D. Butnaru, Elena Olanescu, kapten Oarza, Gheorghiu,
jne.

ACTIUNEA ROMANEASCA ("ROOMA AKTSIOON")

Esimene aasta, nr 2, 15. november 1924

Actiunea Romaneasca väljaandes 15. novembril 1924 avaldati tuntud autori allkirja all.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

kirjanik dr Ion Istrate: "An

muljetavaldav avalik protestikoosolek peeti 8. juunil 1924 Bejan Hallis Gen Tamoschi aupresidendiks. Manciu käitumist iseloomustasid: ülikooli professor AC Cuza, üliõpilane Grigorescu, kes esindas kristlastest üliõpilasi käsitöölist Artur Rus, metallurg C. Pancu, ülikooli professor C. Sumuleanu meditsiinikoolist, kes kirjeldas politseijaoskonnas nähtut muljetavaldavalt: katki. Manciu metslaste härja kõõlustest puretud kõrvaklapid, punnis autod, verised silmad, murtud käed ja jalad. Ta teatas, et kui politseijõude juhtinud barbar oleks tal poega nii piinanud, poleks ta hetkekski kõhelnud kelmi ajude puhumisest.

Seejärel kõneles major 1. Dumitriu, kes ütles lõpetuseks: „Usun, et riigi õiglus rahuldab meid. Vastasel juhul vannun siin teie ees ja tean, kuidas austada oma vannet, et teen oma bändidele õiglust."

«Rääkisid ka advokaat Bacaloglu, toonane käsitööline Cristea, advokaat Nelu Ionescu ja professor Ion Zelea Codreanu. Lõpuks hääletati protestiavaldus, milles ühelt poolt otsiti rahuldust justiitsministeeriumilt ja teiselt poolt kutsuti valitsust üles Manciu ametist vabastama.

KASUTATUD HOIATUS

Tara Noastras ("Meie maa") nr 24 15. juunil 1924 ilmus tuntud kirjanik Al.O. Teodoreanu avaldas artikli, millest reprodutseerime viimased lõigud:

«Kohus, kes kutsuti meeleavaldusele, tunnistab kõik «vahistatud õpilased» süütuks ja otsustab, et nad tuleb viivitamatult vabastada.
Sellest hoolimata peetakse üliõpilane Zelea Codreanu vahi all, politsei Manciu, kes on ka advokaat, mõistab tema üle kohut vandenõu moodustamise eest.
Kõige elementaarsemad seaduste käsiraamatud ja terve mõistus ütlevad meile, et abielus, duellis või vandenõus ei saa üksik inimene välja mõelda.
Selleks, et panna inimesele selline silt nagu ülal, peab selle väljastaja olema teatud joobeseisundis, mis paneks ta nägema vähemalt kaks korda rohkem.
Teisisõnu, sa ei saa temaga rääkida.
Kuid kogu laimatud Rumeenia elanikkonna nimel, kellest me rõõmuga, ilma kedagi kahjustamata, välja jätame selle kartlikud esindajad parlamendis ja ajakirjanduses, küsime valitsuselt, kas ta peab paremaks jätta Manciu (vältimatu) karistamine tema enda otsustada. ohvreid või sobivam seda vältida.

Otsustavast õigluse sõnast volitatud, ei kõhkle me Iasi vandenõu nimetamast reetlikuks kavalaks...

AO Teodoreanu

TELLITAKSE HALDUSUURIMINE

Sellest sündmusest kaasnenud arvukate protestide tulemusena saadeti juhtumit uurima haldusinspektor Vararu. Siin on märgukiri, mille saatis teile major Ambrozie:

MÄRKUS

Härra inspektor,

soovides kindlasti välja selgitada kogu tõde meie telegraafiteate kohta meie laste piinamise kohta, saatis siseminister teid asja uurima; nagu me usume, et tahad end täis anda

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Selle juhtumiga kokku puutudes oleme koostanud selle memorandumi, mis sisaldab faktide kirjeldust. Sündmus toimus järgmiselt: Iaasis teadsid nii koolidirektorid kui ka õpilaste vanemad, et õpilased tegid Unghenis telliseid, et ehitada Iaasis oma maja, ja et nad töötasid aias. andis nende käsutusse proua Ghica Rua Carol Mõned keskkooliõpilased ja poisid kohtusid kord nädalas õpilase Corneliu Z. Codreanu juhtimisel, kui anti tööülesandeid, nimelt: 40 õpilast saadeti Ungheni telliseid valmistama. , ja 20 -25 keskkoolipoissi saadeti aeda kastma.

Politseiprefekt oli sellest teadlik; kuid ta arvas, et ta võib leiutada midagi sensatsioonilist, näiteks vandenõu, „eriti siis, kui Iasi ajalehed on praktiliselt tema omand ja seetõttu satuksid ta mängule. Pole varem öeldud kui tehtud. 31. mail 1924, kella 4.30 ja 5.00 vahel hommikul, kui sain teada, et proua Ghicasse oli tööle tulnud umbes 65 õpilast, ründasid kogu tema politseijõud ja paljud relvastatud väed nende vastu, sest väljamõeldud "vandenõu" tõsidus. Inimmõistus keeldub mõistmast, mis juhtus, kui keskkooliõpilased ja poisid koguti kokku nagu tavalised kurjategijad ning agentide, sõjaväelaste ja isegi ohvitser Manciu enda poolt metsikult peksti neid kohapeal.

Pool tundi hiljem kõndisid nad kõik Corrieliu Zelea Codreanu juhtimisel ja tugeva eskordi all mööda peatänavat politsei peakorteri poole; teel kohtusid nad teise rühmaga keskkooliõpilasi, kes läksid oma õpetajate käsul Copousse Ioinat mängima. Kuna nad lubasid endale luksust aheldatuid tervitada, arreteeriti, peksti ja viidi politsei peakorterisse kui esimese kaasosalised.

Kohale jõudes alustas linnapea üksi „sui generis” ülekuulamist, vaevutamata ministeeriumile olukorra tõsidusest teatama; nimelt peksis, väärkohtles ja piinas neid keskkooliõpilasi ja poisse, et sundida neilt välja ütlema, et nad on vandenõu osalised, et panna nad rääkima, mida nad teavad. Aga mida nad pidid ütlema, kui nad midagi sellist ei teadnud?
Peaaegu kõik said peksa, kuid kõige raskemalt vigastada said: 1. Minu poeg Cezar Ambrozie, pedagoogilise seminari üliõpilane, keda linnapea isiklikult piitsutas, härja kõõlus pähe ja lõpuks selle eest, et ta ei andnud. loodetud vastus lõi rusikaga vasakusse , oli kõrva, mis murdis kuulmekile.

2. Gümnaasiumiõpilane Dumitriu Sprinti, major Durnitriu poeg; tema jalad olid aheldatud ja ta pöörati tagurpidi ja riputati vintpüssi külge, mida hoidis sgt. Cojocaru ja Cpl. Teodoroiu. Linnapea peksis teda isiklikult härja kõõlusega jalgu, kuni ta minestas.

3. Gh keskkooli poiss. Gurguta seoti kätest ja jalgadest kinni. Siis pandi ta näoga maas ja peksti härja kõõlusega ning tema karjete summutamiseks pandi tema näo alla pott veega ja sinna postitatud ohvitser torkas ta näo vette, kui ta kõige valjemini karjus.

Kogu selle piinamise ajal viibisid kohal ka kaks sandarmiohvitseri: kapten Velciu ja leitnant. Tomida, kelle väärikus sõdurina, loodame, ei takista neil tõde avaldamast, kuna nad ei olnud väärt sellise kohtlemise tunnistajaks; vägede kasutamine piinamisel, samuti sõjaväerelva kasutamine piinamisvahendina, kui on teada, milline peaks olema selle kasutamine.

Keskkooliõpilaste ja poiste teadete kohaselt möödusid prokurörid Culianu ja Buzea, kui politseinik Manciu nendes operatsioonides osales. Usun, et nad räägivad tõtt.

Peksmine ja piinamine lõppesid täielikult alles hiljem, kui esimene prokurör Catichi tuli politsei peakorterisse, nagu nõudis komitee, kuhu kuulusid; Professorid Cuza ja Sumuleanu, advokaat Bacaloglu, kolonel Nadejde ja koroner Bogdan, kes vaatasid lapsed läbi ja tuvastasid seal politseijaoskonnas seaduslikult „käesolevale aruandele lisatud arstitõendites loetletud vigastused.

Nagu näete, inspektor, oleme tänaseni järginud juriidilisi protseduure, nimelt.
1. Palusime esimesel prokuröril ja koroneril minna linnahalli õpilaste haavu kontrollima.
2. Esitasime 11. ringkonnakohtusse hagi piinajate vastu.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

3. Teavitame Riigiprokuratuuri, kellele saadeti ka koroneri akt,

juhtum saadetakse uurimiseks kohtunik Lesanule.
4. Ohvitseride ja aumeestena oleksime võinud nõuda härra Manciult rahulolu relvade kaudu, kuid ta diskvalifitseeris end, kui keeldus duellis kapten Ciuleiga kohtumast. Ausalt, see on tõde.
Palun olge piisavalt hea ja arvestage sellega, et solvunud vanemate hulgas on kaks meist kõrgeid ametnikke, kes seadusliku tegutsemise pärast paljastatakse, kuna keegi pole meid tänaseni rahuldanud.
Usume, et siseminister pakub meile täielikku rahuldust, tuues linnapea Manciu tema väärtegude eest kohtu ette ja sekkub sõjaministeeriumisse Manciu pärast, kuigi alaealine reservohvitser piinas tahtlikult oma ülemuse lapsi. seltsimehed.

Major, (ss) Ambrozie

Uurimise tulemus oli järgmine: 1.
Linnapea Manciu sai Steaua Romaniei (Rumeenia täht) komandöri auastme.

2. Kõik meid piinanud politseikomissarid on edutatud.
3. Nendest meetmetest julgustatuna käivitas politsei meie vastu suurema tagakiusamise, mis seekord ulatus kogu Moldovasse. pulp tänaval või peakorteris, kes ei pea kellelegi oma tegude eest vastutama.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

SAATUSPÄEV

Sellises olukorras ilmusin 23. oktoobril 1924 Iasi 11. ringkonna kohtusse advokaadina koos kolleeg Dumbravaga, et esindada õpilast Comarzanit, keda Manciu piinatas.

Linnapea ilmus kohale kogu meeskonnaga ja seal, täiskogul, advokaatide ja eesistuja Spiri doneanu ees viskas ta meile kallale.
Sellistel asjaoludel, riskides kõigega, kahekümne relvastatud politseiniku poolt peagi purustatud, tõmbasin relva ja tulistasin.
Võtsin sihikule selle, kes oli kõige lähemal.
Esimesena kukkus Manciu. Teine, inspektor Clos; kolmas, palju vähem süüdi mees, Commissax Husanu.

Ülejäänud kadusid.
Kohe ees mitu tuhat
*

Alamleitnant Manciu oli 10. mäejalaväerügemendis, kuid hoidus mobilisatsiooni ajal kõrvale oma kohustustest 3. armeekorpuse remonditöökodades.

Juudid kogunesid, käed õhus, sõrmed nagu kõverad vihkamise küünised, ootasid mu lahkumist, et mind tükkideks rebida.
Hoides relva paremas käes, millel oli veel viis padrunit, haarasin Iasi advokaadi Victor Climescu käest ja palusin tal endaga kohtusse kaasa tulla.

Lahkusime ja kõndisime seda teed läbi ulguva juutide rahvahulga, kellel oli püssi nähes hea mõistus eemalduda.
Mind tabasid tee peal sandarmid, eraldati härra Climescust ja viidi politseiprefektuuri. Siin hüppasid komissarid mulle kallale, et mind desarmeerida ainsa sõbra relvaga, mis mul keset seda häbitunnet oli. Kogusin oma jõu kokku, pidades neile vastu umbes viis minutit. Lõpuks läks mul üle jõu.
Seejärel aheldasid nad mu randmed mu selja taha ja asetasid nelja sõduri vahele, kellel olid täägid.

Mõne aja pärast viisid nad mind sellest kabinetist välja hoovi taha, pannes mind kõrge aia ette.
Sandarmid taganesid, jättes mind sinna üksi. Kahtlustasin, et nad tahavad mind maha lasta. Jäin sinna mitu tundi hiliste öötundideni ja ootasin mahalaskmist. See ootamine mind aga ei mõjutanud. Teade sellest traagilisest kättemaksust levis välgukiirusel.

Üliõpilaselamutesse jõudes põhjustas see paraja plahvatuse.
Kõigist kohvikutest ja ühiselamutest hakkasid õpilased Union Square'i poole jooksma. Seal demonstreeriti kaua, lauldi, siis üritati politseiprefektuuri minna. Kuid praegu sündmuskohal viibinud sõjaväel õnnestus nad peatada. Kuigi olin aheldatud, oli mul hea meel nende laulu kuulda, sest see tähendas, et nad olid vabastatud oma türannist.

Päeva lõpuks viidi mind ülakorrusele samasse piinamiskabinetti, kus nüüd istus laua taga eeluurimiskohtunik lesanu, sama mees, kellele ma neli kuud varem kaebasin ja nõudis õigust. Ta küsitles mind lühidalt ja andis seejärel välja määruse minu vahistamiseks.

Seejärel visati mind riisivagunisse ja transporditi Galata vanglasse Iasi kohal asuvasse mäe otsa, Petre lse'hiopuli ehitatud kloostri lähedale, MXP-T of There, mind paigutati kümne teise vangiga tuppa, kus mu ketid. eemaldati. Mu kambrikaaslased andsid mulle tassi teed. Siis heitsin magama. Järgmisel päeval pandi mind kartserisse tuppa, kus oli tsementpõrand, plangudest voodi, ilma tekki ega patja; uks oli tabalukus.

Toal oli kaks akent, mille aknad olid väljast valgeks lubjatud. Ma ei näinud midagi. Üks sein oli nii märg, et sellest jooksis vesi alla. Esimesel päeval seal toas tõi üks vanamees Matei valvurist mulle musta leiba. Ta avas ukse praoga, pistis käe leivaga sisse, kuna sisse ei lastud. Ma ei olnud üldse näljane. Öösel sirutasin end laudadel ja katsin end mantliga. Mul polnud midagi alla panna

Masinõpe tõlgitud Google

pea. Ma värisesin.

Nad viisid mind hommikul kaheks minutiks välja, siis pandi mind uuesti luku taha. Ühel õpilasel, Miluta Popovicil, kes oli samuti vangis, õnnestus päeva jooksul mu akna lähedale pääseda, puhastada näpuotsa suurune klaas, et ma väljapoole näeks. Siis kõndis ta minema ja umbes 18 meetri kaugusel andis mulle ettevaatlikult sõrmedega märku. Sain aru, et ta kasutas morsekoodi. Nii sain teada, et kõik Vacarestlased arreteeriti uuesti: Mota, Garneata, Tudose Popescu, Radu Miromovici päästsid Corneliu Georgescu, keda nad ei saanud arreteerida. Ka nemad viidi samasse vanglasse ja paigutati koos ühte tuppa. Sain teada, et sinna viidi ka mu isa. Teine öö oli palju hullem. Mul oli väga külm ja ma ei saanud magada. Veetsin peaaegu terve öö kambris.

Hommikul jälle viidi mind kaheks minutiks õue ja siis pandi uuesti lukku; vana Matei andis mulle teise pätsi. Keskpäeval pandi mul käed raudu, pandi vankrisse ja viidi kohtusse vahistamismääruse kinnitamiseks. Pärast seda formaalsust viidi mind tagasi Galatasse samasse pimedasse ruumi. Väljas läks ilm hullemaks. Kuumust polnud, hakkasin värisema.

Üritasin laudadel magada, kuid sain ainult umbes pool tundi järjest uinakut, kuna mu luud valutasid. Tsementpõrandalt tõusva külma tõttu hakkasid mu neerud valutama. Mõistes, et jõud hakkab kaduma, apelleerisin oma tahtmisele ja võimlemisele.
Terve öö, iga tund, tõusin kümme minutit trenni tegema, püüdes visalt oma jõudu säilitada.

Järgmisel päeval tundsin end halvasti. Mu jõud kahanes silmnähtavalt vaatamata sihikindlusele ja tahtmisele.

võimsus. Järgmisel ööl oli külm veelgi suurem ja minu tahtmine ei töötanud enam; Tundsin end katki, nägin silme ees musta ja minestasin. Kuni minu tahtmine kestis, ma ei muretsenud.
Aga nüüd sain aru, et olen üsna kehvas seisus. Ma värisesin ja ma ei suutnud peatuda. Kui rasked need lõputuna näivad ööd olid!

Promootor tuli järgmisel päeval minu juurde. Üritasin oma kuju varjata.
"Kuidas siin lood on?"
"Väga hea, söör."
"Kas teil pole midagi
teatada?" "Ei midagi."
Ma veetsin nii kolmteist päeva; nii et nad tegid mulle väikese lõkke. Nad andsid mulle voodipesu, tekid ja mõned matid, mis riputati seintele. Mul lubati päevas tund aega õues olla. Ühel päeval nägin õue taga Motat ja Tudost ja tegin neile sildi. Siis sain teada, et mu isa on vabastatud; samuti Liviu Sadoveanu, Ion Sava ja teine õpilane, kes arreteeriti.

KAKS ARTIKLI, MIS SEOTUD MANCIU JUHTUMIGA

Järgmisel päeval pärast Targul-Cucului sündmusi ilmus Cuvantul Iasului ("The Word of Iasi") avaldas 27. oktoobril 1924 juristi, õigusüliõpilaste ühingu endise presidendi Nelu Lonescu allkirjaga artikli, millest ma tsiteerin:

"Liberaalse juudi ajakirjanduse kommentaarid C. Manciu surma kohta on kallutatud ja pahausklikud; need algavad faktide jämeda võltsimisega – faktide, mis olid vaid väärkohtlemise ja ebaõigluse režiimi vältimatuks tagajärjeks –, et muutuda iga hinna eest kangelaseks, meheks, kes oli ainult tööriist, ja süüdistada selles mingit kujuteldavat fašistliku antisemiitlikku vandenõu

.

Õpilastel takistati jõuga katedraali palvetama sisenemist; neil keelati restoranis koos söömast; neile tehti jõhkralt ja takistati tänavatel kõndimist; nad ei julgenud kohtuda oma ülikoolis ja oma ühingu kontorites; keelati sisse töötamast

Digitized by Google
Machine Translated by Google

oma aed enda tarbeks; peksti tänaval, politseikeldrites ja avalikel väljakutel kogu politseijõudude poolt, alates kõige madalamast politseinikust kuni

see, kes just eile oli selle linna politseiprefekt.
Üliõpilased, kes ilmutasid enesekontrolli, mis väärib imetlust ja usaldust neid austava õigluse vastu, algatasid linnapea Manciu ja tema alluvate vastu rea kohtuasju karmi julmuse, võimu kuritarvitamise ja isikuvabaduse eest.
Seda õpilaste žesti ei mõistetud. Ja kahjuks peame ütlema, et õiglus ei ole täitnud ootusi, mille on talle seadnud terve põlvkond, keda õhutab kõige puhtam seaduslikkuse ja korra tunne.

'rbe kaasas Silvia Teodorescule, keda Manciu lõi 11. detsembril 1923 päevavalges Caroli tänaval Celi maja ees jalaga selga. Velsa – tõsiasi, millest teatati ja mida kinnitavad mitmed pealtnägijad – mitte ainult ei õnnestunud tal Manciu I linnaosa kohtus süüdi mõista, vaid ka hagejana mõisteti ta süüdi laimu eest, kuna kohtuprotsessil oli see teada. et löögi ajal sõitis ta Manciule sõnad: "see on metsik".

Ööl vastu 14. detsembrit 1923 piiras Galatist pärit juuratudeng Lefter hotelli Bejan, kus ta elas, ilma põhjuseta ümber politseinike ja sandarmide salga, kes koos Manciuga ja tema käsul tabasid bimi. nuiade, keppide, vintpüssi, tagumiku, jalahoopide ja rusikatega, kuni ta kõrvaltänavale tirituna teadvusetult maapinnale kukkus, maha kukkus ja sinna ilma abita lahkus.

Kuigi Lefter kaebas kohtusse, vabastati Manciu süüst, kuna ta ei pidanud enda juurde tunnistajaid kaasa võtma kaitse.

Aga kuidas on lood eelmise suve barbaarsuse ja metsikustega, mis pandi toime Ghica residentsi aias töötavate õpilaste vastu ?!
Kakskümmend viis õpilast, keda peksti terve päeva jalataldadele nagu vargaid – seda fakti kinnitasid esimene prokurör ja patoloog – kujuteldava vandenõu puhul, mis on nii tühine, et isegi ei vaja uurimist.

Ja mitte ainult, vaid ka siis, kui hr Vararu eelmisel suvel üliõpilaste nõudmiste taustal haldusjuurdlust läbi viidi, oli ta sügavalt šokeeritud tema enda kinnitatud väärkohtlemistest. Vararu aruanne vastavale ministeeriumile tõi aga Manciule kaasa Steaua Romaniei (Rumeenia täht).

See on siis mees, kes suri; Inimesed räägivad surnutest hästi, kuid see ei takista meid tõtt rääkimast.

Manciu peatas koosolekud; Manciu peatas need, kes tahtsid katedraali siseneda; Manciu peksis õpilasi tänavatel, politseis ja avalikel väljakutel; ta solvas kaebajaid ja ähvardas tema poolehoidjaid. Manciu, keda kaitsesid mitmed politseinikud ja sandarmid, peksis kinniseotud ja jalgsi tudengeid, kes suutsid süljesaju ja tema dementsete alluvate löökide saatel neile tagasi tuua – vallatu loomalikkusega, vaid põlgliku ja ajutise pilguga. tagasiastumine.

Vaadake seda meest, kes täidab kohustusi ja millist korda see mees jagas!
Avalik arvamus on Corneliu Codreanu poolel. Talle meeldib tema mehelik žest ja, hinnates selle režiimi hoiatava ja ideed teeniva žesti ülimat motiivi, vabastab ta sellise teo eest tavapärasest inkrimineerimisest, õigustades seda täielikult ja tegelikult kiidab avalik arvamus selle heaks.

Isiklikult tervitan Corneliu Codreanu kangelaslikku žesti, kes on taas kord auküsimustes kompromissitu ja sihikindel, kui sellega kaasneb väärikus. "

Mitu päeva hiljem ilmus 1924. aasta oktoobris ajaleht Unirea ("liit").
Professor Cuza artikkel:

Digitized by Google

PREFEKTEERIGE MANCIU SURMA

SAATUSLIK SÜSTEEM JA SELLE TAGAJÄRJED

«Juba aasta on Iasi politseis toimunud tõeline tragöödia, mille viimane tegu on kõigile teada. Sündmuste saatusliku arengu tõttu langesid järgmised ohvrid:

Linnapea Manciu, inspektor Clos, asevolinik Husanu ja mitte vähem doktorikandidaat Corneliu Zelea Codreanu.

Linnapea Manciu suri; Asevolinik Husanu võitleb surnuks; Inspektor Clos sai sügava haava; Corneliu Zelea Codreanu jääb vangi.
Mis on see tragöödia, mis nõuab nii palju ohvreid? Mil moel saame rääkida nende sündmuste saatuslikust arengust? Kes on süüdlased?
Manciu oli Iasi Marzescuse politsei lord, prefekt. Ainuüksi sellel ametikohal ta siia toodi ja teda hoiti lõpuni – hoolimata kõigist liialdustest, milles ta süüdi oli. Mis teeb üsna selgeks, et teie tegevus on heaks kiidetud. Rikkalik tõend selle kohta, et see kiideti heaks, et see töötas eelnevalt kehtestatud plaani kohaselt teda toetanud hr GG Marzescu otsesel inspiratsioonil, on talle omistatud tunnustused – tema mandaadi teened ja töötajate edutamine.

Manciu inspireeritud saatuslikuks süsteemiks oli kristlike üliõpilaste terrorism: juutide rahuldamiseks ja tõestamiseks, et "korda" saab hoida "energiliste vahenditega".

Õnnetu Manciu, kellel polnud erilisi andeid, pani saatusliku süsteemi ebatavalise jõhkrusega käima, isegi kui jutt oli ülikooliprofessoridest: alustas oma karjääri Iasis toimunud Rumeenia Ülikoolide Professorite Ühenduse üldkogu puhul. 23.-25. septembril 1923 meie väljapaistva kolleegi professor I juhatusel.

Gavanescul.

Linnapea Manciu solvas ülikoole, jõhkralt ja vangistas süütuid tudengeid, sundides nende professoreid protestima ja rahuldust otsima.

Neli ülikooli komisjoni, mille moodustasid Bukarestist pärit professorid dr. Hurmuzescu; arst Sumuleanu, Iasi; M. Stefanescu, Cluj; ja Haeman, Cernauti, toimetas sealsamas koosolekul järgmise professor Gavanesculi allkirjastatud telegrammi, mis seejärel saadeti: 1.
Ministrite Nõukogu president; 2.
sisehaldusminister; 3. Avaliku õppe minister
Rumeenia Ülikoolide Professorite
Üldassotsiatsioon mõistab oma
avakoosolekul hukka Iasi politsei häiriva sekkumise ja nõuab täielikul nõusolekul oma presidendiga kõrgematelt võimudelt tavapärast uurimist ja täielikku rahulolu.

Ühingu president (ss) L. Gavanescul Sama komisjon
toimetas ja saatis Iasi linnapeale järgmise teksti: "Härra linnapea,
ülikooliprofessorite üldühing
avakoosolekul agressiivsete meetmete tõttu. meie konvent hr.

Iasi politsei linnapea teatab teile kahetsusega, et neil asjaoludel ei ole võimalik raekoja korraldatud banketil osaleda, tänades teid heade kavatsuste eest. "

Ühingu president (ss) L Gavanescul

"Saanud kohustusliku mandaadi õpilasi terroriseerida, tegutses Manciu vastavalt oma eesmärkidele ja kehtestatud plaanile – kõndida fatalismi rada. Loetleme lühidalt sündmusi nii, nagu need aset leidsid:

Digitized by Google

1. Politsei ja sõjaväe sissetoomine ülikooli 10. detsembril 1923. a.
Järgnenud üliõpilaste meeleavaldustel sai politsei üliõpilane G. Manoliu nii kõvasti peksa, et tal tekkis kollatõbi ja ta suri mõne päeva pärast.

2. Brutaalsus raudteejaamas. Professor Ion Zelea Codreanu Iasisse saabumise puhul viskas linnapea Manciu pärast vanglast vabanemist täiesti põhjendamatult end, politsei ja sõjaväe kallale teda vastu võtma tulnud kodanike ja üliõpilaste kallale, jõhkralt ja jälitades neid. eemale, nagu oleksid nad pahategijad.

3. Prints Caroli külaskäik. selle visiidi puhul korraldas Manciu teisigi skandaalseid kuritarvitamisi, mis sundisid õpilasi Tema Kuninglikule Kõrgusele kaebama.

4. Skandaal Teatro Sidolis Pärast pensionil Rumeenia ooperiartistide saabumist Iasisse tervitasid neid õpilased, kes korraldasid neile kaastundeavalduse. See täiesti rahumeelne meeleavaldus oli linnapea Manciu jaoks piisav põhjus järjekordse skandaali tekitamiseks. Ta kohtles õpilasi halvasti ja ajas nad laiali vihkava julmusega.

5. The Carol St. Conspiracy Tänu proua Constanta Ghica viisakusele istutasid õpilased oma köögiviljaaeda, et end ülal pidada.
Selle aasta 31. mail, kui õpilased kogunesid tööd alustama, ilmus linnapea Manciu koos kõigi oma töötajate ja fikseeritud tääkidega politseinikega ning arreteeris kõik kohalviibinud õpilased. Corneliu Zelea Codreanu käed seoti vööga selja taha ja ta juhatati koos 25 teise keskkooliõpilase ja poisiga üle linna politsei peakorteri poole, kus neid julmalt peksti.

Reservohvitser, õigusteaduste doktorikandidaat Corneliu Zelea Codrednu sai laksu näkku ja solvati jämedalt kõige alandavamate vulgaarsustega.

Gümnaasiumiõpilane Ambrozie, vanemmajor Ambrozie poeg, sai nii kõva laksu, et tema kuulmekile purunes, seda kinnitab patoloogi dr Gh. allkirjastatud arstitõend. Bogdan.

Teistel gümnasistidel ja poistel löödi jalatallad pärast rippumist, pead langetatud. Nende pead langetati veeämbritesse, et nende karjeid peatada. Piinatud laste vanemad on: major Ambrozie, Dimitriu, Butnaru jne, kes edastasid linnapea Manciu vastu avalduse siseministeeriumile ja kaebasid ta kohtusse. Kuid Manciu jätkas mässavat suhtumist isegi kohtuniku ees.

Prefekt Manciut mitte ainult ei hoitud oma ametikohal, vaid ka prefekti suhtumise eest ja julgustust oma saatusliku süsteemiga jätkama, juudi ajakirjandus kiitis teda iga päev, kuulutades teda seaduse ja korra päästjaks ning kõrgemaks olemiseks.

Valitsus, kelle esindajaks oli Iasi GG Marzescu, selle asemel, et nõustuda inspektor Vararu järeldustega, surus Steaua Romaniei (Rumeenia täht) Manciu rinnale ja edutas personali, mida ta oli kasutanud oma ebaseaduslikkuse toimepanemiseks. Näiteks komissar Clos, üks süüdlasemaid, ülendati politseiinspektoriks.

Justiitsministeerium, mida juhib sama Manciu toetaja GG Marzescu, mõistis ohvrid hukka selle asemel, et energiliselt ja kiiresti sekkuda toimepandud kuritarvituste vastu.

Rõõmustunud Iasi juudid kinkisid Manciule auto, mille ta vastu võttis, skandaalitsedes kõiki rumeenlasi ja tekitades täiendavat pahameelt, eriti õpilaste seas, kes nägid Manciu trotslikku jultumust, kui ta juutide autoga uhkelt läbi linna sõitis.

Olles oma positsioonil püsiv, toetatud ja julgustatud, kujutas linnapea Manciu oma impulsiivse temperamendi ja enesekontrollita ette, et saavutas oma süsteemi rakendamisega hiilguse kõrguse.

Just see sündmuste jada viis linnapea Manciu selle tragöödia viimase toiminguni.
Corneliu Zelea Codreanu tegutses enesekaitses.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Vastutus linnapea Manciu surma eest lasub peamiselt isikul, kes pani Manciu politseiosakonna etteotsa ja teda toetas, nimelt justiitsminister GG Marzescu. Vastutus lasub juudi ajakirjandusel ja kõigil, kes teda õhutasid ja julgustasid, õnnitledes teda saatusliku süsteemi rakendamise puhul. "

NÄLJASTREIK

Kümmekond päeva enne jõule alustasid kuuskümmend päeva varem vahistatud Mota, Garneata, Tudose ja Radu Mironovici, kes olid süütud üheski kuriteos, nälja- ja janustreiki. Nad ütlesid:

kas meie vabadus või surm. Erinevate ametivõimude jõupingutused nendeni jõudmiseks ebaõnnestusid, kuna nad barrikadeerisid end oma kambrisse, lubamata kellelgi siseneda.

Nendest noortest on pikka aega saanud iga Rumeenia õpilase kuvand; sümbol. Kui teade tema streigist kuuldi, mõistsid õpilased ja kõik teised tema teo tõsidust, pidades silmas tema tuntud tugevust.

Kas need noored mehed peaksid Galata müüride vahel surema?

Iasis ja Cluj's olid vaimud nii ärevil, et oleks toimunud massiline kättemaks neile, keda rahvahulk vastutavaks pidas. Mitte ainult õpilased, vaid ka ühiskonnas väljakujunenud vanurid nõudsid valjuhäälselt: "Kui kõik need lapsed seal ära surevad, siis hakkame tulistama."

Valitsus hakkas mõistma, et teda ootavad ees pinged ja üldine sihikindlus; Kui see rahvas hakkas ilmutama tahet ja väärikust, avaldas mu isa Iašis manifesti, millest ma reprodutseerin järgmise lõigu:

RESURSS

"Rumeenia vennad,

Õpilased: Ion 1. Mota, Illie Garneata, Tudose Popescu ja Radu Mironovici, keda hoiti kaks kuud Galata vanglas, kuulutasid teisipäeval kell 13 välja nälja- ja janustreigi.

Nad võtsid selle raske sammu ette, sest nad on täiesti süütud, kuna neid arreteeriti nii Vacarestis kui ka süütutena ning nad mõistsid, et teatud poliitikud tahavad järk-järgult nende tervist ja elu rikkuda, pannes vangi.

Nendele noortele kangelastele, riigi tuleviku lemmiklillele, andis Jumal muuhulgas ka terasest tahte. Järelikult ei ole nende otsustavus surra põnnist ja kõigepealt protestida ülekohtu vastu, mille ohvrid nad on, ja meie rahva orjastamise vastu juutide poolt teatud poliitikute abiga, mitte nali, vaid tõsine otsus.

OLGU SEE VABADUS VÕI SURM

Rumeenia vennad, kas
ootame ja vaatame 2 või 3 päeva pärast, kuidas neli kirstu nende kangelaste surnukehadega mööda tänavat kantakse?

Vanad ja noored, mõelge, me ei räägi nelja õpilase surnukehadest, vaid meie laste, meie kõigi surmast.

Meie kõigi kohus on võtta kiiresti kasutusele rahumeelsed ja seaduslikud, kuid energilised ja sihikindlad meetmed selle valitsuse vastu protestimiseks ning selle ülekohtu ärahoidmiseks, meie laste mõrvade peatamiseks.

Jõulude ajal, pärast üksteist päeva kestnud nälja- ja janustreiki, lasti nad vabaks. Kuid nad olid nii kõhedad, et viidi vanglast kanderaamidel välja otse

Google'i tõlgitud

haiglasse. Mõned olid jätnud vangistuse vaid mitu kuud enne viimast vahistamist, Mota aga kuu aega enne aasta järjest, nii et tema jõud oli ammendunud.

Selle streigi tagajärgi tunnevad mõned neist ka täna, kümme aastat hiljem, kui vaene Tudose nad hauda kaasa võttis.

ÜKSI GALATAS

Sealsamas tormas, pimedas kongis, istudes kõval voodiserval, käed rinnal risti, pea oma mõtete raskuse all kummardunud, aeg möödub aeglaselt, minut minuti järel.

Kui hirmutav on üksindus!

Kahetsusega mäletan salme:
"Gaudeamus igitur" juvenes dum sumus.

Rõõmustagem seega, kuni oleme noored! Salmid, mis soojendasid, rõõmustasid ja kroonisid rõõmupärjaga kõigi põlvkondade üliõpilasi. Olla rõõmsameelne, lõbutseda on nooruse õigus, enne kui jõuab kätte aeg, mil inimese elu on raskuste ja muredega üle koormatud, alati

aina suuremaks ja suuremaks. Seda õigust mulle ei antud. Mul ei olnud aega mõnuleda.
Tudengielu, mille jooksul kõik lõbutsevad ja laulavad, on minu jaoks läbi. Ma ei pannud tähelegi, millal see üle läks. Minu nooruses tulid liiga vara mured, raskused ja löögid ning kõik see rebis selle tükkideks. Need külmad tumedad seinad hävitavad veelgi selle, mis temast on jäänud. Nüüd jätavad nad mind ilma isegi päikesest. Sellest pimeduses viibimisest on möödas mitu nädalat ja päikest saan nautida vaid tund aega päevas.

Mu põlved on pidevalt külmunud. Ma tunnen, kuidas tsementpõranda külmus hiilib mu luudesse. Tunnid mööduvad aeglaselt; väga aeglaselt. Võtan paar ampsu keskpäeval ja öösel. Ma ei saa enam süüa. Kuid just öösel algab tõeline piin; kell on umbes 2 või 3 öösel, kui ma magama jään. Väljas on tormine. Siin, mäe otsas, on tuul tugevam. Tuul ajab lund läbi uksepragude, kuni see katab veerandi raku pindalast. Hommikul leian alati päris paksu kihi. Raske öövaikuse segavad vaid kirikutornides elavad öökullid ja aeg-ajalt valvurite hääled, kes karjuvad nii kõvasti kui jaksavad.

"Number üks! OK! Number kaks! OK!"

Mõtisklesin, mõtlesin, muretsesin, kuid ei suutnud mõistatust lahendada: kuu aega? Kaks kuud? Üks aasta? Kui palju? Terve elu? Kogu mu ülejäänud elu?

Jah, mu vahistamismäärus ähvardas mind eluaegse sunnitööga. Kas kohut peetakse? Kindlasti; aga see saab olema raske katse. Sest minu vastu ühinevad kolm jõudu: valitsus, kes püüab olla eeskujuks minu karistamisel, eriti arvestades, et see on Rumeenias
esimene kord, kui keegi on silmitsi, relv käes, rõhujaga, kes tallasid jalge alla nende väärikuse, solvasid nende au ja rebisid nende liha riigivõimu jõuprintsiibi nimel. Juudi võim Rumeenias, kes teeks kõik, et mind oma küüsis hoida. Juudi võim välismaalt oma raha, laenude ja survega. Kõik need kolm jõudu on huvitatud minu siit lahkumise takistamisest. Nende vastu on üliõpilased ja Rumeenia natsionalistlik liikumine. Kes võidab? Mõistan, et minu otsustusvõime on pigem jõuproov. Ükskõik kui õigus mul ka polnud, kui vaenlase väed oleksid meie laagrist kasvõi pisutki tugevamad, ei kõhkleks nad hetkekski mind hävitamast. Sellest on palju aastaid möödas, kui nad ootasid, et mind kätte saada, sest panin end kõigisse nende plaanidesse. Nad teevad kõik endast oleneva, et ma ei pääse nende eest. sisse

Digitized by Google
Machine Translated by Google

kodus, mu ema, kes oli kuulnud aastast aastasse nii palju hirmuäratavaid uudiseid, prokuröride poolt öösel haarasid tema majja ja jõhkrad komissarid läbi otsisid, sai hoobi hoobi järel.

Mõtiskledes selle üle, et mu elu on sellise kurva saatuse ees, saatis ta mulle Neitsi Maarja akatisti, kutsudes mul seda südaööl 42 järjestikust ööd läbi lugema. Olin seda teinud ja tundus, et kui ma oma eesmärgile lähenesin, hakkas meie pool jõudu saama, kuna vaenlane taganes ja ohud vähenesid.

TEST ANNAKSE ÜLE FOCSANILE

Jaanuaris teatati mulle, et kohtuprotsess anti ab officio üle Focsanile.
Focsani oli sel ajal riigi suurim liberaalne tugipunkt. Sellest linnast tulid kolm kabineti liiget: kindral Vaitoianu, NN Saveanu ja Chirculescu. See oli ainus linn kogu riigis, kus natsionalistlik liikumine ei jõudnud kohale. Meie püüdlused midagi saavutada on ebaõnnestunud. Seal polnud meil kedagi peale proua Tita Pavelescu, oma ajalehe Santinela ("Vahitorn") veteranpatrioot, kes jutlustas, kuid tuules.

Iasi õpilased olid sellest ülekandest teada saades väga mures.
Arvukad rühmad ootasid igal rongi väljumisel Iasi ümbruse raudteejaamades, et saada mind Focsanisse, kuna kuulujuttude järgi üritab mu saatja mind selle ümberistumise puhul tulistada ettekäändel, et üritasin põgeneda. . Kaks nädalat hiljem tuli turvaülem Botez koos mitme agendiga ja pani mind autosse, mida saatis teine auto.

Lahkume Iasist läbi Pacurari tõkke Cucuteni maardlasse. Seal kohtasin õpilasrühma ja rongis, mis peatus, oli veel üks grupp. Aga ma ei saanud kellegagi neist rääkida. Kui politsei mind vangide autosse pani, näitasid nad minu toetust. Me reisisime peaaegu

kogu öö. Ma pöördusin Focsani poole, olles kindel oma hukkamõistust. Politseijaoskonnas ootasid mind kohalik politsei ja vangla direktor. Mind viidi kohe minema ja pandi vangi. Alguses oli kord karmim kui Iaasis.

Maakonna linnapea Gavrilescu, kes näis olevat halb mees, "ilma igasuguse õigustuseta – kuna ühelgi linnapeal pole õigust vanglarežiimi sekkuda – tahtis mulle kehtestada karmi režiimi. Ta sisenes isegi minu kambrisse, kus meil tekkis väga ebameeldiv vaidlus. Ime, mida mina ega eriti need, kes mind Focsanisse tõid, ei oodanud, oli see, et kolm päeva pärast minu saabumist kogu elanikkond, olenemata erakonnast ja võimude kõigist jõupingutustest see minu vastu pöörata, tuli spontaanselt minu poole.

Liberaalseid poliitikuid ei hülganud mitte ainult nende endi toetajad, vaid ka nende perekonnad. Näiteks Chirculescu kolledži tüdrukud saatsid mulle süüa ja õmblesid mulle koos teiste tüdrukutega piirkondliku rahvussärgi. Kuulsin isegi, et nad keeldusid isaga koos söömiseks lauda istumast. Just siis kohtusin kindral dr Macridescuga, Focsani auväärseima kujuga; Hristache Solomon, mõõdukalt jõukas kinnisvaraomanik, kuid suure moraalse autoriteediga mees, kelle ees isegi tema vaenlased võtsid mütsi maha; hr Georgica Niculescu; Kol. Blezu, kes oma väikese tütre Fluturase kaudu mulle süüa saatis; Vasilache, Stefan ja Nicusor Graur; Olteanu, Ciudin, Montanu, Filho, major Cristopol, Caras, Gurita Stefaniu, Nicolau, Tudoroncescu jt. Kõik need ja paljud teised, kellelt sain enamat kui isalikku hoolt. Tervis polnud aga korras.

Mu neerud, rind ja põlved valutasid.

Kohtuprotsessi kuupäevaks määrati 14. märts 1925. Seda silmas pidades hakati kõigis ülikoolikeskustes ja ka teistes linnades, Cluj's, Cape'is trükkima tuhandeid lendlehti. Beleuta trükkis selle ja

Masinõpe tõlkis Google

üle riigi laiali, kümneid tuhandeid neid voldikuid. Tema maja, mis oli natsionalistlikele võitlejatele avatud ööl ja päeval, muudeti tõeliseks peakorteriks. Orasties, Padre Mota trükikojas, trükiti kümneid tuhandeid populaarseid luulebrošüüre ja sadu tuhandeid voldikuid.

Ka siin lasid seltsimehed mõned minu poolt Vacaresti vanglas kirjutatud kirjad trükkida vihikuna pealkirjaga: Kirjad üliõpilasvangilt.

Valitsus tuli välja vastupidise asjaga, et olla lähedale ja kaugele laiali. Kuid neil polnud mingit mõju, sest rahvustunde laine tõusis imposantselt ja vastupandamatult. Kaks päeva enne kohtuprotsessi algust hakkasid Focsani saabuma sajad inimesed ja õpilased üle kogu riigi. Ainuüksi lasist saabus terve rongiga üle kolmesaja. Võimud toimetasid mind vankriga Rahvusteatrisse, kus pidi toimuma kohus. Kuid see lükkus edasi, kuigi žürii valiti. Nad viisid mu vanglasse tagasi.

Kuid väljaspool tekitas kohtuprotsessi põhjendamatu edasilükkamine üldise pahameele, mis muutus kiiresti tohutuks tänavameeleavalduseks, mis kestis terve pärastlõuna ja ööni.

Armee jõupingutused juubeldava rahvahulga mahasurumiseks ei viinud kuhugi. Meeleavaldus oli suunatud juutide ja valitsuse vastu. Juudid mõistsid siis, et kogu nende surve antud juhtumi puhul annab tagasilöögi. See demonstratsioon oli minu kohtuprotsessi tulemuse jaoks äärmiselt oluline.

See tõi juudid võitlusest välja, sest nad mõistsid, et minu hukkamõistul võib olla nende vastu katastroofiline tagajärg. Kuigi juudi rahvas ei ole täielikult taganenud, on nende surve võimudele leevenenud. Vahepeal sain ettepanekuid taotleda vabastamist ja kinnitust, et mind vabastatakse, kuid keeldusin seda tegemast.

Lihavõtted on kätte jõudnud. Tähistasin ülestõusmist üksi oma kongis. Kui linna kõigi kirikute kellad helisema hakkasid, laskusin põlvili ja palvetasin oma pruudi ja minu, oma ema ja oma maja eest, surnute hingede ja väljaspool võitlejate eest – et Jumal neid õnnistaks. tugevdada neid ja anda neile võit kõigi vaenlaste üle.

TURNUL-SEVERINIS

Ühel öösel kella kahe paiku ärkasin selle peale, et keegi üritas lukku avada. Vanglaametnikud tulid mulle järgi, kuna valitsuse sekkumine viidi minu kohtuprotsessi ootamatult Rumeenia teises otsas Turnul-Severinisse.

Korjasin kiiruga kokku mu vähesed asjad; siis paigutati mind valvuritega ümbritsetuna veoautosse, mis viis meid linna serva raudteeliini lähedale. Varsti pärast seda peatus rong ja mind pandi Black Maria vaguni.

Seetõttu lahkusin sellest Focsani linnast, mis õigel hetkel seisis vapralt silmitsi ametnike tohutu survega ja mille kodanikud katkestasid erakondlikud sidemed või mõnikord perekondlikud sidemed, et avaldada end suurepärases ja vaieldamatus üksmeeles.

Reisil olles tahtsin teada, milliste inimestega peaksin Tumul-Severinis kohtuma? Ma polnud seal kunagi käinud, ma ei tundnud selles linnas kedagi.
Kus iganes rong peatus, kuulsin inimesi rääkimas, naermas, rongist väljumas või rongile astumas, kuid ma ei näinud midagi, sest vagunil, milles ma olin, polnud aknaid. see oli vaid tolline sein, mis eraldas mind muust maailmast, vabadusest. Võib-olla oli nendes raudteejaamades rööpaid ületanute seas palju neid, kes mind tundsid või olid mu sõbrad.

Aga nad ei teadnud, et ma selles autos olin. Kõik lähevad kuhugi. Ainult et ma ei teadnud, kuhu ma lähen. Kõik kõnnivad kerguse ja rõõmuga, kui ma kannan oma hinges, mis on raskem kui veskikivi, selle tohutu tundmatuse koormat, mis mind ees ootab. Mind tuleb karistada

Masinõpe tõlkis Google

elu eest? Vähema eest? Kas ma peaksin kunagi lahkuma mustade ja inetute vanglamüüride vahelt või on minu saatus seal surra? Ma tean väga hästi, et minu otsus ei ole õigluse küsimus, see on tugevuse küsimus; kumb on tugevam, võidab – kas meie rahvuslik vool on tugevam või juutide valitsuse surve? Aga see ei saa nii olla! Kellel on õigus, see on tugevam ja järelikult paratamatult võidab. Ja kui rong edasi liikus, tundsin oma valu teravamalt. Mu süda oli Moldovas ilmselt iga kivi küljes ja üha enam maha jättes tundsin, kuidas sellest hakkasid tasapisi tükke minema.

Terve päeva reisisin niimoodi, üksi vanglaautosse lukustatuna. Usun, et jõudsime Balotasse õhtuhämaruses. Politseinik koos agentidega tuli sisse ja palus mul lahkuda. Nad viisid mind jaama taha, kus istusime autosse ja sõitsime minema. Nad tundusid väga toredad mehed, kes üritasid minuga vestlust alustada, nalja teha. Aga mina, muudest mõtetest ja vajadustest pungil, ei kippunud rääkima. Vastasin meelsasti, kuid lühidalt.

Siseneme Turnul-Severinisse.

Kui ma kõndisin läbi mitme tänava, kogesin oma südames tõelist rõõmu ja rõõmu, kui mu silmad nägid inimesi jälle tänavatel kõndimas.
Peatusime vangla väravas. Taas avanesid lukustatud väravad, et mu selja taga uuesti sulguda.

Direktor ja töötajad tervitasid mind kui austatud külalist. Kenas toas, mis mulle määrati, oli puitpõrand, mitte tsemendist nagu varem.
Ka siin lähenesid kinnipeetavad mulle kiindumusega nagu teisteski vanglates; ja aitasin neid hiljem nende lõputus materiaalses ja moraalses viletsuses.

Järgmisel päeval läksin õue. Sealt nägin tänavat.
Keskpäeva paiku märkasin vanglaväravate ette kogunenud üle 200 väikese lapse vanuses 6-7 aastat, kes mind möödaminnes minu poole vehkima hakkasid, osadel sallid, teistel mütsid.
Need olid koolilapsed, kes kuulsid, et tulin Turnul-Severini ja olin seal vanglas.

Need lapsed pidid edaspidi iga päev kohal olema, et mulle oma kaastunnet avaldada. Nad ootasid, kuni ma mööda lähen, oma väikeste kätega vehkima.

Kohtus kohtles mind väga viisakalt president Varlam, väga lahke mees.
Kõige vähem prokurör Constantineseus, kellest öeldi, et ta ise eeldas, et koos prefekt Marius Vorvoreanuga saavutab minu süüdimõistmise, kuid ma ei uskunud seda. Algul olid need päris rängad, mille taga avastasin mingi pahatahtlikkuse. Kuid vähehaaval pehmendas neid avaliku arvamuse laine, entusiasm, mis lastest vanuriteni koorus. Sel ajal tundsid kõik end rumeenlasena ja nägid meie võitlust kui püha võitlust selle riigi tuleviku eest. Nad teadsid minu õnnetustest ja nägid minu žestis vastuhakku inimväärikuse eest, žesti, mille oleks teinud iga vaba mees.

Need inimesed, Iancu Jianu ja kapten Tudor Vladimirescu järeltulijad, kelle püstolitega vehiti rahva au kaitsmiseks sajandeid kestnud alanduse vastu, mõistsid Iasis toimunut kergesti. Ükski argument ei saanud neid liigutada. Asjata karjusid prokurist ja linnapea, mind ümbritses kõigi linna perede hoolitsus ja kiindumus, isegi need, kes täitsid ametlikku rolli, näiteks linnapea Corneliu Radulescu, kelle jaoks ma töötasin välja.

suur imetlus; kuid mind ümbritses, nagu mitte kusagil mujal, eriti laste armastus ja mõistmine minu katsumustes. Nad olid esimesed, kes Turnul-Severinis minu nimel sõna võtsid. Mäletan hea sõnaga, kuidas hakkasid tulema väikesed perifeeriast, kes vaevu oskasid käia, nähes, kuidas vanemad regulaarselt vangla ette kogunesid ja kätega vehkisid. Vaatasin, kuidas nad seda kindlal ajal kõikidest osadest kokku panevad, nagu programmi, mida nad pidid tegema. Kõik olid vaiksed ja käitusid hästi. Nad ei mänginud ega laulnud. Nad lihtsalt vaatasid, oodates, et saaksin läbi avause minna, et nad saaksid mulle lehvitada.

Google Translate

mina; nii nad pöördusid koju tagasi. Nad said aru, et selles vanglas on midagi kurba ja nende terve mõistus ütles, et siin pole millegi üle naerda. Ühel päeval hakkasid sandarmid neid välja ajama. Järgmisel päeval ma neid enam ei näinud. Nende saabumise takistamiseks postitati valvurid.

KOHTUOTSUS

Kohtuistung oli määratud 20. maiks. Kohtu president sai 19 300 allkirja mind kaitsta soovinud advokaatidelt üle kogu riigi. Kaks päeva enne kohtuprotsessi hakkasid saabuma rongitäied õpilasi. samuti Focsanis ulatusid Iasi õpilased 300 inimeseni. Samuti tuli rohkesti õpilasi Bukarestist, Cluj'st, Cernautist. Osalejate hulgas oli ka Focsani delegatsioon, mida juhtis 14. märtsil endine žürii esimees Mihail Caras, kes on nüüdseks registreerunud Focsani žürii advokaadina. Saabusid ka süüdistuse tunnistajad: Iasi politseinikud. Protseduur algas Rahvusteatris, nõunik Variami presidendiks. Minu kõrval olid kohtualuste pingil: Mota, Tudose Popescu, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici. Kaitsepingil

Digitized by Google

istusid: Professor Cuza, Professor Gavanescul, Paul Iliescu, Professor Sumuleanu, Em. Vasiliu-Cluj, Nicusor Graur, kogu Turnul-Severini baar Teater oli , jne.

pakitud ja selle ümber, väljas, ootas üle 10 000 inimese.
Žüriid on valitud. Loosi läksid: N. Palea, GN, Grigorescu, J. Caluda, I. Preoteasa, GN Grecescu, D.1. Bora, VB jujescu, C. Vargatu, C.
Surdulescu, Adolf Petayn, P. 1. Zaharia, GN Boiangiu, I. Munteanu ja GN Ispas. Nad andsid vande ja istusid tõsiselt oma kohale. Süüdistus loeti ette.
Järgnes ülekuulamine. Rääkisin asjadest nii, nagu need juhtusid. Ülejäänud viis vastasid tema ülekuulamisele samamoodi, öeldes tõtt, nimelt ei olnud nad kohtuprotsessil üldse asjaga seotud. Süüdistuse tunnistajateks olid juut ja Iasi politseinikud.
Protsessi käigus eitasid nad kõike. Miski ei vastanud tõele. Kõik peksmised, kõik piinamised, puhtad väljamõeldised. Nad eitasid isegi patoloogi professor Bogdani väljastatud tervisetõendeid. Nende suhtumine, arvestades, et nad andsid ristil vande rääkida tõtt ja ainult tõtt, kutsus esile kogu õukonna pahameele.

Üks tunnistajatest, volinik Vasiliu Spanchiu, keda ma nägin nüüd muutumas kõige kaastundlikumaks olendiks, ei näinud midagi, ei teinud midagi. Püsti seistes küsisin eesistuja loal talt täis nördimust valjusti: „Kas te ei löönud mind pr.

Ghica aed?" "See pole mina."

"Kas sina polnud see, kes kastis õpilaste päid veeämbritesse, samal ajal kui neil, pea allapoole, jalatallad piitsutati?"

"Mind tol ajal seal ei olnud. Olin kesklinnas."

Tema näost, kõigist tema žestidest, kogu käitumisest oli näha, et ta valetab; kuigi ta vandus ristil, valetas. Kogu rahvahulk teatris kihas nördimusest.
Järsku, nagu oleks rahva kollektiivne raev seda soovinud, hüppas üks mees publikust püsti, tõstis voliniku sülle ja kandis teda kehaliselt. See oli hr Tilica Ioanid. Kuulsime teda hüüdmas, kui ta komissari trepist alla lükkas: "Kao siit minema, lurjus, sest me ei garanteeri su elu!" Naastes ütles ta teistele Iasi volinikele: "Oma kätega olete neid lapsi metsikult piinanud. Kui te oleksite siin Turnul-Severinis midagi sellist teinud, oleksid inimesed teid tapnud. Teie kohalolek selles linnas määrib seda; jätke see esimesse rongi, muidu tabab teid ebaõnn."

,

See žest oli tegelikult teretulnud, kuna inimesed olid ärritunud. See lõdvestas kogu pingelise õhkkonna. Piinajaid alandati ja nad tervitasid nüüd kõndides inimesi maani kummardades, paludes trikoolooririba kõige tagasihoidlikumalt kandjalt vähimatki tähelepanu. "Nagu me poleks head rumeenlased! Mida me tegema hakkame?

Meil olid korraldused."

"Ei! Kurjategijad! Teil ei olnud isa südant ega rumeenlase südant. Teil polnud au ega austust seaduse vastu. Ütlete, et teil olid käsud? Ei! Teil olid reeturlikud südamed."
Nii sõimasid inimesed neid tänavatel.
Seejärel järgnesid umbes kahe päeva jooksul kaitsetunnistajate ütlused, sealhulgas eakas Iasi ülikooli professor Ion Gavanescul, keda linnapea Manciu tema juhatatud ülikooliprofessorite kongressil väärkohtles; ka sõjaväelütseumi ja jalaväekooli ohvitserid, minu endised ülemused ja õpetajad. Seejärel tunnistasid ohvrid ja nende vanemad, taasesitades kohtunike ees ja peaaegu pisarates valusaid alandusstseene, mis neil oli.

See allutati. Tsiviilvaatleja oli hr Costa-Foru, pealinna vabamüürlaste looži juht.

Kaitsjad rääkisid järgmises järjekorras. Paul Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloglu, Em. Vasiliu-Cluj, Cananau, Donca Manea,

Masinõpe tõlkis Google

Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrilesti, Henrietta Gavrilescu, professor Dr.
Sumuleanu, professor Ion Gavanescul ja professor AC Cuza. Lühidalt esinesid Mihail Caras, kolonel Vasileseu Lascar, Bukaresti vana preester Dumitrescu, kolonel Catuneanu; Ion Sava, dr. Istrate, I. Rob, Dragos, Ion Blanaru ja Camenita, kes esindavad Iasi, Cluj, Cernauti, Bukaresti, Falciu maakonna ja

vastavalt Turnul-Severin; Mereväe kapten Manolescu, Alexandru Ventonic Iasi kristlikele kaupmeestele; seejärel Costica Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, kapten Peteu-Ploesti, sõjainvaliid ja M. Negru-Chisinau. Mina rääkisin viimati. Ma ütlesin: "Härrased žürii. Kõik, mille eest me võitlesime, oli usust ja armastusest oma riigi ja Rumeenia rahva vastu. Võtsime
endale kohustuse võidelda lõpuni. See on minu viimane sõna."

See oli minu kohtuprotsessi kuuendal päeval, 26. mail 1925. Meid kõik kuus viidi ühte tuppa kohtuotsust ootama. Me ei olnud väga elevil, aga millegipärast siiski. Mõni minut hiljem kuuleme suurest saalist äikeselist aplausi, hüüdeid ja rõõmuhõiskeid. Meil ei olnud aega selle üle järele mõelda, kuna uksed avanesid ja rahvas juhatas meid koosolekuruumi.
Kui me ilmusime, õlal kandes, siis kõik rõõmustasid ja vehkisid oma taskurätikuid.

Ka kohtunik Varlam sai üle entusiasmilaine, millele ta ei suutnud vastu panna. Kohtunikud olid kõik oma kohtadel, kandes seekord kolmevärvilisi haakristidega revääriteipe.

Niipea, kui meile õigeksmõistev kohtuotsus ette loeti, olin õues, kus oli kogunenud üle kümne tuhande inimese. Nad kõik kukkusid kolonnis, kandes meid oma õlgadel mööda tänavaid, samal ajal kui inimesed kõnniteedel meid lilledega üle külvasid. Kui jõudsime härra Tilica laenudesse, pöördun teie rõdult mõne sõnaga inimeste poole, avaldades tänu Tumul-Severini rumeenlastele suure armastuse eest, mida nad mulle kohtuprotsessi ajal näitasid.

NAASTAS IASI

Tänanud mitut Turnul-Severini perekonda nende külastamise eest ja selle eest, kuidas nad mind adopteerisid, istusin järgmisel päeval Iasisse suunduvale erirongile. Erirong polnud minu, vaid enam kui 300 kohtuistungil osalenud iaasialase jaoks, mille külge kinnitati focsalaste, barladlaste ja vaslulaste autod. Tuhanded inimesed tulid jaama meid ära saatma ja meie rongi lilledega kaunistama.

Rong lahkus. Selja taga lehvitas rahvas taskurätikutega, väljendades oma armastust ja soovi jätkata võitlust "hurraa" eest, mis pani õhu kaja. Oma aknast vaatasin seda suurt rahvahulka, kellest kedagi ma varem ei tundnud, kuid kes nüüd pisarsilmil meist lahku läksid, nagu oleksid nad meid juba aastaid tundnud. Palvetasin sisimas, tänades Issandat võidu eest, mille Ta meile andis.

Alles nüüd, kui ma autost autosse liikusin, võisin taas näha oma Iasist pärit kaaslasi, kes rääkisid üksteisega ja rõõmustasid koos, et Jumal on meid võidukaks teinud, päästes meid ohust, millest kõik meie vaenlased mind arvasid. mitte. oleks võimalik põgeneda.

Ühest sektsioonist leidsin professor Cuza ning professor ja proua Sumuleanu.
Nad olid õnnelikud, et neid ümbritses meie armastus.
Kõik toad olid kaunilt kaunistatud lillede ja rohelusega. Ja esimeses peatuses väljaspool Tumul-Severini tõid – meie suureks üllatuseks – uue lillemäe – talupojad oma preestritega, õpetajad oma õpilastega, kõik rahvariietes.

Igas raudteejaamas oli palju inimesi, kes ootasid rongi saabumist.
See ei olnud nagu ametlik, külm vastuvõtt. Neid inimesi ei toonud ei kohustus ega hirm ega omakasu. Nägin vanu mehi mingi nutva rahvahulga piiril.

Google'i tõlgitud

Huvitav miks? Nad ei tundnud rongis kedagi. Tundus, et tundmatu jõud sundis neid tulema, sosistades neile salapäraselt: „Minge garaaži, sest kõigi möödasõitvate rongide seas on üks, mis jälgib Rumeenia saatuse kulgu. Kõik muu töötab nende huvides, kes nendega sõidavad, välja arvatud see, mis jookseb inimeste, inimeste jaoks."
Rahvahulgad loovad vahel kontakti inimeste hingedega. Nägemise hetk. Rahvahulgad näevad rahvast oma surnute ja kogu minevikuga; tunda kõiki nende hiilguse ja ka lüüasaamise hetki. Nad tunnevad, kuidas tulevik kihab. See kokkupuude kogu rahva surematu ja kollektiivse hingega on palavikuline, täis värinat. Kui see juhtub, nutavad paljud. Võib-olla on see rahvuslik müstika, mida mõned kritiseerivad, kuna nad ei tea, mis see on, ja mida teised ei suuda määratleda, sest nad ei saa seda kogeda.
Kui ekstaasi sihiks pürgiv kristlik müstika on inimese kontakt Jumalaga läbi "hüppe inimloomusest jumaliku poole" (Cranic *), siis rahvuslik müstika pole midagi muud kui inimese või rahvahulga kokkupuude, oma rahva hingega. , hüppega isiklikest muredest inimeste igavesse ellu. Mitte intellektuaalselt, nagu seda võiks teha iga ajaloolane, vaid lizdng, oma hingega.

Kui kõik lippude ja rohelusega kaetud rong Craiovas peatus, oli jaama perroon üle 10 000 inimese. Meid kanti õlgadel laohoone taha, kus meile tuli vastu üks kodanik.

Professor Cuza rääkis. Ja mina lühidalt.
Nii võeti meid vastu kõigis suurtes ja väikestes jaamades, kuid peamiselt Piatra-Olti, Slatina ja Pitesti linnades. Kuigi enamikus raudteeäärsetes linnades ei olnud rahvuslikke organisatsioone ja keegi ei jaganud flaiereid, et inimesi jaamadesse kutsuda, olid kõik perroonid täis tuhandeid inimesi, et Ameerikat tervitada.

Kell oli umbes 20 õhtul, kui Bukaresti jõudsime. Taas tõsteti mind üles, viidi võidukalt õlgadel läbi jaama esiküljele, kus kogu väljak oli meremeri, mis ulatus mööda Camino da Grivitat, kaugel polütehnilisest koolist. Seal pidi olema üle 50 000 inimese, mis näitas üles entusiasmi, mida miski ei suuda lämmatada. Professor Cuza pöördus nende poole. Nii et tegelikult valitses kogu riigis nii võimas isamaaline vool, et see oleks võinud LANC-i võimule tuua. Kuid neid soodsaid, taktikalisi ja poliitiliselt suuri hetki, mida see liikumine enam kunagi ei näe, ei kasutatud.

Professor Cuza ei osanud ära kasutada suurepärast taktikalist võimalust, mida poliitilised liikumised harva leidsid.
Iga poliitiliste vastasseisudega tuttava objektiivse vaatleja silmis oli LANC-i saatus nüüd pitseeritud.

Me lahkusime. Terve öö tulid inimesed meile peatustes vastu. Kell 3 öösel oli Focsanis üle 1000 inimese, kes olid oodanud alates eelmise päeva pärastlõunal kella 16st. Nad tahtsid, et me seal üheks päevaks peatuksime. Aga me jätkasime. Rongile läks delegatsioon, kuhu kuulusid Hristache Solomon, Aristotel Gheorghiu, Georgica Niculescu ja teised. Nad ütlesid mulle: "Kuna meil ei olnud õnn korraldada teie kohtuprotsessi meie linnas, peate olema abiellunud Focsanis. 14. juunil, varahommikul, peate olema Focsanis. Kõik lahendatakse."
Delegatsioon lahkus rongist Marasestis pärast seda, kui lubasin, et olen plaanipäraselt Focsanis. Iasisse jõudsime hommikul, üliväsinud. Jaamas olid tudengid ja linlased, nad kandsid meid õlgadel läbi linna ülikooli. Seal ootasid meid sandarmite kordonid. Rahvas purskas ja sisenes ülikooli, viies meid amfiteatrisse. Seal rääkis professor Cuza, misjärel rahvas läks rahumeelselt laiali. Kõik läksid oma võrevoodi juurde. Vaatasin üle väikese maja Flowers Streetil, mille kaheksa kuud tagasi lahkusin. Järgmisel päeval läksin Husi poole, kus ema mind uksel nuttes ootas.

Mitu päeva hiljem peeti linnahallis minu tsiviilpulm.

***** Nichifor Crainic (1889-1972), Rumeenia ajakirjanik, teoloog, filosoof. **(Tr.)**

Digitized by Google
Machine Translated by Google

JUUNI 1925 – JUUNI 1926

MINU ABIELU

Ema, isa, vendade ja õdede, pruudi ja ämma saatel lahkusin 13. juunil Focsani poole. Seal olime külalised kindral Macridescu majas. Pulmakorralduskomitee, kes meid külastas, teavitas meid tol õhtul, et kõik on valmis ja et teistest linnadest on juba üle 30 000 inimese, kes kõik olid majutatud, ja sel õhtul tuleb neid juurde. et kõik Focsani elanikud võtsid need külalised rõõmuga vastu ja võtsid nad rõõmuga vastu.

Järgmisel hommikul toodi mulle hobune vastavalt meie vanale rahvatraditsioonile - nagu programmis nõutud - ja pärast pruudi majast möödumist juhtisin kolonni linnast välja Crangi (Grove). Mõlemal pool teed oli inimesi, isegi lapsi puude vahel. Minu selja taga sõitsid peiupoisid ehitud vankrites. Professor Cuza ja kindral Macridescu, Hrisache Solomon, Coronel Cambureanu, Tudoroncescu, Georgica Niculesc, major Bagulescu jt. Järgmisena tuli kuue poolt joonistatud pruudivanker

Google'i tõlgitud

härjad ja lilledega kaunistatud, millele järgnesid külaliste kärud. kokku oli 2300 lilledega kaunistatud vagunit, vankrit ja autot ning rahvariietesse riietatud inimesi. Jõudsin Crangi, vähem kui nelja miili kaugusel Focsanist, ja kolonni saba polnud veel Focsanist lahkunud. Pulmatseremoonia toimus spetsiaalselt selleks otstarbeks ehitatud platvormil. Kohal oli 80 000–100 000 inimest. Peale vaimulikku tseremooniat tantsisime horat ja muid rahvustantse ning pidu jätkus pidusöögiga murul. Focsani elanikud tõid proviandi nii endale kui ka linnavälistele külalistele.

Kogu pidu filmiti suure rahvariiete väljapaneku, kaunistatud vagunite, tantsu ja entusiasmiga. Mitu nädalat hiljem näidati seda Bukaresti kinodes, kuid ainult kahel korral, sest siseministeerium konfiskeeris filmi ja trükise ning põletas need ära.

Pidu lõppes õhtuhämaruses üldise vendlustunde ja animatsiooniga. Koos oma naise ja mõne kaaslasega lahkusin samal õhtul Herculane'sse, kus veetsime kaks nädalat vanade sõprade, S. Martalogide perekonnaga.

Mota läks omakorda Iasisse, et hakata insener Grigore Bejani kingitud maale kristliku kultuurimaja vundamenti kaevama.

CIORASTI RISTIMISE TSEMONIA

10. augustil olin Focsani lähedal Ciorastis ristivanemaks 100 lapse ristimisel, kes sündisid sel kuul Putna maakonnas ja selle ümbruses. Ristimine toimuks Focsanis. Kuid selle vältimiseks määras valitsus seal piiramisseisukorra.
Pärast paljude takistuste ületamist taandusime Ciorastisse, kus õnnestus tääkide varjus läbi viia laste ristimine.

AASTA PÄRAST TÖÖ TAASTAB

Naasin Iasisse, et töötada koos oma kaaslastega meie kodu ehitamisel. Nii vana ehitusplaani kui ka noorteorganisatsiooni plaani ajasime saatuse poolt katkestatuna ligi terve aasta.
Hakkas saabuma annetusi. Dorohoi Moruzzi perekond panustas 100 000 leiga; Kindral Cantacuzino annetas kolm vagunit tsementi; Rumeenlased Ameerikas panustasid ajalehe Libertatea ("Vabadus") kaudu üle 400 000 lei. Transilvaania, Bukovina ja Bessaraabia kõige kaugemate külade talupojad saatsid osa oma nappidest ressurssidest Iasi majja, nagu nad seda hellitavalt kutsusid.

Kõik need kaastööd saabusid tänu kaastundele, mida meie liikumine sel ajal tundis kõigis ühiskonnakihtides. Suure entusiasmi äratasid fotod, mis näitavad, kuidas õpilased ja tudengid oma maja ehitasid. See oli midagi täiesti uut, mida polnud

Masinõpe tõlkis Google

varem meie riigis või välismaal nähtud. See tegevus / tekitas Iasis nii palju kaastunnet, et kui kontoritöö päeva lõpuks töölt lahkus, läksid nad ehitusplatsile, võtsid mantlid seljast ja hankisid tsemendi labida, kirka või käru. Cluj'st, Bessaraabiast ja Bukovinast, Bukarestist sattusid seda tüüpi töödesse õpilased. Mota juhendamisel oli juba paljudes linnades ristivennaskondi korraldatud, nii et noored gümnasistid tulid tööle kaugelt ja mujalt, naastes koju meie vaimus haritud.

Kaks aastat kestnud õpilaste võitlust, agitatsiooni ja kannatusi, mis olid ühised kõigile Rumeenia noortele, olid korda saatnud suure ime: taastati rahva vaimne ühtsus, mida ähvardas vanema põlvkonna suutmatus sulanduda ja saada. üks suure rahvusliku kogukonnaga. Nüüd kindlustasid ja pühitsesid noored, kes tulid kõikjalt maalt, seda hinge ühtsust ühiste jõupingutustega töökoolis meie riigi heaks.

POLIITILIST LIIKUMIST OHUTAVAD OHUD

See vool kogu riigis oli hirmuäratav. Ma ei usu, et nii ebatavalist populaarset voolu on riigis varem mitu korda eksisteerinud. Meistrivõistlused ei sujunud hästi, põhjuseks korraldus, tegevuskava puudumine. Pealegi tekkis selle suure hoovuse tagajärjel oht, et liikumisse võivad imbuda kompromiteerivad ja ohtlikud elemendid. Liikumine ei sure kunagi väljas oleva vaenlase löökide all, vaid sees olevate vaenlaste tõttu, nagu iga inimorganism. Tavaliselt sureb välistest põhjustest (rongilt või autolt löögi, surnuks tulistamine, uppumine jne) ainult umbes üks inimene miljonist; inimene alistub sisemistele mürkidele, ta sureb mürgi kätte.

Nagu oligi, võisid Vacaresti, Focsani ja Turnul-Severini kohtuprotsesside järel meie ridadega liituda kõik soovijad.
Mõned ühinesid pettustega: kogusid tellimusi, müüsid brošüüre, laenasid jne ning olenemata sellest, kus need tegelased ilmusid, kahjustasid nad liikumist alati;
teised, kes olid ühinenud poliitilisteks mägironijateks, hakkasid tülitsema ja üksteist hukka mõistma, konkureerides juhtpositsiooni või parlamendikoha pärast jne. Teised olid heas usus, kuid neil puudus distsipliin, keeldudes allumast ülemuste korraldustele; need inimesed kauplesid iga direktiivi üle lõputult, igaüks tegutses ise. Teised, kes ühinesid taas heaukselt meie ridadega, ei suutnud lihtsalt meie vaimuga sulanduda.

On palju väga häid inimesi, kellel on selline moraalne struktuur, et nad lihtsalt ei suuda sulanduda meiesugusesse organisatsiooni ja seavad seetõttu ohtu nende olemasolu. Mõned on sünnipäraselt intrigeerivad; mida iganes nad ühendavad, hävitavad nad lugusid rääkides.
Mõnel teisel on kindel idee; nad usuvad ausalt, et on leidnud kõigi lahenduste võtme, püüdes teid veenda oma väärtuses. Teised on haiged, ajakirjanduse kurjuse käes. Nad tahavad iga hinna eest olla ajalehe direktorid või näha oma nime loo lõppu trükituna. On teisigi, kes käituvad nii, et ükskõik kuhu nad ka ei läheks, suudavad nad kompromissile minna

kogu võitluse ja organisatsiooni usalduse õõnestamises.
Lõpuks on mõned, kellele makstakse spetsiaalselt intriigide ja spionaažide osalemise eest ning kes seavad ohtu natsionalistliku liikumise üllad püüdlused.
Millise hoolitsusega ja ettevaatlikkusega peab siis liikumise juht käituma nende suhtes, kes soovivad tema juhtimise alla tulla! Kui palju peab ta tegema nende harimiseks ja millist väsimatut järelevalvet ta peab nende üle teostama! Ilma nende ettevaatusabinõudeta on liikumine lootusetult ohus.

Google'i tõlgitud

Kahjuks ei teadnud professor Cuza nendest kohustustest täielikult. Selle loosung oli: "Liigaga võivad liituda kõik, kuid ainult need, kes saavad jääda."

Ja selline suhtumine tooks kaasa tõelise katastroofi. Tõepoolest, mitu kuud hiljem on Liigast saanud intriigide sulatuspott, tõeline põrgu.
Minu toonane veendumus, mida ma olen ka praegu, oli, et organisatsioon ei peaks lubama siseneda "kes tahab", vaid ainult neid, kes "väärivad liitumist", ja lubama neil sinna jääda ainult – ja ainult seni, kuni nad on – sirged, töökad, distsiplineeritud ja ustavad.
Kui organisatsioonis paistavad ilmsed gangreeni tunnused, nagu ülalmainitud, tuleks need kohe isoleerida ja seejärel suurema energiaga välja lõigata. Vastasel juhul levib nakkus nagu vähk läbi kogu liikumisorganismi ja põhjus kaob. Sinu pühendunud missioon ja tulevik; ta kas sureb või jääb elu ja surma vahele, suutmata midagi korda saata. Meie jõupingutused kutsuda professor Cuzat seda olukorda parandama ebaõnnestusid, sest ühelt poolt ei teadnud ta neid liikumise läbiviimise elementaarseid põhimõtteid ja teisest küljest seetõttu, et intriigid suutsid meid ka temast isoleerida. , järelikult, et halvata igasugune mõju, mis meil oleks talle olnud.

Meie, vacarestlased, mõistnud seda ja nähes meeleheitlikke rünnakuid, intriigide laineid, mis meid lõid eesmärgiga eraldada meid professor Cuzast, läksime tema majja, lubades taas talle truudust ja paludes tal meid usaldada, et me teeme kõik. meie võimuses parandada asjade seisu liikumises. Meie katse osutus asjatuks, kuna ta mõistis, et me näeme asju täiesti erinevas valguses nii organisatsiooni kui tegevusplaani ja isegi meie liikumise alusdoktriini osas. Lähtume ideest inimese moraalsest olemusest, mitte kui numbrilisest, valimis- või demokraatlikust numbrist. Kuid ta oli veendunud, et jäime selle idee juurde, kuna olime mõnede intrigantide ohvrid.

JUHI KRIITIKA

Kes selle asjade seisu eest vastutas? Juht muidugi. See liikumine vajab suurepärast juhti, mitte hiilgavat doktrinäri, kes jääb alluvate liikumislainete suhtes tähelepanematuks; imposantne juht, et domineerida ja kontrollida liikumist.

Kõik ei saa seda rolli täita. Selleks on vaja professionaali, kaasasündinud omadustega meest, kedagi, kes ei tunne mitte ainult organisatsiooni põhimõtteid, vaid ka arengut ja võitlust. sellise liikumise juhtimiseks ei piisa ainult tunnustatud ülikooliprofessorist. Siin on vaja head tüürimeest, osavat kaptenit, kes juhiks meid üle lainete, meest, kes tunneb seadusi ja tunneb sellise juhtimise saladust; kes tunneks tuuli ja meresügavust, kes tunneks ohtlikke riffe, kes hoiaks lõpuks kindla käega tüüri.

Sellest ei piisa, et inimesel, kes tõestab, et Transilvaania kuulub rumeenlastele, on õigus asuda juhtima vägesid, kes seda vallutama lähevad; samuti ei piisa sellest, et ta suudab teoreetiliselt demonstreerida juutide ohu olemasolu, et tal oleks õigus võtta juhtimine rahvaliku poliitilise liikumise eest, mis asub seda probleemi lahendama. Siin on kaks täiesti erinevat aktiivsuse taset, mis nõuavad asjaomastelt isikutelt täiesti vastandlikke võimeid ja kvalifikatsiooni.

Võime ette kujutada esimest taset üle 1000 meetri, teooria valdkonda, abstraktset seaduste välja. Seal tegeleb teoreetik tõe ja selle teoreetilise sõnastamise uurimisega. Ta alustab konkreetsete reaalsuste alustest, maast madalast, et sõnastada seal oma loomingulises valdkonnas seadusi.

Teine tasand on maa peal. Siin tegeleb juhiomadustega mees tõe jõuga pealesurumise kunstiga. Ta jõuab kõrgustesse

Digitized by Google
Machine Translated by Google

olema seadustega kooskõlas, kuid selle täitumise koht on siin lahinguväljal, strateegia ja taktika vallas.

Esimene loob ideaale, visandab eesmärgid; viimane täidab neid, täidab neid.
Loomuliku tööjaotuse põhimõtte kohaselt on erandid, mille puhul nende kahe funktsiooni omadused esinevad ühel indiviidil,
äärmiselt haruldane.

Professor Cuza on ennekõike teoreetik. Teoreetilisel tasandil paistab see nagu päike.
Teie töö on järgmine:

a) Kodakondsusõiguse tõesuse uurimine ja sõnastamine. b)
Rahvusvaenlase avastamine ja täiuslik tuvastamine. juut. c) Postuleerida lahendusi juudiprobleemile.

See on kõik! See on aga kolossaalne saavutus. Sest kuigi kõik teaduslikud tõendid on tema poolt, on kõik teadlased tema vastu, ründavad teda igast suunast ja üritavad tema avastusi ümber lükata. Aga ta peab vastu. See esimene tase ei nõua meeste, inimjõudude kasutamist; vastupidi, esimese lennuki mees väldib inimesi. Kuid teine plaan nõuab ennekõike inimesi. ainult keegi? Kindlasti mitte! Kuid juhid peavad muutuma inimlikeks tugevusteks.

See tähendab:

1. Teadmine, kuidas neid teatud jäikade põhimõtete järgi korraldada.
2. Andke neile tehniline ja kangelaslik haridus, et suurendada nende võimu, et muuta mehed inimjõuks.
3. Juhtige need nüüd organiseeritud ja haritud jõud strateegilisele ja taktikalisele lahinguväljale, et võidelda kasuliku eesmärgi saavutamiseks teiste inimjõudude või looduse endaga.

Kui doktrinärilt eeldatakse tõe uurimise ja sõnastamise teaduse valdamist, siis poliitilise liikumise juhilt oodatakse meeste organiseerimise, harimise ja juhtimise teadust ja kunsti, professor Cuza, kes on esiplaanil suurepärane ja ületamatu. , osutus praktilisele poole heites võhiklikuks, kohmakaks, naiivseks lapsena, võimetuks nii organiseeruma kui ka tehniliselt ja kangelaslikult oma järgijaid harima, teisisõnu inimjõude juhtima.

Teoreetilisel tasandil silmapaistev mees ei suuda kunagi teisel lennukil võitu võita. Ta saab lüüa või parimal juhul rahule ümbritsevate väikeste õnnestumistega.

Millised on iseloomulikud vaimsed jooned, mis poliitilise liikumise juhil peaksid olema? Minu arvates on need: 1. Sisemine
külgetõmbejõud. Maailmas pole iseseisvaid ja vabu inimesi. nii nagu Päikesesüsteemis järgib iga täht oma orbiiti, kus ta tiirleb ümber suurema tõmbejõu, samamoodi tõmbuvad inimesed, eriti poliitilise tegevuse vallas, mõne atraktiivse isiksuse poole. Sama on ka mõttemaailmas. Väljas on need, kes ei taha huvi üles näidata ega mõelda.

Juhil peab olema see külgetõmbejõud. Mõnes on üle kümne inimese, olles seega juhid ainult nende jaoks; teised terve küla, maakonna kohta; teised üle terve provintsi, riigi; ja mõned isegi väljaspool ühe riigi piire. Indiviidi juhtimisvõimet piirab tema sisemise külgetõmbejõu ulatus. See on omamoodi magnetiline jõud, mis, kui inimene seda ei valda, muudab ta juhtimisvõimetuks.

2. Võime armastada. Juht peab armastama kõiki oma võitluskaaslasi.
Nende armastus peab läbima liikumise kogukonna servi.

3. Teadmised ja organiseerimistunne. Liikumise orbiiti tõmmatud inimesed peavad olema organiseeritud.

Masina tõlgitud Google

4. Inimeste tundmine. Organisatsioonis tuleb lähtuda tööjaotuse printsiibist, asetades igaüks oma kohale, vastavalt tema võimetele ja keeldudes vastu võtmast neid, kellel need puuduvad.

5. Jõud harida ja kangelaslikkust inspireerida.
6. Õppige juhtimise seadusi. Kui pealikul on organiseeritud ja haritud väge, peab ta teadma, kuidas neid poliitilisel lahinguväljal juhtida, et konkureerida teiste jõududega.

7. Ajataju. Ülemusel peab olema eriline taju, et öelda talle, millal lahingut pidada.
Sisemine intuitsioon peaks teile ütlema: nüüd! Sel minutil, mitte hiljem, mitte varem.

8. Julgus. Kui juht kuuleb seda sisemist käsku, peab tal olema julgust mõõk välja tõmmata.

9. Teadlikkus õiglastest ja moraalsetest eesmärkidest, mida tuleb saavutada ausate vahenditega, lisaks kõikidele sõduri voorustele, mis juhil peaks olema, ohverdusvaimule, vastupidavusele, pühendumusele jne, peaks teda elavdama kõrge vaim. moraal, sest pole püsivat võitu, kui see ei põhine õiglusel ja seaduslikkusel.

TEADLUSE JUHTUM

Tõepoolest, professor Cuza ei olnud vastutav kaootilise olukorra eest, kuhu Liiga sattus. Kui ta meie organiseerimispüüdlustele vastu astus, oli tal minu arvates puhas südametunnistus oma teoreetilise pädevuse ja poliitilisel tasandil võimu puudumise kohta. Vastutasime meie ja eriti mina, sest sundisime teda vastu tahtmist tegutsema, mille suhtes ta oli nõrk. Tegelikult puudus ta kõigist olulistest sündmustest, mis nende kahe võitlusaasta jooksul aset leidsid. Kõik võitlused, mis raputasid kogu riiki ja kasvatasid Rumeenia rahvamassi, algasid ilma professor Cuza abita. Igaühes neist aitas ta kindlasti palju, kuid alati ei kuulunud initsiatiiv lõpuks talle.

ma olin eksinud; ja kuna pole viga, mis ei pöörduks kohe nende vastu, kes selle tegid, siis jälitab ka minu viga meid nagu liikumises. Ja see juhtub siis, kui professor Cuza, kes ei saa meist aru, töötab üksi, ilma meie toetuseta.

Ka see aasta oli tema jaoks raske. Pärast 30 aastat pühendumist Iasi ülikoolis pani valitsus toime enneolematu ülekohtu, eemaldades ta õppetoolilt, kui läbiviidud lühiuurimises süüdistati teda üliõpilaste õhutamises, vastas professor Cuza:

"Ma olen rahvuslike energiate õhutaja."
Eluaegne võitlus ja hiilgav õpetus Rumeenia rahva teenistuses lõppes juudi poliitikute juhitud rahva sellise tasuga.

Sellele madalale löögile lisandus ka asjaolu, et tänaval üksinda olles provotseeris ta juudi rusikaga näkku. Kui see ennekuulmatu julgus teatavaks sai, käisid õpilased igas pubis ja peksid samamoodi iga juudi, keda kohtasid. Selle meeleavalduse käigus arreteeriti kümme õpilast, sealhulgas Mota ja Lulian Sarbu, kes mõisteti üheks kuuks vangi. Nad teenisid Galatas. Üliõpilane Urziceanu tulistas mitu lasku vigastavas vägivallaaktis kahtlustatava moraalse kihutaja pihta.

Masinõpe tõlgitud Google

PRANTSUSMAA KOOLIS
VÄLJUMINE JA ESIMENE ETAPP STRASBOURGIS

23. septembril 1925 panime nurgakivi oma üliõpilasmajale. Seinad olid umbes meetri kõrgused, kui andes meie natsionalistlikule liikumisele oma vanuses kõik endast oleneva, pidasin õigeks naasta välismaale, et oma haridust omandada, seda enam, et mu tervis ei olnud seetõttu kuigi korras. rasketest katsumustest, mille läbi elasin, ajendas mind seda otsust tegema ka see, et tundsin end oma vaadetes liiga korralduse ja võitlusplaanide suhtes mõnevõrra eraldatuna. Ma ütlesin endale. "Võimalik, et ma eksin ja parem oleks mitte häirida sellise vaatenurga kujunemist, mis võib lõppkokkuvõttes siiski heaks osutuda", eriti arvestades asjaolu, et liiga on viimasel ajal omandanud uus jõud (1) liitudes "Rumeenia aktsiooniga", mida juhib professor Catuneanu, kes tõi meie poolele sellised silmapaistvad Transilvaania intellektuaalid nagu Valer Pop ja isa Titus Malai; ja (2) jõudude ühendamine väiksema, kuid elujõulise organisatsiooniga "The National Fascia". Loodetavasti parandaks Leakue juhtkonna süütud puudused nüüd nii paljude eliitmeeste kohalolek, kelle hulka võiks lugeda: meie advokaat Paul Iliescu Bukarestist, kellel on märkimisväärne intellektuaalide järgija; Kindral Macridescu, kes juhib teist Focsani eliitrühma; Cernauti ülikooli väljapaistev sotsioloogiaprofessor, vana natsionalist Traian Braileanu; ja silmapaistev pedagoogikaprofessor Ion Gavanescul Iasi ülikoolist, kes seni polnud meie liikumisega liitunud, kuigi oli ka kogu elu oma pedagoogika õppetoolis rahvuslikku ideed jutlustanud.

Meiega oli ka Bukaresti ülikooli erudeeritud füsioloogiaprofessor Nicolae Paulescu, enneolematu juudi-masoonlike manipulatsioonide ekspert, mis valgustas pealinna rahvuslikku liikumist.
Nende isiksustega, kes austasid meie liikumist ja andsid sellele ületamatu prestiiži, aitas kaasa Libertatea ("Vabadus"), enimloetud ja hinnatuim Rumeenia populaarseim ajaleht, mida toimetab isa Mota.
Minu seltsimees Mota – isa Mota poeg – Cluji ülikoolist välja visatud, alles teise kursuse üliõpilane, oli otsustanud minuga koos välismaale minna õigusteadust lõpetama.

Leppisime mõlemad kokku, et läheme Prantsusmaale ühte väiksemasse linna.
Valisime Grenoble'i. Ma teenisin 60 000 lei oma brošüüri Kirjad kinni jäänud õpilaselt müügist ja pulmakingitustest; Motal oli igakuine abi kodust.

Pärast kodustega hüvastijätmist avaldame austust professor Cuzale ja oma kaaslastele. Seejärel ronime Rarau mäele eraku juurde palvetama ja alustame teekonda. Mina ja mu naine lahkusime esimesena. Mota järgnes kaks nädalat hiljem. Pärast pikka reisi läbi Tšehhoslovakkia ja Saksamaa, millele järgnes mitu päeva Berliinis ja Jenas, sisenesime Prantsusmaale ja peatusime Strasbourgis. Mind üllatas väga tõsiasi, et see linn oli vastupidiselt minu ootustele muutunud tõeliseks herilaste pesaks juutide nakatumise tõttu. Rongilt maha astudes lootsin näha gallia rassi inimesi, kes oma võrratu vaprusega tähistasid sajanditepikkust ajalugu.

Selle asemel nägin ma konksu ninaga kasuminäljas juuti, kes tõmbas mind varrukast oma poodi või oma restorani, kusjuures enamikku rongijaama ümbruse restoranidest olid nemad. Assimileerunud juutide Prantsusmaal oli kõik koššer. Astusime ühte restorani teise järel, et leida mõni kristlane, kuid igas nägime jidišikeelset silti: "Kosher Food". Lõpuks leidsime ühe prantsuse restorani, kus sõime. Me ei leidnud mingit erinevust Targul-Cucului ja Strasbourgi juutide vahel; sama kuju, samad kombed ja kõnepruuk; samad saatanlikud silmad, milles loetakse ja avastatakse viisaka pilgu all mänguhimu.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

GRENOBLIS

Veel üks öö reisimist ja hommikuks jõuame Grenoble'i. Millised imed avanesid meie silmadele! Milline maastik! Linn, mis asus kaua aega tagasi Alpide jalamil. Hiiglaslik rändrahn sööstis kesklinna poole, nagu lõikaks see selle kaheks. Hall, jäme ja julge, domineeris see majades, mis, kuigi mitmekorruselised, nägid välja nagu väikesed sipelgapesad. Kaugemal, aga ka linna lähedal oli veel üks mägi täis vanu kindlustusi, kaevikuid ja piirdeid, mis olid muudetud tohutuks kindluseks.

Eemal, taamal, ennekõike valge kui au, säras lumi talvel ja suvel imposantsetel massiivsetel Alpidel.

Nähtust muljet avaldades ja mõnes loos justkui läbi nõiutud lossi kõndides ütlesin endale: "See on vapruse linn." Ja kindlasti, jätkates kõndimist, olin kindel, et mul on õigus, kui peatusin loetud kuju ees. "Bayard, chevalier sans peur etsans reproche." Bayard oli 15. sajandi suurepärane eepiline sõdalane, kes sai pärast eluaegseid lahinguid surmavalt haavata ja lamas piinades, hoides kinni oma mõõgast, mille käepide muudeti nüüd ristiks, mille vapper vanamees oma surmatunnil sai. , viimane õnnistus . Üürime toa vanas Grenoble'is. Seal on ka uus ja moodne Grenoble.

Aga meile meeldib vana osa rohkem. Mota saabus veidi hiljem. Registreerime end ülikoolis.
Tema oma õigusteaduse bakalaureuse eest; Mina, majandusteaduste doktorandina. Hakkasin esma- ja teise kursuse auditeerima, aga ei saanud millestki aru. Need olid esimesed õppetunnid. Ma suutsin eristada ainult üksikuid sõnu.
Kui aga jätkasin kangekaelselt nende kursuste auditeerimist, hakkasin jõulude paiku loengutest päris hästi aru saama. Doktorante oli vaid kaheksa, mistõttu kujunes neis klassides välja perekondlik iseloom, kus üliõpilase ja professori vahel oli tihe side.
Professorid, ülikohusetundlikud, ainult õpetasid, ei politiseerinud ka.

Söögid meile kolmele valmistas mu naine. Pühade ajal hakkasin linnas väikseid ekskursioone tegema. Mulle avaldasid muljet lossivaremed ja iidsed tornid. Kas soovite teada, kes elas neis iidsetes? Need on vist kõik unustanud. Las ma lähen neile külla. Sisenesin nendesse varemetesse ja seisin seal tundide kaupa häirimatus vaikuses surnutega vesteldes. Külastasin linna ääres asuvat väikest kirikut, mis pärineb 4. sajandist, São Lourenço kirikut, ja oma hämmastuseks nägin selle sinakal laes üle viiekümne haakristi. Linnas, raekoja hoones, justiitspalees ja teistes asutustes võis näha vabamüürlaste tähte, selle juudi hüdra absoluutse kontrolli sümbolit Prantsusmaa üle, mistõttu läksin pensionile Grenoble'i vanasse kvartalisse, kus kirikud oma ristidega on aja ja unustuse poolt tumenenud. Pöörasin selja kaasaegsetele kinodele, teatritele ja kohvikutele, leides meelelahutust varemete vahelt, kus kahtlustasin, et Bayard võis elada. Ma vajusin minevikku, kus elasin oma suureks õnneks ajaloolisel Prantsusmaal, kristlikul Prantsusmaal, natsionalistlikul Prantsusmaal, mitte judaeo-masoonlikul, ateistlikul ja kosmopoliitsel Prantsusmaal, vaid Bayardis! Mitte Leon Blumi Prantsusmaal! Väljak "Marche des puces", nagu prantslased seda nimetasid, oli täis juute, mis selgitasid selle nime. Tegelikult domineerisid ka ülikoolis nemad. Siin õppis 50 juudi õpilast Rumeeniast, lisaks viis rumeenlast. Külastasin ka endist kloostrit "Grande Chartreuse", mille 1000 munka ateistliku valitsuse poolt välja saadeti. Mitmel ikoonil nägin ikka veel visatud kivide jälgi

Rahvahulk Prantsuse revolutsiooni ajal (1789), kui nad moonutasid Jumala kuju.

Ei läinud kaua aega, kui materiaalsed mured meid valdasid. Mu sularaha hakkas otsa saama ja ma ei oodanud midagi koju tagasi. Hoolimata suurest kokkuhoiust ei saanud me Mota saaduga üksi hakkama.

Mõtisklesime palju tunde, kuidas saaksime teenida raha ilma kursuste ajakava segamata. Mõistes, et tikandid on Prantsusmaal hinnatud ja hästi tasustatud, otsustasime õppida tikandit mu naiselt ja seejärel proovida seda Rumeenia tikandit müüa. Õppisime seda ametit mitme nädala jooksul. Tikkisime vabal ajal, meil oli oma

Digitized by Google
Machine Translated by Google

aknale kuvatud tooted ja liites Mota kodust saadud raha juurde niimoodi teenitud raha, saime elada väga tagasihoidlikult.

ÜLDVALIMISED TAGASI KOJU
MAI 1926. a

Lihavõttepühade ajal tõid meile regulaarselt saabunud kirjad ja ajalehed liberaalide võimult langemisest ja kindral Averescu tulekust.
Uued üldvalimised pidid toimuma mai keskel. Liiga jaoks oli see võimalus esimest korda suuremasse lahingusse astuda. Ütlesin endale: "Ma pean tagasi koju minema, et selles võitluses osaleda. Ja siis tagasi kooli."

Kirjutasin professor Cuzale, paludes pileti eest raha. Vastust ei saanud, kirjutasin hr.
Hristache Solomon Focsanis. Ta saatis mulle 10 000 lei, millest jätsin osa oma naisele.
Ülejäänutega läksin koju.
Saabusin Bukaresti umbes mai alguses, kogu valimiskampaania ajal.
Ma läksin kohe professor Cuza juurde, kes ei paistnud mind seal nähes kuigi õnnelik, öeldes mulle, et mul pole vaja tulla, sest liikumine võib hästi minna ka ilma
mina.
See tegi mulle natuke valu, aga ma ei saanud vihaseks. Poliitilises organisatsioonis ei ole kohta liikmel, keda ärritab juhi noomitus.
Hoiatus võib olla põhjendatud, aga võib ka mitte, aga kunagi ei tohi vihastada, see on põhimõte, millest peaks igas organisatsioonis mees juhinduma.

Pärast seda lahkusin Dorohoi alevikku, et aidata professor Sumuleanut. Sealt läksin teistesse maakondadesse, Campul-Lungi, Iasisse, Brailasse jne. Vahepeal otsustasin professor Paulescult saadud kirja tõttu ja kindral Macridescu nõudmisel kandideerida Focsanis. Seal ma olin, minu jaoks kõige vastikumas ja soovimatumas olukorras: läksin välja minu jaoks hääli kerjama. Kuhu? Rahvahulkade seas, kes just sel ajal, kui neid oleks pidanud inspireerima kõige pühamad tunded – kelle jaoks oli kaalul nende riik ja selle tulevik – on jahmunud valimisagentide rikkalikult pakutavatest jookidest ja neid valdavad kired, mille vallandab poliitikute kuri vaim. Neil hetkedel, rahuliku ja puhta külaelu ajal, langevad poliitilise korruptsiooni mõõnad.

See põrgu levib üle riigi ja sellest tõuseb riigi järgmine juhtkond üheks, kaheks, kolmeks või neljaks aastaks. see on

sellest mädahunnikust toodab demokraatia - "püha", demokraatia - riigi juhtimise!

Jõudsin Focsanisse, mis oli olnud piiramisrõngas alates Ciorasti ristimistest. kampaania jätkamiseks oli vaja garnisoniülema väljastatud tasuta läbipääsuluba, mille ma taotlesin ja sain. Kella 10 paiku lahkusime härra Hristache Solomoni ja teiste saatel kahe autoga. Kuid 500 meetrit linnast väljas leiame teisele poole teed asetatud kahest vagunist koosneva barrikaadi, mille läheduses on mitu politseinikku.

Jäime seisma, sandarmid tulid meie juurde ja ütlesid, et me ei tohi mööda minna. Esitasin kindrali käsu ja näitasin seda neile. Nad lugesid seda ja ütlesid: "Isegi, te ei saa mööda minna."

Käskisin kaaslastel tee avada. Pärast lühikest kähmlust oli tee läbitav.
Autod hakkasid aeglaselt liikuma. Meist mitu meetrit tagapool seisnud sandarmid põlvitasid, võtsid sihikule ja hakkasid tulistama. Ma ütlesin:

"Liikuge edasi, nad tulistavad õhku."
Kuul tabas kaitserauda; teine, meie lähedal. Jätkasime sõitu. Aga kaks kuuli peatasid meid, üks torkas läbi bensiinipaagi, teine rehvi.
Me ei saanud edasi sõita. Tulime maha ja kõndisime tagasi. Taaskord läksime meie läbisõiduloa väljastanud kindrali juurde ja teatasime juhtunust, kohal
oli ka kindral Macrisdescu. Ta vastas: "Sa võid vabalt reisida. Ma käskisin, et keegi sind ei peataks.
Võib-olla olid see haldusasutused." Sealt edasi läksime

Masinõpe tõlkinud Google

Raekoda koos kindral Macridescuga. Maakonnavanem oli Nitulescu, karm ja kobe mees. Väga rahulikult astusime tema kabinetti sisse. Kindral Macridescu teatas sündmustest. Aga linnapea kohtles meid esimesest hetkest peale väga ebaviisakalt. Ta jätkas lõputu kõnega oma kõrgelt positsioonilt.

"Härrased, riigi kõrgeimad huvid nõuavad ..."

"Selles riigis on seadused; me oleme seaduste piires. Meil on õigus..." En. Macridescu püüab selgitada. Kuid linnapea jätkas: "Krahv nõuab praegusel raskel ajal..."

Kindral Macridescu püüdis uuesti selgitada. Volitustega linnapea:
"Riigi tahe on..."
"Kuulge siia, härra linnapea," katkestasin ma üsna ärritunult. "Ma näen, et te ei taha mõistlikest vestlustest aru saada. Homme hommikul asun kampaaniateele ja kui sandarmid meie pihta uuesti tulistavad, tulen tagasi siia teie kontorisse ja lasen su maha."

Ja vastust ootamata keerasin ümber, jättes teised maha. Mitu tundi hiljem kutsuti mind sõjanõukogusse. Ma läksin. Kuninglik volinik* kuulas mind üle. Andsin kirjalikult täpselt teada, mis juhtus. Nad võtsid mu kinni. Ja ma ütlesin: "Noh, härrased, te ei tee midagi neile, kes mind tegelikult tulistasid, aga mina, kes ma just ütlesin,
et ma lasen, arreteerite!"

Nii ma siis seal olingi, rügemendi kasarmus hoiuruumis. Kolm päeva hiljem helistas mulle kindral. Üks ohvitser juhatas mind oma kabinetti.

"Härra Codreanu, te peate Focsani linnast lahkuma."
"Härra, ma olen siin kandidaat. Teie käsk minu lahkumiseks on seadusega vastuolus. Muidugi ei hakka ma sellele meetmele vastu seisma, sest ma ei saa seda teha, kuid palun, et te annaksite mulle selle korralduse kirjalikult." "Ma ei saa seda kirjalikult vormistada."

"Siis lähen ma Bukaresti selle ravi üle kaebama."
Kindral vabastas mu ausõna peale, et ma lahkun esimese rongiga. Ja ma lahkusin esimese rongiga Bukaresti.
Järgmisel päeval tutvustasin end siseminister härra Octavian Gogale, kes võttis mind hästi vastu. Rääkisin talle, mis minuga juhtus, ja nõudsin õigust. Ta lubas mulle, et saadab juhtumit uurima haldusinspektori ja palus järgmisel päeval teda uuesti vaatama tulla. Ma tulin. Ta lükkas mind järgmise päevani.
Aga kuna aeg hakkas otsa saama ja valimispäev lähenes, siis neljandal päeval lahkusin.

Jälle sain kindralilt tasuta läbipääsuloa ja jälle hakkasime sõitma. Valimisteni oli jäänud vaid kaks päeva. Jõudsime esimesse külla, kuhu oli kogunenud paar külaelanikku nagu iga valimiste eelõhtul, kuid nad tundusid valitsevast üldisest hirmust ehmunud. Ilmusid sandarmid: "Nende inimestega on lubatud rääkida, aga ainult minuti. See on meie käsk!"

Rääkisin minuti ja siis jätkasime. Sama oli kõigis teistes külades, igas külas vaid minut aega. Kehv õiglus ja seaduslikkus siin riigis! Ühele antakse hääletamisõigus, teisel kutsutakse seda privileegi kasutama; kui sa ei ilmu hääletama, siis saad trahvi ja kui sa hääletama ilmud, oled lüüa. Rumeenia poliitikud, olgu nad liberaalid, Averescu pooldajad, rahvustalupojad, on vaid kamp türanne, kes on loosungite taga.

*** Armee ohvitser, kes Rumeenia sõjalises õigusemõistmises täidab kohtuniku rolli või juurdlusprokurör sõjanõukogus. (Tr.)**

nagu: "Seaduslikkus", "Vabadus", "Inimese õigused", häbenemata ja kartmata jalge alla tallata tervet riiki koos kõigi selle seaduste, vabadustega ja

Google'i tõlgitud

kõik teie õigused. Huvitav, milline võimalik ressurss jääb tulevikuks alles?

Valimispäeval meie delegaate peksti, nad olid verega kaetud ja neil takistati valimisruumidesse jõudmist; terved külad ei saanud valimisjaoskondade lähedale minna. Tulemus: kaotasin, aga Focsani linnas võitsin kõik erakonnad.

"See pole oluline," ütlesin endale. "Kui oleksin võitnud, oleks see mu edasiõppimise plaanid katkestanud." Kaks päeva hiljem sain ma oma suureks rõõmuks teada kogu riigis toimunud valimiste tulemused. Liiga lisas 120 000 häält ja saatis parlamenti kümme saadikut: professorid Cuza ja Gavanescul de Iasi; Dorohoi professor Sumuleanu; mu isa Radautist; Paul Iliescu Campul-Lungist;

Suceava professor Calan; arst Haralamb Vasiliu of Botosani; Valer Pop de Satu-Mare; insener Misu Florescu, Piatra-Neatnt; ja luniu Lecca de Bacau.
Tõesti, natsionalistlikku liikumist austama valiti meeste eliitkogu, keda rahvas vaatas piiritu armastuse ja elava lootusega. Need 120 000 häält esindasid Rumeenia parimat ja puhtaimat rahvast. Valijad on ületanud kõik ähvardused, kõik kiusatused ja kõik takistused, et valimisjaoskonda jõuda. Kuid neid, kes nendeni ei jõudnud, oli väga palju – rohkem kui neid, kes jõudsid.
Häiritud või valimiskastist varastatud hääli oli veel vähemalt 120 000.

Naasin Prantsusmaale tulemustega rahul, kuid olin pidevalt mures järgmise küsimuse pärast: kuidas me saaksime võita, kui kõik valitsused korraldaksid valimised nii, kasutades korruptsiooni, vargust ja riigi jõudu vastu rahva tahet?

ALPIDES

Prantsusmaale jõudes oli juunikuu sessioonieksamite sooritamiseks liiga hilja.
Olin silmitsi tõsise probleemiga. Mota peaks sügisel ajateenistuse läbimiseks koju tagasi pöörduma. Kuidas me elaksime, kui meie tikanditest jätkus vaevu ühele inimesele, rääkimata kahest hingest... Üritasin linnas tööd leida, mida iganes.
Võimatu. Seega mõtlesin, et äkki maal, linna lähedal, saaks midagi. Koos Motaga käisin erinevates suundades tööd otsimas; aga õhtul tulime edutult tagasi. Ühel päeval sõitsime trammiga Uriage-les-Bainsi, mis on umbes kuue miili kaugusel Grenoble'ist (seal ei sõida trammid mitte ainult linnades, vaid ka väljas kuni 12 miili igas suunas, kuna mägedes olevad kosked toodavad ohtralt elektrienergiat).

Uriage’st läheme mööda mäkke üles mõnda rada. Umbes poole tunni pärast jõuame Saint Martini, küllaltki suurde külla, kus on korralikult sillutatud tee, heas korras kivimajad, mitmed laod ja ilus kõrge kirik. Aga me läbisime. Peale järjekordset tundi jalutuskäiku, pidevalt higises kuumuses ronides, jõudsime väikesesse külla Pinet-d'Uriage.

Olime umbes 2600-2700 jala kõrgusel. Meie kohal pakkusid meie silmadele imetlusväärset väljavaadet Alpid, mis olid lumega kaetud. tundus, et lund algas mõne miili kaugusel meie kohast. Meist vasakul, Chateau de Vizille poole, laius ilus org; Grenoble'i poole meist paremal teine; ja piki orgu sillutatud tee läikis nagu päikesest uhutud jõe vesi.

Põldudel nägime inimesi töötamas. Mõtlesime, kuidas seal, mäeküljel, mõne miili kaugusel igavesest lumest, võib nisu kasvada inimese kõrguseks; ehk kaer ja oder, samuti kõikvõimalikud juurviljad. Ilmselt pehmema kliima ja kividevaba pinnase tõttu. Tegelikult oli selle muld madala viljakusega, isegi kehv. Kuid põllumehed kasutasid pidevalt sõnnikut või väetist.

Masinõpe tõlkis Google

Nähes neid oma põllul töötamas, seisime silmitsi sama probleemiga, mis teisteski külades: kuidas saaksime nendega rääkida, et anda teada, et otsime tööd. Kõndisime neist mööda, julgemata nendega rääkida. Üleval oli veel paar maja, viis või kuus. Läksime sinna.
Jõudsime viimaseni. Peale tema ei tekkinud meie ja hiiglasliku Beldona vahele ühtki teist eluaset, välja arvatud turistimajakesed. Lähedal niitis muru üks vanamees. Meil oli vaja temaga rääkida. Tervitasime teda ja hakkasime rääkima. Ta märkas, et me oleme välismaalased, nii et ta küsis meilt, mis me oleme. Ütlesime talle, et oleme rumeenlased, et meile väga meeldib siin ja tahame üürida tuba, et mitu kuud õues veeta.

Vanamees oli uhke ja arvas, et on leidnud kellegi, kellelt saab palju õppida, palus ta meil tulla temaga ühinema ja istuda välimise laua taha, millele ta asetas pudeli kokkutõmbavat musta veini ja kolm klaasi, mille täitis. .

Seejärel hakkas ta meid küsitlema, jälgides meie vastuseid suure uudishimuga:

"Nii et sa ütled, et oled rumeenlane?"
"Jah, rumeenlased, rumeenlased Rumeeniast."
"Kas Rumeenia on siit kaugel?"

"Peaaegu 2000 miili."

"Kas teie maal on ka talupoegi nagu siin?"

"Neid on palju, Pere Truk", sest see oli tema nimi.

"Seal kasvab ka heinarohi? Kas seal on härjad? Lehmad? Hobused?"

Lõpuks vastasime kõigile tema küsimustele, saades nii kiiresti temaga sõbraks.

Aga me ei öelnud talle midagi, mis meid häiris, sest vanamees sai aru, et me oleme viisakad inimesed, "härrad" ja ta oleks kõik illusioonid kaotanud, kui oleksime talle öelnud, et otsime tööd.

Küsisime just temalt, kas ta teab kuskilt tuba üürida. Ta andis meile aadressi ja nõudis, et me ütleksime omanikule, et see oli tema Pere Truk, kes meid saatis.

Lahkudes avaldasime tänu ja lubasime, et tuleme tagasi, et aidata tal lõigata. Tema antud aadressi leidsime mitmest mäeküljel asuvast majast. See oli härra Chenevas Pauli kodu, hästi riietatud 70-aastane pensionär, endine väikeametnik, nüüd pensionil. Ta oli uhke, et on küla ainus pensionär. Talle kuulus kaks kõrvuti asuvat maja, mida ta kasutas üksi olles täielikult enda jaoks. Kõik ta sugulased surid.

Ta rentis meile oma väiksema maja, mis koosnes kahest all olevast toast, ühest suurest ja teisest väikesest ning teisest ülemisest (kõigil majadel oli teine korrus). Alumise korruse toas oli söögitegemiseks pliit;

Ülemisel korrusel, lihtsalt sisustatud, oli voodi. Kõik see andis edasi tühjuse ilmet. Oli näha, et seal polnud pikka aega keegi elanud.
Lepime kokku 400 franki kuni jõuludeni (st kuus kuud). Grenoble'is maksime 150 franki kuus. Maksime kolme kuu eest ette ja ütlesime, et kolime mõne päeva pärast. Seejärel suundume hea tujuga tagasi linna.

Tundsin, et nüüd, olles teinud doktorikraadis nõutud residentuuritöö. programmi, õpiksin siin eksamiteks ja läheksin Grenoble'i lihtsalt neid sooritama.

PINET-D'URIAGE'S PRANTSUSE TALUPÕRGETE SEAS

Mitu päeva hiljem ronisime samadel radadel, asjad seljas, mu naine, Mota ja mina, oma uude kvartalisse. Lõpuks asume elama. Mota jättis meiega hüvasti ja lahkus Rumeeniasse. Oleme maha jäänud, taskus on vaid paar franki. Kohutav olukord!
Kuidas me sööma läksime? Järgmisel hommikul läksin üsna masenduses Pere Truki juurde. Aitasin terve päeva niitmisel ja heina laadimisel. Ta palus mul lõuna ajal ja kl

Digitized by Google

õhtusöögi aeg. Kui oleksin saanud oma naisele midagi võtta, mis oleks ka ideaalne olnud, aga tulin tagasi tühjade kätega, läksin järgmisel hommikul tagasi. Seekord oli tal keegi, kes tema heaks töötas, lühike mees, karvaste punaste juustega, säravate, rahutute silmadega, milles ma ei suutnud märgata lahkust; ta tundus olevat halb mees. Tema nimi oli Corbela.

Ilmselt Corbelle ametlikus ja kirjakeeles. Kuid piirkonna talupojad räägivad kõik "patois" ehk talurahva murret, mis nii häälduse kui sõnaehituse poolest riigikeelest oluliselt erineb. See vahe on nii suur, et linnaprantslane ei saa aru maaprantslasest, kes räägib "patois". Aga nad oskavad ka riigikeelt.

Perenaine, vanaproua, kutsus meid kolmekesi keskpäeval oma majja sööma. Ta oli vana naine nagu vanad naised kodus. Prantsusmaal ei söö talupojad keskpäeval sibulat koos pilliroo künkaga, nagu meie talupojad teevad; reeglina on neil köögiviljaroog, liharoog, siis juust; ja tavaline klaas veini. Tänasin neid, et nad kutsusid mind oma einele, kuid ütlesin, et ma ei söö. Kui ma tundsin piinlikkust, siis nemad nõudsid. Ütlesin neile, et oli reede, paastusin õhtuni. See oli minu jaoks vana harjumus, mida hoidsin truult kolm aastat, alates sellest ajast, kui ma esimest korda Vacaresti vanglas vangi istusin.

Kui Corbela kuulis, et ma paastun, küsis ta minult teravalt:

"Aga miks sa paastud?" "Sest ma usun jumalasse."

"Kuidas sa tead, et Jumal on? Kas sa oled näinud Jeesust Kristust?" jätkas ta.
„Ei, ma ei ole Teda näinud, aga selline ma olen; Ma ei usu, et sa ütled mulle, et Teda pole olemas, samas kui ma usun lugematuid märtreid, kes ristile lööduna hüüdsid: "Sa võid meid tappa!" Ah, preestrid! šarlatanid! Ma purustan nad oma kanna all, lükkan ja , aga me nägime Teda. " keeran teda põrandal, nagu purustan woriat."

Nähes teda nii põnevil, lõpetasin arutelu.
Sel õhtul tulin koju korvitäie kartuleid ja peekonitükiga, mille vanamees mulle kinkis. Sel laupäeval töötasin samamoodi. Pühapäeval käisin kirikus. Rahvast oli palju, ilmselt terve küla. Altari kõrval külgpingil, pühakuna pühalikult, oli mees, kes meenutas mulle Corbelat. Vaatasin veel ühe pilgu. Ta jälgis preestrit väga täpselt. Ühel hetkel astus ta preestri juurde ja aitas teda väga alandlikult.

See oli tema, Corbela! Laulja, sexton ja pealer.

Hiljem, kui ma külaelanikega sõbrunesin, rääkisin neile oma kohtumisest Corbelaga ja me kõik naersime hästi.
"Ka meie seas on oma lollid," öeldi mulle. "Nad kuulavad tähtsaid inimesi, kes vihkavad kirikut. Aga meie, prantsuse talupojad, usume Jumalasse, nagu me oma isadelt õppisime."

Preester, tohutu kultuuriga mees, filosoofia- ja teoloogiadoktor, elas suures vaesuses, saamata palka preestreid kui vaenlasi taga kiusavast ateistlikust riigist.
Viimased elavad vaid vähestelt külaelanikelt saadud abist. Järgmisel nädalal töötasin kartulivõtuga kellegi teise juures, kes andis mulle veel kartulit, mis oli mõneks ajaks meie eksistentsi aluseks. Vahetusin teise talupoja juurde, kes aitaks rihmarattaga nisu peksa. Igas külas on inimestel ühine viljapeksumasin, mida kõik kasutavad. Saagikus on rikkalik ja ilus nagu kuld.

Iga külaelanik tellib mõnda põllumajanduslikku nädalalehte, mis on täis nõuandeid üldise põllumajanduse, köögiviljaaianduse, veisekasvatuse, mesinduse jne kohta. Nad loevad neid ajakirju haarava tähelepanuga, kaanest kaaneni, püüdes nagu suurel võistlusel neid nõuandeid võimalikult hästi rakendada. nad saavad ja kasutavad sellest palju ära. Nende tallide eest hoolitsetakse, nagu ka nende kodude eest. Veised on hästi kaitstud külma ja nälja eest, neid harjatakse iga päev. Sellepärast on neil hea

Masinõpe tõlkis Google

välimus, saab kõvasti tööd teha ja palju toota. Nägin sageli nende tallis papitükki, kus oli kirjas: "Armasta loomi, meie tööpartnereid!"

Umbes kuu aja pärast hakkasid külainimesed minuga harjuma. Mind tunti kui "le roumain" (rumeenlane). Nad kuulsid, et olen doktorant ja meil oli õhtuti vestlusi. Neid huvitasid filosoofia, poliitika, rahvusvaheliste suhete ja poliitökonoomia küsimused, eriti hinnaküsimused, nõudluse ja pakkumise seadus ning muud hindu määravad seadused, samuti hinnakõikumise põhjused ja õige aeg turule jõudmiseks. nende tooteid. . 25–40-aastased talupojad orienteerusid neil teemadel hästi ja võisid nendega arutada veelgi olulisematel teemadel; nad said neist suurepäraselt aru.

Mõne aja pärast hakkasin eksamiteks õppima. Mota oli juunis edukalt sooritanud eksamid. Töötasin ööd ja päevad ning öösiti õppisin nii palju kui suutsin.
Sellel esimesel aastal võtsin neli ainet: poliitökonoomia, majandusdoktriinide ajalugu, tööstusseadusandlus ja finantsseadusandlus. Kuid umbes kahe kuu pärast hakkasin jõudu kaotama. Meie toit osutus ebapiisavaks. Viimasel ajal olime dieedil peaaegu ainult keedukartulitest. Iga kahe-kolme päeva järel liiter piima ja liha, aga kord nädalas aeg-ajalt juustu. See oli kõik, mida ma töötades teenida sain.
Aga minust hullem oli mu naine, kes sai aneemiliseks. Eksamid tegin oktoobris, kukkusin läbi, kuigi põhiaines, poliitökonoomias, sain maksimumhinde ja teistes sain hinded läbi. Finantsseadusandluses sain ainult üheksa, doktorikraadi läbiv hinne oli kümme. Hetkel olin desorienteeritud.

Ma ei olnud õppimise osas kunagi särav element, kuid siiani polnud ma kunagi eksamil läbi kukkunud, kuna mind peeti üheks keskmiseks üliõpilaseks. See oli meie rasket majanduslikku olukorda arvestades tõsine löök. Raskus seisnes selles, et sain eksameid korrata alles kolm kuud hiljem ja siis kõikides ainetes. Muutusin kangekaelseks ja otsustasin kõike otsast alustada. Põllumajandustööd põldudel said läbi. Maa oli kaetud lumega. Ainus töö oli metsas küttepuude lõhkumine. minu makse eest

tööd seal oli vagunitäis puid.
Aga rahalist abi hakkasime tagasi koju saama Padre Motalt, kes sai minu nimele laenu.

Talvekuud ja jõulupühad veetsime talupoegade keskel, enamasti koos Belmain-Davidi perekonnaga. Kandideerisin oma esimese doktoritöö aasta veebruaris uuesti eksamitele ja sooritasin need kõik. Asusin kohe teist aastat õppima: haldusõigus, õigusfilosoofia, Prantsuse õiguse ajalugu ja rahvusvaheline tsiviilõigus. Kevadel rentisin tüki aeda, millega hakkasin ise tegelema. Kuid 1927. aasta mais sain meeleheitliku kirja Motalt ja teistelt ka Focsanilt ning õpilastelt, kus paluti kohe koju tulla, sest Liiga on kaheks jagunenud. Mota ja Hristache Solomon saatsid mulle ka reisi jaoks raha. Aga mul oli veel üks kuu aega eksamiteni. Nägin, kuidas teaduskonna dekaan teavitas teda hädaolukorrast, nõudes minu naasmist Rumeeniasse ja palumas luba teha eksamid enne tavapärast seanssi. Minu petitsioon kiideti heaks. 16. mail tegin ja sooritasin eksamid. 18. mail lahkusin Rumeeniasse pärast hüvastijätmist Pineti elanikega, kelle keskel olime elanud peaaegu aasta. Kui me lahkusime, nutsid mõned neist, vanemad. Teised saatsid mind Grenoble'i jaama.

Tulin Prantsusmaale murega leida ebamoraalne, korrumpeerunud ja dekadentlik rahvas, nagu on maailmas korduvalt teatatud. Kuid ma jõudsin järeldusele, et prantsuse rahvas, olgu talupoeg või kodanik, on moraalirahvas.

Digitized by Google Machine Translated by Google

raske. Ebamoraalsus kuulub hellitatud välismaalastele, kõigist rahvustest jõukatele, keda meelitavad Pariis ja teised suurlinnad. Valitsev klass on minu arvates lootusetult kompromiteeritud, mõtleb, elab ja tegutseb judeo-vabamüürluse ja selle pankurite mõju all ja eranditult. Judeo-Masonry kasutab Pariisi oma maailma peakorterina (London, Šoti riitus on vaid tütarettevõte). See juhtiv klass kaotas sideme Prantsuse ajaloo ja prantsuse rahvusega. Sellepärast tegi ta Prantsusmaalt lahkudes suure erinevuse prantsuse rahva ja Prantsuse vabamüürlaste riigi vahel. Prantslaste jaoks ei kandnud ma oma südames mitte ainult armastust, vaid ka usku – mida ei kõiguta kunagi nende ülestõusmine ja võit neid vaevava hüdra üle, mis varjab nende mõttekäike, imeb nende jõudu ning seab ohtu nende au ja tuleviku.

BUKARESTIS

KRISTLIK RIIGIKAITSELIIGA LÄBIS SISSE KAKS

Jõudsin Bukaresti. See oli katastroof. Liiga jagunes kaheks. Selle rahva lootused olid lagunemas. Terve rahvas, kes oli raskel ajaloohetkel võidelnud oma kurnatud jõudu koguda ja võidelnud oma eksistentsi suurima ohu vastu, langes nüüd maapinnale ja kõik nende lootused olid purunenud. Selline katastroof tuhandete võitlejate vapratele südametele, kes kõik nägid hetkega kõiki oma mineviku ohverdusi ja kõiki oma lootusi murenemas, tekitas sügava valu tunde isegi nendes, kes on väljaspool meie liikumist, kunagi varem näinud kurbust. rohkem üldistatud.

Kõik need entusiasmi lained Severinist Focsanini, Campul Lungist Clujini muutusid nüüd kurbuse ja meeleheite laineteks.

Käisin parlamendis professor Cuza juures. Minu suureks üllatuseks oli ta keset üldist valu ainuke rõõmsameelne mees. See mees oli professor Cuza. Esitan siin võimalikult täpselt meie vestluse. "Tere tulemast tagasi, kallis Corneliu," ütles ta väljasirutatud käega minu poole liikudes. "Sa oled hea mees. Jätkake oma äriga nii, nagu olete seni teinud, ja kõik saab korda."

"Härra, ma olen meid tabanud ebaõnne pärast sügavas masenduses."

Digitized by Google

"Kuid õnnetust ei juhtunud. Liiga on tugevam kui kunagi varem. Vaata, ma jõudsin eile Brailast tagasi, see oli fantastiline. Mind võeti seal vastu bändide, trummide, lõputu rõõmuhõiskega. Näete riigi kliimat. Tead, kuidas see on. kogu riik on meiega. "Ütlesime veel paar sõna ja lahkusime siis.

Küsisin endalt uimastatuna: "Kas juht, nähes oma vägesid valust räsitud, kaheks rebituna ja meeleheitest vaevlemas, võiks nautida täiuslikku olemust ja head huumorit? Ei näeks enda all keevat katastroofi? Aga võib-olla näeb! Kui nii, kuidas saab ta siis rõõmustada?"

MIS JUHTUS?

Liga kümne saadiku parlamentaarne ja parlamendiväline tegevus nende mandaadi jooksul jättis soovida. Kas need olid nõrgad mehed? Otsustavalt mitte! Kas nad olid pahausklikud? Otsustavalt mitte! Nad olid absoluutselt heas usus, kuid neil oli väikesi puudujääke kas juudiprobleemi tundmises, kuna nad olid Liiga noorimad liikmed, või seetõttu, et nad olid veidi rasked ja aeglased tegevuses ja õiges suunas. vanimad. Kuid sellised puudused on omased kõigile organisatsioonis kokku pandud meestele ning juht peab neid armastavalt ja taktitundeliselt parandama. Mis siis olid selle olukorra tõelised põhjused?

Minu arvates olid need: 1.
Tema parlamentaarse ja parlamendivälise tegevuse koordineerimise puudumine.
2. Vaimse ühtsuse puudumine, ühtsus, mis on hädavajalik sellise organisatsiooni jaoks, mida ümbritsevad igast küljest vaenlased, kes püüavad ära kasutada mis tahes sisemist lahkheli.
Kuid need kaks puudust on põhimõtteliselt tegeliku põhjuse tagajärg: juhtimisoskuse puudumine, juhi vead. Juht peab pidevalt avaldama oma vaateid kõigile teda ümbritsevatele võitlejatele, et saavutada oma järgijate mõtteühtsus; töötada välja tegevuskava; juhtida oma meeste tegevust; olla liikumise ühtsuse alaline teenija, püüdes oma armastuse, märkuste, noomitustega siluda organisatsioonisiseseid arusaamatusi ja lahkhelisid; olla oma järgijatele pidevaks eeskujuks oma kohuse täitmisel; õiglaselt asjadega tegelemine", austades talle võetud juhtimisnorme, mille alusel ta oma toetajaid kogus.

Kuid professor Cuza ei teinud ühtegi neist asjadest. Ta ei harinud oma mehi. Ta isegi ei konsulteerinud nendega. "Peame nõu, härra," kutsusid mõned neist üles, "et teaksime, mida me peaksime ette võtma ja kuidas peaksime end parlamendis esitlema."

"Me ei pea mingeid konsultatsioone tegema, sest me ei ole erakond.
Ta ei andnud kunagi kellelegi käskkirju. Võib leida väärtuslikke toome, kümneid professor Cuza kirjutatud brošüüre, sadu artikleid. Aga ma julgen keegi mulle tuua kümme ringkirja ehk organiseerimis- või tegevuskäsku, mis on antud kõige problemaatilisemale poliitilisele organisatsioonile 4. märtsist 1923, selle asutamisest kuni 20. maini 1927, selle kaotamise hetkeni.

Sa ei leia kümmet, viit ega isegi kolme. Professor Cuza oli ärgitanud teisi, kuid ta ise ei ärgitanud oma järgijaid tegutsema; ta karistas teisi, aga kui tegi, põhjustas ta tõelise katastroofi, kuna

ei ajanud asja arukalt. Samal ajal väljendasid mõned saadikud, pidades silmas, et asjad ei lähe nii nagu peaks, kindlasti sellise olukorra tõttu rahulolematust. Nad nägid, et liikumine liigub järk-järgult hävingu poole, eriti kuna lisaks aeg-ajalt puudulikele juhistele avaldasid professor
Cuza teatud väljapuhamised parlamendis laastavat ja segadust tekitavat mõju kogu liikumisele. Näiteks kui vahetult pärast parlamendi avamist protesteeris üks Liiga saadikutest Focsani piiramisseisukorra ja enneolematute kuritarvituste

vastu, tõusis professor Cuza püsti ja käskis valitsusel seda teha, kuigi ta ütles, et oleks tahtnud seda teha. tegid sama asja, sest inimesed olid

Digitized by Google Machine Translated by Google

ärevil juutide pärast. Teisel korral, arutledes tõelise sõnumi üle parlamendile, vastates Rahvusliku Talurahvapartei liikmetele (nad olid, muide, tol ajal opositsioonis), kuulutas ta: „Rahvapartei võib saada valitsevaks teguriks süsteemi kaudu. rotatsioonist Vabaerakonnaga, kui kindral Avereseus võtab vastu kristliku Kaitseliidu doktriini. "

Sellised avaldused, mis kõlasid parlamendi tribüünilt just siis, kui tuhanded mehed, keda peksti, piinati ja tehti ülekohut, ootasid ärevalt oma kannatuste kergenduseks sõna, mis mõistis hukka valitsuse, kelle ohvrid nad olid, hoopis õhustikku. üldisest heidutusest.

Allpool tsiteerin ametlikku jälgijat äsja mainitud kõne lõigu kohta:

«Seega on praegu riigi teenistuses kaks küpset erakonda, korraparteid, päevakorraparteid, valitsusparteid, mis täiendavad üksteist ja tagavad põhiseadusliku mehhanismi normaalse toimimise: Rahvaerakond ja Vabaerakond. .

“Mõlemad põhinevad kindlatel alustel, mida toetavad tootlikud huvid, mis, kuigi lahknevad, on siiski üldised, reaalsed ja püsivad ning tagavad nende olemasolu ja tegevuse tulemuslikkuse. Riigi uus poliitilise ja põhiseadusliku korralduse töö seisneb nende tegevuses selles, kellega nad koostööd tegid, igaühe vastutuse ja rolli osas, mida ta valitsuse või opositsioonina täitis. Rahvaerakond jätkab seda tööd kõigi täiustuste kaudu, mida siiras praktika ja heausksus riigi tugevdamiseks ja riigi täielikuks ühendamiseks vajalikuks näitavad.

„Liberaalpartei on Rumeenia kodanluse huvide, seaduslike finants-, kaubandus- ja tööstushuvide väljendaja, mis on riigi heaoluks hädavajalikud.

„Rahvapartei, kutsutud täiustama riigi majanduskorraldust, tuginedes selle tõelistele alustele, hoolitsedes kõigi vajaduste eest riigi kõrgemates huvides, toetab ennast eelkõige põllumajandustootmise üldistes, tegelikes ja püsivates huvides. , mis on meie majanduselu domineeriv tegur.

"Rahvapartei, millel on sügavaimad ja laiaulatuslikumad juured kogu riigis, sotsiaalses harmoonias... tahab anda põllumeestele, oma mulla peremeestele, rolli, mida nad väärivad riigi majandus selle töö ja arvu järgi.

"(Ametlik Monitor, 30. juuli 1926, lk 395).

Selline rahvusliku liikumise juhi suhtumine on ebaõiglane. Esitades erakondadele niisuguse kiituse, mida natsionalistlik liikumine mõistab hukka kui õnnetust, mis on tabanud Rumeeniat ja mille vastu on valusate ohvritega võidelnud, et luua sellele riigile uus saatus, mis erineb sellest, mis on talle määratud "poliitiliste" poolt. erakonnad, on sama, mis enda liikumise surmamõistmine.

Kiituseks roteeruvale süsteemile, mida esindavad liberaalsed ja Averescan parteid,

kui olete kogu oma elu rahvavaenlaseks tunnistanud, tähendab see, et kaotate teie juhitud rahvusliku liikumise kõikvõimalikud võiduvõimalused, tõestades samal ajal, et te ise pole sellesse uskunud. Mida ütleks kangelasvägede komandör, kes võitleb, toovad kõrgeid ohvreid, usuvad oma võitu, elavad ja on valmis selle nimel surema, kui ta võitluse käigus tuhandete haavatud sõdurite ees peetud kõnes ütleks kiita vaenlase vägesid ja ennustada oma võitu?

Mis juhtuks vaeste vägedega, kes selle asemel, et kuulda julgustavat sõna oma võidulootuse kohta, kuuleksid omaenda komandöri rääkimas vaenlase imelistest võiduväljavaadetest?

Machine Translated by Google

Mis juhtuks? Väeosa hajus demoraliseeritult. Ja täpselt nii juhtuski. Paljud rahvusliku liikumise rindel olnud võitlejad lahkusid meeleheitest. Selle kummalise suhtumise tõttu hakkasid Liiga saadikud oma ebaõnne näitama. Nad eksisid, ma arvan. Neil polnud õigust oma rahulolematust väljendada, välja arvatud presidendile ja piiratud juhtkonna piires. Kuid nad läksid piiridest välja.
Sellistes tingimustes tähendab iga juhuslikult lausutud sõna täiendavat ebaõnne võrreldes sellega, mille on põhjustanud liikumise president. Tasapisi viisid ühe rühma eksimused nende suhetes külmetuseni. Kuni ühel päeval heideti ilma piisava põhjuseta, ilma eelneva läbimõtlemiseta, ka organisatsiooni norme ja seadusi austamata asetäitja Paulo Iliescu Kristlikust Kaitseliidust välja ja pealegi ei teavitanud president Cuza ühtki parlamendisaadikut sellest. oma otsuse, vaid teatas lihtsalt oma mainekalt ametikohalt tagasiastumisest, nõudes samaaegselt saadiku parlamendist väljaheitmist ja tema koha Campul-Lungis vabaks kuulutamist. See tabas äikesena vaeste Liiga saadikute peade. Kaks päeva hiljem esitas vahepeal kiirustades Iasist tulnud professor Sumuleanu saadikutekojale teatise, millele olid alla kirjutanud ka teised saadikud Ion Zelea-Codreanu, Valer Pop, dr. liaralamb Vasiliu ja professor Carlan. nad väitsid, et professor Cuza avaldus oli kindlasti ennatlik, kuna Liiga põhikiri näeb ette, et väljajätmised kuulutab välja komitee, mis antud juhul oli täiesti pimedas. Ta ei teadnud, et see mees oleks süüdi, kuid ta ei palunud, et teda ei saadetaks välja, vaid ainult et tema üle kohutaks esmalt, et ta saaks end kaitsta; nõudis teisisõnu, et austataks Liiga põhikirja; et järgitakse seadust, mida kõik on vannutatud järgima.

Samal ajal pöörduti sama palvega professor Cuza poole. Nende sekkumiste tulemus: kõik allakirjutanud heideti Liigast välja, sealhulgas professor Sumuleanu ja minu isa, kellest mõnel on Liiga moodustamisel suuremad tööteened ja ohverdus kui professor Cuza, kusjuures professor Sumuleanu oli asetäitja ise. Liiga president. Ka need kõik heideti välja, ilma et nende üle kohut mõistetaks; ilma midagi ütlemata; lähenemata. Minu arvates oli protseduur, mida kasutas professor Cuza organisatsiooni presidendina – kelle ülesandeks oli organisatsiooni heaolu eest hoolitsemine ja suurim hoolt igal etapil, mis võib selle olemasolu ohustada –, põhimõtteliselt ekslik. Tegelikult polnud see mitte ainult ebaõiglane, vaid ka täiesti ebavajalik, eriti arvestades asjaosalisi, kes esindasid just seda gruppi, mis Liigat juhtis. Nemad olid selle organisatsiooni loojad. Meede ei olnud põhjendatud, kuna professor Cuza ei näinud ette selle tagajärgi liikumisele.

Apararea Nationala ("Riigikaitse") erinumber, mis ilmus vahetult pärast nende väljasaatmist, väitis, et need mehed, professor Sumuleanu ja minu isa nimekirja eesotsas, müüsid end juutidele, levitades nii seda vihjet kogu maailmas. riik. .

Professor Sumuleanu, professor Cuza alaline sõber veerand sajandit, eeskujuliku korrektsusega mees, on selles erinumbris härra Cuza juhtimisel ja nõuannetel kohutavalt ja hoolimatult rünnatud. Fle kõndis tänavatel leinast lämbunult, kuna teda süüdistati riigireetmises. Seejärel avaldas ta vastuseks brošüüri pealkirjaga "Mõnede sõprade reetmine". Tema vastus oli lihtsalt professor Cuza tehtud vigade tagajärg.
Antud juhul ei olnud professor Cuza minu arvates mitte ainult ebaõiglane, vaid rohkem kui ebaõiglane. Väljasaadetud tegid omakorda vea, trükkides sama ebaausaid rünnakuid sisaldavaid lendlehti, kuid nende viga järgnes professor Cuza omale.
Kõik need rünnakud ja vasturünnakud arenesid edasi

Rumeenia võitlejate suur meeleheide ning juutide suur rahulolu ja naeruvääristamine. Just selles etapis naasin Prantsusmaalt. Parlamendis arutati küsimust, kas Liigast välja heidetud rahvasaadikutel peaks olema lubatud oma ametiaeg täita.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Küsin endalt ka praegu: "Kas võib juhtuda, et kui professor Cuza neid samme astus, langes ta mõne ettepaneku või intriigide ohvriks või oli ta veendunud, et see on õige tegu?"

Mitu päeva hiljem nõudsid mitu Liiga liiget, kes olid professor Cuza meetmetest kivistunud, nende tühistamist ja põhikirja austamist. Selle tulemusel likvideeriti see rühm, kelle hulgas olid: kindral Macridescu, professor Traian Braileanu, Llristache Solomon, professor Catuneanu jne. Üldiselt levitati süstemaatiliselt kuulujutte, et kõik väljasaadetud müüdi juutidele. Nende kuulujuttude levitajate hulgas olid kolonel Necuicea ja Liviu Sadoveanu, vastavalt professor Cuza parem ja vasak käsi.

Seejärel moodustati väljasaadetutest Kristliku Riigikaitse põhiliit, mis näitas, et nad kuulusid liidu põhikirja alla. Sel ajal kutsus professor Cuia Iasis, Bejani saalis kokku suure rahvakogu, kuhu tuli umbes 1000 inimest.

Nad kinnitasid väljasaatmised valedel alustel, et väljasaadetud liikmed olid end juutidele maha müünud. Lõpetan seal, jättes vahele märkused ühele või teisele poole trükitu kohta, arvestades, et paberile kirjutatust peaks piisama, et mõista liikumise tolleaegset olukorda. Tahaksin vaid lisada, et aeg (üheksa aastat on möödunud) on tõestanud, et professor Cuza eksib, sest ei tema auks nii raskelt haavatud professor Sumuleanu ega ka minu isa, kes sai juudi võimult peaaegu surmavaid lööke – et professor Cuza ei saa. olla uhked, et on kannatanud – ega kindral Macridescu, professor Gavanescul, professor Traian Braileanu, professor Catuneanu, dr Vasiliu, professor Carlan, isa Mota jne –
ükski neist ei müünud end juutidele. Aastaid hiljem, pärast seda, kui see katastroof oli Liiga laastanud, läks professor Cuza oma vana sõbra, professor Sumuleanu juurde, kelle ta oli nii julmalt tapnud, ja ütles:

"Kallis Sumuleanu, mul pole sinu vastu midagi. Teeme rahu!"
Kuid professor Sumuleanu pöördus ja ütles lahkudes: "On liiga hilja."
Mitte sellepärast, et professor Sumuleanu ei tahtnud talle osaks saanud julma lööki andeks anda, vaid sellepärast, et seal all oli näha liikumise tuhka ja Rumeenia lootusi.

MINU REAKTSIOON SELLELE ASJAOLUKORRALE

Kui saabusin Prantsusmaalt keset seda rahvusliku liikumise muserdanud katastroofi, kavatsesin päästa selle, mis veel päästa oli. Kutsusin kiiruga Iasisse kokku Vacaresti rühma ja osa üliõpilaste noortejuhtidest neljast ülikoolikeskusest.

Lootsin leida diviisi asukoha, moodustades noore karja; et see vanema põlvkonna ridades hajuv vihkamisõhkkond ei haaraks endasse noori. Loomulikult tahtsin selle bloki rajada eelkõige teadlikkusele, et meievaheline lahknevus ja vihkamine tähendavad rahvusliku liikumise surma. Kui see blokk tekkis, tahtsin suunata meie jõupingutused tulihingeliste veteranide ridadesse, avaldada teatud survet ühtsuse taastamiseks, olukorra päästmiseks. Kuid mu plaan ebaõnnestus. Noored olid juba mähitud vihkamisleekidega, nii et hoolimata kõigist noorte ja minu vahel eksisteerivatest sidemetest ei leidnud mu ettepanek nende südametes mingit vastukaja.

Iasi üliõpilasjuhtkond oleks võinud sel hetkel anda märku majandusalgatuseks, kuid kahjuks võtsid selle kontrolli alla mitmed nõrgad elemendid, kelle negatiivsed kalduvused takistasid minu ettepanekuid vastu võtmast. minu seisukohta toetas kõigist noortest ainult Vacaresti rühm, millele
pean lisama mõned Iaasia õpilased, umbes 10 või 12, nende hulgas veteranid Ion Blanaru, Ion Sava, Ion Bordeianu, Victor Silaghi. ja teised äsja saabunud transilvaanlaste rühm, mida juhtisid Ion Banca, Emil Eremeiu, Misu

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Crisan. Need olid kõik, kes kogunesid meie ümber, kõigist noortest sellel maal.

Tegin oma plaani ellu.
Läksime kõik Bukaresti, et näha mõlemat poolt. Kõigepealt läksime "põhikirja" vaatama, paludes neil tuua liikumise ühtsuse taastamiseks kõik, mis on vajalik. Pärast mitu tundi kestnud arutelu olid nad tinglikult nõus, olles isegi valmis ohverdama, kuid nõudsid, et põhikirja edaspidi austataks.
Siis läksime professor Cuza juurde. Kuid ta, järgides meie palveid ja põhjendusi, keeldus. Parem on, kui ma sel korral arutelu ei avalda.

Me lahkusime. Heidutus võttis meie hinge. Kõik see, mis ehitati, kogu eilse liikumise sära ei tulnud varanduse kingitusena. Kõik kasvas võitlusest samm-sammult, sammhaaval. Me kanname oma tõsiste otsuste raskust, seisame silmitsi lugematute ohtude, riskide, füüsiliste ja moraalsete kannatustega.
Mõned liigutavamad kui teised. Olime pakkunud oma keha tervise, oma südame vere; me võitleme ja ohverdame päevast päeva.
Nüüd näis kõik tuhaks muutunud.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

MICHAEL THE LEEGION

PEAINGEL

ARCHANGE MICHAELI LEEGION

Eelmainitud olukorraga silmitsi seistes otsustasin mitte kuhugi minna, mitte kavatsusega ise välja astuda, vaid organiseerida noori, võttes seda vastutust oma hinge ja aju järgi ning jätkates võitlust, mitte alistuda. Kõigi nende probleemide ja ristteede keskel meenus mulle ikoon, mis kaitses meid Vacaresti vanglas.

Otsustasime oma read sulgeda ja jätkata võitlust sama püha ikooni kaitse all.
Seda silmas pidades tõime selle oma koju Iaasis Püha Spiridoni kiriku altari juurest, kuhu see kolm aastat varem paigutati.
Vacaresti grupp nõustus kohe minu plaanidega. Mitu päeva hiljem kogunesin Iasisse oma tuppa Florilor Street 20, reedel, 24. juunil 1927, Vacaresti rühm ja vähesed veel USA-s viibivad üliõpilased.

Mõni minut enne koosoleku algust sisestasin järgmise päevakorra raamatu.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

"Täna, reedel, 24. juunil 1927 (Ristija Johannese püha) kell 10 õhtul asutatakse minu eestvedamisel "Peaingel Miikaeli leegion. Astuge meie ridadesse. Kõik, kellel on kahtlused jäävad kõrvale. Käesolevaga nimetan Radu Mironovici ikooni valvuri juhiks."

Corneliu Zelea Codreanu

See esimene kohtumine kestis minuti, täpselt nii palju aega, et saaksin ülaltoodud korralduse lugeda. Pärast seda lahkusid kohalviibijad, et mõelda, kas nad on piisavalt sihikindlad ja julged liituda sellise organisatsiooniga, millel pole muud programmi kui minu senise patrioodi ja kaasvangide elu eeskuju. Andsin Vacaresti rühmale isegi aega järelemõtlemiseks ja teadlikkuse tõstmiseks, et neil tekiks kahtlusi või kahtlusi, sest pärast sissekirjutamist pidid nad elu lõpuni kõhklematult edasi liikuma.

Sisemised tunded, millest Leegion sündis, olid järgmised: me ei hoolinud sellest, kas me võidame või meid võidetakse või kas me sureme.
Meie eesmärk oli erinev: üheskoos edasi liikuda. Ühisrindel edasi liikumine, Jumala ja Rumeenia rahva õigluse abiga, oleks meid ootav saatus – lüüasaamise või surma saatus – õnnistatud ja kannaks meie rahvale vilja. Professor Nicolae Iorga ütles kord: "On lüüasaamisi ja surmasid, mis võivad rahva ellu äratada, nagu on selliseid võidukäike, mis võivad rahva uinutada."

Samal õhtul ja samas registris registreerituna toimetasime kirja professor Cuzale ja teise professor Sumuleanule. Järgmisel hommikul kell 10 kogunesid kõik vacarestilased ja läksid professor Cuza majja, Codrescu tänav 3. Pärast nii palju aastaid kestnud lahinguid ja raskeid katsumusi läheme nüüd tema juurde, et hüvasti jätta ja paluda tal meid vabaks lasta. lubadusi, et tegime. Professor Cuza võttis meid vastu samas ruumis, kus ta oli olnud minu jaoks 28 aastat varem, minu ristimisel. Ta seisis oma laua taga; meie ees. Lugesin talle järgmist

Kiri:

"Issand, me tuleme teie juurde viimast korda, et hüvasti jätta ja paluda, et vabastaksite meid kõigist lubadustest, mille oleme andnud. "Me ei saa enam järgida teid mööda teed, mille olete võtnud, kuna me ei usu sellesse enam. see on võimatu, sest just usk õhutas meie entusiasmi lahingus. Professor Cuza, paludes, et meid vabastataks vandest, mille kohaselt peame võitlema üksi, nii hästi kui meie aju ja süda saavad meid juhtida, rääkis meile järgnevalt:

"Mu kallid sõbrad, ma vabastan teid oma lubadustest ja soovitan, et iseseisvalt ellu astudes ärge tehke vigu. Sest eriti poliitikas on vead väga kallid. Näitena on toodud Petre Carpi poliitilised vead. millel olid tema jaoks saatuslikud tagajärjed.

Omalt poolt soovin teile elus parimat. "

Siis surus ta meie kõigiga kätt ja me lahkusime. Arvasime, et nii käitumine on meie poolt õige ja see oli auväärne viis, kuidas meie väärikus võitlejana sundis meid seda tegema.

Sealt läksime professor Sumuleanu juurde Saulescu tänavale, lugedes talle teist umbes samade sõnadega kirjutatud kirja, milles teatasime talle ja tema "põhikirjale", et me ei saa ka nendega nõustuda ja nikerdame selle ise välja. nüüdsest meie omal moel. Temast lahkudes tundsime oma südames, kui üksi me oleme, üksi nagu kõrbes ja ehitame oma eluteed oma jõududega.

Google'i tõlgitud

Jõuame ikoonile veelgi lähemale. Mida rohkem raskusi meid tabas ja mida rohkem meie kaasmaalaste löögid üle meie peade levisid, seda rohkem otsisime São Miguel Archangeli kaitset ja tema mõõga varju. Ta ei olnud meie jaoks enam kujund ikoonil, vaid väga elus. Seal ikooni juures vaatasime kordamööda, öösel ja päeval, süüdatud küünalt.

AINE VERSUS VAIM

Kui me oma elutoas kokku saime, viiekesi pluss kümmekond esmakursuslast ja teise kursuse üliõpilast, ja kui tahtsime kirjutada mitu kirja oma otsusest hr. Hristache Solomon ja teised said alles siis aru, kui vaesed me oleme, sest meil kõigil ei jätkunud raha isegi ümbrike ja postikulude jaoks. Seni läksime alati, kui raha vajasime, vanemate

veteranide juurde ja küsisime neilt, kuid nüüd polnud meil enam kellegi poole pöörduda. Käivitada täiesti rahatu poliitiline organisatsioon! See oli raske ja julge tegu, sel sajandil, kus mateeria on kõikvõimas, kus keegi ei alusta midagi, olgu see nii väike kui tahes, küsimata kõigepealt endalt: "Kui palju mul raha on?" Jumal tahtis tõestada, et leegionäri võitluses ja võidus ei mänginud asi mingit rolli.

Oma julge žestiga pöörasime selja mentaliteedile, mis domineeris kõike. Me tapame endas ühe maailma, et tõsta teist, kõrgele kui taevas. Aine absoluutne reegel kukutati, et see saaks asendada vaimu, moraalsete väärtuste valitsemisega.

Me ei eitanud ega eita kunagi mateeria olemasolu, funktsiooni ja vajalikkust maailmas, kuid me eitanud ja eitame igavesti selle õigust absoluutsele domineerimisele. Teisisõnu, me andsime hoobi mentaliteedile, mis asetas kuldvasika keskmesse ja elu peaeesmärgiks. Mõistsime, et kui oleksime järginud seda vaimu ja mateeria väärtuste ümberpööratud suhete teed, oleksime ammendanud kogu oma julguse, jõu, usu ja lootuse. Nende esimeste alguste ajal leidsime ainsa moraali

jõudu ainult vankumatus usus, et asetades end elu algsesse harmooniasse, mateeria vaimule allutades, suudame alistada raskused ja olla võidukad saatanlike jõudude üle, mis on ühendatud eesmärgiga meid hävitada.

PÕHJUS

Meie algusaegadele oli lisaks sellele rahapuudusele iseloomulik ka programmi puudumine.

Meil polnud programmi. Ja see asjaolu tõstatab kahtlemata suure küsimärgi. Kes on kunagi kuulnud poliitilisest organisatsioonist ilma programmita, mis sai alguse mõistusest, kellegi ajust või mitmest inimesest?
Kokku ei tulnud mitte need, kes tundsid end sarnaselt, vaid need, kes tundsid end sarnaselt. Mitte need meie seast, kes samamoodi arutlesid, vaid need, kellel oli sama moraalne-emotsionaalne

vaimne ehitus.
See oli märk sellest, et teise jumalanna – mõistuse – kuju hävitatakse; selle, mida inimene on Jumala vastu tõstnud, peame me – mitte kavatsemata ära visata ega põlata – asetama selle õigele kohale, Jumala ja elu mõtte teenistusse. kui meil polnud siis raha ega programmi, oli meie hinges hoopis Jumal ja Ta inspireeris meid usu võitmatu jõuga.

RAVI VASTU

Masinõpe tõlgitud Google

Meie sündi tervitati vihkamise ja naeruvääristamise orkaaniga. Kaks Liiga leeri – Cuzists ja Statutory – katkestasid meiega suhted. Kõik Iasi õpilased on meie hulgast lahkunud ja khuzistide* rünnakud, mis on seni suunatud põhikirjaliste vastu, oleksid edaspidi suunatud meie vastu, läbistades meid nagu nooled meie südames.

Noolehaavad ei kahjustaks meid, küll aga kardaksime seda, mida inimestes avastame. Ühesõnaga, meid autasustataks ja austataks kõige raskemate solvangutega kõige selle eest, mida olime varem teinud, ja me kannataksime löögi löögi järel. Me mitte ainult ei tunneks vihkamist, vaid näeksime iseloomutust ja hinge rikkumatust kogu nende alastuses. Peagi muutuksime "rahvusliku idee ärakasutajateks" enda kasuks. Me poleks uskunud, et need, kes

kes peksid aasta varem rusikatega rindu, nõudes tasu teeseldud kannatuste eest, neil oleks nüüd julgust äsja mainitud süüdistus meile näkku visata. Varsti teaksid inimesed, et oleme... ...müünud juutidele" ja kirjutataks isegi solvanguid täis artikleid ja oleks talupoegi, kes usuks ja mehi, kes meile selja pööraksid. Ebaõiglaselt!

Solvangud, mida vaenlased ei julgenud meie vastu hirmust varem kasutada, tulid nüüd meie sõpradelt, kartmata ja häbita.

Kui oleks tõsi, et meie, kes oleme läbi elanud nii palju kannatusi ja kelle keha on kannatanud nii palju väärkohtlemist, oleksime võimelised selliseks kurikuulsuseks, st end rühmana vaenlasele maha müüma, siis ei jääks muud üle. meil ei jää muud üle kui visata sellesse rahvasse dünamiiti ja see õhku lasta. seda. Rahvas, kes on selliseid lapsi oma rüpes sünnitanud ja üles kasvatanud, ei vääri enam elamist.

Aga kui see pole tõsi, siis need, kes neid valesid välja mõtlevad ja levitavad, on lurjused, kes tühjendavad oma rahva usaldust omaenda tuleviku ja saatuse vastu.
Selliste inimeste jaoks ei ole nende riigi karistus piisavalt suur.
Milline kindlus võiks sellel rahval olla võidus ja tulevikus, kui keset rasket võitlust, mida nad peavad, kuulevad nad, et meie, nende lapsed, kes on üles kasvanud nende kätel, kellesse nad andsid oma kõige pühamad lootused, oleme nad reetnud ?

Jätan need päevad vaid meie, kes me neid elasime, mällu. Neile, oma tolleaegsetele seltsimeestele, nende tundide tunnistajatele, ütlesin ma: "Ärge kartke neid pügmeed, sest kellel on sellised
hinged, see ei või võita. Näete neid ühel päeval põlvili kukkumas teie jalge ette. Ärge kartke. Andke neile andeks.Et nad seda ei tee, teevad nad seda kahetsusest tehtud üleastumise pärast, vaid reetmisest.Ja nüüd, isegi kui põrgu kõigi oma ebapuhaste kummitustega meie kindlas positsioonis läbematuna vastu astub, saame sellest üle. "

Kuni selle hetkeni tundsin ma metsalist inimeses. Nüüd nägin mehes kelmi. Kaitske ennast ning Rumeenia rahva tänaseid ja homseid lapsi ja kõiki teisi inimesi maailmas selle kohutava katku: reetmise eest.

Kogu intelligentsus, kogu õppimine, kõik anded, kogu haridus ei aita meid, kui tahame olla reetlikud.

Õpetage oma lapsi mitte kasutama reetmist ei sõbra ega oma suurima vaenlase vastu.
Nad mitte ainult ei võida, vaid saavad rohkem kui lüüa, nad purustatakse. Samuti ei tohiks nad kasutada reetmist reeturliku inimese ja tema reetlike viiside vastu, sest kui nad võidavad, muutuvad ainult inimesed. Reetmine jääb muutumatuks. Võitja reetmine asendatakse kaotatu omaga. Sisuliselt hakkab maailma valitsema sama reetmine.

* Professor Cuza partei liikmed **(Tr.)**

Reetmise pimedust maailmas ei saa asendada muu pimedusega, vaid ainult valgusega, mille toob vapra hing, täis iseloomu ja au.

Ja ometi, selle vihkamise ja reetmise tulva alguses tuli meile varjupaigana, mis andis neile lootust: Hristache Solomon, see suure au ja südametunnistusega mees, insener Clime,
Insener Blanaru, advokaat Mille Lefter,

Google'i tõlgitud

Andrei C. Ionescu, Alexandru Ventonic, Dumitru Ifrim, Cosachescu, Ion Butnaru, Ilierodeacon Isihic Antohic jne.

Kõik need Liiga kuulsad võitlejad ja veteranid jätsid mulle nüüd mulje mõnest merehädalisest hingest, kelle laev uppus keset merd ning maandus väsinult ja muretuna meie väikesele saarele, kus nad võisid leida sisemise rahu ja kindlustunde. tulevik.

Kindral Macridescu ütles meile: "Kuigi ma olen vana, lähen ma teiega kaasa ja aitan teid ainult ühel tingimusel: te ei suru kätt nende inimestega, kellel pole au, sest kui te seda teeksite, tekitaks see mulle vastikust. lõputult ja ma kaotaksin kogu oma lootuse sinusse."

Professor Ion Gavanescul hakkas meie ja meie tegemiste vastu huvi tundma.

LEEGIONARI ELU ALGUSED

Neli rida tähistasid meie esialgset väikest elu: 1. Usk Jumalasse. Me kõik usume Jumalasse. Keegi meist polnud ateist. Mida rohkem olime üksi ja ümbritsetud, seda enam pöördusime meie mured Jumala poole ja kontakti omaenda ja rahva surnutega. See andis meile võitmatut jõudu ja hiilgavat rahulikkust kõigi löökide ees.

2. Usaldage meie missiooni. Kellelegi ei saanud meie võimaliku võidu vähimatki põhjust esitada. Me olime nii vähesed, nii noored, nii vaesed, nii vihatud ja jälestatud kõigi poolt, et kõik argumendid, mis ei põhine faktidel, olid vastu igasugusele eduvõimalusele. Ja ometi läksime edasi ainult tänu. usk oma eesmärgi vastu, piiritu usaldus oma missiooni ja riigi saatuse vastu, 3. Meie vastastikune armastus. Mõned meist tundsid teineteist juba mõnda aega, olles sõlminud lähedased sõprussuhted, kuid teised olid noored, esmakursuslased või kolledži teise kursuse õpilased, keda me polnud kunagi kohanud. Juba esimestest päevadest tekkis meie kõigi vahel kiindumuse õhkkond, justkui kuuluksime ühte perekonda ja oleksime üksteist tundnud lapsepõlvest saati.

Vajadus sisemise tasakaalu järele oli ilmne, et vastu panna. Meie ühine kiindumus pidi olema sama tugev ja tugev, et see vastaks väljastpoolt tuleva vihkamise lainele. Meie elu selles pesas ei olnud külm, ametlik elu, vahemaa pealiku ja sõduri vahel, teatraalsuse, retooriliste väljaütlemiste ja oletatava juhtimisega. Meie pesa oli soe. Meievahelised suhted olid täiesti juhuslikud. Keegi ei läinud külma kasarmusse, vaid oma majja, oma pere keskele. Ja siia ei tuldud lihtsalt käsklusi vastu võtma, vaid leiti siit armastuskiire, tund hingelist vaikust, julgustava sõna, leevendust, abi ebaõnne või häda korral.

Leegionärilt ei küsitud nii palju distsipliini, kasarmudistsipliini mõttes – kuivõrd kohusetunnet, usku, pühendumist ja tööinnukust.

4. Muusika. Ilmselt seetõttu, et me ei olnud alustanud mõistuse teed programmide kokkupanemisest, vastuolulistest aruteludest, filosoofilistest argumentidest, loengutest, oli meie ainsaks võimaluseks oma intiimseid tundeid väljendada laulmine. Laulsime neid laule, milles meie tunded rahuldasid. "Seal, kõrgel mustal kaljul" Stefan Suure laul, mille meloodia, väidetavalt, on põlvest põlve püsinud oma ajast praeguseni muutumatuna. Räägitakse, et selle meloodia kõlades astus Stefan Suur 500 aastat tagasi võidukalt oma kindlusesse Suceavas. Lauldes tundsime end elavana Rumeenia suursugususe ja hiilguse aegadega; me upume

500 aastat tagasi ajaloos ja elas seal mõne hetke suheldes Stefan Suure ning tema sõdurite ja vibulaskjatega. "Like a Globe of Gold", Michael the Brave laul; Avram Iancu laul; "Let the Bugle Sound Again", Sõjaväe-jalaväekooli marss 1917;

Masinõpe Tõlgitud Google

Iustin Iliesu ja Istrate kirjutatud "Rise Romanians", mille me kuulutame Legioni hümniks. Et laulda saaks, peab olema teatud meeleseisundis, sisemises harmoonias. Laulda ei saa inimene, kes on otsustanud kedagi röövida, ega ka see, kes teeb mõne muu vea; ega see, kelle hing on haaratud kadedusest ja vihkamisest oma kaaslase vastu; ega see, kelle hingel puudub usk.

Sellepärast peate teie, tänased ja homsed leegionärid, kui tunnete vajadust orienteeruda leegionäri vaimus, tagasi pöörduma nende nelja meie alguse liini juurde, mis on meie liikumise aluseks. Muusika on teile teejuhiks. Kui te ei saa laulda, peate teadma, et teie vaimse olemuse põhja närib haigus või et elu on teie süütu hinge pattudega täitnud; ja kui te ei saa neist pattudest lahti, peate pöörduma ära, jättes oma koha neile, kes oskavad laulda. Järgides oma elu ülalmainitud liinidel, asusime tegutsema esimestest päevadest peale. Panin ametisse juhid, kes võtsid vastu ja andsid korraldusi.

Me ei alustanud mõne suurejoonelise tegevusega. Kui leidsime probleemi, asusime seda lahendama. Meie esimene tegevus oli remontida meie maja tuba, kus varem asus São Miguel Archangeli ikoon.

Värvisime ära, pesime põrandat, leegionäridest tüdrukud hakkasid kardinaid õmblema. Nii kirjutasid leegionärid üles erinevaid maksiime, mida ma evangeeliumidest või muudest kirjutistest kogusin. Nad kaunistasid meie seinu. Siin on mõned neist: "Jumal kannab meid oma võiduka vankriga."
"Kes
võidab.... Mina olen nende jumal."

"Kui sul mõõka pole, müü oma mantel maha ja osta üks."
"Võitlege vapralt usu eest."
"Vältige lihalikke naudinguid, sest need
tapavad hinge." "Ole valvas."
"Ära hävita endas kangelast."
"Õnnevennad... nagu ikka
õnnetus."
"See, kes teab, kuidas surra, ei saa kunagi orjaks."
"Ootan oma isamaa ülestõusmist ja reeturite hordide hävingut" jne.

Nädala pärast pandi meie peakorter püsti.
Meie teine tegevus oli teistsuguse iseloomuga: see puudutas seda, milline peaks olema meie suhtumine välistesse rünnakutesse. Otsustasime neile mitte vastata; mis oli meile kõigile äärmiselt raske. Meie moraalne olemus oli lõhki rebitud. Kuid see oli kangelasliku vastupanu hetk. Teine tegevus: keegi ei tohiks püüda kedagi veenda leegionäriks saama.
Tavaline mango-tõmbamine ja jäsemete püüdmine on mulle alati pahaks pannud. Süsteem oli ja on tänaseni vastuolus leegioni vaimuga. Me avaldame oma seisukoha lihtsalt.
Kõik, kes soovisid, tulid sisse. Ja siseneb, kui vastu võetakse.

Aga kes oli tulemas? Inimesed, kellel on sama vaimne olemus nagu meil.
Palju? Väga vähe. Iasis oli aasta hiljem vaid kaks-kolm rohkem kui esimesel päeval. Ülejäänud riigis oli aga rohkem inimesi, kes meie olemasolust teada said.

Kõiki meie poole pöördunuid iseloomustas kaks selgelt nähtavat eristuvat joont: 1. Suur hingeparandus.

2. Isikliku huvi puudumine. Meie seas ei saanud keegi kasu ühestki hüvitisest. Paljulubavaid väljavaateid ei avanenud. Siin tuli igaühel anda ainult hing, rikkus, elu, võime armastada ja usaldada.

Isegi kui liitus keegi, kes oli ebakorrektne või ajendatuna mõnest huvist, ei saanud ta meie hulka jääda, kuna ei leidnud siit soodsat keskkonda. Ta lahkus automaatselt, kuu, aasta, kaks või kolm, taganedes, deserteerides või reetdes.

MEIE PROGRAMM

Digitized by Google
Machine Translated by Google

See noorte pesa oli leegionielu esimene algus, esimene nurgakivi. Ta tuli asetada kindlale pinnale. Sellepärast me ei öelnud: „Vallutame Rumeenia!

Minge läbi külade ja karjuge: "Äsja loodi uus poliitiline organisatsioon, tulge kõik registreeruma!" Me ei olnud koostanud ühtegi uut poliitilist platvormi peale kümne olemasoleva

riik - kõik nad on oma autorite ja toetajate silmis "täiuslikud" - ja me ei saada leegionäre küladesse levitama programmi, kutsudes inimesi maa päästmiseks sellega ühinema.

Selles suhtes erineme taas põhimõtteliselt kõigist teistest poliitilistest organisatsioonidest, sealhulgas khuzistidest. Nad kõik uskusid, et riik sureb heade programmide puudumise tõttu; järelikult panid nad kokku sujuvalt integreeritud programmi, millega hakkasid toetajaid koguma. Seetõttu küsivad kõik: "Mis su programm on?"

See riik sureb meeste, mitte programmide puudumise tõttu; vähemalt see on meie arvamus. Mis teisisõnu ei ole programmid, mida meil peaks olema, vaid mehed, uued mehed, sest see, kuidas rahvas on praegu, koosneb poliitikutest ja on nakatunud juutide mõjust, rikuvad kõige säravamaid poliitilisi programme.

Sellist meest, kes elab täna Rumeenia poliitikas, teame varem ajaloost.
Tema võimu all surid rahvad ja riigid lagunesid.
Suurim kahju, mida juudid ja poliitiline süsteem meile on teinud, suurim riiklik oht, millele nad meid on seadnud, ei ole Rumeenia maa ja maapõue omastamine ega isegi Rumeenia keskklassi traagiline hävitamine ega suur hulk. juutidest meie koolides, ametites jne ja isegi mitte nende mõju meie poliitilisele elule – kuigi igaüks neist on iseenesest meie rahvale surmaoht. Suurim riiklik oht on tõsiasi, et nad on moonutanud, moonutanud meie Dako-Romaani rassistruktuuri, tekitades seda tüüpi inimesi, luues selle inimliku tõrjumise, selle moraalse vea .. poliitiku, kellel pole meie aadliga midagi pistmist. inimesed. jookse rohkem; mis austab ja tapab meid, kui selline mees jätkab selle riigi juhtimist, pigistab Rumeenia rahvas igaveseks silmad kinni ja Rumeenia kukub kokku, hoolimata kõigist hiilgavatest programmidest, millega see mandunud olendi "pettus" suudab pimestada. õnnetu rahvahulga silmad.

Kõikidest nuhtlustest, mille juutide sissetung meile tõi, on see kõige hirmutavam!

Kõik rahvad, kellega me, rumeenlased, oleme barbarite sissetungidest kuni tänapäevani kokku puutunud ja võidelnud, on meid rünnanud füüsilisel, majanduslikul või poliitilisel tasandil, jättes puutumata meie moraalse ja vaimse pärandi, meie südametunnistuse, mis varem või hiljem tuli. meie võit, võõra ikke murdmine - isegi siis, kui nad ründasid meid suurel hulgal ja võtsid kõik meie rikkused, isegi kui nad meid poliitiliselt valitsesid.

Nüüd seisavad rumeenlased esimest korda meie ajaloos silmitsi rahvaga, kes ründab meid mitte mõõgaga, vaid juudi rassile omaste relvadega, millega nad esmalt löövad ja halvavad rahva moraalse instinkti, seejärel levitavad süstemaatiliselt. kõikvõimalikud moraalsed haigused, et hävitada igasugused reaktsioonivõimalused. See on põhjus, miks meie inimesed tunnevad end desarmeerituna ja lüüasaatuna.

Selle olukorra nägemise tulemusena on Leegioni nurgakiviks inimene, mitte poliitiline programm; inimese, mitte poliitiliste programmide reform.
Teisisõnu, "Peaingel Miikaeli leegion" on rohkem koolkond ja armee kui erakond. Praegusel kriitilisel ajal ei vaja Rumeenia rahvas suurt poliitikut, nagu paljud ekslikult arvavad, vaid suurepärast koolitajat ja juhti, kes suudaks võita kurjad jõud ja purustada kurjategijate jõugu. Kuid selleks peab ta esmalt võitma endas ja oma meestes oleva kurjuse. Sellest leegionärikoolist peab välja tulema uus mees, kangelaslike omadustega mees; hiiglane

Digitized by Google

meie ajalugu, et võidelda ja alistada kõik kodumaa vaenlased, nende võitlus ja võit peavad ulatuma materiaalsest maailmast väljapoole nähtamatute vaenlaste, kurjuse jõudude valdkonda. Kõik, mida meie mõistus vaimselt kõige ilusamast ette kujutab; Kõik uhkem, mida meie rass suudab toota, suurem, õiglasem, võimsam, targem, puhtam, püüdlikum ja kangelaslikum, seda peaks leegionäride kool meile andma! Mees, kelles on maksimaalselt arenenud kõik Jumala poolt meie rahva verre istutatud inimliku suuruse võimalused.

See kangelane, leegioniharidus tulemus, oskab ka programme koostada; samuti saad teada, kuidas lahendada juudiprobleemi; ta oskab ka riiki hästi korraldada; oskate ka teisi rumeenlasi veenda; ja kui ei, siis ta teab, kuidas painutada, et võita, sest sellepärast on ta kangelane. See kangelane, see vapruse, töö ja õigluse leegionär koos jõududega, mille Jumal on tema hinge istutanud, juhib meie riiki oma auhiilguse teele.

Uus poliitiline partei, isegi kusistlik, võib parimal juhul anda meile uue valitsuse ja uue administratsiooni; leegionikool võib aga anda sellele riigile peene rumeenia keele. See võib tekitada midagi suurt, mida meil pole kunagi varem olnud, mis võib kogu meie ajaloo kaheks murda, panna aluse teistsugusele Rumeenia ajaloole, millele sellel rahval on õigus.

Sest meie rahvas oli oma kannatuste ja mitmekülgsete kannatuste, hinge puhtuse ja vapruse tõttu võib-olla ainsad inimesed maailmas, kes kogu oma ajaloo jooksul ei teinud kordagi pattu, tungides teistesse rahvastesse ja neid alistades.

Peame looma atmosfääri, moraalse miljöö, milles kangelaslik mees saab sündida ja kasvada. See meedium tuleb isoleerida muust maailmast kõrgeimate võimalike vaimsete kindlustustega. seda tuleb kaitsta kõigi ohtlike arguse, korruptsiooni, liiderlikkuse ja kõigi kirgede eest, mis matavad rahvaid ja tapavad inimesi. Kui leegionär on sellises keskkonnas, see tähendab pesas *, tööpõllul, leegionäride organisatsioonis ja perekonnas arenenud, saadetakse ta maailma: elama, õppima korrektsust; võidelda, õppida olema julge ja tugev; töötada, olla ustav ja armastada kõiki, kes töötavad; kannatada, tugevdada, ohverdada, harjuda oma isekaid huvisid ületama, oma Isamaa teenistuses.

Ükskõik kuhu see ka ei läheks, loob see uue identse olemusega meediumi. Temast saab eeskuju; muudab teised leegionärideks. Ja inimesed, kes otsivad paremaid päevi, tulevad järgi.
Uued tulijad peavad elama ja austama samu norme, mis leegionärielu. Kõik koos, samas armees, moodustavad nad jõu, mis võitleb ja võidab. Selline peaks olema "Peaingel Miikaeli leegion".

RUMEENIA AVALIKKU ELU ASPEKTID

Järgmisena esitan meie avaliku elu üldise aspekti, mille keskel ja mille vastu "Peaingel Miikaeli leegion" kujunes. Averescu valitsus langes umbes kuu aega varem. 7. juulil 1927 tulid võimule liberaalid.
Toimusid uued valimised ja nagu ikka, oli valitsusel enamus. Valitsus pidi aga igal viisil ületama suure rahvaliku toetushoovuse Rahvustalurahvapartei suhtes. Rumeenia rahva vaesed massid tormasid peolt peole, lubadusest lubaduseni, sidudes oma siiraimad lootused – oma sajanditevanuse usaldusega – iga parteiga, kuid lõpuks petta ja masendunud ning kõik lootused hävinud. Ja nii läheb ka edaspidi, kuni ühel päeval nad lõpuks aru saavad, et on sattunud kasumi- ja röövimise eesmärgil vargajõukude kätte. Seal oli kolm suurt partei, liberaal, avereskane ja rahvustalupoeg, ning mitu väiksemat. Põhimõtteliselt polnud neil muud vahet kui vormierinevused ja isiklikud huvid – sama asi erinevates vormides. Neil polnud isegi õigustust erinevatele arvamustele.

Vaadake tõlget Google

Nende ainsaks tõeliseks motivatsiooniks oli omakasu religioon, millest kõrvale jäeti igasugune soov ja riigi kõrgemad huvid. Seetõttu oli poliitiliste võitluste vaatemäng vastik. Raha, isiklike olukordade, rikkuse ja naudingute, rüüstamise otsimine andis neile võitlustele lepitamatu vaenulikkuse aspekti. Erakonnad nägid välja nagu tõelised organiseeritud jõugud, kes vihkasid üksteist ja võitlesid omavahel rüüstamise nimel.

Vaid võitlus Isamaa või isiklikest huvidest, isekusest või ihast ületava ideaali eest on rahulik, korralik, üllas, ilma kirgede pimeda vallandamiseta.
Sellesse võib panna entusiasmi, aga mitte alatut ja sõgedat kirge.
Nende võitlustega kaasnev vihkamine ja alatus on piisavalt tõend, et neid ei võideltud mitte kõrgete ja pühade või põhimõtteliste ideaalide vallas, vaid kõige häbiväärsema omakasu haletsusväärses sügavuses.

Poliitiku maailm rullub lahti luksuslikes ja skandaalsetes pidudes, kõige tõrksamas ebamoraalsuses, ratsutades järjest demoraliseeruva riigi seljas. Kes peaks teie vajadustele tähelepanu pöörama?

Need poliitikud koos perede ja agentidega vajavad raha, et tähistada ja lõbustada oma poliitilist klientuuri, osta hääli ja inimlikke südametunnistusi. Ükshaaval laskuvad nad karjades maale rüüstama. Seda teie reegel lõppkokkuvõttes tähendab. Need tühjendavad riigieelarveid, linnahallid, linnahallid. Nad seovad end nagu puugid iga firma juhatusse, kust väsinud töömehe higi ja verega vaevata miljonite kaupa palka kokku korjavad. Nad on kaasatud juudi pankurite nõukogudesse, kellelt nad saavad oma riigi reetmise eest miljoneid rohkem tasusid.

Nad loovad skandaalseid ärisid, mis üllatavad oma kaasmaalasi. Korruptsioon levib avalikus elus nagu katk, kõige alandlikumast sulasest kuni ministriteni. Nad müüvad end kõigile; igaüks, kellel on raha, võib neile koletistele ja nende kaudu kogu riigile altkäemaksu anda. Sellepärast, kui väljapressitud riik ei saa neile enam raha anda, annavad nad välispankurite konsortsiumidele ükshaaval üle meie maa rikkused ja loovutavad sellega meie riikliku iseseisvuse. Üle Rumeenia levib tõeline plejaad ärimehi, kes ei tööta ega tooda mitte midagi, vaid imevad riigi elujõu.

Need on poliitikute vägiteod. Viletsus, demoraliseerumine ja meeleheide levisid madalamatesse kihtidesse. Kümned tuhanded lapsed surevad, niidetuna haigustest ja näljast, nõrgendades seeläbi rahva vastupanuvõimet võitluses organiseeritud juudi rahva vastu, keda toetavad võõrdunud poliitikud ja keda kaitseb kogu riigiaparaat. Vähesed ausad poliitikud, võib-olla mitmed punktid, võib-olla isegi parteijuhid, ei ole enam millekski võimelised. Nad on nagu mingid vaesed nukud juudi ajakirjanduse, juudi või välispankurite ja omaenda poliitiliste kolleegide käes.

Seda segadust, demoraliseerimist, nakatumist toetab samm-sammult kogu juutide falang, kes on huvitatud meie hävitamisest, et meid selles riigis asendada ja seeläbi meie rikkused täielikult varastada. Juudid on oma ajakirjanduse kaudu, mis on anastanud meie Rumeenia ajakirjanduse rolli, läbi sadade räpaste lehtede, läbi ebamoraalse ja ateistliku kirjanduse, kinode ja teatrite kaudu, mis levitavad liiderlikkust, pankade kaudu, saanud meie riigi peremeesteks.

Kes võiks neile vastu seista? Tänapäeval, kui nad on katastroofi ja selle välimuse edendajad. See on meie rahvusliku surma märk, kes neile vastu astub?

Rahvuslik liikumine on maas maas. Nendel viimastel valimistel kogus Liiga 70 000 häält vähem, kokku vähem kui 50 000, üleriigiliselt vähem kui kaks protsenti.
Kümnest parlamendisaadikust, kellel oli eile, pole täna ühtegi. Peab tulema päev, mil leegionär teab, kuidas sellele koletisele vastu astuda ja kuidas temaga elu ja surma lahingus vastu astuda. Tema üksi.

Digitized by Google Machine Translated by Google

MEIE TUNDED SELLE MAAILMA VASTU

Meie väike arv, võrreldes selle kõikvõimsa jõu tohutu tugevusega, on pannud meid sageli esitama endale selliseid küsimusi: mida me teeme, kui meid keelatakse? Kui need hüdrad täidavad seda, mida me plaanime, seavad nad meie ette kõik võimalikud takistused ja püüavad purustada meie.

Tema pilgud on suunatud meile. Nad võivad meid provotseerida. Kord tegid nad seda meile, kui me vaikselt ja rahulikult Ungheni tööle asusime; nii et nad viisid meid kuristiku servale, soovin kõiki meie plaane. Mida me teeme, kui nad meid provotseerivad? Kas tõmbame jälle püstolid ja tulistame, et meie luud vanglas mädanema ei läheks ja plaanid ebaõnnestuksid? Selliste väljavaadete pilguheitega silmitsi seistes tärkas meie mõtetes mägedesse taandumine - seal, kus rumeenlane nõustus võitlema kõigi vaenlase hordide vastu. Mägi on meile lähedal olnud pikka aega, meie eluaeg. Ta tunneb meid. Selle asemel, et lasta oma kehal kuivada ja verel veenides kuivada mahajäetud ja kohutavates vanglates, on parem lõpetada oma elu sellega, et sureme oma usu nimel iga viimnegi mees mägedes. Seega lükkame tagasi alanduse, mis tuleneb end taas ahelais leidmisest. Sealt me ründame, rünnates kõiki juudi herilasepesasid.

* Leegionäride organisatsiooni põhiüksus. **(Tr.)**

Seal üleval kaitseme puude ja mägede elu edasise hävingu eest. Seal all levitame surma ja halastust.

Meid saadetakse kinni püüdma ja tapma. Põgeneme, peitume; me võitleme vastu; ja lõpuks kukutakse meid kindlasti. Sinna jaoks. see on mõned meist, keda otsivad Rumeenia pataljonid ja rügemendid. Siis saame surma. Meie kõigi veri hakkab voolama.

See hetk on meie suurim kõne Rumeenia rahvale ja viimane.

Helistasin Motale, Garneatale, Corneliu Georgescule ja Radu Mironovicile ning jagasin nendega neid mõtteid. Tuli mõelda eesseisvatele headele ja halbadele päevadele. Meil pidid olema lahendused ja olema kõigeks valmis. Miski ei tohiks meid üllatada. Me läheme maa seaduste järgi, mitte kedagi provotseerima, vältides igasugust provokatsiooni, vastamata provokatsioonile. Aga kui me ei suuda enam kannatada või kui meie ette seatakse ületamatud takistused, peab meie tee olema mägede poole.

Massimässu katsetamine ei ole soovitav, sest sel päeval hävitatakse neid kahuritega ja see tooks kaasa ainult õnnetused ja mured.
Vastupidi, me peame töötama üksi, piiratud arvul ja ainult omal vastutusel.

Kõik nõustusid.

"Ei saa olla," ütlesid nad, "et meie, kahekümne noore veri, ei lunastaks selle rahva patte. Ei saa olla nii, et rumeenlased ei mõista seda meie ohvrit, et see ei pane nende hinge ega südametunnistust värisema ning et see ei ole lähtepunkt, ülestõusmise punkt rumeenlastele. "
rumeenlased.

meie surm sel viisil võib lõpuks sellele rahvale rohkem kasu tuua kui kõik meie elu pettunud pingutused. Isegi poliitikud, kes meid tapavad, ei jää karistamata.

Meie ridades on teisigi, kes maksavad meie eest kätte. Kui me ei suuda elus võita, võidame suremisega. Pärast seda elame mõtte ja otsusega surra. Meil oli võiduks õige lahendus, tulgu mis tuleb. see andis meile meelerahu ja jõudu. see paneb meid naeratama iga vaenlase ja iga katse meid hävitada.

Digitized by Google

LEEGIONIDE ARENGU ETAPID

PAMANTUL STRAMOSESC ("Esivanemate maa")

Sündisime 24. juunil 1927. Mitu päeva hiljem hõivasime oma peakorteri. Nüüd tundsime, et meil peaks olema oma väljaanne, et oma mõjuvälja laiendada, sõnastada selles oma elunorme ja selle kaudu liikumist suunata. Kuidas me peaksime seda nimetama? Pakuti välja "Uus põlvkond"; See mulle ei meeldinud. See tundus definitsioonina; eristas meid teisest põlvkonnast, mis ei tööta. "Iidne maa," olgu see selle nimi. See tiitel seob meid oma riigi maaga, millel puhkavad meie esivanemad; maa, mida tuleb kaitsta. see sukeldab meid sügavale määratlemata valdkondadesse; see on enamat kui nimi, see on pidev kutse võitlusele, kutse vaprusele, meie rassi sõdalaste omaduste äratamine.

Pealegi, lisaks mitu lehekülge tagasi mainitud omadustele, rõhutab see pealkiri veel üht leegionäri hinge struktuurijoont: vaprust, ilma milleta pole inimene täielik.
Sest kui mees on õiglane, aus, pühendunud, ustav, hoolas jne, kuid tal puuduvad kangelaslikud omadused, mis võimaldaksid tal võidelda hoolimatute, ebaausate ja süütute vaenlastega, sureb ta nende käe läbi. Siin me nüüd olime, meie liikumise telg juba fikseeritud; üks ots on juurdunud meie Kodumaa maal, teine taevas: "Esivanemate maa" ja peaingel Miikael. Aga roll maksab raha, mida meil polnud. Mida me hakkame tegema? Otsustasime kirjutada isa Motale, paludes tal see meile laenuga välja trükkida, Orasties asuvas Libertatea ("Liberty") vanas trükikojas. Ta võttis vastu; ta trükiks meie ajalehte ja me maksaksime talle tellimuste ja müügi eest. "A Terra Ancestral" nr 1 ilmus 1. augustil 1927 iga kahe kuu tagant ilmuva ajakirja formaadis, kaane keskel oli São Migueli peaingeli ikoon. Ikoonist vasakul on reprodutseeritud järgmised sõnad St.

Peaingel Miikael Alba-Iulia kroonimise kirikus: "Ma suunan oma mõõga halastamatult ebapuhtatele südametele, mis sisenevad Issanda kõige puhtamasse majja."

Ja paremal stroof Cosbuci luuletusest "Decebal oma rahvale":
"Kuigi oleme jumalate järeltulijad, võlgneme siiski surmavõla. Kas sureb noorelt või paindunud vanamees, on sama asi, aga lõvi või aheldatud koera surra pole sama asi!" Allpool on Rumeenia kaart, mis näitab tumedate täppidega juutide sissetungi ulatust.

ESIMESE VÄLJAANDE SISU

Peaartikkel pealkirjaga "Muinasmaa" süveneb rahvusliku liikumise olukorda pärast Liiga konflikti ja püüab selgitada meie seisukohta.
See lõpeb palvega. "Vaenlasega silmitsi!" Sellele on alla kirjutanud Corneliu Z. Codreanu, Ion Mota, Llie Garneata, Corneliu Georgeseu ja Radu Mironovici. Teine artikkel on minu allkirjaga "On sinu aeg, tule"; jätk samale mõttekäigule, mida käsitleti esimeses artiklis. Kolmandale kirjutas alla paljudes õpilaste liikumislahingutes osalenud andekas noor võitleja Ion Sava, kes kiindus meisse, kuid leegionäriks ei saanud. Selle pealkiri: "Valimistulemused."

Järgneb lühike panegüürika kuningas Ferdinandi surma puhul, kes oli surnud paar päeva varem. Tema foto kohal oli musta äärisega pealkiri "Meie kuningas
ta suri.

Sellele järgnes Mota artikkel, mille ma siin osaliselt kordan:

IKONI JÄRGI

"Alustame ikoonist ja altarist, seejärel rändame mõnda aega inimlainetest kantuna

* **Alba-Iulia kiriku populaarne nimi, milles kuningas Ferdinand ja kuninganna Maria krooniti 15. oktoobril 1922. (Tr.)**

Google'i tõlgitud

ja me ei jõua kaldale, hoolimata oma impulsside puhtusest. Nüüd koguneme raskete, hajutatud, rebenenud südametega varjupaika, oma ainsaks soojuseks ja lohutuseks, jõuks ja trööstiks, väeandjaks, Jeesuse Kristuse jalge ette, taeva pimestava sära lävel, Ikoon. Me ei tegele poliitikaga, isegi mitte ühtegi päeva oma elus. Meil on religioon, me oleme usu orjad. Me neelasime end tema tulega ja teenisime teda täielikult oma jõudude piirini. Meie endi jaoks pole lüüasaamist ja desarmeerimist, sest võim, mille tööriistad me tahame olla, on igavesti võitmatu.

"Me ei saa praegu üksikasjalikult arutada vana liiga kukkumise põhjuseid.
Jääb üle vaid öelda, et nendel uue loomise hetkedel tahame selgelt ja otsustavalt välja öelda, jäljendada sündiva uue süsteemi iseloomu: "Luz de luz.....

Seejärel antakse artiklis mõned vihjed uue organisatsiooni kohta, lõpetades usu väljendamisega võidusse.

Väljavõte Corneliu Georgescu artiklist:

SÜÜTA USU tõrvik

"Muistsed kroonikad räägivad, et vanasti saatsid jumalad iidsele Hellasele nende pattude pärast raske kohtuotsuse. Aasia tühermaadelt laskusid suured armeed, mitu korda tugevamad kui kreeklased, riigi tasandikele. raiskades oma põllud, lammutades nende linnad, raiskades nende templeid ja rebides tükkideks nende armeed, mis, kuigi vaprad, olid liiga väikesed, et edukalt vastu seista.

Edasist vastupanu ei kohanud, tungisid võidukad meedlased Kreeka südamesse Delfis, kus asub Apollo kuulsaim tempel. Templi preestrid värisesid hirmust, et vaenlane võib peagi püha templi rüvetada.
Ainult ülempreester ei kartnud. Täis usaldust jumaliku väe vastu, pöördus ta oma kaaspreestrite poole ja ütles... Ärge kartke, Jumal ei vaja sõjaväge.
Ta ise kaitseb meid!

„Ja ülempreester ja kõik teised hakkasid palvetama ja nende palved tegid imesid.
Niipea, kui pärslaste enesekindlad armeed lähenesid mõne sammu kaugusel templist, raputas Parnassuse mägi ja veeretas vaenlase kõrvulukustava äikese saatel nõlvadest alla kive, purustades ta. Otsekui eikuskilt laskuvad välgud lõpetasid tema hävingu, nii et vaid hetk varasemast suurest armeest jäid vähesed sellest taevasest imest rääkima...

"Võitlejad! Süütage oma hinges taas usu tõrvik, et võit ja triumf saab olema meie oma."

Seejärel järgneb Radu Mironovici kiri ühele tema vennale kodukülas.
Teades, et ta on meeleheitel, ütleb ta talle: "Muidugi võime olla kurvad ja kurvad, kuid meil on õigust, mida meil ei ole: kaotada julgus ja visata relv."

Pärast seda selgitab ta talle Liiga lahknemist ja Leegioni asutamist järgmiselt:
"Meie maja, mille me kõik oma higiga ehitasime, mis oli meie varjupaik, põles maha...
«Vanast majast on jäänud valusalt meelde vaid üksikud suitsust tumenenud seinad.

„Mida sa tahad, et me nüüd teeme? Jumala vastu mässama? See ei saa olla, sest "Issand annab, Issand võtab ära, kiidetud olgu Issanda nimi."
„Kas me paneme käed kokku ja sureme viletsuses, külmas, vihmas ja tuules? Ei! Kuid usus Jumalasse asume asja kallale ja tasapisi peame ehitama endale uue, kaks korda ilusama maja. Siin see on, "Leegion", millele me paneme esimese nurgakivi.

Google'i tõlgitud

Garneata artikkel on järgmine:

VENDADE VAHELINE ERIMÕELD – VAENLASE RÕÕM

„Kahetsusega täis südamega võtan pliiatsi kätte, et jagada teistega ärevate mõtete tulva, mis on meid ümbritsenud meie hilinenud muredega...

"Vendade vaheline tüli ja erimeelsused liidrite vahel on muutunud nii ilmseks, et me ei saa neid enam varjata. Tõenäoliselt teevad selle tagajärjed paljudele meelehärmi ning Liigat usaldanute nördimus on kindlasti samm tagasi, samm kaotuse poole. .

"See on nii ilmselge, sest mitte üheski ajaloohetkel ei ole näidatud, et lahknevus tooks kaasa midagi muud peale ebaõnne, katastroofi...

"Me teame, kuidas kõndida teed, mille valisime seitse aastat tagasi, ja sama sihikindlalt.
Meie luud, kes on harjunud vanglaaegade karmide ja viletsusega, tunnevad end hästi lahingukraavides, olles positsioonil vastase vastu.

"Teagu juudid, kes täna rõõmustavad, uskudes, et nende valitsemise tund on saabunud, et sellel maal on nurk, kus igal kellaajal päeval või öösel seisab vahimeeskond, näoga poole pööratud. vaenlane."

Seda esimest numbrit täiendab mitu teavet koos Moldovas asuva LANC-i endise asepresidendi inseneri Gheorghe Clime'i artikliga "Unistused, lootused, tegelikkus", millest võtan välja viimase osa: "Mida me selleni jõudmiseks vajame. lõplik eesmärk?

"Sõdalane armee, mida juhib võimekas juht, keda ümbritsevad pühendunud abilised. Selles küsimuses jälgin ma enda, kuigi palju vanemana, noore Corneliu Z tegevusgruppi.
Codreanu, Ion 1. Mota ...
"Ilmselt on vaja paljude inimeste panust, kõigi nende inimeste panust, kes on praegu demoraliseeritud väljadel laiali." Järelikult, kui keegi mõnes Rumeenia nurgas avas tellijate nimekirja, olgu või mitte, siis las ta sisestab ka minu nime, millega saan oma elu anda. "

LEEGIONARI EETIKA PÕHIMÕTTED

"Muinasmaa" teine number ilmus 15. augustil. Põhiartiklis pealkirjaga "Peaingel Miikaeli leegion" püüan lühidalt sõnastada esimesed leegionielu eetilised normid, mida me kavatseme austada ja rangelt kinnitada ning mille ümber peavad koonduma kõik, kes neid väärtustavad.

Igaüks, kes tuleb ja kasvab meie keskel, peab üles kasvama neid austades.
Valin siit põhikirja artiklist välja ideed selles järjekorras, nagu ma need tol ajal kirjutasin. Esimene idee:
"Moraalne puhtus".
Teine: "Ebahuvi lahingu vastu".
Kolmas: "Entusiasm".
Neljas: "Usk, töö, kord, hierarhia, distsipliin."
Viies: "Leegion stimuleerib meie rahva energiat ja moraalset jõudu, ilma milleta ei saa kunagi olla võitu."

Kuues: "Õiglus, (Leegionist saab õigluse kool ja energia selle troonile tõusmiseks)."
Seitsmes: "Teod, mitte sõnad – Sina esined! Ära räägi!"
Kaheksas: "Selle kooli lõpus tekib uus Rumeenia ja selle rumeenia rahva kauaoodatud ülestõusmine, kõigi meie pingutuste, kannatuste ja ohvrite eesmärk." Tahan mõnda neist üksikasjalikumalt kirjeldada.

EBAHUVILIKKUS LAHINGUS

Google'i tõlgitud

Omakasu alistamine on veel üks põhiline leegionäri voorus. See on teravas vastuolus poliitiku seisukohaga, kelle ainsaks tegutsemis- ja võitlusmotiiviks on vaid tema omakasu koos kõigi selle mandunud kõrvalsaadustega – rikastumisahnus, luksuslikkus, liiderlikkus või kõrkus.
Seetõttu, kallid seltsimehed, nüüdsest, kuni leegionäri elu eksisteerib, peate teadma, et kuhu iganes tunnete end jõudvat, olgu siis mõne võitleja või teie enda hinges, selle omakasu möirgamine, seal Leegion lakkas. olemas. Seal saab leegionär otsa ja poliitik hakkab kihva näitama.

Vaadake uustulnuka silmadesse ja kui tema silmis avastate mõne väikese omakasu (olgu see materiaalne, ambitsioonikus, kirg, uhkus), siis tea, et temast ei saa leegionäri.

Samuti ei piisa leegionäriks saamiseks rohelise särgi kandmisest või leegionäri saluudi vastuvõtmisest, isegi mitte siis, kui ta leegionäri liikumisest "juhuslikult" aru saab; kuid ainult siis, kui ta elab vastavalt leegionielu normidele. Sest Leegion pole lihtsalt loogiline süsteem, argumentide ahel; see on "elav usk". nii nagu keegi ei ole kristlane, kui ta "teab" ja "mõistab" evangeeliumi, vaid ainult siis, kui ta järgib seal omaks võetud elunorme, kui ta "elab evangeeliumi järgi".

DISTSIPLIIN JA ARMASTUS

Kogu inimkonna sotsiaalne ajalugu on täis võitlusi, mis põhinevad kahel suurel põhimõttel, millest üks on võitlus koha eest teise kahjuks: autoriteediprintsiip ja vabaduse printsiip. Autoriteet püüdis laieneda vabaduse kahjuks ja vabadus püüdis piirata autoriteedi jõudu nii palju kui võimalik. Need kaks, näost näkku, ei saa muud kui tähistada konflikti. Liikumise orienteerimine ühe või teise põhimõtte järgi tähendab sotsiaalsete rahutuste ja sõjapidamise ajaloolise liini jätkamist. See tähendab ühelt poolt türannia, rõhumise ja ebaõigluse ning teiselt poolt verise mässu ja püsiva konflikti liini jätkamist.

Seetõttu tahan juhtida kõigi leegionäride ja eriti nooremate tähelepanu, et arusaamatuse tõttu ei kaldutaks liikumisjoonest kõrvale. Paljudel juhtudel olen märganud, et niipea, kui leegionär sai ametikoha, karastus ta kogu oma olemusega "autoriteediks", murdes kõigest sellest, mis oli teda seni kaaslastega sidunud, ja tundis, et on sunnitud teistele omaga "muljet avaldama". oma volitusi kasutada.

Leegioniliikumine ei põhine ainult autoriteedi ega vabaduse põhimõttel. Selle alused on armastuse põhimõttes. temas on nii autoriteedi kui ka vabaduse juured.

Armastus on rahu kahe põhimõtte vahel: autoriteet ja vabadus. Armastus on keskel, nende vahel ja nende kohal, kaasates nad kõige paremasse ja kõrvaldades nendevahelised konfliktid.

Armastus ei saa tuua türanniat, rõhumist, ebaõiglust, verist ülestõusu ega sotsiaalset sõda. See ei saa kunagi tähendada konflikti. Samuti on silmakirjalik arusaam armastuse printsiibist, mida praktiseerivad türannid ja juudid, kes apelleerivad pidevalt ja süstemaatiliselt oma kaasinimeste armastuse tundele, mille taga nad jätkavad segamatult vihkamist ja rõhumist.

Rakendatud armastus tähendab hingerahu ühiskonnas ja maailmas. Rahu ei esitle end enam mehaanilise ja külma tasakaalu kehva väljendusena kahe printsiibi: autboidia ja vabaduse vahel, mis on mõistetud igavesele sõjale, st harmoonia võimatusele.

Headus ja armastus annavad meile rahu, mitte õigluse. Sest õiglust on väga raske täielikult realiseerida. Isegi kui leitaks vahend selle täiuslikuks teostamiseks, jääks inimene, kes ei suuda seda ära tunda ja hinnata, igavesti rahulolematuks.

Teises, et saada edu võitluses looduse või vaenlaste vastu.
Kuigi sada meest võivad üksteist armastada nagu vendi, on võimalik, et silmitsi tegutsemise vajadusega on igaühel erinev arvamus. Sada arvamust ei võida kunagi. armastus

Digitized by Google
Machine Translated by Google

üksi ei suuda neid kunagi võita. See nõuab distsipliini. Võitmiseks peavad kõik omaks võtma ühe arvamuse, kõige kogenuma, juhi oma.
Distsipliin on edu tagatis, kuna see tagab pingutuste ühtsuse. On raskusi, millest saab üle vaid terve rahvas, kes on ühinenud ja kuuletub ühele käsule. Kes on see imbetsiil, kes sellisel juhul keelduks ühinemast oma ülejäänud rahvaga, kui nad ühena kuuletuksid samale käsule ettekäändel, et distsipliin haavaks nende isiksust?

Neil juhtudel, kui teie riik on ohus ja kui asjade olemus sunnib teid ohustama elu ja jäsemeid, lõhkuma oma perekonda, riskima oma laste tulevikuga, loobuma kõigest, mis teil siin maa peal on, et päästa oma kodumaa. , on vähemalt naeruväärne, kui keegi ütleb, et tema "isiksust haavatakse".

Distsipliin ei alanda kedagi, sest see viib võiduni. Ja kui võite ei ole võimalik saavutada muidu kui ohverdamise teel, on distsipliinile allumine vähim ohverdustest, mida inimene saab oma rahva võidu nimel tuua.
Kui distsipliin on lahtiütlemine, ohverdus, ei alanda see kedagi. Sest iga ohverdamine õilistab kedagi, mitte ei alavääristab teda. Kuna meie inimesed peavad ületama tohutuid raskusi, peab iga rumeenlane võtma distsiplinaarhariduse rõõmuga ja olema teadlik oma panusest homsesse võitu.

Ilma ühtsuseta pole võitu; ja distsipliinita pole ühtsust. Seetõttu peab meie rahvas pidama seda vaenulikuks teoks ning mõistma oma võitudele ja enda elule ohtlikuna hukka igasuguse distsipliini distsipliini kõrvalekaldumise.

VÕITLUS MEIE ANALÜÜSI SÄILITAMISE EEST

Võitlus meie ülevaate avaldamise nimel oli meie arengu teine etapp. Ilma ressurssideta muutusid meie jõupingutused tõeliseks lahinguks. tegelikult on "lahing" see, mida me seda algusest peale nimetasime.

Kasutame kahte strateegiat:
1. Suunake kõik oma jõupingutused samale eesmärgile samal ajal. Teises, et saada edu võitluses looduse või vaenlaste vastu.
Kuigi sada meest võivad üksteist armastada nagu vendi, on võimalik, et silmitsi tegutsemise vajadusega on igaühel erinev arvamus. Sada arvamust ei võida kunagi. Ainult armastus ei pane neid kunagi võitma. Distsipliin on vajalik.
Võitmiseks
peavad nad kõik omaks võtma ühe arvamuse, kõige kogenuma, juhi oma.

Distsipliin on edu tagatis, kuna see tagab pingutuste ühtsuse. On raskusi, millest saab üle vaid terve rahvas, kes on ühinenud ja kuuletub ühele käsule. Kes on see imbetsiil, kes sellisel juhul keelduks ühinemast oma ülejäänud rahvaga, kui nad ühena kuuletuksid samale käsule ettekäändel, et distsipliin haavaks nende isiksust?

Neil juhtudel, kui teie riik on ohus ja kui asjade olemus sunnib teid ohustama elu ja jäsemeid, lõhkuma oma perekonda, riskima oma laste tulevikuga, loobuma kõigest, mis teil siin maa peal on, et päästa oma kodumaa. , on vähemalt naeruväärne, kui keegi ütleb, et tema "isiksust haavatakse".

Distsipliin ei alanda kedagi, sest see viib võiduni. Ja kui võite ei ole võimalik saavutada muidu kui ohverdamise teel, on distsipliinile allumine vähim ohverdustest, mida inimene saab oma rahva võidu nimel tuua.
Kui distsipliin on lahtiütlemine, ohverdus, ei alanda see kedagi. Sest iga ohverdamine õilistab kedagi, mitte ei alavääristab teda. Kuna meie inimesed peavad ületama tohutuid raskusi, peab iga rumeenlane võtma distsiplinaarhariduse rõõmuga ja olema teadlik oma panusest homsesse võitu.

Ilma ühtsuseta pole võitu; ja distsipliinita pole ühtsust. Seetõttu peab meie rahvas pidama seda vaenulikuks teoks ning mõistma oma võitudele ja enda elule ohtlikuna hukka igasuguse distsipliini distsipliini kõrvalekaldumise.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

VÕITLUS MEIE ANALÜÜSI SÄILITAMISE EEST

Võitlus meie ülevaate avaldamise nimel oli meie arengu teine etapp.
Ilma ressurssideta muutusid meie jõupingutused tõeliseks lahinguks. tegelikult on "lahing" see, mida me seda algusest peale nimetasime.

Kasutame kahte strateegiat: 1.
Keskenduge kõik oma jõupingutused samale eesmärgile samal ajal.
2. Julgustage meie võitlejaid lahingu ajal tsitaatide ja eristustega.
Seda põhimõtet leiate kõigist meie leegionäride tegevustest.
Sellel on järgmised eelised: a)
Soovitud eesmärgi kiire realiseerimine. b)
Kõigi töötajate ühtse tegutsemise ja distsiplineeritud pingutuse kasvatamine. c) ärkamine teadlikkusele oma jõududest, usaldusest enda ja oma jõudude vastu.

Mälestus majanduslikest lüüasaamistest, eriti ebaõnnestunud jõupingutustest, viis Rumeenia rahva tagasiastumise, algatusvõime puudumise ja usalduse kaotuseni. Peame äratama neis enesekindluse, asendades valusad mälestused nende ettevõtmistes edu traditsiooniga. Ja lõpuks, oma võitlejaid kasvatades, on meil võimalik saavutada innukas eliitvõitlejate kaader. Oma ülevaates kutsusime kõiki oma sõpru 1. septembrist 15. oktoobrini rünnakule, et saaksime koos võimalikult palju uusi tellijaid.

Selle üleskutse tulemusena algas tõeline sipelgakampaania, millest võtsid aktiivselt osa kõik: noored, vanad, talupojad, haritlased.
Mõned tõid kuni 45 allkirja (Constantin llinoiu).

Selle esimese lahingu tulemus avaldati 1. novembri 1927. aasta numbris. Siin on see, mida ma toona kirjutasin:
"15. oktoobril kell kuus pärastlõunal jõudis sissekannete arv 2586-ni.
Leegion tänab kõiki, kes töötasid tema esimese võidu nimel."

Selles numbris mainiti kõiki, kes selles lahingus osalesid. Esiteks täname isa Motat, kes tegi meile Libertatea ("Vabadus") kaudu soodsat reklaami. Toon siin taas kõigi nimed nii, nagu need "Muinasmaal" trükiti. Mõned neist ei saanud leegionäriks ja mõned ei ole enam meiega, sest nad surid leegionäri usus.

Ja ma nimetan neid siin, sest nad olid algusest peale usklikud; nad on loetletud selles järjekorras, milles nad silma paistsid: ema Pamfilia Ciolac (Varatec), Octav Negut (Focsani), Arhimandrite Atanasie Popescu (Balti), Hieromonah Isihie Antohi (Neamt), Mihad Tanasache, Victor Silaghi, Ion Bordeian, u, Radu Mironovici , kapten V. Tuchel (Ivesti), Constantin Ilinoiu (Iasi), N. Grosu (Botosani), Ion Minodora (Husi), Grigorie Balaci (Movilita-Putna), Andrei C. lonescu (Barlad), Spiru Peceli (Galati) , insener Mihai Ittu (Bukarest), insener Gh . Clime (Iasi), Ion T. Banea (Sibiu), Ilie Garneata (Iasi), Totu Nicolae (Iasi), Coman Alexandru (Gauri-Putna), Decebal Codreanu (Husi), Mihail Marinescu (Galati), Traian Lelescu (Piatra- Nearnt), Sebastian Erhan (Campul-Lung, Bucovina), N. Tecau (Ameerika), Elena Petcu (Vaslui), Dr. Socrate Divitari (Tecuci), Ion Plesea (Orhei), PI Morariu (Suraia-Putna), Nanu Gavril Raileanu (Orhei), Cotiga Traian (Focsani), Maria Mitea (Severin), 1. Ciobanita (Belcesti), Carausu (Voinesti), Tinistei Neaga (Orhei), Zosim Bardas (Tarnava Mare), Ion Blanaru (Focsani), Luliu Stanescu (Marsani-Dolj), Corneliu Georgescu (Poiana-Sibiului), Fanica Anastasescu (Bukarest), D. Ifrim (Iasi), I Durac (P. Neamt), Pa'curaru Gh. (Bukarest), professor Isac Mocanu (Turda), Marius Popp (Cluj), N.

Voinea (Panciu), NB Munceleanu (Roman), Grigorie Berciu (Varna), Corneliu Cristescu Basa Emil Eremeiu (Nasaud). (Comanesti), Angela Plesoianu (Seven'n) ,

Kaheksa aastat hiljem leidsime, et 59-st, kes võtsid osa esimesest leegionilahingust: neli olid meie hulgast lahkunud, suutmata meid mõista; tegelikult nad isegi ründasid meie.

Kaheksa aasta või paari pärast ei näidanud elumärki. Kakskümmend kaks said kõrgeima hinnangu,

Digitized by Google

leegionäride komandörideks, abikomandörideks või leegionäride senaatoriteks.
Seitsmest said leegionärid, vankumatu usuga mehed, kes trotsisid igasugust tagakiusamist.

Kaheksateist jäid meie sõpradeks, aidates meid tänaseni.

Selle lahingu tulemusena kindlustas "Esivanemate maa" ilmumise a
aastal.

MEIE ÜLEVAADE ESIMESEST KÜSIMUSTEST LEITUD MUUD NIMED

Vasile osariik, kaupmees ja C. Vasiliu, pensionär (Adjud), Gh. Oprea (San-Nicolaul Mare), Ion Schiopu (Prundul Bargaului, advokaat Budescu P. (Banat), Adolf Greiter, Misu Stefanescu, losif Dumitru ("Esivanemate maa" esimene tellija), Ilie Berlinschi (Igesti-Bucovina), Dr Elena Bratu, Mille Lefter (Galati), Ion Demian (Turda), dr Popeseu (Vaslui), Teodoreseu Craciun, Augustin lgna, Ivanovici, Adam Branzei, Sofron Robota (Dorna), Bacuta Boghiceanu (Husi), vennad Balanid (Soveja), C.
Gheorghiu Contar, kapten Siancu, Gh. Postolache, Gheorghe Despa (Dorna), Luchian Cozan (Dorna), dr Crisan, insener Camil Grossu, Chirulescu Victor, Lorde Nicoara, Ion ja Alexandru Butnaru, Adriana ja Teodora Ieseanu, Vasile Stan, professor Razmerita, Craciunescu, I (Fo) Belgea, Gurita Stefaniu, Ghita Antonescu, Pantelimon Statache, Octav Pavelescu (Foscani), Gheorghe Potolea (Beresti), I. Gh. Teodosiu, Margareta Marcu, I. Gh. Galati), Dan Tarnovschi, Simion Tonea, insener Stoicoiu, Coronel Paul Cambureanu, Amos Horatiu Pop (Ludos), Stefan Nicolau, Ileana Constantinescu, Elvira Ionescu, Marioara Cidimdeleon, Gh.

Amancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sarat), D. Bunduc, Valer Danieleanu, Constantin, Ursescu, Vasile Tampau, C. Mierla, Octav Danieleanu, Stefan Manzat, Coronel Blezu, Eufrosina Motherther Zenai Reverend Rachis, Gh. Liiga, Ana Dragoi (Galati), professor Matei Coriolan.

Mainin neid ajalehes sageli mainitud nimesid mitte lugeja uudishimu rahuldamiseks, vaid sellepärast, et inimesi, kes meid aitasid – eriti meie esimestel rasketel tundidel – tuleb alati meeles pidada. Mõned neist surid, samas kui teised muutusid võitlejateks, kes seisid silmitsi igasuguse tagakiusamisega kuni tänapäevani. Kiirustasin neid nüüd loetlema, kuna mul ei pruugi hiljem selles raamatus enam võimalust seda teha.

MEIE TEGEVUS VÄLJAST NÄHTUD

Juba esimesest tunnist oli meile kasuks juudi-vabamüürlaste poliitiku vihkamine.
Kuid oli ka inimesi, kes meid lootuskiirena oma südamesse võtsid. Siin on mitu lugejate kirja, mis trükiti "Muinasmaa" esimeses väljaandes:

«Ma ei püüa oma rõõmu ajakirja ilmumise üle pikalt väljendada. Tervitan teid meie eilse tervitusega: "Jumal aidaku teid." Samuti ei hakka ma nendesse viimaste sündmuste ridadesse süvenema, vaid ütlen: "Edasi, ikka edasi, te uued mehed. Elagu peaingel Miikaeli vägi. Neelaku õelate salk Beltsebuti pimedusse." "Püha peaingel Miikael peab kõhklemata ja halastuseta ründama. See on eesmärk "Esivanemate maa" lehekülgedel.

"Ei saatan ega tema sulased ei saa peaingli kutsele vastata ega peaks ette kujutama, et võivad maskeeringuga kedagi petta. Reeturid väärivad karmimat karistust kui vaenlased.

"Ärge ilmutage kellelegi järeleandlikkust, sest kellelgi ei puudu küpsus otsustada, milline on otsustav tund."

"Suletan oma read, soovides, et näeksin võitu tund varem, suurt võitu."
Kolonel Blezu

Digitized by Google Machine Translated by Google

* Leegionäride Senati liikmed, vt lk 257. **(Tr.)**

“Ere haakristiline päike ei vedanud meid ka seekord kaosest välja.
Ta on andnud meile päästmiseks oma heatahtliku valguse, peaingel Miikaeli leegioni.
Rumeenia hinge soojendab nüüdsest taas usk, et see püha liikumine ei hukku. "

"Rahvuslik idee kutsub meid kohusetäitma."

"Need, kes meist aru ei saa, jäävad kõrvale. Olen teie poolt."
ML Lefter, Galati LANCi advokaat president

"Te olete meie tulevaste päevade lootused. Asetame oma ja meie laste tuleviku teie jalge ette.

Me kõik ootame kannatamatult teie võimsat organisatsiooni ja ootame võitlusega liitumist. Ja kui ma seda ütlen, ei ütle ma mitte ainult seda, mida ma tunnen, vaid ka seda, mida ma näen paljudes teistes.
"CN Paduraru

Rahvuslik loendur, Break, (Rooma).

"Ma näen ja tunnen, kuidas Rumeenia südamed sünnivad uuesti. Ma mitte ainult ei looda, et võit on meie oma, vaid ma olen selles kindel."
Ion Banea, üliõpilane, Vurpar (Sibiu).

"Ma tunnen, et minu kui kristliku üliõpilase kohus on õnnitleda ennast ja oma Jiuli tasandikel elavaid sõpru sihikindluse ja energia eest, mida nad äsja alanud võitluses näitavad."

Iuliu Gb. Stanescu, üliõpilane.

"Meie, rumeenlased Vulcani külast, Petrosani Co., kanname tänagi Suur-Rumeenias seda iket, mille ettevõtte ametnikud meile panid, sest nad on kõik välismaalased."
Mina, Augustin Igna, olen haigestunud tuberkuloosi. "
Erialalt kaevur, ma ei saa enam kaevanduses töötada, sest saastunud õhk teeb mulle haiget.

“Edastasin arsti kaasallkirjaga pöördumise, milles soovisin kergemat laadi tööd õues, mitte allkorrusel, sest seal lõpetan mõne nädala pärast oma päevad. Keelati. Nüüd pöördun teie poole abi saamiseks, kuna mul pole kellegi poole pöörduda. "

Igna Augustin

"Palun lõpetage mulle oma arvustuse saatmine; minu nimi on Axente Poenar, kaevur, Carteju de sus, sest mul pole piisavalt raha, et teile maksta, isegi kolmeks kuuks ja ma ei taha teid tagasi saata."

"Ja nüüd selgitan, miks mul raha pole. Siin on sügis ja see meeldib kõigile, sest käes on koristusaeg. See tähendab, et kõik peale meie, kaevurid, sest meil puuduvad riided ja jalanõud, mida saabuv talv vajab. nõuab; ja meie lapsed tuleb kooli saata.
Kui vähe me oma kibedast leivast säästame, peame kulutama nendele vajadustele."

Axente Poenar, kaevur.

"Meie rahva kallid lapsed: kui ma lähenen oma
elu päikeseloojangule, siseneb minu hinge uus lootusekiir meie kalli riigi ülestõusmiseks, nähes selle puhast ja püha liikumist "Peaingli Miikaeli leegion", suur taevane prints. Mul on väga kurb tunne, et ma ei ela piisavalt kaua, et näha meie rahvast õitsemas ja nautida külma higiga läbi imbunud vaevarikast saaki ja võib-olla ka nende märtrite verd, kelle Jumal on määranud ja kes on praegugi, et täita suurepärane plaan. mida sõtkus nii palju kannatusi. On liiga hilja. katk levib, meie hauda kaevatakse, hauakaevajad on valmis meid igaveseks matma; ja meie, rumeenlased, olgu suured või väikesed,

Masinõpe tõlkis Google

me kõhkleme, kaubeldame ja tülitseme ambitsioonide, tühja edevuse ja kaduva rikkuse pärast.

* Hoiame teie nime jätkuvalt tellijate nimekirjas.

"Ma vaikin, sest ma olen harimatu; teie vaikite, kuna olete nutikas; tema sellepärast, et ta on seotud mõne erakonnaga; nad vaikivad, sest nad on administratsioon; ja nii me kõik vaikime; meie langemise pimedus ümbritseb meid . järk-järgult ja meie rahva tõrvik kustub.Olen vaene talupoeg,aga saan hakkama nii sulepeaga kui ka labida või sirbiga.Aitan sind oma rahaga, oma pastakaga,teo ja sõnaga,palun et annate mulle meie arvustuses "Iidne maa" väikese nurga. Kirjutan pealkirja alla "Kas me oleme rumeenlased või ei ole me hukatuse äärel? Ja miks?"

"Kes on süüdlased?"
"Mis on põhjuste põhjus?"
"Mida tehakse ja mida tuleb teha?" "Mida peaks iga rumeenlane teadma ja tegema?"
"VL Onofrei, talunik, Tungujei küla (Vaslui)

VEEL KUJUD

Tegelikult on "Esivanemate maa" neid kirju täis; meie kaasmaalaste panus Leegioni loomisesse. For the Legion on midagi enamat kui liikmete, raamatute ja juhtidega organisatsioon. See on meeleseisund, tunde ja elu ühtsus, millesse me kõik panustame. Liikmed, ülemused, numbrid, vormirõivad, programm jne moodustavad nähtava leegioni. Teine aga, mida ei näe, on kõige tähtsam. Nähtav Leegion ilma nähtamatuta, see tähendab selle meele-, eluseisundita, ei tähenda midagi; see oleks lihtsalt vorm, millel puudub igasugune sisu.

Me ei teinud oma kriitikaga ettepanekut nagu professorid oma toolidel tõsta barjääri meie "bosside", "professorite", kes lasid ajakirjas oma õpetused ja teooriad trükkida, ja lugeja vahele, kellel pole muud teha kui õppige meie õpetusi ja järgige neid. Meie ühelt poolt, nemad teiselt poolt. Ei. Leegioni tegemine ei tähenda vormi, nööpide jms andmist; see ei tähenda oma organisatsioonisüsteemi väljatöötamist, see ei tähenda isegi oma seadusandluse, juhtimisnormide sõnastamist, tekstide loogilist üleslugemist paberil. Nagu mehe kasvatamine, ei tähenda see tema riiete meisterdamist või käitumispõhimõtete paika panemist või tegevusprogrammi paikapanemist.

Ei põhikiri, programm ega õpetus ei liigu. Need võivad moodustada selle seadusandluse, määratleda selle eesmärgid, organisatsioonisüsteemi, tegevusvahendid jne, kuid mitte liikumist ennast. Need on mõisted, mida isegi teadusmehed segamini ajavad. Luua ainult "põhikiri", "programm" jne, siis uskuda, et sa lõid "liikumise" on sama, kui sa tahad teha meest, teeksid sa ainult tema riideid.
Liikumise loomine tähendab ennekõike hingeseisundi sünnitamist, vaimust, rahva südamest purskavat entusiasmi, millel pole midagi pistmist külmade arutlustega.
See ongi leegioniliikumise olemus. Mina ei loonud seda meeleseisundit. See sündis meie ja teiste kaasmaalaste meeleolude lähenemisest.

Arvustus “Esivanemate maa” oli kohtumispaik, kus meie püüdlused ja seejärel ka probleemid vennastusid nende rumeenlaste tunnete ja mõtetega, kes meid tundsid.

Nii et Leegion oma olemuselt, selles nähtamatus meeleseisundis, mida me kõik tundsime, ei olnud minu looming.
See oli koostöö tulemus.
See sündis järgmiste osamaksete ühendamisel:

Digitized by Google
Machine Translated by Google

1. Esimeste leegionäride tunded.
2. Teiste rumeenlaste vastavad tunded.
3. Kohalolek meie rahva kõigi surnute teadvuses.
4. Iha meie kodumaa mulla järele.
5. Jumala õnnistus.

Ma ei tahaks, et keegi mu mõtteid valesti mõistaks, öeldes: "Ma ei ole üks neist mundris leegionäridest, ma olen hingelt leegionär."

See ei saa olla.

Sellel vaimsel alusel luuakse doktriin, programm, põhikiri, vormivorm, tegevus, mitte lisavarustusena, vaid teguritena, mis fikseerivad liikumise vaimse sisu, annavad sellele ühtse vormi ja hoiavad seda elavana liikumise teadvuses. inimesi ja viib teid saavutuste ja võidu poole. Leegioniliikumine on kõik need koos.

Vormiriietused, mis tekkisid kõigis kaasaegsetes liikumistes: fašism (must särk), natsionaalsotsialism (pruun särk) jne, ei sündinud juhtide kujutlusvõimest. Nad sündisid vajadusest seda meeleseisundit väljendada. Tunnete ühtsuse väljendus. Nad on nähtamatu reaalsuse nähtav nägu.

RAHVUSLIIKUD LIIKUMISED JA DIKTATUUR

Alati, kui mainitakse rahvuslikku liikumist, omistatakse sellele süstemaatiliselt kalduvusi diktatuuri poole. Ma ei taha selles peatükis kritiseerida diktatuure, vaid tahan näidata, et tänapäeva Euroopa rahvuslikud liikumised, nagu leegioniliikumine, fašism, natsionaalsotsialism jne, ei ole ei diktatuurid ega demokraatiad. Need, kes meiega võitlevad, karjudes: "Maha fašistlik diktatuur!", "Võitlus diktatuuri vastu!", "Kaitske end diktatuuri vastu!" ära löö meid. Nad tulistavad sihtmärgist välja. Nad võivad saavutada ainult kurikuulsa "proletariaadi diktatuuri".

Diktatuur eeldab üheainsa mehe tahet, mis on vägisi peale surutud riigi teiste subjektide tahtele. See tähendab, et kaks vastandlikku tahet: ühelt poolt diktaatori või meesterühma oma ja teiselt poolt rahva tahe. Kui see tahe on peale surutud piirangute ja julmusega, siis on diktatuur türannia.

Aga kui rahvas, kelle enamus on 98 protsenti, kirjeldamatus entusiasmis, 60 miljoniline rahvas või üks 40 miljonist hingest, kiidab pealiku meetmed heaks ja kiidab, tähendab see, et ülemuse tahte ja selle vahel on täiuslik kokkulepe. inimestest. Veelgi enam, need ühendavad nii suurepäraselt, et enam pole kahte tahet. On ainult üks: rahva tahe, mille väljendus on peamine. Rahva tahte ja juhi tahte vahel on siis ainult üks suhe: täiuslik suhe nende vahel.

Väita, et rahvuslike liikumisrežiimide raames saavutatud üksmeel on tingitud "terrorist" ja "inkvisiitorilistest meetoditest", on täiesti naeruväärne, sest inimestel, kelle seas sellised liikumised tekkisid, on kõrgelt arenenud kodanikutunnistus. Nad võitlesid, veritsesid ja jätsid maha tuhandeid, kes surid vabaduse eest; nad ei allunud kunagi ei välisele vaenlasele ega sisemisele türannile. Miks ei võiks nad ka täna kakelda ja veritseda, kui silmitsi sellise terroriga? Ja siis saab hääli või isegi enamuse ära võtta jõuga, terroriga;

võib tõmmata pisaraid või ohkeid; aga pole kunagi kuulda olnud ega ka kuulda, et entusiasmi ja kirglikkust saab tekitada jõuga. Isegi mitte maailma kõige mahajäänumas riigis. Sest rahvuslik liikumine ei ole oma olemuselt diktaatorlik, meie

Digitized by Google
Machine Translated by Google

seega küsime endalt: mis see on? Kas see on demokraatia? Üldse mitte, sest liidri poolt valijad ei hääleta ja demokraatia lähtub valitavuse põhimõttest. Või riiklikes režiimides ei valita ühtegi juhti hääletamise teel. Ta on nõus. Kui need režiimid ei ole diktatuurid ega demokraatiad, siis mis need on? Ilma neid defineerimata tuleb tunnistada, et nad esindavad kaasaegsetes osariikides uut valitsemisvormi, sui genesis. Seda pole siiani leitud ja ma ei tea, mis nime talle pannakse.

Usun, et selle aluseks on selline meeleseisund, kõrgendatud rahvusliku teadlikkuse seisund, mis varem või hiljem levib rahvusliku organismi äärealadele. See on sisemise ilmutuse seisund. Mis oli

Kunagi peegeldub inimeste instinktivaramu nüüd inimeste teadvuses, luues ühehäälse valgustusseisundi, mida leidub ainult suurtes usulistes ärkamistes. Seda nähtust võib õigusega nimetada olekuks

rahvuslik oikumeensus. Rahvas tervikuna saab teadlikuks iseendast, oma eesmärgist ja saatusest maailmas. Varasema ajaloo jooksul on sellest teadlikkusest märgatud vaid pilguheiteid, kuid täna seisame silmitsi mõne sellise püsiva nähtusega.

Sel juhul ei ole juht enam "isand", "diktaator", kes teeb seda, mida "tahab", kes juhib "oma kapriiside järgi". Ta on selle nähtamatu meeleseisundi kehastus, selle teadvuse seisundi sümbol. Ta ei tee enam "mis meeldib"; see teeb seda, mida ta "peab" tegema. Ja teda ei juhi mitte individuaalsed ega kollektiivsed huvid, vaid rahvaste südametunnistusele tunginud surematu rahva huvid. Ainult nende huvide raames ja ainult selles raamistikus leiavad isiklikud ja kollektiivsed huvid oma normaalse maksimaalse rahuldamise.

ORGANISATSIOONI ESIMESED ALGUSED

Kaadrite organiseerimine kujutab endast uut etappi leegioniliikumise arengus.

Igasugune liikumine, et mitte jääda kaootiliseks, tuleb vormida organisatsioonilistesse vormidesse. Kogu leegionaarne organisatsioonisüsteem põhineb "pesa" ideel, see tähendab 3-13 mehest koosneval rühmal juhi juhtimisel. Meil ei ole "liikmeid" isoleeritud indiviidide tähenduses. On ainult pesa ja üksikliige on osa pesast. Leegionäride organisatsiooni ei moodusta mitu liiget, vaid mitu pesa. See süsteem ei ole selle loomisest tänapäevani sisuliselt palju muutunud. Aeg-ajalt on see saanud vajalikke parandusi, kuna organisatsioon peab arvestama tegelikkusega; see on nagu pidevalt kasvav laps, kelle riideid tuleb arenedes pidevalt kohendada. On vale, kui need, kes kujutavad ette, milline peaks organisatsioon välja nägema oma viimases etapis, lõikavad sellest algusest peale välja rõiva, mis ei sobi peale selle viimase arenguetapi; nii nagu on vale, et mõned jätkavad nii, et lõikavad varakult liibuvad, seejärel loobuvad sellest liikumise hilisemas kasvuperioodis, sundides seda võitlema viisil, mis enam ei sobi.

Ma siin "pesal" väga ei peatu, sest olen seda teemat põhjalikult käsitlenud "Pesajuhi käsiraamatus". Samas, mis pani mind selle süsteemi valima? Esiteks liikumise vajadused. Liiga asutamise aja, ühe süsteemi kasutamise ja Legioni asutamise aja vahel on suur vahe, millal võtsime kasutusele teise süsteemi. Liiga asutamise ajal oli sellel laialdane toetus. Seda oli vaja kiiresti ära kasutada. Kusjuures, kui Leegion tekkis, siis meie jaoks sellist toetusketti ei olnud, vaid olid vaid laiali ja isoleeritud mehed, kes olid linnades laiali. Maakondlikke toimkondi asutama ei saanud hakata, sest inimesi nappis. Samuti ei saanud ta võtta meest ja kutsuda teda maakonnavanemaks, sest polnud mõtet, kui ta vaevu väikese küla korraldamisega hakkama sai.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Liikumise juht peab reaalsusega arvestama ülima tõsidusega.
Minu põhireaalsus oli "üksik mees", vaene talupoeg mõnes külas, nuttes; õnnetu haige tööline, välja juuritud intellektuaal.

Ja siis andsin igaühele neist võimaluse koguda enda ümber vastavalt tema võimetele rühm, mille juhiks on ta ise. See oli pesa oma juhiga. Ma ei olnud see, kes nimetas pesa juhti; just tema teened panid ta sinna.
Temast ei saanud liidrit sellepärast, et ma "tahtsin", et ta oleks, vaid ainult siis, kui ta suutis grupi koondada, seda inspireerida ja juhtida. aja jooksul
- erinevalt kõikidest teistest erakondadest, kus pealikke määratakse sageli kingituste alusel, õnnestus mul "sündinud" mitte "teha" väikestest juhtidest koosnev kogum, milles juhi iseloomujooned olid ilmsed. Seetõttu on leegionäride pesa juht reaalsus, mida võib usaldada. Nende pesajuhtide võrgustik moodustab kogu leegioniliikumise skeleti. Leegionäride organisatsiooni sambaks on pesa juht. Kui need pesad paljunevad, rühmitatakse need küla, rajooni, maakonna ja provintsi käskude alla.

Kuidas hankida juhte suuremates üksustes? Ma ei ole määranud ühtegi küla-, alevi- ega maakonnajuhti. Ütlesin neile: "Vallutage ja korraldage! Ja nii palju kui suudate korraldada, olete boss." Kinnitasin nad just juhtideks positsioonidel, kuhu nende jõud, omadused ja võimed nad tõstsid. Alustasime pesa juhist ja järk-järgult kasvas see küla, rajooni, linna juhiks

ja maakonnajuhiks ning alles 1934. aastal ehk seitse aastat hiljem
piirkonnajuhiks. Pesasüsteemil on ka järgmised eelised: a) Aktiivne,
see paneb
kõik liikumise liikmed tegutsema. Teistes erakondades, kus komisjonid ja liikmed on küla või maakonna kohta, töötab ainult mitu komisjoni liiget; ülejäänud, 1000, 2000, 10 000, on passiivsed. Meie süsteemis tänu pesajuhtide laiale initsiatiivile ettenähtud normide piires ja tänu iga pesa kohustusele kirjutada oma registrisse võimalikult uhke leht, kuna väljaspool kogu pesa pole eraldi liikmeid kui selliseid. . maailm, absoluutselt iga leegionär, töötab. b) Lahendab kõik kohalikud probleemid.
,
On mitmeid esemeid, millega üks mees ei saa hakkama ja terve organisatsioon on liiga suur, et neid uurida, näiteks külas väikese kaevu kaevamine, väikese silla parandamine jne. Üksik mees ei saa seda teha. üksi; organisatsioon ei saa nendega tegeleda; 6-, 8- või 10-meheline pesa on aga nende hukkamiseks sobivaim üksus. c) Pesa on kergesti vahetatav. Lahinguüksusest tööüksuseks või vastupidi. d)

Loob suure hulga kaadreid, moodustades järelikult juhtimiskunstile spetsialiseerunud mehi.

e) deserteerumise või reetmise mõju jääb lokaalseks, f)
Lõpuks on pesa parim koht leegionärihariduse saamiseks. Seda seetõttu, et seal on ühevanuseid mehi, võrdse ulatusega ja sarnase vaimse ülesehitusega mehi.
Seal on kõik sõbrad. Mees, kes pole saanud oma ahastust tunnistada, noore mehe ees oma hinge paljastada - kas piinlikkusest või sellepärast, et ta ei taha talle varakult eluraskusi ja muresid teadvustada - siin pesas sõprade seas saab ta sellega hakkama. nii nagu see võib saada noomituse või isegi karistuse.

Pesa on armastusel põhinev väike leegionäride perekond. "Pesajuhi käsiraamatus" panin välja kuus seadust, millest see perekond peab juhinduma (lk 4, punkt 3). Seda perekonda ei tohi juhtida juhtide kapriiside järgi; see oleks diktatuur, aga seaduste järgi.

1. Distsipliini seadus., Leegionär! Ole distsiplineeritud! Sest ainult siis saate võita.
Järgige oma juhti nii headel kui ka halbadel aegadel.

Digitized by Google Machine Translated by Google

2. Tööseadus. Töötage! Töötage iga päev. Pane oma süda sellesse.
Olgu teie tasu mitte kasu, vaid rahulolu, et olete ladunud veel ühe tellise Leegioni ehitamiseks ja Rumeenia õitsenguks.

3. Vaikimise seadus: räägi vähe. Öelge ainult seda, mida peate. Rääkige ainult vajaduse korral.

Teie kõne peaks koosnema tegudest, mitte sõnadest. Esinete: laske teistel rääkida.
4. Haridusseadus: sinust peab saama keegi teine. Kangelane. Pesas muutuda täiesti viisakaks. Õppige Leegionit hästi tundma.
S vastastikuse belp seadus .. Aidake oma venda, kes sattus õnnetusse. Ärge loobuge sellest.
6. Auseadus: järgige ainult au radu. Võitle ja ära ole kunagi argpüks, Jäta kurikuulsuse tee teistele.
Parem kukkuda auväärses võitluses kui võita kurikuulsusega.

Kuid tahan veel kord rõhutada, kallid leegionärid, ja juhtida teie tähelepanu olulisele punktile: pesa leidmine on külma kliima korral poolik; "Mida me saavutame?", "Mida on veel teha?", "Teeme seda või teist." "Hüvasti!"

Andke oma hingedele vabad käed. Broneerige neile koht koosolekul. Jätkake kuumutamisega.
Andke igaühele võimalus avada oma süda, laadida maha oma raskused, mured, mured, mis elu teda rõhub. Las ta jagab teie rõõme.
Olgu teie pesa lohutuse ja rõõmude jagamise koht. Pesakohtumine õnnestub siis, kui mees naaseb pärast hingekoormate seal mahalaadimist koju ja on täis usku oma rahvasse. Kui ma "Pesajuhi käsiraamatus" seda punkti piisavalt ei rõhutanud, siis nüüd teen seda.

Seoses haridustegevusega pesa juures reprodutseerin "Pesajuhi käsiraamatu" punktist 54: Palve kui otsustav element võidu nimel, Pöördumine esivanemate poole. "Leegionär usub Jumalasse ja palvetab leegioni võit.

„Ei tohi unustada, et me oleme siin maa peal Jumala tahtel ja kristliku kiriku õnnistusel. Meie kirikute altarite ees kogu Rumeenia rahvas

naised ja lapsed ja vanad inimesed kogunesid sellele maale, arvutuid aegu, põgenemise ja tagakiusamise perioodidel – teades, et see on viimane võimalik varjupaik. Ja täna oleme ka meie, Rumeenia rahvas, valmis kogunema altarite ümber nagu suure ohu korral ja põlvitama, et saada Jumala õnnistus.

"Sõjad on võitnud need, kes teadsid, kuidas ülalt välja kutsuda salapäraseid jõude nähtamatust maailmast ja kindlustada neile abi. Need salapärased jõud on surnute hinged, meie esivanemate hinged, kes olid samuti selle maaga seotud, meie vaod, kes surid selle maa kaitsel ja keda tänapäeval seob sellega ka mälestus nende elust siin ja meie kaudu - nende lapsed, lapselapsed ja lapselapselapselapsed. Aga ennekõike surnute hinged on Jumal.

"Kui need jõud kohale kutsutakse, tulevad nad meile appi ja julgustavad meid, andes meile tahtejõudu ja kõike vajalikku, et aidata meil võitu saavutada. Nad toovad vaenlase südamesse paanikat ja hirmu ning halvavad tema tegevuse. Lõppkokkuvõttes ei sõltu võit materiaalsest ettevalmistusest, sõdijate materiaalsest tugevusest, vaid nende võimest tagada vaimsete jõudude ülalpidamine. See on seletus – meie ajaloos – imelistele võitudele isegi siis, kui meie materiaalsed relvad olid otsustavalt kehvemad.

Kuidas saame olla kindlad, et meil on nende jõudude toetus?
1. oma tegevuse õigluse ja moraali järgi ning 2.
apelleerides tõsiselt ja tungivalt nendele jõududele. Kutsu nad välja, tõmba neid oma hingejõuga ja nad tulevad.
Tõmbejõud on suurem, kui pöördumise, palve esitavad paljud kokku kogunenud inimesed.
Seetõttu üle kogu riigi igal laupäeva õhtul peetavatel pesakoosolekutel lõpetatakse palved ja kutsutakse kõiki leegionäre üles kirikusse minema.

Digitized by Google

järgmine päev, pühapäev.

Meie kaitsepühak on peaingel Miikael, tema ikoon peab meie kodudes olema ja rasketel aegadel peame paluma tema abi ja ta ei jäta meid kunagi.

Need pesad rühmitatakse seejärel vanuse või soo järgi üksustesse järgmiselt:* 1.
Risti vennaskonnad a) et tuua kokku kuni 14-aastased noored: ristivennad.
b) koondada noori vanuses 14-19 aastat: ristivennad.

2. Leegionärid formatsioonis.
3. Leegionärid.
4. Tsitadellid, rühmitus tüdrukud ja abielunaised või halduskriteeriumide järgi linn, linn, maakond koos vastavate juhtidega, kes juhivad nende tegevust, tagades nii ühtsuse. Kõiki neid probleeme on “Pesajuhi käsiraamatus” põhjalikult käsitletud. Sellel pesastussüsteemil võib olla puudus; tundub, et see lõhub, purustades oma killustatusega liikumise ühtsuse, kuid see on vaid näiline oht, kuna selle eemaldab vastastikune armastus ja suur annus distsipliini, mida leegioniharidusse valatakse.

ESIMESTE LEEGIONÄRIDE HÄÄLET

8. november 1927, pühakute püha. Peainglid Miikael ja Gabriel lähenesid.
Sel päeval andsime oma esimese tõotuse. Otsisime ja leidsime sümboli, mis võiks olla ustav väljend meie liikumise iseloomust, meie ühendusest esivanemate maaga, meie surnute ja taevaga.

Kogume 2000 eest väikese koguse maad kõigist Rumeenia ajaloo kuulsatest kohtadest

* "ristivennad", rumeeniakeelse "fresh de cruce" ilukirjanduslik tõlge, on noored, kes traditsioonilise rahvapärase rituaali järgi annavad üksteisele igavese sõpruse, vastastikuse abi ja truuduse ristil tõotuse. Leegionäriliikumine sai inspiratsiooni sellest populaarsest ismani institutsioonist, et nimetada noori leegionäriks pürgijaid "ristivendadeks". "Risti vennaskonnad?" need on siis "ristivendade" rühmitused.

aastat tagasi, mida siis hästi segasime, sai sellega täidetud väikesed nahkkotid ja seoti nööridega kõvasti kinni.

Leegionärid pidid neid tõotuse andmisel vastu võtma ja neid pidid südamelähedased kandma. Siin on selle teenuse kirjeldus, mis on reprodutseeritud 8. novembri 1927. aasta "Esivanemate maa" numbrist:

8. novembri hommikul 1927 kogunesid meie staapi kõik Iasist pärit leegionärid ja mitmed teised, kes võtsid vaevaks mujalt kohale tulla.

Arvuliselt vähe, kuid tugevad tänu meie vankumatule usule Jumalasse ja usaldusele Tema abile; tugev meie otsustavuses ja üksmeelses kangekaelsuses jääda vankumatuks mistahes tormi ees; tugev meie täielikus eraldatuses kõigest sellest, mida kuulda on - tõsiasi, mida võib näha meie soovis, meie rõõmus vabaneda julgelt materiaalsetest asjadest ning teenida Rumeenia rahva ja risti asja.

Selline meeleolu oli neil, kes ootasid kannatamatult tõotuse andmise aega, et moodustada rõõmsalt Leegioni rünnaku esimene laine. Ja kõik võivad olla kindlad, et teistsugune suhtumine pole võimalik, kui meie keskel, valgesse riietatuna nagu vihatunnil, olime ühtsed. Ion L Mota, Ilie Garneata, Radu .Mironovici, Corneliu Georgescu – need, kes vanglast vanglasse on viimase viie aasta jooksul kandnud kogu rahvusliku liikumise raskust.

aastat.

Palve,

Digitized by Google

haakristiga caciula*

Kell kümme asusime kõik püha Spiridoni kiriku poole teele, kostüümides ja rahvuslikel südamel, marssides kolonnidena. Seal, Suur, Moldaavia valitseja; Vapra Miikaeli; autor Mircea Ion Voda; Horia, Closea ja Crisan; Avram Yancu; Domnul Tudor; Mng Ferdinand; ja kõigi valitsejate ja sõdurite mälestuseks, kes langesid lahinguväljadel Rooma maa kaitsmisel pealetungivate vaenlaste eest. '

Tõotuse andmise pidulikkus.

Jõudsime tagasi oma majja, marssisime ja laulsime Leegioni hümni. Seal toimus esimeste leegionäride hääletuse liigutav pidulikkus.

Esivanemate maa. See pidulikkus algas Turda Vapra Miikaeli hauakambrist toodud maa segamisega Moidavia hauakambrist Razboenist, kus Stefan Suur pidas oma suurimat lahingut, ja kõigist muudest kohtadest, kus meie esivanemate veri leotati üle maailma. maanduda ägedates lahingutes, seega õnnistades teda. Kui mullapakid avati ja enne lauale tühjendamist, loeti toojate või saatjate kirju.

Oma tõotuse andsid: Corneliu Zelea-Codreanu, Ion I. Mota, Illie Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Hristache Solomon, kes juhatas seda tseremooniat, G. Clime, Mille Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic Dumitru Ifrim, Pantelimon Statache, Ghita Antonescu, Emil Eremeiu, Ion Bordeianu, M. Ciobanu, Marius Pop, Misu Crisan, Popa, Butnaru, Budeiu, I. Tanasache, Stefan Budeciu, Traian Cotiga ja keskkooliõpilane Mihail Stelescu.

UUS LAHING

"Esivanemate maa" 1. detsembri 1927. aasta numbris avasime uue üksuse, et otsida vahendeid oma reisidel kasutatava kergveoki ostmiseks. Jällegi kasutame sama üldist pingutussüsteemi. Leegionärid hakkasid korraldama pidulikke kontserte, konverentse, jõulukoore ja panustama oma rahaga. Focsani "Vrancea Risti vennaskond" paistis silma kogumise poolest

* Müts lokkis lambalihast. **(Tr.)**

Kindral Macridescu sponsoreeritud piduliku etenduse tulemusel 50 000 lei. Just sel ajal muutsin selle naise "Vranceast" "Risti võiduvennaskonnaks", mille all ta on tuntud tänaseni. 19. veebruaril 1928 ehk kümne nädala pärast oli see käik edukas.

Ostsime Bukarestis uue paneelauto 240 000 lei eest, millest maksime 100 000 lei, jääk 140 000 lei, mis tuleb tasuda kaheteistkümne igakuise osamaksena.
Lahkusime Bukarestist ja läksime Iasisse, kus Stefan Nicolau lavastas "The Doe*", nagu poisid seda nimetasid, ning Banea, Bordeianu ja Mironovici. Leegionärid ja meie sõbrad ootasid meid linna ääres ning meid võeti saabumisel vastu üldise rõõmustamise saatel.

Igakuiste osamaksete katmiseks moodustasime 100 liikmelise komitee, mille liikmed pidid ühe aasta jooksul panustama 100 leiu kuus. Toimkond kasvas kahe kuuga 50-liikmeliseks, enamik neist olid vaesed, väikese kohaga töötajad, töölised või talupojad, kes annetasid 100 lei kuus tõelise ohvri.

Iasi "Citadelli" ja eriti Galati "Citadel Iulia Hajdeu" tüdrukud hakkasid tikandeid tegema ja neid raha eest müüma.

MATERJALI LIIGI PROBLEEMID

Digitized by Google Machine Translated by Google

Nende väikeste vajaduste jaoks liikus liikumine materiaalsest küljest väga hästi.
Vaeste tööst ja panustest koguti piisavalt, et saaksime ära elada ja tegevust toetada.

Absoluutselt kõik panustatud summad avaldati "Esivanemate maal".
Päevik on täis neid, kes andsid 10 või 5 lei. Neid, kes andsid 50 või 60 lei, leidus harva ja meie pankurid olid need, kes said panustada 100 leiu kuus, 100-liikmeline komitee.

Valime sellest komisjonist juhuslikult: # 16.

Nicolac Voinea de Panciu, viielapseline pere, kes elab kahehektarisel viinamarjaistandusel.

#17. D.Popescu, pensionil vahiametnik.
#18. Ion Blanaru, kuni eilseni üliõpilane; nüüd insener, kes teenib 4000 lei kuus.
*
* 19. Ion Butnaru, Rumeenia Raudtee töötaja.
* 20. Nistor M. Tilinca, kooperatiivi müügimees.
* 21. AteIiu Georgescu, abi vanematelt.
* 22. Radu Mironovici, vanemate abi.
23. Ionescu M. Traian, metsainsener.

Majandusest panid need maksumaksjad peale oma kulutused toidule ja riietele, koguti piisavalt organisatsioonile, mis raha mõistliku kasutamisega suutis elus püsida ja normaalselt areneda. Aga juudi ajakirjandus karjus... "Mis rahaga need härrad paneelautosid ostavad? [Juut tegi alati pahauskselt mitu veoautot sellega, mis meil oli]. Kes seda liikumist rahastab?"

Oh! Härrased, keegi ei "rahastanud". Mitte keegi, välja arvatud rumeenlaste lõputu usk, kes on enamasti vaesed nagu Iiob. Kapitalistid meid mitte ainult ei "rahastanud", vaid ma soovitan kõigil, kes juhivad kindlatel põhimõtetel põhinevat liikumist, keelduda kõigist rahastamispakkumistest, kui nad tahavad, et nende liikumine püsiks. Sest poliitiline liikumine peab olema moodustatud selleks, et ta suudaks oma liikmete usule ja ohvritele tuginedes ise toota just seda, mida ta vajab elamiseks ja kasvamiseks. Normaalseks ja tervislikuks arenguks on liikumisel õigus tarbida ainult nii palju, kui selle liikmed suudavad varustada; ja selle liikmed saavad anda ainult nii palju, kui nad on võimelised usuks, st ohverduseks.

Ei paku piisavalt raha? Ärge kasutage välist rahastamist, vaid jätkake

liikmete usu suurendamine. Tegelikult näitab liikmete ebapiisav panus vähesesse usku. Ei anna raha? Organisatsioon on surnud ja varsti laguneb. Ilma usuta võidavad teid need, kellel see on.

*
Põnev nimi, mille Legionärid andsid oma esimesele paneelveokile. **(Tr.)**

Juht, kes võtab vastu oma liikumise välisrahastuse, on nagu mees, kes harjutab oma keha elama ravimitest. Niivõrd kui organism saab ravimeid, on ta samavõrra mõistetud ka ise reageerimisvõimetuks. Peale selle, kui ta jääb ravimist ilma, sureb ta; on fanaatikute meelevallas! Samuti on poliitiline liikumine nende rahastajate meelevallas. Need võivad rahastamise igal ajal peatada ja liikumine, kes pole harjunud omaette elama, sureb. Kolimine, nagu üksikisik, võib mõnikord vajada suuremat rahasummat. Siis saad laenata ja laenu õigeaegselt tagasi maksta, kuid ainult siis, kui oled kindel, et saad seda teha. Järelikult, härrased, valitsejate juhid – ja seda öeldes pöördun nende poole, kes tulevad pärast meid – keelduge nendest heasoovijatest, kes pakuvad teie liikumist rahastada, loomulikult, kui te seda liiki tulevikus kohtate.

Rumeenia, kus need näivad ka tänapäeval kaduvat.

Digitized by Google

Kõik, kes saavad rahastada ja rahastavad, on juudi pankurid, väga rikkad juudid, suured juudi viljakaupmehed, suured juudi töösturid ja kaupmehed. Nad rahastavad erakondi, et hävitada rumeenlased oma riigis.

Varsti pole enam kedagi, kes rahastamisega tegeleks – see sõna lõhnab pankuri, saagi, ebaõigluse ja sündsuse järele! - mitte keegi. Ei rumeenlased ega, veel vähem, juudid. Selle pankurite ja suurärimeeste, äripettustega rikastatud ärimeeste kasti jaoks hävitatakse need röövlinnud, kes innukalt inimühiskonda jälitavad. Head inimesed, rikkad inimesed, sündsuse piirini, saavad seda, aga nad ei suuda seda rahastada, vaid aitavad ainult säästudega liikumist. See kohustus aidata, aidata oma rahvast rasketel aegadel lasub kõigil rumeenlastel ja jääb selleks igavesti; ja see abi on ja on alati teretulnud.

Kuid nii minu enda kui ka kaaslaste materiaalne olukord muutus aina hullemaks ja tungivamaks. Minust oli saanud oma vaese äia koorem, kes peale minu suutis oma väikese palgaga vaevalt oma viit last toita ja riietada. Elasime abikaasaga ühes toas, ülejäänud seitse pere liiget jagasid ülejäänud kahte
ruumid.

Mõistes minu olukorda, ei rääkinud ta tänu oma suurele armastusele ja Rumeenia asja vastu mulle kordagi, kuigi ma nägin aja möödudes, et ta kummardus raskuste all üha enam. Otsustasimegi, et pühendan end täiskohaga liikumisele ja Mota asutab koos ülejäänud kolme Vacaresti vangla kamraadiga advokaadibüroo, et elatist teenida ja mind aidata. Nad alustaksid varsti, kuid neil seisavad silmitsi tohutud raskused. Vaatasin tagasi. Kümme aastat varem ülikoolis registreerituna võitlesime kõrvuti kõigi õpilaste klassidega, nagu need tekkisid. Ja aeg-ajalt leidsid nad kõik kohad, luues endale väikese olukorra, mille järgi saaksid elada; oleme jäetud üksi ühiskonna äärealadele nagu mingid hullud keset maailma radasid.
Kuigi pädevad juristid, suudaksid mu seltsimehed ellu jääda, kuid kesise eksistentsi. Neid ei saanud palgata raudteed, raekoda ega osariik; sellised kohad on ette nähtud neile, kes lahkuvad rahvusliku liikumise ridadest ja siirduvad erakondadesse - julgustuseks neile, kellel puudub iseloom. Meie elu au tingis, et nad ei võta juutide kohtuasju kohtusse.

Rumeenlased väldiksid neid. Nende kontoritesse siseneksid ainult vaesed.
Tee oli meie jaoks raske, olime omal maal tõrjutud ja seetõttu paigutatud olukorda, kus oli peaaegu võimatu ära elada.

1928. AASTA SUVI

Terve talve veedame pesade korrastamisega. Kevadel jätkati tööd Ungheni keraamikas ja proua ghicas. Töötame neis kahes kohas telliste valmistamise ja juurviljade kasvatamisega. Tahtsime ehitada teise kodu, kuna polnud kindlad, et suudame vanasse koju jääda

algatati meie väljatõstmiseks menetlus.

Selle raske töö käigus saime üksteisele lähedasemaks, tundes end üha lähedasemana nendega, kes nendega koos töötavad

käed ja üha kaugemale neist, kes elavad teiste tööst.
See töö täiendas meie kujunemist rohkem kui mõne ülikooliprofessori loengud. Seal õppisime, kuidas raskustest üle saada; tugevdame oma tahet; tugevdasime oma keha ja harjusime raske ja karmi eluviisiga, milles peale selle ei leidnud kohta ükski nauding

Masinõpe tõlgitud Google

hingeline rahulolu. Just siis tulid appi Galati "Risti vennaskond" Tocu, Savini, Costeaga ja ka teised vennaskonnad.
Radu Mironovici õppis meie furgoonautot väga hästi juhtima ja vedas Eremeiu abiga tasulisi reisijaid Iasi, Varateci, Agapia ja Neamti kloostri vahel.
Alati kehvema suve tõttu pidin aga küsima laenu Albina pangast Husi, pannes oma isamajale 1 10 000 lei, mille jagasin, osa keraamika jaoks, osa igakuiste osamaksete eest. kaubiku ja osa eest leegioniväljaannetele. Kuna ma ei suutnud seda laenu tänaseks tagasi maksta, ulatus mu võlg 300 000 leini.

Sel suvel tegelesime ka kauplemisega, et teenida raha Legioni jaoks.
Juutidel on kontroll köögiviljade müügi üle peaaegu kõigil Moldova turgudel. Kolmele leegioniõpilastest koosnevale meeskonnale tehti ülesandeks kaubelda köögiviljadega. Need meeskonnad ostsid Iasi turult kaupu, kandes 600–800 naela. veoauto eest, langeb nagu katk juutidele, alandab hindu poole võrra.

1. augustil 1928 oli esimene aastapäev meie ülevaate avaldamisest. Siin on see, mida ma siis kirjutasin:

„1. augustil tähistab „Esivanemate maa" 254. regulaarset ilmumisaastat.
Seda pole palju. Mitu päeva tagasi, 13. ja 30. juuli vahel, tähistas Careassonne'i linn (kindlus Prantsusmaal) 2000 aastat. Võib juhtuda, et ka Leegionil on ees 2000 aastat! Aga kõige keerulisem neist on esimene aasta, mil tuleb põue mulda lõhkuda, esimese vao kündmiseks. Nendel esimestel päevadel tormas meid palju raskusi, kuid meie päevik – vahel tiksus, vahel viletsam, aga alati suurepärane – püsis kindlalt, ületades neid.

"Kui aasta tagasi, alustades rahata, rahvusliku liikumise kõige kriitilisemal hetkel, panime kaanele São Miguel Arcanjo ikooni, teadsime, et meie kriitika jääb ellu."

VÕITLUS VILETUSTE VASTU

Sügisel muutusid isiklikud materiaalsed raskused üle jõu. Meil polnud enam korralikke jalanõusid ega riideid, minul ja mu naisel; mu naine kandis nelja aasta vanuseid kingi. Me ei osanud isalt enam midagi oodata, sest peale minu oli veel kuus last, kõik koolis, ja tema läbielatud võitlused jätsid ta võlgadesse. Tema palgast jäi välja vaid mitu tuhat leiu, et toita ja riietada suur pere.

Nii võtsin kogu jõu kokku ja otsustasin, et hakkan ka mina advokaadiga tegelema, eesmärgiga samal ajal liikumist juhtida. Avasin Unghenis oma kontori, tehes tihedat koostööd oma sekretäri Ernest Comanescuga.
Selle tulemusel võisin teenida väikese, väga väikese sissetuleku, millega saaksin hoolitseda meie vajaduste ja väheste tagasihoidlike järeleandmiste eest meie elus. Kuus aastat on möödunud ajast, mil me piirasime oma olemasolu rangelt eluks vajalike asjadega.

Kuus aastat polnud ma astunud teatrisse, kinno, õllesaali, ballisaali ega peole. Ja nüüd, kui ma seda kirjutan, on möödunud 14 aastat sellest, kui olen üheski neist käinud. Ma ei kahetse seda. Mul on väga kahju, et pärast eluaegset nii paljude piirangute tegemist on mõned inimesed mind süüdistanud rahulikus elutegevuses. Selles aastaid kestnud viletsuses ja ka rasketes katsumustes, mille kaudu saatus mind läbi elas, toetas mind pidevalt mu naine, kes minu eest ustavalt hoolitses. Ta jagas minu lugematuid lööke, koges puudust ja talus isegi nälga, et aidata mul võidelda. Ma jään talle igavesti tänulik.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

PROFESSOR GAVANESCUL SAAB MAAKOTI

Seal on hing, kes on meid tähelepanelikult jälginud, samm-sammult, olles meie vastu huvi tundnud. Võib-olla on ta meid uurinud. Ma räägin Ion Gavanesculi imposantsest vanast kujust, kes on Iasi ülikooli pedagoogikaprofessor aastast 1880. Ta ütles meile kord: "Ma soovin, et mul oleks kott mulda!"

Kutsusime ta 10. detsembril 1928 oma majja, kus ma leegionäride rühmas andsin talle üle meie kingituse - kõige kallima kingituse, mida me teha saime - koti mulda. Valgete juuste ja kulmudega vana professor ajas silmad suureks nagu kõige tõsisemal pidulikul hetkel. Siis, pärast hetkelist vaikust, ütles ta: "Härrased, ma ei ole väärt seda talismani vastu võtma muidu kui põlvili." Seejärel võttis ta selle, põlvitas aeglaselt ja palvetas. Me kõik põlvitame tema ümber.

Vabaerakond langes sel 1928. aasta sügisel rahvustalupoegade lakkamatute rünnakute tagajärjel, mis ähvardasid "vägivalla" ja "revolutsiooniga".

Rahvuslik Talurahvapartei sai teeta võimul pärast kaheksa aastat kestnud poliitilist vastuseisu. Kuid peagi osutusid need kogu riigile suureks pettumuseks. Nad hakkaksid varastama, täpselt nagu liberaalid tegid; nad teeksid "skandaalseid äritehinguid" nagu liberaalid; nad kasutasid sandarmeeriat "hirmutamiseks" ja isegi tulistavad oma vastaseid või neid, kes väljendasid rahulolematust, nagu liberaalid; nad teeksid oma pankurid, nagu liberaalid.

Kuid eelkõige langeksid nad rahvusvahelise rahanduse pideva mõju alla, millele nad hakkasid tasapisi, aastate, aastakümnete jooksul andma Rumeenia rikkusi, vastutasuks hävitavate laenude eest.

NINHO JUHTIDE ESIMESE KOOSTAMINE JA TEKKIMINE LEEGIONARI SENAT

Kogunesin 3.–4. jaanuarini 1929 Iaasis, esimese üleriigilise pesajuhtide koosoleku. Osales nelikümmend kuni viiskümmend. Koosolekud peeti kindral Ion Tarnoschi majas, kes tol korral liigutava tseremoonia ajal, pisarsilmil, võttis vastu maakoti, mis sisaldas tema enda sõdurite ja ohvitseride verd.

"Kuidas ma soovin, et Jumal annaks mulle piisavalt elupäevi, et näha Rumeenia vabanemise aega. Aga ma arvan, et ma ei ela nii kaua,» sõnas ta.
Sel korral andis tõotuse veel üks leegionäre. Need on: Spiru Peceli, sõja ajal invaliidid, Gheorghe Potolea, invaliidid pärast Prunaru ründamist, Nicolae Voinea jt.

Aruteludest ja kõigi kohalviibijate kui kõigi piirkondade esindajate ettekannetest olime veendunud, et seni meie riigis kasutamata pesasüsteem võib kaasa haarata ja annab häid tulemusi.

Kindlasti on igale ettevõtmisele omased probleemid ja veidrused. Minu jaoks piisas aga teadmisest, et aasta jooksul ilma täiendõppeta, vaid ainult meie ülevaates antud üleskutsete ja juhiste alusel tekkisid isoleeritud pesad, aktiivsed pesad kõigis piirkondades ja ühiskonnakihtides. . ütlesin endale. «Süsteem sooritas eksami.
See töötab."
See 3.-4. jaanuari kohtumine tõestas minu korralduspõhimõtete õigsust.
Järelikult pidime nüüd jätkama kindlalt samas vaimus.

Sain samal ajal aru, et liikumine on muutumas populaarseks peamiselt nooremate inimeste seas; et dünaamiline haridussüsteem – haridus paralleelselt tegevusega – on staatilisest tunduvalt parem.

Seetõttu peame seda süsteemi veel ühe aasta jätkama, püüdmata ikka veel massidesse jõuda, heites kõrvale valimiskampaania idee. Siis loodi Leegioni Senat: foorum, kuhu kuulusid üle 50-aastased mehed, haritlased, talupojad või töölised, kes

Digitized by Google

ta elas suure korrektsiooniga elu, näitas üles suurt usku tulevasse leegionärisse ja suurt tarkust. Neile helistati rasketel aegadel, kui nende nõuandeid tundus vajalikuks. Neid ei pidanud valima, vaid määras ametisse leegioni juht ja andis hiljem edasi ülejäänud senat. Senaatori tiitel oli kõrgeim au, mille poole leegionär võis pürgida. Seejärel moodustasid Senati Hristache Solomon, kindral dr Macridescu, kindral Ion Tamoschi, Spiru Peceli, Coronel Cambureanu ja Ion Butnaru. Mitu kuud pärast selle asutamist võttis hiilgav ülikooliprofessor Traian Braileanu, kes viis aastat hiljem oma ajakirjas "Ensaios sociológicas", selgitas leegionäride fenomeni senatis oma koha kõrgeimal viisil.

RAHVAMASSIDE EEST

Digitized by Google
Machine Translated by Google

MOTI VAHEL

Moti elab endiselt Kesk-Transilvaania mägedes. Vanad nagu need mäed, elasid nad sajandeid sama eksistentsi, mille üle domineeris alati kaks tunnust: vaesus – nad on ainsad rumeenlased, võib-olla ainsad inimesed maa peal, kes pole oma ajaloo jooksul tundnud ainsatki õnne, külluse ja vabaduse eest võitlemise päeva. . Kogu tema elu oli võitlus vabaduse eest. Nad andsid meile Horia, Closca ja Crisani ning toetasid 1784. aasta revolutsiooni; nad andsid meile Avram lancu ja võitlesid 1848. Ajalugu on registreerinud nende mägedes üle 40 mässu Ungari võimu vastu; nad kõik uppusid lõpuks omaenda verre.

Tema vankumatust ei saanud aga kunagi murda. Viimasel ajal kostavad hääled Amos Francu ja kapten Emil Siancu, motide endi tribüünilt asjatult kui häirehüüd. Selle mägedes on kullakaevandused. Ükshaaval said selle uurijad rikkaks, samal ajal kui nad jäid alasti ja ilma leivata:

"Kuld on meie mägede
keskmes As
küsime ukselt ukseni."

Hall kivi on paljas. Selles ei kasva midagi; ei nisu ega maisi. Ainus rikkus, mis eksisteerib, on maadeavastaja käes olev kuld ja ainus võimalus elatist teenida on metsade metsas.

Tulnukate domineerimise katsumus kestis tuhat aastat. Tuhat aastat vastupanu, lootes, et kunagi sünnib Suur Rumeenia, et neid päästa, et lõpuks hoolitseda nende ja nende laste eest, heastada kauaaegne ja surmav ülekohus, tulla ja tasuda neile nende igivana kannatlikkuse, kannatuste ja kannatuste eest. võitleb. Lohutusest teavad vaid need, kellel pole ema. Ainult need, kellel pole riiki, ei tea ei lohutust ega tasu. Isamaa premeerib alati oma lapsi, neid, kes ootasid tema õiglust ja sellesse uskusid, ja neid, kes selle eest võitlesid ja kannatasid. Oli mõeldamatu, et Moti ei premeeritud nende tohutu kannatlikkuse, kannatuste ja vapruse eest!

Kuid pärast sõda hõivas iga mees, eriti iga poliitik, oma "mina", oma materiaalse, valimis- ja poliitilise olukorraga. Et Moti unustataks. Kes on hõivatud oma "mina"-ga, ei saa olla hõivatud "teistega".

Ja see, keda ümbritsevad praegused mured, ei saa asetada iseennast, oma mõtteid ja tundeid ajalukku, et isamaa nimel töötades saaks ta tagada, et tema vapratele meestele kuuluvad suured ajaloolised hüvitised ja hüved.

Neid mitte ainult ei unustatud, vaid nad loovutati saagiks juudi liigkasuvõtjatele, kes kasu otsides hiilisid nende mägedesse, kus võõrad jalad ei saanud kunagi ületada, ning röövisid nende ainsa elatise, ehitades kõrgele mägedesse veskeid ja raiudes maha. nende metsad, jättes need nagu paljaks kiviks.

"Oo Iancu, miks sa ei tule surnuist tagasi, et näha meie mägesid katmata?"

Oma meeleheitelaulus hüüavad nad lancu, oma kangelase poole, et näha, kuidas nende mäed rüüstatakse, nende metsi "kraabivad" "väikeste juutide" salgad; seda Suur-Rumeenia administratsiooni ajal, rahva kauaoodatud võidu päevil.

Elus, milline kohutav tragöödia, seista kümme sajandit vastu igasugustele ülekohustele ja nüüd surra viletsusesse ja nälga Suur-Rumeenias, mida olete oodanud aastatuhandet! Ta on see, keda sa oled oodanud. Ta oli ainus moraalne

tugi, mis sind toetas. Nüüd laguneb ka see lootus. Sul ei olnud leiba, aga sa ootasid. Selle elanikkonna jaoks ei osutunud Suur Rumeenia turgutuseks, triumfiks, krooniks pärast tuhat aastat kestnud kannatusi koos kõigi oma rõõmustava tasuga.

Masinõpe tõlgitud Google

inimesed. Selleks oli vaja kedagi, kellel on selline hing nagu Stefan Suur, mitte Rumeenia poliitiku pügmee hinge. Suur-Rumeenia tähendas Moti rahvale surelikku meeleheidet. Need poliitikud määrivad meie rahva nägu. Sest

Rahvusel on peale igasuguste muude huvide kohustus täita teatud moraalseid kohustusi. Kui see rahvas neid ei leia, on tema nägu määrdunud.

Campeni lähedalt Bistrast pärit õpetaja kirjast puudutatuna sõitsin rongiga, et sinna minna ja ise olukorda uurida. Sõitsin väikeses mägirongis vajuva südamega läbi Apuseni mägede orgude, kuhu lugematutes lahingutes oli hüpanud surm ja kus rändasid ringi Horia ja Iancu kummitused.

Astusin raudteejaamas talupoeg Moti juurde. Tema mantlil oli vähemalt kakskümmend täppi, mis annab tunnistust võrratust vaesusest. Ta müüs kalli raha eest enda tehtud puidust tünnirõngaid. Ta silmad olid vajunud, põsed näpistatud. Õrn nägu. Tema pilk oli häbelik; Tema näost ei saanud välja lugeda ühtegi erilist mõtet, kuid tema silmis oli valu ja ma ei näinud mitte lihtsalt nälgivat, vaid näljast piinavat meest.

Nendes õrnades silmades, mis õhutasid haletsust, ei mingit muret, polnud näha huvi elu vastu; need olid lihtsalt tühjad.
"Kuidas te nendes osades hakkama saate?"
Ma küsisin temalt. "Hästi! Hästi, tänan."
"Kas siin saab maisi ja kartulit
kasvatada?" "Jah me saame."

"Kas sul on kõik vajalik, toit...?" "Jah, meil
on... meil on..."
"Nii, sa pole nii halb...?"
"Ei! ... N61 ..."

Ta hindas mind mitu korda, ei tahtnud väga rääkida – kes teab, millistel meeleheite kaldal ta mõistus eksles – ega tahtnud oma päritud rassilises õilsuses võõrale seletada.

Lõpuks jõudsin Bistrasse, otsisin üles külaõpetaja, kes mulle kirjutas. Jäin vaid üheks päevaks. Moti vaestemajades, mida külastasin, nägin nende paljusid väikseid lapsi külmalt küürus – ootamas kaks, kolm nädalat või mõnikord kuu või rohkemgi oma vanemate naasmist, kes olid hobuse ja vankriga teele läinud. tuua neile tagasi kott maisijahu vastutasuks nende valmistatud puidust kõvade ja tünnide eest ning seejärel müüa sadu miile mujal riigis, kus Jumal on olnud heldem. Moti on kodus vaid paar kuud aastas; ülejäänud aja on nad teel. Õpetaja ütles mulle.

"Isegi Ungari võimu ajal ei saanud välismaalane siia elama asuda.
Kuid tänapäeval on rajatud saeveski, mis kuulub Oradea juudi firmale, mis on meie metsad üle võtnud ja need maha raiunud. Kogu oma vaese elu elas Moti end tünnide ja tünnivelgede valmistamisest.

Aga nüüdsest jäävad nad sellest ilma. Nad on surma mõistetud. "Nälg ja muu vajadus sunnib neid juutide heaks töötama, 20-leise päevapalga eest oma puid langetama, tühiasi. See on kõik, mis neil on alles jäänud kogu sellest rikkusest, mis nende mägedest välja kaevatakse ja aastal orgudes maha raiutakse. pikad rongid.Ja kui puit maha raiutakse, on ka meie lõpp.Kuid on midagi, mis on veelgi kurvem.Me oleme sadu aastaid elanud vooruslikku elu. Juudid tõid endaga kaasa kõlvatuse patud Rohkem kui kümme aastat tagasi töötas selles saeveskis 30 juuti.

Ja laupäeva õhtul, kui nad saavad oma palga, võtavad nad Moti tüdrukud ja naised ning teotavad neid öistes orgiates. Moraalsed ja füüsilised haigused kulutavad meie külasid, lisaks vaesus.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Ja midagi ei saa öelda. Protestida ei saa, sest need juudid on kõigi poliitikutega nii heades suhetes, et nad on peaaegu kõikvõimsad isandad. Kohalikud võimud on teie teenistuses sandarmitest tippudeni.

Kui proovite midagi öelda, süüdistatakse teid kohe selles, et olete osa kodanikest "ässitanud" teisi kodanikke "vihkama"; et te "häirite sotsiaalset harmooniat" ja "vennalikku verd", milles rumeenlased on alati elanud koos "rahumeelse juudi elanikkonnaga"; et me ei ole

head "kristlased" ütlesid Jeesuse Kristuse kohta:
"Armasta oma ligimest, ka seda, kes sulle kurja teeb ..." jne.
Kui ütlete ühegi sõna, arreteeritakse teid kui "riigi julgeoleku vaenlast" ja "kodusõja" õhutajat. Sind solvatakse ja isegi pekstakse. Nad kontrollivad ametiasutusi ja te peate paigal istuma ja vaatama kogu oma rahva tragöödiat. Parem oleks, kui Jumal teeks meid pimedaks, et me ei näeks enam oma silmaga; siis me ei teaks midagi. "

Veri kees veenides ja mul tekkis taas mõte võtta relv, minna mägedesse ja hakata halastamatult tulistama vaenlaste ja reeturite salke, kui Rumeenia võimud ja Suur-Rumeenia seadused suudavad selliseid rahvavastaseid kuritegusid taluda. .
Rumeenia, selle au ja tulevik ning kas need ammendatud seadused ja võimud on võtnud talt igasuguse õigluse ja päästelootuse.
Naasin Iaasisse valutava südamega, olles koormatud koormast, mida need inimesed kannavad.

Kui kohutav on rahva valitseva klassi, selle poliitilise ja kultuurilise klassi võõrandumine!
Literaadid ja kirjanikud pühendavad oma jõupingutused kõikvõimalikele ebaolulistele teemadele. Ilmuvad raamatud ja raamatud, mis täidavad raamatupoodide aknad.
Milline on nende meeste tulevikuotsus, kui nende silme all rulluva ajaloolise tragöödia puhul, nagu Moti oma, pole nad leidnud ühtegi protestisõna, mis võiks olla ka häiresignaaliks. jahmatanud inimesed, miks kogu see skandaalne kirjandus, mis teid tuimestab ja teie elu ja tulevikku varjab?

Millises valguses peaks rahvas vaatama neid kirjanikke ja õpetlasi, kelle kõige püham missioon on mõista hukka ohtusid, mis ähvardavad tema moraalset ja füüsilist olemist, ning valgustada teed tema tulevikku? Ja kuidas suhtutakse sellesse poliitilist klassi parlamendis või mujal "kõnelejaid", kes on jätnud oma kõige elementaarsema kohustuse hoolitseda rahva elu ja au eest?

Kui ma Bistrast Turdasse suunduvalt rongilt maha astusin, sattus samasse kupeesse ka Bistra saeveski direktor; paks juut, keda ei hoidnud vaevu oma riietus, mis jättis mulje külluslikult elatud elust. Ma ei usu, et keegi temasugune on oma elus nälga tundnud, isegi mitte kordagi. Järgmises peatuses astus kupeesse ka umbes minuvanune noormees. Esimesest hetkest sain aru, et nad on sõbrad, kes saavad väga hästi läbi ja et noormees on rumeenlane. Juut valas endale termosest kohvi ja võttis pakist paar koogiviilu. Ta hakkas sööma; Vaatasin hundi isu. Ta hakkas kõvasti neelama, enne kui taipas, et pole oma sõpra liituma kutsunud, nii et ta tegi seda kohe. Noormees võttis tüki kooki ja tassi kohvi ning hakkas üsna arglikult sööma, näidates jõukale juudile tänu ja austust talle osutatava "tähelepanu" eest. Ülestõusmispühade-eelsel reedel oli kell viis hommikul, ikka veel mitte päris selge: suur reede.

Kahjuks küsisin endalt:

"Huvitav, kes on see noore rumeenlase kaabakas, kes sel päeval, kui kogu kristlik maailm paastub, sööb kooki kõrvuti juudi, rumeenlaste piinajaga?"

Nende vestlusest sain teada, et ta on metsainsener. Juut näitas üles kompulsiivset kalduvust rääkida. Ta rääkis ja naljatas pidevalt. Siis tootis ta plaadimängija ja hakkas plaate mängima, kõik nende kohta oli sündsusetu. Istusin kupee nurgas ja kuulasin sõnagi lausumata aknast välja vaadates.

Päev hakkas murduma ja ma nägin, et

Digitized by Google Machine Translated by Google

raudteega paralleelne tee, igaühe ees pikk rivi hobuvankrit, rahumeelselt ja nukralt jalutav , ja edasi motimees. Söega koormatud suunduti 40 miili autosõidu kaugusel asuvale Turda turule, et müüa ja osta mitte uusi riideid ega mänguasju, vaid paar kilo toitu lastele koju kaasa võtta, kuna käes oli lihavõttepühade aeg. See on ainus rõõm, mida nad saavad oma lastele pakkuda.

Mu süda oigab valust ja ärevusest. Sellest ei piisa, et need vargad su leiva ära võtavad; nad teotavad, solvavad ka sel suurel reedel teie vaesust ja usku. Nad mööduvad lauldes ja kirudes nendel igivanade kannatuste teedel, mida austusest inimkannatuste ja valu vastu ei tohiks ükski inimene astuda, välja arvatud kõige sügavamas vaikuses ja sündsuses, palja peaga nälgivate ja räsitud inimeste ees, kes rändavad nälgivate ja räsitud inimeste ees. hukatus. oma halastamatust saatusest. Kui koit koitis, kohtusid meie pilgud, noormehe ja minu pilgud. Nägin, et ta tundis mu ära. Rahutuna kaotas ta oma

meelerahu. Tundsin ta ka ära. 1923. aastal olin teda näinud kristliku rahvusliku üliõpilasena. Ta oli õpilaste rühma esirinnas, kes demonstreerisid ja laulsid...

"Ja me purustame juudid oma kandade
all või sureme hiilgavalt" jne.

Ma mõtisklesin, täis kibedust. "Kui kõik noored mehed, kes võitlevad, on homme sellised, peavad need meie inimesed surema; juutide vallutuste, üleujutuste, maavärinate või dünamiidi läbi - pole vahet, kumb -, kuid nad peavad hukkuma."

1929. AASTA SUVI

Sel suvel korraldati kaks marssi, üks Galati ja Focsani Risti Vennaskonna noortega ja teine leegionäridega.
Tahtsin viia neid mööda teid, mida nii palju kordi käisin, veeta nendega võimalikult palju aega, neid vaadelda ja uurida, samuti näidata neile meie riigi ilu, seekord nagu kõikidel tulevastel marssidel. Pean ellu viima, püüan arendada noortes leegionärides ennekõike nende tahet pikkadeks marssideks, kus kõik kannavad raskeid koormaid vihma, tuule, kuumuse või poriga; formatsioonis ja sammus, rääkimine on tundideks keelatud; läbi spartaliku elu, metsas magamise, lihtsa toidu söömise; kohustusega olla enda suhtes karm kõigis aspektides, alustades oma käitumisest ja žestidest; luues neile takistusi, mida nad peavad ületama, nagu ronimine tohututel kividel, ojade ületamine.

Üritasin muuta neist tugeva tahtega mehed, kes näeksid mistahes raskustes otse ja mehelikud välja. Seetõttu ei lubanud ma kunagi takistusest mööda minna; tuli ületada.

Nõrga ja lüüa saanud inimese asemele, kes paindub iga tuulega, mis on praegu poliitilises elus ja ametites levinud, peame looma selle rahva jaoks vallutaja, vankumatu ja kartmatu.

Teisalt püüan neid ühiselt juhendades arendada esprit de corps, ühtsustunnet. Olen märganud, et ühisel juhendamisel on suur mõju. mehe intellekt ja psüühika, andes korra ja kadentsi tema korrastumale meelele ja anarhilisele tundele. Karistusmeetmete kehtestamisel püüan lõpuks arendada vastutustunnet ja julgust oma tegude eest vastutada. Pole midagi vastikumat kui mees, kes valetab ja väldib oma vastutust.

Ma karistan regulaarselt, ilma eranditeta, iga rikkumise eest. Karistasin Vatra-Dorheis noormeest avalikus pargis korrarikkumise eest.

Google'i tõlgitud

Dorni Cozanestis juhtus midagi tõsisemat, mitte niivõrd iseenesest, kuivõrd juhtumist ilmnenud meeleseisundi märgina. Neli noort läksid ühte juudi kõrtsi, küsisid sardiinid, leiba ja veini ning pärast korralikku söömist tõusid püsti. Arve tasumise asemel vehkis üks neist kangelaslikult revolvriga, ähvardades karjumise korral juudi elu, sest – lisas ta – need olid pärit Corneliu Codreanu omast.
Grupp.

Ma karistasin teda. Kui ma poleks seda teinud, oleks see noormees – mitte juut, kellelt oli varastatud sardiinipurk – end moraalselt hävitanud. Tõepoolest, leegionäride seas ei saa karistus tekitada pahameelt, sest me kõik oleme ekslikud. Meie kontseptsioonis tähendab karistus seda, et aumees peab oma vea parandama. Kui karistus on täidetud, vabastatakse mees oma koormast, nagu poleks midagi juhtunud. Enamasti on see karistus mingi töö vormis. Mitte sellepärast, et teos oleks oma olemuselt hukkamõistu, vaid sellepärast, et see annab võimaluse heateoga toimepandud kurjust parandada. Seetõttu võtab leegionär karistuse vastu ja kannab rahulikult.

OTSUS MINNA MISSILE

8. NOVEMBER 1929. a

Leegioni loomisest on möödunud üle kahe aasta. Meie pesad on üle riigi paljunenud. Nüüd tunti vajadust tugevdada liikumist, kasutades ära ja stimuleerides neid väikeseid tuumasid toimima. Ainus seaduslik viis juudiprobleemi lahendamiseks riiklike meetmete võtmiseks oli poliitiliste meetmete kaudu. See eeldas kokkupuudet massidega üldiselt. Hea või halb, see oli meetod, mille seadus meile kättesaadavaks tegi ja mida varem või hiljem pidime järgima. Lefteri ja Potoleaga panime paika Tg-s leegionäri
esimese avaliku koosoleku. Detsembril riigi põhjaosas Covurlui maakonnas Berestis. Otsus tehti 8. novembril, kui Leegioni kaitsepühaku sünnipäeval andis tõotuse uus partii leegionäre üle riigi.

Samal ajal saatsin Totu Turda maakonda, kus ta koos Amos Horatiu Popiga intensiivistas leegionäride propagandat ja korraldaks ka koosoleku.

15. DETSEMBER 1929. a

14. detsembri öösel olin Berestis. Lefter, Potolea, Tanase Antohi ja teised ootasid mind laos. Beresti turulinn on tõeline juudi sarvikute pesa; rahvarohked majad ja poed. Ainus tänav kulgeb läbi keset linna, pahkluuni ulatuva mudaga ja külgedel mõned kõnniteed. Ma pidin jääma Potolea majja.

Järgmisel hommikul tulid Galati prokurör ja politseiülem mulle ütlema, et ma ei tohi koosolekut pidada.

Ma ütlesin neile: "

keeld, millega mind silmitsi seisate, ei ole õige ega seaduslik. Sellel maal on õigus koosolekuid pidada kõigil, sakslastel, ungarlastel, türklastel, tatarlastel, bulgaarlastel, juutidel. eks? Teie mõõt on meelevaldne; Kuna ma olen ebaseaduslik, siis ma sellele ei allu, pean koosoleku igal ajal pidama
"
kulu.

Lõpuks, pärast mõningast arutelu, kiitsid nad minu koosoleku läbiviimise heaks tingimusel, et me ei tekita häireid. Mida ma peaksin tegema?
Missugune häire? Inimeste kodudesse sissemurdmine? see oli minu esimene

Digitized by Google Machine Translated by Google

avalik koosolek. Kas ma ei olnud täielikult otsustanud hoida seda täiuslikus korras ja säilitada seega privileegi hoida teisi?
Määratud ajal kogunes väga väike hulk inimesi, ligi sada.
Sain neilt teada, et palju rohkem inimesi tahaks tulla, kuid neil on takistatud külast lahkumist.
Kogu kohtumine kestis vaid viis minutit.
Vasak rääkis ühe minuti, Potolea teise ja mina ülejäänud. Ütlesin: "Tulime meeleavaldust pidama, kuid võimud takistasid meie meestel vägisi tulemast. Kõikide korralduste vastaselt korraldan ma kümme meeleavaldust! Toogu keegi mulle hobuse ja ma sõidan külast külla kogu Horincea ringkonnas. ."

Tegelikult oli kogu selle muda keskel ainus liikumisvahend hobune.
Kaks tundi hiljem toodi hobune ja ma läksin minema. Pärast mind jalgsi tuli Lefter koos nelja teise leegionäriga. Jõuame esimesse külla, Meria. Sinna, kirikuaeda, kogunesid loetud minutitega kõik – mehed, naised ja lapsed. Ütlesin vaid paar sõna ega kirjeldanud ühtegi poliitilist programmi: "Ühendugem kõik,
mehed
ja naised, et raiuda endale ja oma rahvale teine saatus. Rumeenia ülestõusmise ja vabastamise tund läheneb.
See, kes usub, kes võitleb ja kannatab, saab tasu ja õnnistuse Uued ja kuivad ajad koputavad meie ustele! Maailm, hingega see rahvas, viljatult suremas ja sündimas teine, mis kuulub nendele, kes on täis usku. "Selles uues maailmas on igaühel oma koht mitte oma kooliharidusе, intelligentsuse või teadmiste põhjal, vaid eelkõige vastavalt nende usule ja iseloomule."

Nii me jätkasime. Vähem kui viie kilomeetri kaugusel jõuame Slivnasse.
Hakkas hämarduma. Inimesed aga ootasid mind süüdatud küünaldega. Kohtumiseks tuli leegionäride pesa eesotsas Theodosiuga

mina küla ääres. Ma ütlesin seda ka siin. Seejärel suundus see Comanestisse, Slivna leegionäride pesasse. Need olid teed, mida ma varem polnud käinud. Ka siin ootasid inimesed mind laternate ja küünaldega, samal ajal kui noored laulsid. Inimesed võtsid mind rõõmsalt vastu, olenemata sellest, millisesse rühma nad kuulusid. Olime küll võõrad, aga oli tunne, nagu oleksime juba ammu sõbrad olnud.
Vaenused sulasid ära. Me kõik olime üks hing, üks rahvas. Järgmisel hommikul jätkasin jalutuskäiku. Kuid seekord ei olnud ma üksi. Kolm teist ratturit küsisid minult, kas nad võiksid tulla. Naaberküla Ganesti servas peatusime Dumitru Cristiani majas. Ta oli umbes 40-aastane baiduki kandja ja raskete kulmude alla peidetud silmapaar. Ta oli olnud äge natsionalistlik võitleja esimestest üliõpilaslahingutest saadik. Nüüd, just sel hetkel, võttis ta oma hobused vankri küljest lahti, saduldas ühe neist ja tuli meiega kaasa. Peagi kasvas meie arv koos Dumitru ja Vasile Popa, Hasani ja Chiculitaga. Kui sõitsime külast külla, kasvas sõitjate arv kahekümneni. Enamik neist oli 25–30-aastased, mõned juba 35–40-aastased, vanim, Chiculita de Cavadinesti, oli umbes 45-aastane. Kui meie arv nii palju kasvas, tundsime vajadust eristava sümboolika, vormiriietuse järele. Parema puudumisel paneme kõik kalkunisuled mütsi sisse. Ja nii me lauldes küladesse sisenesime. Ta kõlas meie laulmise ajal, kuidas meie hobused traavisid mööda küngaste harju Pruthi jõe ääres, kus nii mõnigi aeg tagasi oli möödunud, ja võitles meie esivanematega, kes olid nende varjud, kes olid vanasti kaitsnud Moldaavia territooriumi. Oleviku elajad samastusid mineviku surnutega, me olime sama hing, sama suur rumeenlase ühtsus, mida tuul kandis üle küngaste harjade.
Suuliselt edastatud teade minu saabumisest levis kõikidesse küladesse. Külaelanikud ootasid meid kõikjal. Kõik, keda teel kohtasime, küsisid: "Millal sa ka meie juurde tuled? Eile ootasid inimesed sind hiliste öötundideni."

Neis külades tundis ta lauldes ja rahvaga kõneledes tungivat hinge määratlemata sügavustesse, kuhu poliitikud oma laenatud platvormidega iialgi alla ei pääseks. Sinna, nendes sügavustes, uputasin juured

Digitized by Google
Machine Translated by Google

leegionäride liikumisest. Keegi ei saa neid kunagi ära tõmmata. Neljapäeval oli Berestis turupäev. Hommikul kell 10 ilmus turulinna kohale mäe otsa umbes 50 ratsanikku. Sealt läksime vormides, lauldes alla linna.

Linnarahvas võtsid meid suure entusiastlikult vastu. Rumeenlased lahkusid kristlastest kodudest, valades meie teele ämbritega vett – see on vana komme, kes soovisid meile reisidel kõigi meie lootuste täitumist.
Jälle sisenesime Nicu Balani hoovi, kus pidi toimuma esimene ralli. Sel ajal oli seal üle 3000 inimese. Meil ei olnud koosolekut.
Mõnele piloodile kinkisin meeneid.

Andsin oma sigaretihoidja Nieu Balanile; tehtud Vacaresti vanglas, anti Chiculitale haakrist. Lefter ja Potolea määrati Leegioni Ülemnõukogu liikmeteks ning Nieu Balan Covurlui maakonna kindralstaapi; ja Dumitru Cristian Horincea oru leegionäride juhina.

See Horincea org oma kohtade ja inimestega on jäänud mulle kalliks.
Focsani järel jääks ta leegioniliikumise tugevamaks tugisambaks.

TRANSYLVAANIAS, LUDOSUL-DE-MURES

Ludosele sõitsime välja reedel enne jõule kell 17.00. Rekkas olime neljakesi: Radu Mironovici juhtis, tuttav Emil Eremeiu ja mina. Äärmiselt külm ilm sundis ronge ära jätma. Sel õhtul surisime peaaegu külma kätte, kuigi täitsime oma veoauto õlgedega ja katsime end sellega. Sõitsime marsruudi, Iasi, Piatra-Neamt, Valea Bistritei ja hommikul kella neljaks jõudsime Karpaatide mägede tippu.

Jõudsime Ludosul-de Muresesse sel jõululaupäeval kell 11, pärast enam kui 24-tunnist sõitu. Siin puhkasime Amose majas korralikult välja. Jõuluhommikul käisime kirikus ja siis tegime väikelinnas ringi. See oli suurem kui Tg.
Beresti; asub maakonna pealinnast Turdast umbes 18 miili ida pool. See linn on ka juute täis, kuigi see ei küündi Beresti protsendini. Siin

samuti levis turul asunud Juudas oma võrku nagu ämblik üle kogu Rumeenia piirkonna. Vaesed talupojad jäävad sellesse võrku kinni, tiirlevad ja uimastatakse, seejärel imetakse välja kogu oma vara. Jõulujärgsel hommikul alustasime, kaubik kümme leegionäri ees, siis mina kahekümne ratsanikuga - Amos, Nichita, Colceriu, professor Mattei ja teised, kõigil kalkunisuled mütsides. Teel vaadati meid uudishimuga, sest inimesed, keda kohtasime, ei teadnud meie eesmärki.

Kuid me sõitsime nii, nagu oleksime omanud kõrgeimat võimu, kuna tundsime, et tuleme Rumeenia inimeste olemusest, kes käskis meil seda teha. Ghetasse, Gligorestisse ja Gura-Ariesului kogunes inimesi sama palju kui Horincea orgu. Ka siin ei visanda me ühtki poliitilist programmi. Rääkisime teile just, et tulime Moldaaviast rumeenlaste kannatavat hinge taaselustama, sest tuhat aastat orjust, ebaõiglust ja matmist on olnud piisavalt kaua.

Suur-Rumeenia realiseeriti suurte ohverdustega, kuid tundub, et tulnukate ülemvõim ja vana ebaõiglus laienesid ka sellele poolele Suur-Rumeenia sünnist. Kümme aastat Rumeenia valitsust pole suutnud meie valusaid haavu ravida ega sajanditevanust ebaõiglust parandada. Nad andsid meile justkui ühtsuse, kuid Rumeenia hing jagunes ikkagi nii paljudeks tükkideks, kui oli erakondi. Selle rahva ülestõusmine kihab maa all ja plahvatab peagi, valgustades oma valgusega kogu meie tulevikku ja tumedat minevikku. Kes usub, see võidab!

Digitized by Google

Taaskord oli mul tunne, et laskun nende südamesse. Kuigi olin Moldaaviast sadade kilomeetrite kaugusel, piirkondades, mis olid sajandeid meist piiridega eraldatud, olin ka seal leidnud sama hinge, täpselt samasuguse nagu Horincea orus Pruthi lähedal. Rahva hing, millele ma mõistsin, et inimese loodud piire pole kunagi tõmmatud, sest sama hingeõhk voolas rahva ühest otsast teise, Dnestrist Tiisani, jättes inimtekkeliste piiride täieliku tähelepanuta. ka maa-alune vesi voolab, arvestamata takistusi, mida inimene on pinnale tõstnud.

Seal, sügavuses, ei leidnud ma poliitilisi parteisid, ei vaenu ega kokkupõrkeid, mis pakuks huvi, ei "pimedat lahknemist" vennatapuvõitlustes, vaid ainult ühtsust ja harmooniat.
Teisel päeval pärast jõule asusime taas teele. Teel olime peatunud kirikus, et pidada palve Miguel Vapra*, Horia ja nende meeste ning lancu mälestuseks, et anda neilegi teada, et käime täna radadel, mis oma rahva armastuse nimel nende kehasid piinati ja rebiti tükkideks. see oli Santo Stefano püha; seepärast süütasin küünla Stefan Suure hinge rahustamiseks; tema kaudu saavutas meie rahvas suurima au. Pean teda võrdseks Napoleoni, Julius Caesari ja Makedoonia Aleksandriga.

Pole tähtis, kuhu mu sammud mind viivad või milliseid lahinguid ma pean pidama, kui enda kohal tunnen São Miguel Archangeli ja enda all meie kahekümne armastatud leegioniliikumise perekonna märtri varju, siis paremal pool tunnen ka mina. tunnetage Stefan Suure ja tema mõõga hinge.

BESSARAABIAS

20. jaanuaril 1930 saatsin Totu, Crang anu ja Eremeiu,

*** Just Turda tasandikel mõrvasid ungarlased 1601. aastal Valahhia vürsti Miikael Vapra. Ta oli esimene valitseja, kes viis läbi Valahhia, Moidavia ja Transilvaania ajutise ühendamise. (Tr.)**

nisaga kaubikus Tecuci maakonda, samal ajal kui mina olin 25. jaanuaril taas Horincea orus oma ratsanike keskel. 26. ööl pärast Rogojeni läbimist sisenesime Oanceasse. Mõlemas külas võeti meid soojalt ja suurte ootustega vastu. Oanceas võõrustas meid perekond Antachi. Järgmisel päeval, esmaspäeval, oli Pruthi vasakul kaldal Cahulis turupäev.

Seetõttu otsustasime minna Bessaraabiasse, kus juute oli rohkem ja provokatiivsem.

Cahulis, nagu ka teistes B.essaraabia kaubanduslinnades, on judaism kommunistlik; mitte "rahvaarmastuse" pärast, vaid vihkamise pärast Rumeenia riigi vastu, mis alles kommunismi võidukäiguga kukutati ja asetati juutide totaalse ülemvõimu kanna alla. Kommunismi võidukäik langeb kokku judaismi unistusega valitseda ja ekspluateerida kristlikke rahvaid tänu juudi religiooni aluseks olevale "valitud rahva" teooriale.

Tegime sel õhtul valgest riidest ristid, umbes kaheksa tolli kõrgused, mis õmmeldi rüütlimantlite külge. Mulle anti puust rist kanda. Järgmisel hommikul kell kümme ületasin Pruthi 30 ratsaniku eesotsas, kandes risti

Christian Bessaraabiat kägistava paganliku võimu vastu. Peaaegu viis kilomeetrit sõitnud, sisenesime linna. Kristlased tulid oma kodudest välja ja järgnesid meile. Nad ei tundnud meid, kuid nad nägid valgeid riste meie mantlitel ja sulgi meie mütsil. Kõndisime tänavatel lauldes:

"Ärka üles, ärka üles, rumeenlane!"
Peatusime avalikul väljakul. Meie ümber oli hetkega kogunenud üle 7000 talupoja. Keegi neist ei teadnud, kes me oleme ja mida tahame, aga

Google'i tõlgitud

kõigil oli aimdus, et me tulime neid päästma.
Hakkasin nendega rääkima samamoodi, nagu varem Horincea orus ja Turdas. Kuid kaks minutit hiljem tungis politseinik Popov koos kohalike võimudega rahvahulgast läbi ja peatas mu:

"Te ei tohi sellel väljakul avalikku koosolekut pidada..."
"Rumeenia rahval on lubatud seda teha igal pool."

Võimud tahtsid takistada meid rääkimast; inimesed tahtsid meid kuulda.
"Minu head inimesed" - ütles ta neile - "nii see on; seadus keelab meil koosolekuid pidada avalikel väljakutel. Me läheme linna serva või kellegi terrassile."
Andsin ratturitele märku ja lahkusime linnaserva. Armee kordon peatas rahvahulga. Mõni minut hiljem seisin silmitsi tääkidega sõdurite salgaga, mida juhtis kolonel kolonel Cornea. Ta tõmbas revolvri välja ja näitas sellega mulle: "Seis, muidu lasen!" ta ütles. Jäin seisma.

- Kolonel, miks sa mind tulistaksid? Ma ei teinud midagi valesti. Ma kannan ka revolvrit, aga ma ei tulnud siia võitlema kellegagi, kõige vähem Rumeenia armeega.

Vaidlesin temaga peaaegu tund aega, kuid see kõik osutus asjatuks. Istusin seal tund aega, võtsin vastu kõik solvamised ja naeruvääristused, mis suutsin. Oleksin võinud talle sama hääletooniga vastata või temaga kakelda, aga pidin raudse tahte koguma, muidu oleksin sattunud kurvemasse olukorda ehk siis iseendaga, Rumeenia natsionalistina, kes võitleb omade vastu. riigi armee ja kommunistlikud juudid.

Kolonel hakkas meid ja meie hobuseid mõõgaga peksma ja sõdurid torkasid meid oma tääkidega; siis saabus linnapea, ma tulin seljast maha ja saatsin ta linnahalli. Ta oli tsiviliseeritud mees. Tuli ka kolonel.

Ma ütlesin

talle: "Ma austan teie seisukohta; sellepärast ma ei vastanud. Aga see pole oluline. Näeme järgmisel esmaspäeval samas kohas."
Nii et ma lahkusin. Seersant tõi mu hobuse. Cristian ja Chiculita ootasid mind jalgsi väravas. Seejärel tõid nad oma hobused ja me naassime tuldud teed, mida politsei taga ajas ja millele järgnesid juutide solvavad pilgud. Linna ääres leidsime ülejäänud rüütlid kurvastamas meile osaks saanud lüüasaamise pärast. Natuke edasi küsisid mõned linnast põgenenud talupojad, kes me oleme.

"Minge tagasi ja öelge inimestele, et tuleme järgmisel esmaspäeval tagasi. Kõik maakonna kristlased peaksid minema Cahuli."
Võtsime peksa. Meil polnud laulutuju. Suundusime tagasi ja keegi ei öelnud sõnagi. Kui me Oanceasse tagasi jõudsime, tegime kümme plakatit, mis teatasid, et esmaspäeval, 10. veebruaril naaseme Cahuli. Neid saatsid ratsanikud valla erinevatesse punktidesse. Seejärel sõidame tagasi Ganestisse Cristiani majja, kuhu jõuame kesköö paiku pärast rasket teekonda, sellist ööd.

pimedas, me ei näinud kahte sammu ette, eestpoolt raputas meie nägu külm vihm ja tagantpoolt mälestus meie valusast lüüasaamisest.
Ööbisin Cristiani majas ja hommikul lahkusin Berestisse. Seal andsin ma välja käskkirja Llorincea, Galati, Iasi, Bukaresti, Focsani ja Turda oru leegionäridele, teavitades neid meie lüüasaamisest Cahulis ja öeldes, et kuna see on nüüd auasi, peame kõik sinna tagasi pöörduma ja võitma. ; nad peavad seal võimalikult palju teatama, Kohtumispaik -Oancea, kuhu nad peavad saabuma hiljemalt pühapäeva õhtul, 9. veebruaril. Samal ajal teavitasin meeskonda Totu, Cranganu ja Eremeiu, kes olid sel ajal Tecuci vallas. Kirjutasin isale ka kirja, milles palusin tal tulla meid aitama. Leegionärid kogusid mulle raha ja ma lahkusin

Masinõpe tõlkis Google

Bukaresti kohtuma siseministeeriumi asekantsleri hr Ioanitescuga.

Rääkisin talle Cahulis juhtunust ja palusin luba korraldada seal veel üks meeleavaldus – seaduslik taotlus –, võttes vastutuse selle meeleavalduse ideaalses korras läbiviimise eest seni, kuni võimud meid ei provotseerinud.

Pärast mõningaid täiendavaid täpsustusi, mida ta minult nõudis, kiideti meie miiting heaks. Me ei vajanud sellise meeleavalduse jaoks heakskiitu, kuna see ei olnud seadusega nõutud, kuid ma tahtsin saada ametlikku luba, et vältida minu tegevuse võimalikku kallutatud tõlgendamist.

Pühapäeva hommikul olin veel korra Oanceas. Left läks Cahuli ametivõimudega kohtumispaika määrama.

Cahulis oli palju rahutusi, kuna võimudele tuli teade, et tuhanded talupojad üle kogu maakonna suunduvad Cahuli meeleavaldusele.

Focsanist saabus päeva jooksul kaks veoautot, rühmad, mida juhtisid Hristache Solomon ja Blanaru; Turda, Moga ja Nichita; Iasist leegionärid koos Banea, Ifrimi ja isa Isihiega; Galati, Stelescu koos Vennaskonnaga; üliõpilasdelegaat Bukarestist; ja Pralea koos Foltesti pesadega.

Siis tulid jalgsi või vankrite ja ratsahobustega, need Berestist ja leegionärid Horincea orust. Mu isa tuli ka. Ööseks oli saabunud üle 300 leegionäri; nad ööbisid Oanceas ja neid tuli aina juurde. Mures, et ametivõimud võivad Pruthi üle kulgeva pontoonsilla meie ülesõidu takistamiseks lukust lahti teha, saatsin ööseks 30 leegionäri silla mõlemasse otsa hõivama.

Esmaspäeval kell 8 saatsin 50-liikmelise leegionärist koosneva meeskonna Potolea juhtimisel Cahuli meeleavaldust kontrollima. Vahepeal üritati uusi sekkumisi takistada meil meeleavaldusega jätkamast.

See oli võimatu. Kell 10 moodustame kolonni ja alustame:

Esimeses grupis 100 lippu kandvat rüütlit, kõigil suled peas, paljudel roheliste särkidega. Igal neist oli mantlile õmmeldud valgest riidest rist. Olime nagu mingid ristisõdijad, kes marssisid risti nimel paganlikule vaenlasele vastu, et rumeenlasi vabastada.

Teise rühma kuulus üle 100 jalakäija kolonnis, kes marssisid oma lipuga.

Kolmandas grupis järgnes umbes 80 vagunit, igas 4–5 meest, enamasti inimesed Oanceast, samuti lipp.

Nägime välja nagu lahinguks valmis sõjavägi. Cahuli servale lähenedes tuli meile vastu paljaste peade meri, ilma igasuguse hurraa ja muusikata, muljetavaldavas kirikulaadses vaikuses, ratsutasime sellest talupoegade massist läbi. Mõned neist nutsid.

Ka Bessaraabia talurahvas ei tundnud pärast Rumeenia ühinemist Esimese maailmasõja lõpus oma olukorra paranemist.
Sest kuigi vabanes Vene okupatsioonist, langes see juutide meelevalla alla. See oli puhtalt ja lihtsalt juutide saak.
Kommunistlikud juudid kasutasid teda 12 aastat ära ja veristasid teda hullemini, kui ajaloo kõige türannilisem režiim on kunagi inimühiskonda ära kasutanud.

Bessaraabia kaubalinnad ja -külad on tõelised kaanide kolooniad, mis klammerduvad talurahva kurnatud keha külge.
Ja häbematuse kehastus, need kaanid julgesid maskeerida end võitlejateks rahva ärakasutamise, rahvast rõhuva terrori vastu.
Need on siis Bessaraabia ja Rumeenia kommunistid.

Pealegi hoiavad need rumeenlaste imetud verest punnitatud kaanid oma ajakirjandust, millest peamised ajalehed on Adevarul ("Tõde") ja Dimineata ("Hommik"), järgmises stiilis:

Digitized by Google

"Meie (leivad!) elame Rumeenia rahvaga parimas vendluses ja harmoonias." "Ainult mõned rahva, riigi vaenlased, mõned paremäärmuslased tahavad seda harmooniat rikkuda.

Miitingul oli üle 20 000 talupoja. Kindlasti oli see suurim inimeste kogunemine, mida see linn on algusest peale näinud, ja seda kõike ilma manifestide või ajalehtedeta, mis seda avaldaksid. Meeleavaldus viidi läbi väga pidulikult. Ühel küljel asetati rüütlid ritta; teisel jalakäijate leegionäride kolonn.

Talurahvas kuulas katmata peaga. Seda pidulikkust ei seganud ükski sõna ega žest. Seekord ei ole kolonel Cornea täitnud kohustust, mille me talle lubasime. Ütlesin sellele Bessaraabia talurahvale, kes, ma nägin, ootas lohutussõna ja kes tuli sellele meeleavaldusele nii tohutult palju, mitte minu õhutusel, vaid nende suurte kannatuste tõttu: "Et me ei jätaks teid orjusesse. mis teda nüüd rõhub; et ta oli vaba, oma töö vilja isand, oma maa ja maa isand; et rahva jaoks oli uue päeva koit lähenemas; et selles võitluses, mida me oleme alustanud, on kõik, mida me lootus, mida talupojad annavad, on usk - usk surmani - ja vastutasuks saavad nad õiguse ja au."

Seejärel kõnelesid Lefter, Potolea, Banea, Ifrim, Isa Isihie, Victor Moga, Tarziu, Hristache Solomon. Mu isa rääkis lõpus kaks tundi ületamatu stiili ja sügavuse ning rahvakeelega. Kõnede lõppedes soovitasin talupoegadel minna tagasi oma küladesse täiuslikus korras ja vaikselt, hoiatades neid, et kui lõpetame selle imposantse kokkutuleku vähimagi korratusega, teeme juutidele suure teene.

Inimesed tahtsid, et me nendega kaasa läheksime. Igalt poolt sooviti meile: "Jumal aidaku!"
Nende talupoegade kiindumuse saatel lahkusime Oanceasse, kus meie teed läksid lahku. Alates sellest hetkest, mil Cahulis toimus meeleavaldus, liitus mu isa leegionäride liikumisega.

Kõik naasis ideaalses korras koju. Meie võit oli suurepärane, eriti kui arvestada rahumeelset ja korrapärast meeleavalduse kulgemist ja lõppu. Kuid Cahuli juudid vajasid iga hinna eest skandaali, rahutust, korrarikkumist, et kompromiteerida meie liikumist ja algatada valitsuse tegevus meie vastu.

Nähes, et inimesed lahkusid rahulikult oma kodu poole, purustasid kaks juuti, kelle rabi oli turvaliselt seljas, ühe oma poe aknad puruks.
Kui kohalikud võimud ja mõned inimesed poleks neid teotahteliselt tabanud ja politsei peakorterisse viinud, oleks juudi ajakirjandus Sarindari tänaval *, Dimineata ("Hommik") ja Adevarul ("Tõde") avaldanud selliseid pealkirju: "Suur häving Cahulis", "Kui palju kaotab riik võõraste silmis!" jne.

Tutvustan seda juhtumit, millel on ilmselt iseenesest väike tähtsus, selle tohutu tähtsuse tõttu neile, kes soovivad mõista ja tunda juutide kuratlikku võitlussüsteemi. Nad on võimelised terve linna põlema panema, lükates süü oma vastastele, et kompromiteerida tegevust, mis muidu viiks juutide probleemi lõpliku lahenduseni. Seetõttu hoiatan leegionäre, et nad ei lase end provotseerida, sest võita saame vaid kõige täiuslikumat korda hoides. Meie jaoks ei tähenda korralagedus konflikti juutidega, vaid riigiga. Aga just sellesse tahavad juudid meid suruda, püsivasse konflikti riigiga. Sellepärast, kuna riik on meist tugevam, siis kui meid uinutaks või surutaks riigiga konflikti, oleksime muserdatud; ja nad jääksid erapooletuks pealtvaatajaks.

Mu koer Fragu tervitas mind väravas, kui ma Iasisse tagasi jõudsin; Mul on see olnud alates 1924. aastast, kõigi minu katsumuste ja võitluste tunnistaja sellest ajast peale.
Iasis hoolitsesin kõigi jooksvate korralduskü simuste, pesadega kirjavahetuse eest, mille Banea - leegionäride kirjavahetuse juht - mulle täiuslikus korras esitas.

***** Sarindar St. iri Bukarestis asuvad juutide pressibürood ja kirjastused. **(Tr.)**

Digitized by Google

Banea oli kahe kirjavahetuse jooksul hakanud väga hästi aru saama, kuidas ma asjadele vaatan, nii et ta sai sel perioodil, mil ma Iasis harva käisin, paljude küsimustega ise hakkama.

JÄLLE BESSARAABIAS

Kodus sain olla vaid nädala, sest Bessaraabia talupojad saatsid delegaate, kirju ja telegramme, paludes mul enda juurde tulla. Ei kujuta ette, milliseid lootusi nad meie liikumisele ja nende usule panid. Kahe nädala jooksul pärast meeleavaldust Cahulis levisid uudised leegionäridest välguna kõigi Lõuna-Bessaraabia kristlaste seas; külast külla Dnestri kallastele; ehk teade juudi orjusest vabanemise algusest lõi vaeste talupoegade südamed põlema.

Seni panid nad oma lootused Talurahvapartei peale, uskudes, et kui see partei võimule tuleb, saavad nemad, talupojad, õiguse. Kuid pärast kaheksa aastat raskusi, võitlusi, lootusi sellel peol avastasid nad midagi oma hinge jaoks hirmutavat: et neid on reedetud, pekstud; et Talurahvapartei nime taga varitsesid juutide huvid; pidu "Rumeenia talupoeg juudi lukkudega"*, nagu professor Cuza teda ristis.

Ühte tabas ahastus, nähes oma südames olevat nii muserdatud usku, kui kaheksa aasta pärast võisid nad näha, et nende heausk on reedetud.

Naasin uuesti Berestisse ja sealt autoga Pruthi kaldal asuvasse Rogojeni, kus mind ootas üle 200 ratsaniku eesotsas Stefan Moraru ja Mos Cosaga.

Nad tulid kõigist naaberküladest.

"Me marsime Dnestri äärde," ütles üks neist.

"Jah! Lähme marsima," vastasin.

Siis tekkis mul mõte korraldada suur ekspeditsioon kogu Lõuna-Bessaraabias, Tighinast Cetatea-Albani.

Iaasis häiris mind pidevalt mõte: kuidas saaksime ületada Bessaraabia Dnestrisse? Tekkis suur raskus: kuidas on kõige parem edasi minna, et võimud meile vastu ei hakkaks, et vältida võitlust riigi, sõjaväega?

Mulle tuli pähe, et kui ma käivitan juudi kommunismi vastu võitlemiseks uue rahvusliku organisatsiooni, mis hõlmaks "Peaingel Miikaeli leegioni" ja muid noorterühmitusi, mis ei ole seotud ühegi poliitilise parteiga, võib meil õnnestuda pääseda Bessaraabiasse. . Millise nime peaksime sellele uuele organisatsioonile panema? Arutasin seda küsimust meie Kodu fuajees leegionäridega.

Mõned ütlesid: "Antikommunistlik falanks", teised pakkusid välja teisi nimesid.

Cranganu ütles: "RAAUDKAITSE!"

"Las olla!"

Nüüd hakkame ette valmistama seda antikommunistlikku aktsiooni, mida toetavad ka töölised. Tegelikult ei pea ma "kommunismivastase tegevuse" all silmas "tööliste vastast" tegevust; kui ma ütlen "kommunistid", pean silmas juute. Selleks, et saada luba Bessaraabiasse sisenemiseks ja seeläbi vältida võimalikke probleeme kohalike võimudega, käisin paar päeva hiljem audientsil tollase siseministri härra Vaida-Voevodi juures.

Ta oli teine kõrge poliitik, kellega konsulteerisin.

Lonel Bratianu oli esimene. Ta hoidis mind seal kolm tundi. Sain aru, et ta oli valesti informeeritud nii meie liikumisest kui ka juudiprobleemist, mida ta nende tegelikus valguses ei teadnud. Ta pidas meid räigeks noormeesteks, kes püüdsid probleemi lahendada akende lõhkumisega. Seejärel selgitasin talle, kuidas me näeme juutide

probleemi; kuidas me peame seda kõigi rumeenlaste elu ja surma probleemiks; kuidas nende arv on tohutu ja vastuvõetamatu; kuidas nad hävitasid Rumeenia

keskklassi ja linnu. Rääkisin talle, milline on proportsioon kristlaste ja juutide vahel Baltis, Chiÿinÿus, Cernautis ja Iasis; oht, mida nad meie koolides kujutavad, ähvardades Rumeenia valitseva klassi võõrandumisega ja meie kultuuri võltsimisega.

Samuti selgitasin talle, kuidas me sellele probleemile lahendust näeme. Ta sai algusest peale aru, millest ma räägin. Kuid kuigi tema kasvu mees mõistaks kergesti asja olemust, usun ma siiski, et ta ei suuda meid kunagi täielikult mõista, sest nii see on.

*

Kõrvitsad ulatusid pikkadeks korgitser-lokkideks. **(Tr.)**

Digitized by Google Machine Translated by Google

asjade olemus; 1890. aasta silmad ei näe enam nii nagu 1930. aastal. On üleskutseid, hädalisi, vaikivaid käsklusi, mida kuulevad ja mõistavad ainult noored, sest need on adresseeritud ainult neile. Igal põlvkonnal on elus oma missioon. Võib-olla sellepärast ei usalda ta meid täielikult.

Sain heakskiidu meie marsile Bessaraabiasse, olles loomulikult võtnud endale vastutuse täieliku korra säilitamise eest. Mitu päeva hiljem käivitasin manifesti, mis oli suunatud kõigile riigi noortele.

PROBLEEMID MAARMURES

Vahepeal puhkes Maarjamaal suur segadus. See on järjekordne Rumeenia pinnase nurk, kus surm on oma tiivad sirutanud. Seal tungisid juudid küladesse, kehtestasid oma kontrolli põldude, mägede ja lambaaedikute üle. Rumeenlased, kes on peaaegu orjuses, taganevad samm-sammult enne seda juutide sissetungi ja surevad järk-järgult välja, jättes Dragos Vodast päritud omadused sissetungijate kätte. Ükski valitsus ei näita nende vastu enam huvi, ükski seadus ei kaitse neid.

See oli 1930. aasta juuni alguses, kui mu Iasis asuva maja värava juures sõitis kahe hobuse vedatud vanker. Sellest põlvnesid kaks preestrit, talupoeg ja noormees.

Palusin neil sisse tulla. Nad astusid ette, õigeusu preester Ion Dumitrescu, kreekakatoliku preester Andrei Berinde ja talupoeg Nicoara.
«Tulime vaguniga Maarjamaalt. Oleme juba kaks nädalat teel olnud; oleme mõlemad Borsas preestrid, üks kreeka katoliiklane, teine õigeusklik. Me ei suuda enam taluda Maarjamaa rumeenlaste häbi. Kirjutasime memorandumi memorandumi järel, mille saatsime kõigile, parlamendile, valitsusele, ministritele, regendile, ilma et ükski neist ei vastanud. Me ei tea, mida veel teha. Tulime vaguniga Iasisse, et paluda Rumeenia õpilastel meid saatuse hooleks mitte jätta. Me räägime tuhandete Maarjamaa meeleheitel talupoegade nimel. Oleme teie preestrid. Me ei saa oma silmi sulgeda selle ees, mida näeme. Meie inimesed surevad ja meie süda on leinast murtud.
"

Ma võõrustasin neid paar päeva ja ütlesin neile: "Ainus
lahendus, mida ma näen, on nende organiseerimine ja nende moraali tõstmine. Nad peavad teadma, et nad ei pea seda lahingut üksi; et me oleme nende taga, me võitleme neid ja et nende saatus sõltub meie võidust."
Lõpuks saatsin Totu ja Eremeiu neid organiseerima; ja hiljem
Savin ja Dumitrescu-Zapada. Meie organisatsiooni kandideerisid tuhanded talupojad Borsast ja kõigist mäeorgudest. Juudid, mõistes Rumeenia taaselustamise ohtu, hakkasid rahvast provotseerima. Nähes, et nende taktika oli ebaõnnestunud, võtsid nad kasutusele põrgulikud vahendid. Nad süütasid Borsa, süüdistades selles rumeenlasi. Juudi ajalehed hakkasid kohe karjuma, nõudes jõulisi meetmeid rumeenlaste vastu, kes nende sõnul valmistasid ette pogromme. Juudid ründasid kahte preestrit, solvasid, pekssid ja seejärel jälitasid mitu kilomeetrit ja loopisid kividega.

Lõpuks arreteeriti need kaks "agitaatoritena" ja visati Sigherul Marmatiei vanglasse.
Arreteeriti ka Savin ja Dumitrescu-Zapada ning mitmed tähtsad talupojad. Totu ja Eremeiu arreteeriti ka Dornas ning vangistati Campul-Lungi vanglas. Adevarul ("Tõde") ja Dimineata ("Hommik") vallandasid preestrite ja teiste vangide pihta tõelise valede ja laimu kahuri. Kõik protestid, telegrammid, märgukirjad jne jäid viljatuks, kuna need uputasid juutide kisa, müra ja surve.

BESSARABIA MARSS ON KEELATUD

Pidades silmas marssi, mida kavatsesime teha, andsin välja "marsikäsu", mille printisin välja "Esivanemate maa".
Ma võtan sellest välja:

Digitized by Google
Machine Translated by Google

"SELTSID, 1.

Me läheme üle Pruthi vana Rumeenia ühtsushümni kõlades: "Tulge, ühendagem käed, rumeenia südamega."

2. Marss kestab ühe kuu.

3. Moodustame seitse võimsat kolonni, mida eraldab 14 miili.

4. Pruthi ristmik tehakse seitsmes punktis, parempoolse tiiva veeru eesmärk on jõuda Cetatea-Albasse; vasakpoolne veerg, Tighina.

5. Edasiliikumise viis on jalgsi marss Pruthist Dnestrisse.

6. Väljumise kuupäev, 20. juuli hommikul. Pruthi ületamine tunni aja pärast selgub.

Kui juudid said teada meie plaanist siseneda Bessaraabiasse, et äratada rumeenlaste südametunnistus, alustas juudi ajakirjandus meie vastu orkaanirünnakut. Laim, valed, kihutused tulid meie peade peale lakkamatult terve kuu.

Need rünnakud olid võrdselt suunatud Vaida vastu. Juudid nõudsid, et hr. Vaida alandati kohe siseministeeriumisse, tegelikult "visati üle parda", sest ta julges meid, rumeenlasi noori, Bessaraabiasse lubada, et tuua meie vanematele ja vendadele Pruthi kaudu rumeenlaste lohutus- ja lootussõna.

Bessaraabia anti majanduslikult ja poliitiliselt üle juutide absoluutsele võimule. Igasugust Rumeenia emantsipatsiooni püüdlust, selle musta reegli mainimist peeti kuriteoks.

Juudi ajakirjanduse rünnakute ja intriigide survel keelati marss Bessaraabiasse alles päeval, mil leegionärid kõikjalt Pruthi poole lahkusid.

Sel korral kirjutasin järgmise protesti, mille levitasin kogu pealinnas:

ARCHANGE MICHAELI LEEGION
"RAAUDKAITSE"
PARANDUS JA HOIATUS

ROOMLASED

PEALLINNAst, "Bessaraabias toimuma pidanud" Raudse kaardiväe" marss peatati. Terve ja võimsa Rumeenia vaenlased võidutsesid. Terve kuu Sarindari tänaval Lupta väikesed juudid ("Võitlus"), Adevarul ("Tõde"), Dimineata ("Hommik"), need rumeenia hinge mürgitajad, ähvardasid, solvasid, lõid meie hinge siin, meie omal maal. kes suudavad mõista meie riigi kõrgemaid huve ja sai kõigi selle haldusaktide soovimatuks tsensoriks.

Turdas nõudsid nad valitsuselt meie meeleavalduse lõpetamist, väites, et Transilvaania süüdatakse; Kabulis alustati seda revolutsiooni Bessaraabias; Galati, et veresaunad ja pogrommid algavad. "Nad osutusid igal juhul põlastusväärseteks provokaatoriteks, kuna Leegion säilitas kõikjal täiusliku korra ja distsipliini." Me läksime täna Dnestri poole, et pöörata Bessaraabia nägu Bukaresti poole: "Aga see ei meeldinud neile kommunismi palgasõduritele.

Bessaraabia peab jätkuvalt olema bolševismi ohver ja vaatama Moskva poole, et see saaks Pruthi ja Dnestri vahelise provintsi kaudu jätkata kogu Rumeenia poliitilise elu terroriseerimist.

ROOMlased,

Venglik ja perversne poliitiline süsteem, see kiisu, mis meie elu nakatab, aitab ja õhutab neid – väiklasest ja isekast valimishuvist ning alandavast orjameelsusest – nende töös meie riigi tükeldamisel ja meie esivanemate maa võõrandamisel. Just see isekas huvi ja vaim on andnud Rumeenia viimased 60 aastat välismaalaste kätte.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Vaata, täna hakkavad Maarjamaa ja Bukovina märtrid liikuma! Nad nutavad oma teedel orjuse kibeduse pärast, millesse nad on sattunud kõigi riigi juhtide reetmise tõttu; mitte et nad oleksid unustatud, vaid et need müüdi.

"Kas teile ei tundu vähemalt kummaline, et siin maal ei leitud häält, kes oleks nende juurde lohutava sõnaga tulnud? Ja kas teile ei tundu vähemalt häbi taandada kogu Maarjamaa juhtum maale. "ässitajad" Nicolae Totu ja Eremeiu? Kas nemad on süüdi? Ja poliitikud, kes 12 aastat neid Maarjamaa talupoegi igapäevaselt petavad, kas nemad pole süüdi? Ja sajad tuhanded hulkuvad juudid, kes ründasid Nad nagu jaaniussid võtavad maad nad pärisid oma esivanematelt ja orjastavad neid, kas pole mitte kihutajad ja provokaatorid Ja Sarindari tänava härrad, kes naeruvääristavad meie uhkust, et oleme oma riigi isandad, kas nad pole mitte provokaatorid?

ROMANOS,

Siin on tüüpiline näide, millest võib näha Bucovina ja Maarjamaa "häirete" tegelikku põhjust. "Universul ("Universum") avaldas 17. juulil 1930 järgmise statistika: "Cernautis. Lapsed aastal kooliea algkoolides: 12 277, millest 3 378 on ainult rumeenlased (poisid ja tüdrukud), ülejäänud on välismaalased.' Millist muud tõendit Rumeenia elementide domineerimise kohta Rumeenia põhjaosas vajate? Rumeenia rahva hing põgeneb selle massilise ja mõrvarliku sissetungi eest?

Sa halvustad teda, laimate teda, solvate teda, öeldes, et ta tõuseb leiva eest oma "ebakindla majandusliku olukorra" pärast, kuigi tegelikult astub ta julgelt põhjapiiril oma olemise kaitseks.

Miks pole ükski poliitik Tema Majesteedile tõtt rääkima astunud?

SINU

KÕRGUS Need armetud ei küsi leiba, nad nõuavad õiglust! Nad nõuavad surma äärel oleva Rumeenia hinge vabastamist, sest see lämmatatakse Maarjamaas ja Bucoviinas. Fbey nõuab, et võetaks meetmeid sadade tuhandete juutide vastu, kes on kurnatud, mädanenud ja hammustavad nagu ussid, kes neile iga päev väljakutseid esitavad. nende vaesust, mida kaitsevad kõik Rumeenia kohalikud omavalitsused.

AJAKIRJAD GENTLEMEN OF SARINDAR

STREET-ilt Muidugi teavad rumeenlased väga hästi, et vägivaldsed meeleavaldused seda probleemi ei lahenda; kuid olles jõudnud oma vastupidavuse piirini, soovivad nad Rumeeniale peale suruda Rumeenia juhtrolli; jõustada Rumeenia õigusaktid, seadused Rumeenia elemendi kaitseks Rumeenias.
Võib-olla loodate, et oma pidevate solvangute kaudu, millega olete meie rumeenlaste hinge haavanud, näete mind ühel päeval Maarjamaa mässumeelsete pühakute eesotsas? Parem on teada, et sel hetkel on teie viimane tund käes!
Igatahes, kui leiate, et olemasolevad seadused ei ole teie rahustamiseks piisavad, teatan, et mul on piisavalt jõudu, et teid teie asemele panna ja mõista, millises riigis te elate.

Kui te ei rahune, kutsun ma teie vastu kõik, kes siin riigis elavad, ja on otsustanud võidelda iga relvaga, mida mu mõistus välja võlub.

ROOMLASED, Uus Rumeenia ei saa sündida erakondade tagatubadest, nagu ka Suur Rumeenia sündis poliitikute arvutuste põhjal, vaid Marasesti lahinguväljadel ja sügavates orgudes, mille kohal kahurid terast sadas.
Uus Rumeenia ei saa sündida muidu kui lahingus; oma laste ohverdamine.
Sellepärast ma ei pöördu poliitikute poole, vaid sinu poole, sõdur! Tõuse üles! Ajalugu kutsub teid jälle! Kuidas sul läheb. Murtud käega, murtud jalaga, kuulidest pungil rinnaga. Las värisevad jõuetud ja ebaviisakad. Sina, astu julgelt lahingusse.

Peagi kutsub "Raudkaart" teid Bucbaresti suurele miitingule kaitseks

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Maarjamaaslased, Dragos-Voda ja bukovinalaste pojad, Stefan Suure ja Püha pojad.

Kirjutage oma bänneritele: "Välismaalased tungisid meile", "Võõrandunud ajakirjandus mürgitab meid", "Poliitiline süsteem tapab meid".

Helistage ärevalt trompetit. Lõhke neid kogu oma jõuga.

Praegu, kui vaenlane meile tungib ja poliitikud meid reedavad, möirgavad rumeenlased tormiajal mägiradadel ehmatusega nagu vanasti.

KODUMAAD! KODUMAAD! KODUMAAD!

Corneliu Zelea-Codreanu

leegioni juht

MINISTER ANGHELESCU ELUKATSE

Minu manifesti postitamise päeva õhtul olin üliõpilaskeskuses mitme tudengiga vestlemas. Ilmus noor Beza. Ta rebis ootamatult ära oma sümboolika organisatsioonilt "Vlad Tepes*", kuhu ta kuulus, viskas selle minema ja ütles: "Nüüdsest ei ole mul "Vlad Tepesiga" enam midagi pistmist; see žest teie poolt ei avaldanud muljet. Esiliigas "Vlad Tepes" tundus tõsidust puuduvat, eriti selle liiga noored, kelle olemasolus ma , sest algusest peale kahtlesin.Sellise noorte seltskonna väljaastumine jättis mind täiesti külmaks.

Mitu minutit hiljem liitus see noormees uuesti meie aruteluga, öeldes, et ta tahaks leegionäriks saada, kui mul pole vastuväiteid. Minu ebamäärane vastus vältis otsest keeldumist. Leegionäri dogma seab reservatsiooni igale uuele, kes soovib Leegioniga liituda, ja see kehtib eriti käesoleva juhtumi kohta. Mitu nädalat varem olin Bezat näinud ühes väikeses restoranis, kus ta küsis minult, kas ei soovitaks Stere* tulistada. Lisaks ei võtnud ma teda tõsiselt.

Lahkudes palus ta mul ööbida tema juures. Ma keeldusin. Ööbisin hoopis arstitudengitega. Järgmisel päeval lõuna paiku kuulsin ajalehtede tänavamüüjaid: "Katse minister Anghelescu elule!" WHO? Beza. Nagu? Ta tulistas mitu lasku, tabades oma ohvrit pealiskaudselt.

Miks? Ma ei teadnud. Küsides sain teada, et makedoonlaste ja Anghelescu vahel oli Nova Dobrogea seaduse pärast tekkinud konflikt, Anghelescuga pole kunagi ** mis rikkus Rumeenia huve selles provintsis. I kohtunud. Kaks päeva hiljem kutsus mind kohtuasja ette valmistanud kohtunik.

Bezast leiti "Raudse kaardiväe" manifestid. Ma teatasin, et mul ei olnud selle katse kohta teadmisi ega seost ega ka selle motiivi. Mind lasti vabaks. Lahkudes mõtlesin, kui kergesti võib ebaõnn meest tabada.

Kui ma oleksin vastu võtnud Beza kutse tema majja magama, oleksin saanud tema loomingu moraalseks autoriks. Kõik enda kaitsmiseks esitatud argumendid oleks tagasi lükatud. Eelkõige arvestades asjaolu, et see katse langes kokku meie marssi keelatamisega Bessaraabiasse.

Oma suureks üllatuseks lugesin järgmisel päeval Dimineata ("Hommik") poole lehekülje pikkust pealkirja: "Corneliu Codreanu Marks Beza tegu". Ma olin jahmunud.

Sellest tulenevalt läksin kohtuniku juurde, kes mind eelmisel päeval üle kuulas. "Teie austatud kohtunik, ma olen väga üllatunud, et nii ebaõige teave võis pärineda teie kabinetist salajasel ülekuulamisel. Ma ei teatanud Beza teost.

Minu asi ei ole seda teha!"

"Ma ei ole sellist infot avaldanud. See on ajakirjanduse väljamõeldis."

Nii et ma küsisin endamisi: "Kas ma peaksin laskma end juudi ajakirjandusel solvata? Isegi kui ma oleksin Bezat tundnud nii lühikest aega, kuigi mul polnud temaga mingit sidet, ei saanud keegi mind sundida seda tegema. olla

***** Grigore Philippi nimetas oma partei Vladiks, näitamaks, et ta järgib vargaid ja ebaausaid alamaid 16. sajandi Valahhia valitseja Vlad Impaler tava. **(Tr.)**

Digitized by Google
Machine Translated by Google

kaabakas, kes sellisel juhul ta kallale kargab, et teda hukka mõista. Ma ei taha seda teha.
Ärge tehke seda keegi teine peale minu, sest ma ei tea, mis toimub ja minu mineviku tõttu, kus kandsin samu kingi, ei lase see mul teisi hukka mõista. Kirjutan veel ühe teate.

Samal päeval trükkisin manifesti, mida levitasin kogu pealinnas:

TEINE HOIATUS

Kuna ajakirjandus julges taaskord tõde hägustada, väites, et ma "venitasin" Beza žesti välja, nõuan järgmise selgituse andmist: "Kui minister Anghelescul võib olla põhjust end kaitsta, siis usun, et noorel Bezal on vähemalt sama palju põhjuseid. , nii palju kohtutes ja kaasmaalaste südametunnistuse ees.

Ma teatan, et ma ei kaitse esimest, märkides teist, vaid kaitsen noort Bezat ja tema asja kogu südamest ja kogu oma jõust.
Mis aga puudutab teid, Sarindari tänava härrad, siis kirjutage tulevaste asulate nimekirja see teine hoiatus. "

Corneliu Zelea-Codreanu

Nende kahe hoiatuse tulemusena katkes minu suhe härra Vaidaga. Härra Vaida oli minu peale pahane, aga ma ei saanud teisiti, kui südametunnistus ette nägi. Sama kohtuniku poolt uuesti välja kutsutud, arreteeriti mind. Nii ma siis olin jälle Maria Preta peal ja suundusin Vacaresti vanglasse. Samas kaubikus oli veel seitse noort, kellele ennast tutvustasin: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumeti, Ficata ja Ghetea.

Nad tegid avalduse s (Iidity Bezaga, kõndisin taas samade väravate all nagu seitse aastat tagasi oma endiste kaaslastega ja sattusin juhuslikult samasse kambrisse, kus ma siis elasin. Järgmisel päeval astusin kirikusse, et näha ikooni São Miguelist, millest me alustasime, kuid lapsed seitse aastat varem.

Seal vanglas tundsin hästi neid aromaanlasi*, kes olid pärit Pindi mägedest.
Nad näitasid üles kõrget kultuuri, head moraalset tervist, olid head patrioodid, üles ehitatud võitlejateks ja kangelasteks ning valmis ohverdama. Seal õppisin ma paremini tundma makedo-rumeenlaste suurt tragöödiat, seda Rumeenia haru, mis tuhandeid aastaid

*** Makedoonia (Kreeka) aromaanlased või makedo-rumeenlased on Roynatia keelt kõnelevad elanikkonnad. (Tr.)**

aastat, üksi ja eraldatuna oma mägedes, kaitses ta – relvad käes – oma keelt, rahvust ja vabadust.

Just siis kohtasin Sterie Ciumetit*, kelle Jumal valis tema hea hinge jaoks, puhas kui kaste, et tema traagilise piinamise ja surma tõttu saaks leegionäri Rumeenia leegioniliikumise suurim märter.

Seal ühinesid meie mõtted ja südamed igaveseks. Edaspidi võitleme koos kogu oma rahva eest Pindist kuni Dnestrini.
Ükski kaebus, petitsioon või sekkumine administratsiooni ees, mis on olnud kurt Rumeenia probleemidele siin ja välismaal, ei lahenda Rumeenia probleeme kusagil ilma tugeva roma rahvata, kes kontrollib oma kodu. Sel ajal tuuakse need väljaspool meie piire laiali pillutatud rumeenlased Rumeeniasse tagasi. Sest siin, kus rumeenlasi ootab surm, on vaja kõigi verd. Ja hea on tõdeda, et selles võitluses ei lubanud valitsused, kes avasid riigi uksed tuhandetele juutidele, samal ajal rumeenlasi.

Digitized by Google

väljast sisenemiseks.

Kõik okultsed jõud töötasid, surudes peale õiglust, et tagada minu veendumus. Minu hiljutine vahistamine ja

vangistus Vacarestis tekitas juutide ridades suurt rõõmu. Iga ulakas väike juut ründas ja solvas mind igas ajalehes. Et juutidele meeldida, ründasid mind isegi erakondade juhitud Rumeenia ajalehed.

Minu kohtusse ilmumise kuupäev on määratud. Alustasin vajalike ettevalmistustega. Ootasin Nelu Ionescut, kellel oli

*

Arreteeriti 30. detsembri öösel 1930. Steric Ciumeti, kuigi süütu peaminister IG DUca mõrvast, mõrvasid kolm politseikomissari ja visati seejärel vastutavate isikute, ministeeriumi ametnike korraldusel Dambovita jäisesse vette. siseasjadest. [@i, välja aetud, ta maeti salaja, hiljem avaliku korra "nimetute" esindajate poolt salaja välja kaevatud ja kurjakuulutavatel asjaoludel ümber maetud. See alatu kuritegu jäi karistamata pärast seda, kui b (@ i'ore tli (@ (, App ottrt (@als Bukarestis skandaalne kohtuprotsess, kus avaldati liberaalse valitsuse ja politseiaparaadi varjatud ja ilmset survet isegi kohtusaalis , vandekohtunike kohta (kelle hulgas oli ka Bukaresti ülikooli rektor dr. Gheorghiu, žürii esimees), Clumeti lesk ja advokaadid. (Tr.) on mind kaitsnud kõiges

kohtuprotsessid alates 1920. aastast, saabuda Iasist. Minu kaitsega ühines õpilaste nõudmisel ka hr Mihail Mora.
Minu kohtuprotsess, nagu tavaliselt, oli juutide rünnak, mis üritas kindlustada minu veendumust, ükskõik kui väike - nõudsid Adevaruli ("Tõde") juudid - et nad saaksid öelda, et minu juhitav liikumine on anarhiline, kuna see kasutab ebaseaduslikke vahendeid. tegevusest. Justiitsministeeriumi koridorid olid täis juute, kes jooksid kõikvõimalike eestpalvetega siia-sinna.

Rumeenia õiglus, paindumatu ja kartmatu, mõistis
mind aga õigeks. Kuid prokurör kaebas edasi; seetõttu
hoiti mind jätkuvalt vangis.
Seekord suurendati juudi võimu survet ja sekkumist.
Mind viidi taas apellatsioonikohtusse. Et juutidele meeldida, pani prokurör
Praporgeseu mind samasse kasti omastajate, hobusevaraste ja taskuvarastega.
Kolm tundi, kuni nende kohtuasjade üle kohut peeti, olin kümnete juutide irooniline ja trotsliku pilgu objekt. Minu juhtum oli viimane, mida arutati ja nagu varemgi, kaitsesid teda härra Mihail Mora ja Nelu Lonescu. Apellatsioonkaebuse kohta tehti uus õigeksmõistev otsus. Pärast peaaegu poolteist kuud vanglas viibimist vabastati. Läksin koju.

Pärast kõike seda lahkusin koos Nelu Ilonescu, Garneata, Mota ja Ibraileanuga meie veoautoga Sighetul Marmatieisse, et uurida kahe kohutava viletsuse lõksu jäänud preestri saatust. Keegi ei tulnud neid vaatama, isegi mitte süüa tooma. Isa Dumitrescu naine oli haige; tal oli kaks väikest last. Tema maja oli maja ilma leivata, ilma rahata, ilma ravimiteta; nad elasid heategevusest. Kristlike preestrite saatus, kes tõotasid kaitsta risti, kirikut ja selle rahvast! Sama hull oli ka kümne teise vangistatud talupojajuhi saatus.

Väliselt juudid juubeldasid. Kodus ja välismaal koguti raha; valitsus andis Borsa "õnnetutele juutidele" raha, et nad saaksid ehitada endale uued kahekorruselised kivimajad, samal ajal kui vaesed Rumeenia talupojad sõid kaeraga segatud saepurujahust tehtud leiba.

Mina, kes ma nägin seda Rumeenia Maraxnuresi surmapiinades oigamas ja väänlemas, ei saa muud kui manitseda iga poliitikut, iga õppejõudu, iga preestrit, iga ülikooliõpilast ja keskkooliõpilast ja iga humanitaarsuse jutlustajat – kõiki, kes tulevad siia umbusaldust avaldama. meie poliitiline elu – „Minge kõik ja vaadake Maarjamaad.
Nimetage kedagi

Google'i masintõlgitud

maailma kohtunikuna, et öelda meile, kas on talutav, et Rumeenias võib rumeenlastega juhtuda midagi sellist, mis toimub Maarjamaal."

Nelja kuu möödudes viidi preestrid üle Satu Mare vanglasse, kus toimus kohus, milles osales umbes 50 talunaist ja meest lastega süles ning 20 juuti.

Professor Catuneanu, Ion Mota, kohalik prokurör ja mina moodustasime süüdistatavate rumeenlaste kaitse. 20 juuti esindasid neli juudi juristi.
Pärast kaheksapäevast menetlust mõisteti kõik õigeks, kuna kõik neile esitatud süüdistused osutusid valeks.

Google Translate

PEAINGEL MIHAELI LEEGIONI LAHUSTAMINE
JA RAUDVALVE 11. JAANUAR 1931. a

Vahepeal vallandati juutide rünnakute survel härra Vaida siseministeeriumist, tema asemele asus hr Mihalache, kes, nagu tema hilinenud suhtumine näitas, andis mõista, et tal pole midagi selle vastu, kui meie vastu "tugevat kätt" kasutaks. .
See hetk oli saabunud.

Noor Dumitrescu-Zapada, kes arreteeriti Sighetis, ärritatuna juudi ajakirjanduse valedest, rünnakutest, solvangutest, kellelegi sõnagi küsimata või lausumata, haaras juhuslikult leitud revolvri, läks Bukaresti, sisenes kontorisse. Socorist ja tulistas lasu.

Aga revolver oli vigane; seda teist korda vallandada ei saanud. See juhtus jõulude ajal.
Ma polnud aasta aega kuu aega kodus veetnud.
Tahtsin pühad perega veeta. Olin Focsanis ja valmistusin koju minema, kui lugesin ajalehtedest, mis Bukarestis juhtus.
Mind kutsuti koheselt kohtusse kohtunik Papadopoli ette.
On tõestatud, et mul polnud tulistamisega mingit seost. Ma võiksin oma teed minna.
Naasin Focsanisse, kus härra Mihalache'i korraldusel piirati mind ilma põhjuseta Hristache Solomoni kodus politsei poolt ja hoiti kaheksa päeva suhtlemiseta.
Mihalache saatis ministrite nõukogu määrusega laiali Raudse kaardiväe ja Leegioni.
Läbiotsimised viidi läbi kogu meie peakorteris; kõik meie dokumendid arestiti; kõik meie kontorid pitseeritud. Kodus Iasis, nagu ka Husil, rüüstati isegi mu patju ja madratseid.
Viiendat korda rüüstati mu maja, võeti ära kõik liikumisega seonduv, ka kõige väiksemad märkmed, mis mul olid. Meie kodudest konfiskeeriti kotid dokumentide, kirjade, paberitega ja viidi Bukaresti. Aga mida võiksid nad meie kodudest leida, mis võiks olla ebaseaduslik või kompromiteeriv?

Töötasime päevavalges ja kõik, mis meil öelda oli, öeldi välja. Tunnistame tugevalt oma usku kogu maailma ees.

9. jaanuaril viisid Focsani agendid mind Bukaresti ja seal pärast 12-tunnist ülekuulamist arreteeriti ja saadeti tagasi Vacarestisse. Teisel päeval toodi maakondadest, kus olime kõige aktiivsemad, järgmised leegionärid: Vasakpoolsed, Cahulist; Banea, Iasist; Stelescu, Galati; Amos Pop, Turdast; Totu ja Danila.

See oli järjekordne raske löök pähe Rumeenia organisatsioonilt, kes polnud teinud midagi ebaseaduslikku, kuid üritas lihtsalt kulmu kergitada juudi hüdra vastu. Selle rahva uus katse tõusta üles oma nooruse ja orjuse kaudu langes Rumeenia siseministri löökide alla juutide ühehäälse aplausiga nii kodu- kui välismaal.

Ka seekord vallandus halastamatult raev meid hävitada.
Meie hävitamiseks ei säästetud vahendeid; ilma kuulsuseta. Ja me ei olnud milleski süüdi.
Juudi ajalehed, milles meid vägivaldselt rünnati, naeruvääristati meid ja tõde, jõudsid meieni vanglasse ja me ei saanud midagi teha, me ei saanud kuidagi vastata.
Käed risti, vangla nelja seina vahel vaatasime, kuidas meie pihta sõimati ja igasuguseid süüdistusi loobiti. piisab, kui tuua üks näide, mis näitab tolleaegse juudi ajakirjanduse kurikuulsuse
ulatust paljudest katsetest, mida tehti kavatsusega pöörata avalikku arvamust meie vastu, et meie hukkamõistu välja suruda.

Juhin lugeja tähelepanu asjaolule, et ma pole kunagi sellist korraldust planeerinud, kirjutanud ** see on ega allkirjastanud. selliste võltsdokumentide, eelkõige kirja põhjal, mille Corneliu Z. Codreanu väidetavalt Adolf Hitlerile kirjutas, et sõjaväekohtunikud – tegutsedes huvitatud isikute teenistusvahenditena – mõistsid hiljem Raudse kaardiväe juhi kümneks aastaks sunnitööle. "reetmise kuritegu ja sotsiaalsele revolutsioonile õhutamine".

Selle Siguranta poolt "avastatud" kirja, milles Codreanu palus Adolf Hitlerilt abi "sotsiaalrevolutsiooni" toetamisel, tunnistas Corneliu Z. Codreanu nii eelotsuses kui ka kohtus kategooriliselt valeks. Talle ei võetud mitte ainult vajaliku käekirjaeksperdi ja kaitsetunnistajate arvamust, vaid ka ettekäändel, et juhtumi avalik arutelu kahjustab "riigi kõrgemaid huve", toimus sellekohane protsess kinnise protsessi taga. uksed taganeda Codreanu, kurikuulsalt süüdistatakse, võimalus .... ???????

Masinõpe tõlgitud Google

Tõde on see, et see alatu lavastus, mis pidi õigustama kümneaastase sunnitöö karistust ja vangistust

süütu Codreanu oli oma mõrva ettevalmistavas faasis, mille kavandas Tema Majesteet Kin Carol 11 Rumeeniast ja hukati Tema Majesteedi valitsuse käsul rdglit 29.–30. novembril 1938. (Tr.)

Ükski sõna selles ei kuulu mulle. See on täielikult juutide leiutatud.
Ma reprodutseerin siin täies mahus Dimineata ("Hommik") trükitud põlastusväärse vale, mida hiljem kopeerisid ja kommenteerisid teised ajalehed: **AN EDIFICATION**

DOKUMENT Arvestades organisatsiooni "Peaingel Miikael" eesmärke ja vahendeid, on meil võimalik avaldada sensatsiooniline dokument, mille on välja andnud Iasi Leegion.

Asi puudutab ringkirja, mille saatis Campul-Lung ja Ludosul Mare Leegion 'peaingel Michael' Moldova pealinnas:

Peaingel Miikaeli leegioni peakorter Iasi (Rapa Galbena)
Kristlik kultuurimaja
Koopia
245/930 ad circulandum Saada oma vastus aadressile Corneliu Zelea
Codreanu 20 Florilor St., Iasi - koodis -

Teise pataljoni Campul-
Lung kolmas pataljon,
Ludosul de Mures Meil on au
juhtida teie tähelepanu järgmisele: arvestades, et tsiviil- ja sõjaväevõimud leevendasid oma valvsust, kuna olime sekkunud mõne kõrge ametnikuga – nii siseministeeriumis. nagu... (siin on mainitud veel üht kõrget isikut, NR-i) - me peame kasutama võimalust oma propaganda- ja propageerimispüüdlusi kahekordistada, kuna see soodne olukord võib ühel päeval muutuda. Järelikult peaksite ilma täiendava kõhkluseta või aega raiskamata tegema järgmist.

1. Tehke nimekirjad kõigist tõotuse andnud leegionäridest kompaniide ja salkude kaupa. Need nimekirjad peavad olema kaitseks riikliku ja maailma arvamuse ees, edastatakse leegionile kuni selle aasta 1. novembrini, et neid piirkondade kaupa lisada.

2. Teine pataljon kutsub Campul-Lungisse tähtsad juhid: Robota, Popescu, Serban, Despa ja täielikus saladuses komissar Nubert de Vatra-Domei ja Poiana Stampii sandarmiposti ülema Paduraru Gheorghe. Peate neile teatama, et Leegion on teinud otsuse tegevusplaani muuta.

Edaspidi töötame konspiratiivselt absoluutses salajas; te ei tohi enam pidada rahvakoosolekuid ega tegeleda propagandaga, peate võtma ühendust kõigi leegionäridega, kes on pesa juhid, andes neile korralduse säilitada praegune talupoegade mässuseisund.

Otsustav löök antakse sel sügisel Myroneseu valitsusvahetuse puhul.
3. Kolmas pataljon kutsub kohale professor Matei, Moga Victori, Moga Tanase ja Grindeni rühmaülema – ja Ureast tuleb välja kutsuda ainult Moldova kaupmees. Salaja peate helistama gend'arme instruktorile Sgt. Constantin dos Ludos post annab neile ülevaate... (nagu teises pataljonis).

4. Noored leegionärid tuleks kaks korda nädalas trenni viia - külakarjamaale või mujale - neid ette valmistades ja meie õilsat eesmärki selgitades, julgustades.

5. Kolmanda pataljoni staabiülem peab täitma talle suuliselt ja salajase korraldusega nr 7/1930 antud ülesande nii kiiresti kui võimalik; kui saadetud dünamiidi kogus on ebapiisav, peab ta kõnealuselt isikult rohkem nõudma.

Digitized by Google

6. Peate ülaltoodust ka kirja teel rääkima dr. Iosif Ghizdarule Sighisoarast ja saatma talle üksikasjaliku aruande tegevuse kohta Ludos. Sighisoaras luuakse neljas pataljon dr Ghizdaru juhtimisel. See tellimus tuleb kohe pärast lugemist põletada. Olge ettevaatlik, juudi spioonide armee on meie jälil; ära räägi kellegagi ega näe kedagi, kes minu allkirja ei näita.

Julgus; elagu Leegion ja koos Jumalaga, edasi!
Iaši, 7. oktoober 1930

Leegioni komandör

(SS) Corneliu Zelea-Codregnu
Peastaabi ülem ja

Sekretär (ss) Garneata

"Sellest ringkirjast on ilmne, et leegion "Peaingel Miikael" valmistas ette kuritegusid, mida toetas teatud arv riigiametnikke.
Kuigi hilinenud, on ametivõimudel kohustus täielikult tuvastada kõik need riigiametnikud, kes panid end selle "Peaingel Miikaeli" leegioni kuriteo teenistusse, ja kohaldama kõige karmimaid karistusi.

VAHISTAMISE GARANTII

Sain aru, et olukord oli raske; meie organisatsioon läks laiali, peakorter lukustati, kõikjal otsitakse läbi. Avalikkus, kes oli juutide protestidest täiesti jahmunud ja meid kuhjanud süüdistustest hämmastunud, kaldus kõiki neid vihastavaid vandenõusid tõelisteks pidama. Lisaks elasime vanglas viletsuses, külmas, niiskuses, õhu ja valguse puudumises, tekkide puudumises. Ainult meie tungiva sekkumise tõttu anti meile madratsite täitmiseks õled ja seinte niiskuse katmiseks matid.

1931. aastat alustasime vanglas juutide valede, solvangute ja löökide vihma all.
Ka seekord viisin oma uued vanglakaaslased, kes seda kohtuprotsessi minuga jagasid, ikooni ja kõiki kohti, mis minu jaoks mälestusi täis olid, vaatama.

Kindlasti oli olukord ka nende jaoks raske. Kuid nad pidid vastama ainult enda eest ja see vastutus oli palju väiksem. Vaenlane, kes tuli lahti rebida ja hävitada, olin mina. Tundsin, et meie peade kohale tekivad taas tumedad pilved, et vaenlase maailm laskub taas meie peale veelgi suurema meelekindlusega meid hävitada.

Ainus tugi kõigi nende põrgulike mahhinatsioonide ja hiiglaslike rünnakute keskel oli Jumalas. Hakkasime igal reedel paastuma, täispaast; ja lugeda igal südaööl Neitsi Maarja akatisti. Väljaspool andsid pealinna leegionärid eesotsas Andrei Ionescu, Ion Belgea, Iordache, Doru Belimace, Victor Chiruiescu, Cotiga, Horia Sima, Nicolae Petraseu, Iancu Caranica, Virgil Radulescu, Sandu Valeriuga endast parima, et valgustada avalikku arvamust, mis oli Sarindar St. ajakirjanduse poolt petetud.

Samal ajal püüdis pühendunud ja kartmatu Fanica Anastasescu – kes oli alati minu kõrval kõigis katsumustes, mis mul tuli läbi elada –, et parandada meie materiaalset olukorda vanglas.

Siin on mulle suunatud süüdistus VAHISTAMISMÄÄRUSE NR. 194

„... arvestades, et kriminaalmenetluses, mis algatati Iasi prokuröri, 31-aastase Corneliu Zelea Codreanu vastu, hoiatati, et ta pani toime teo, püüdes astuda samme, mis oli suunatud põhiseadusega kehtestatud valitsusvormi vastu, ning mõistis kohut selle algatamise üle. oleks võinud kaasa tuua ohu avalikule turvalisusele, korraldades ühingu "Peaingel Miikaeli leegion" "The Guard of the Guard".

Machine Translated by Google

Ferro', eesmärgiga kehtestada vägivaldsete vahenditega diktaatorlik režiim, mis oleks tulnud tema poolt parajasti soovitud hetkel kehtestada, milleks tema poolehoidjaid ette valmistati ja õhutati poolsõjaliste õppuste, käskude, käskude ja kõnedega, samuti väljaannete, plakatite, märkide, kõnede kaudu organiseeritud või avalike koosolekute ajal; „Arvestades, et see akt on sätestatud Art. Seaduse 11 lõige 2, mis käsitleb uute avaliku korravastaste

rikkumiste tõkestamist, mille eest karistatakse kuuekuulise kuni viieaastase vangistusega ja rahatrahviga 10 000 kuni 100 000 lei ja kodanikuõiguste kaotamisega; Kusjuures läbiviidud uurimise põhjal on tõsiseid süüdistusi ja tõsiseid süüviiteid

tulemus Corneliu Zelea Codreanu vastu; ja et takistada viidatud isikutel suhelda informantide ja tunnistajatega, keda üle kuulatakse; samuti avaliku turvalisuse huvides; selle juhtumi ettevalmistamiseks on oluline, et süüdistatav jäetaks kuni edasise teatamiseni vahi alla; "Pärast prokurör Al. Procop Dumitrescu ja vastavalt kriminaalmenetluse artikli 93 sätetele; Nendel põhjustel: volitame kõiki avaliku jõu agente, kes kooskõlas

seadust, arreteerida ja Vacaresti vanglasse vangi viia, ütles Corneliu Zelea Codreanu ...

Antud meie kabinetis täna, 30. jaanuaril 1931. "Uurimise kohtunik
Stefan Mibaescu." (toimik nr 10-193 1)

KOHTUOTSUS

REEDE, 27. VEEBRUAR 1931. a

See denonsseerimisvihm jätkus katkematult 57 päeva ja seda levitati iga päev miljonites ajalehtedes linnades. Meil polnud võimalust vastata. Mitte kusagilt ei tulnud lootuskiirt, kellelgi polnud võimalust astuda meie kaitsele ja hukka mõista juutide vandenõu, mille eesmärk oli meie ja meie liikumise hukkamõist ja matmine. Nägime, kuidas võimud, prokurörid, Siguranta ja see härrasmees helistasid siseministrile Mihalachele, kes – kuigi kõik teadsid nende läbiviidud juurdlustest, et me pole milleski süüdi; et ei leitud laskemoona, relvi, dünamiidimaardlaid jms. - jätkas endiselt oma kurikuulsat suhtumist, jättes juutide saagiks mõnitada ja mõnitada vangistatud mehi, kes ei suutnud end kaitsta. Kuna tegemist oli riigi julgeolekuga, oleksid nad pidanud täitma oma elementaarset kohustust rahustada avalikku arvamust, esitades avalduse, milles eitatakse laskemoona peidikute avastamist, riik oli kodusõja äärel jne.

Nendel ebasoodsatel asjaoludel määrati meie kohtuprotsess reedeks, 27. veebruariks. Mõned kaitsjad pidasid kirglikku keskkonda silmas pidades soovitavaks esitada kohtuprotsessi edasilükkamise ettepanek; et seniks kutsume kohale tunnistajate turvaüksuste ohvitserid, et sundida neid vande all tõtt rääkima.

Me lükkasime selle ettepaneku tagasi; me läheksime kohtu alla ilma tunnistajateta.
Juhataja Buicliu, keda abistasid kohtunikud G. Solomonescti ja I. Costin; promootor oli Procop Dumitrescu. Meid kaitses professor Nolica Antonescu; advokaadid Mihail Mora, Nelu Ionescu, Vasiliu-Cluj, Mota, Carneata, Corneliu Georgescu, ibraileanu. Nii avalikkus kui ka magistraadid ootasid meie vastu tõendeid: pomme, laskemoona prügimägesid, dünamiiti, relvi.

Kuid midagi, absoluutselt mitte midagi ei esitatud tõendina. Pool tundi pärast meie tunnistuse lõppu kukkus kogu kurikuulus farss kokku. Lõpuks saime rääkida, täis nördimust, mis oli meie sees juba kaks kuud tund-tunni järel tekkinud. Kogu see valede tulv purunes tõe ees. Kõik ahelad, millega nad meid aheldasid, on lagunenud: meie

Machine Translated by Google

advokaadid kaitsesid meid suurepäraselt. Kuigi kohtuprotsess jätkus ka teisel päeval, viibis karistuse määramine mitu päeva.

Kohtuotsuse väljakuulutamiseks määratud ajal viidi meid uuesti kohtu ette. Meile loeti ette ühehäälne õigeksmõistev kohtuotsus (Kriminaalkaristus nr 800).

Siin on selle õigeksmõistva kohtuotsuse tingimused, mis kirjeldavad üksikasjalikult selle alusel tehtud toiminguid Nüüdseks laiali saadetud "Peaingel Miikaeli leegion" toodi seaduse ette:

“Kuid peaprokuröri uurimise tulemuseks on see, et toimikus olid Leegioni toetajad värvatud ainult teatud isikute hulgast: talupojad, üliõpilased ja gümnaasiuminoored; et toimikus räägitakse näiteks leegionäride pesadest või "valgetest raisakotkastest"; räägib prooviperioodist, tõotusest või vandest, viiest põhiseadusest, millest üks on saladuse seadus; et Leegion on sõjaväeliselt organiseeritud vormiriietuse, pükste, sallide, kehalise kasvatuse programmide ja sõjaliste õppuste, signaalimisharjutuste ja morsekoodiga jne, pole veel

Tuvastati, et värbajad ja ajateenijad osalesid mis tahes tegevuses, mis oli vastuolus põhiseadusega kehtestatud valitsemisvormiga või tegevusega, mis võib põhjustada ohtu riigi julgeolekule. Ainuüksi sellisesse organisatsiooni kuulumist ei saa tõlgendada rikkumisena, isegi kui seda võib kellegi arvates selliseks ohuks pidada.

Sest seni, kuni organisatsioon ei olnud okultne, võisid haldusvõimud sekkuda selle peatamiseks või laialisaatmiseks. Et isegi eeldusel, et on tuvastatud, et organisatsioon on fašistliku süsteemi väljamõeldis kopeerinud, ei saaks selle liikmeid ka siis vastutada karistuse eest, mis on ette nähtud seaduse tekstis, mille alusel süüdistatav. anti kohtu alla; sest olenemata vormist ei kujuta organisatsioon oma staatilises staadiumis ohtu riigi julgeolekule; võivad olla haldusasutuste murede ennetavad meetmed, kuid mitte repressiivsed meetmed, mis tekivad ainult siis, kui selline organisatsioon algatab mingisuguse toimingu (välja arvatud juhul, kui seadus keelab selle vormi konkreetselt organisatsioon).

Samuti ei saa öelda, et just seetõttu, et mitu leegionäri käis küladest läbi. pooldajate otsimiseks, rahva organiseerimise nõustamiseks, leegioniliikumise usaldamiseks jne, saab esitada tõendeid, et nad kavatsesid ohustada riigi julgeolekut - propaganda on vahendiks riigi julgeoleku kujundamiseks ja täiendamiseks. sellise poliitilise organisatsiooni kaadrid; või et nn gümnasistide pesade – organisatsiooni enda väliste moodustiste – tekkimine tähendas mingit ohtu riigi julgeolekule, kui arvestada, et organisatsiooni programm tunnistas rahvusliku südametunnistuse ärkamist koos ettekirjutustega füüsilise ja kooliprogrammiga kooskõlas olev moraalne kasvatus, eeldusel, et ei esine liigset agitatsiooni.

Arvestades, et kostjat ei saa pidada vastutavaks selle eest, et ta püüdis oma tegevusega muuta praegust valitsemisvormi – kuna toimiku põhjal ei eita isegi riigiprokuratuuri esindaja – on ilmne, et mõlemad süüdistatavad Corneliu Z . Codreanu ja teised, aga ka kõik organisatsiooni liikmed, jutlustasid tugeva valitsuse vajadusest, mis asendaks parasiitparteid, ning tunnustasid lahke autoriteeti, millest räägiti kogu austusega ja kelle kaastöötajad – mis kinnitab nende manifeste – nad tahtsid saada.

"Lisaks ei saa rääkida koostööst riigipeaga valitsusvormi kukutamisest, mida suverään pole sanktsioneerinud....

„Arvestades, et nendel kaalutlustel on õõnestustegevus (mille õõnestustegevus ei ole ühegi nurga alt tõestatud), milles süüdistatavaid süüdistatakse

Digitized by Google
Machine Translated by Google

ei kuulu art. 11 ....

"Arvestades, et marssi, mille organisatsioon kavatses teha Bessaraabiasse, ei toimunud; et seda poleks toimunud, kui võimud poleks andnud nõusolekut - nõusolek, mille süüdistatav oli tegelikult saanud, kuid hiljem tühistanud; asjaolud, on see üleliigne hoida tagasi süüdistatavate väiteid, et nad kavatsesid esiteks
panna proovile leegionäride vastupanu ja teiseks äratada võõrelementidest läbi imbunud elanikkonna rahvusteadvust ...

"Kusjuures on ka väidetud, et kõiki süüdistatava tegusid tuleb käsitleda tema tausta valguses....

«Seni, kuni ei ole tuvastatav asjaolu, mille tõttu süüdistatav kohtu alla anti, ei saa rääkida ka Corneliu Zelea Codreanu, Danila jt tegudest, mis määravad süü määra, sest eelkäijad on huvitatud süü määra tuvastamisest. karistamine ja mitte süüdimõistmise sundimine...

"Sellel juhul on süüdistatavad neile esitatud süüdistustes süütud ja seetõttu tuleb nad õigeks mõista."

Jõudsime rõõmsalt tagasi vanglasse, et kohvrid pakkida ja vabastamiskäskkirja oodata.
Ootame; 8 õhtul saabus, 91 10, 11, tundi; hüppasime iga väljas õues kuuldud sammu peale. Lõpuks läksime magama, kotid veel pakitud.

Järgmisel päeval ootasime jälle. Alles kolmandal päeval saime teada, et prokurör on edasi kaevanud ja seetõttu peame kaebuse läbivaatamiseni vangi jääma.

Taas hakkasid päevad tasapisi venima.

Uueks kuupäevaks määrati apellatsioonikohtus reede, 27. märts 1931. aastal. Päevad möödusid aina aeglasemalt. Lõpuks viisid nad meid kaubikuga hr Ernest Ceaur Aslani juhitava apellatsioonikohtu 11. jaos asuvasse kohtumajja. Samad kaitsjad täitsid oma kohustust edukalt võidelda prokurör Gica Ionescu väitekirjaga, kes segas süüdistuse vihkamise ja solvangutega. Karistuse mõistmist lükati mitu päeva edasi. Tagasi Vacarestisse, kus ootame. Mäletatavasti teatati meile uuest õigeksmõistvast otsusest, üksmeelselt. Pärast 87-päevast vangistust lasti meid lõpuks vabadusse, sest meid ei leitud süüdi. Ma mõtlesin, et kes karistaks meie kurjategijaid?

Küsisin endalt, kes maksab kätte kogu meie poolt kannatatud ülekohtu, löökide ja kannatuste eest?

Kuid prokurör viis asja veelgi kõrgemale, Riigikohtusse.
Hiljem, kui asi arutusele võeti, jättis see kohus üksmeelselt jõusse ka alama astme kohtute õigeksmõistva otsuse. Siin olime kahe otsusega: üks, härra Mihalache, millega "Peaingel Miikaeli leegion" ja "Raudkaart" kui Rumeenia riigi olemasolule ohtlikud õõnestusorganisatsioonid laiali saadeti; teine, kogu Rumeenia õigussüsteem, kohus, apellatsioonikohus ja kõrgeim apellatsioonikohus, mis tunnistasid üksmeelselt need noored süütuks ning et Leegion ja kaardivägi ei kujutanud ohtu avalikule korrale ega riigi julgeolekule. Sellest kõigest hoolimata jäi meie peakorter tabalukku.

Juut, kes taas lüüa sai, peitis end, valmistades varjus muid valesid, muid rünnakuid, muid kurikuulsusi. Oh, issand! Oh, issand! Kuidas see rahvas ei näe, et meie, nende lapsed, oleme üksteise järel meile langevate vaenlase löökide ohvrid?

Oh, issand! Oh, issand! Millal ta ärkab ja mõistab suurt tormi ja segadust, mis on suunatud tema vastu nii suure vihkamisega, mis on otsustanud ta uimastada ja tappa?

Machine Translated by Google

LEEGIONARI LIIKUMINE ESIMESTEL VALIMISTEL JUUNI 1931. a

Rahvuslik-talurahva administratsioon langes aprillis. Võimule tuli Lorga-Argetoianu valitsus.

Kuna Leegion oli laiali saadetud, registreerisin oma liikumise keskvalimiskomisjonis "Corneliu Z. Codreanu Group" nime all, valides valimissümboliks raudvõre:

Kuid uus tähistus, nagu oodatud, ei hakanud silma. Inimesed, ajakirjandus, vaenlane, valitsus kutsusid teda jätkuvalt "raudkaardiks". Pidime osalema valimistel, et vältida süüdistamist teistest inimestest erinevas või legaalsete kanalite mittenaudimises.
1. juuni oli valimiste päev. Suure materiaalse vaevaga, laenudega, saime registreerida maakondlike kandidaatide nimekirjad.

Kampaania oli alanud. Meie poolt kõige toredam ja õrnem kampaania.
Kahes maakonnas, kus kuulutati välja sõjaministri ja riigi peaministri kandidatuur, me ühtegi nimekirja ei teinud; seega pidime neist vähestest maakondadest, mille realiseerimisega loota võisime, kahest, Focsani ja Radautist loobuda.

Lisaks jätkasid valitsus, kohalikud võimud ja nende relvastatud isikud meie ründamist.
Meie propaganda on peatunud; lõpuks varastati isegi meie hääled valimiskastist ära. Sellest hoolimata saime pärast rasket võitlust 34 000 häält. Esikohale tuli Cahul ligi 5000 häälega; siis Turda 4000-ga; Covurlui oma kolme osaga, Beresti, Ganesti, Oancea, ligi 4000; Ismail 6000-ga; jne. Alates 15. detsembrist 1929, mil käisin esimesel miitingul Berestis, kuni praeguseni, juunini 1931, olen olnud pidevas lahingus ja vangistuses; Ma arvan, et ma ei veetnud kaks kuud kodus, kui peaksin seal põgusad vahepeatused kokku liitma.

NEMTI KAMPAANIA, 31. AUGUST 1931. a

Kakskümmend päeva pärast valimisi sain teada, et Neamti maakonnas kuulutati vabaks parlamendikoht.

Olles uurinud olukorda, otsustasin lahingusse astuda. Meil oli eelmistel valimistel selles maakonnas vaid 1200 häält. Seekord registreerisid sellele vabale kohale liberaalid, rahvustalupojad, kes tegid ühisrinnet averesklaste ja grugristidega.

Ajakirjanduse eesmärk oli anda neile valimistele eriline tähendus, sest lahing tõotas tulla äge ja selle tulemus viitab võimujärglusele.
Toimus jõudude koondumine, inimesed julgesid isegi ennustada. Ühed andsid võidu liberaalidele, teised rahvustalupoegadele. Keset lahingut panid mõned panused.

Loomulikult ei rääkinud meist keegi. Keegi ei unistanud meie võidu peale panustada.
25. juulil esitasin oma mobilisatsioonipalve. Aga me olime väsinud. Meil nappis isegi oma nimekirja registreerimistasude maksmiseks raha. Selle ja valimislehtede trükkimise kulude eest kandis pere lesanu.

30. juulil oli 1 Piatra-Neamtis ja ootas meie võitlejate saabumist. Kõik tulid nii nagu oskasid, jalgsi, rongiga, vaguniga. Just sel ajal astusid Risti vennaskondades moodustatud elemendid lahingusse tõsisemalt, moodustades meeskonnad veteranleegionäride juhtimisel.

Määrasin iga meeskonna teatud sektorisse. Kokku oli meil 100 võitlejat.
Nad asusid teele piiritu usuga, kuigi nad ei teadnud kedagi ega teadnud, mida nad söövad või kus magavad. Jumal hoolitseks nende eest; ja vajadus õpetaks neid.

* "Georgistid" kuulusid parteisse, mille Ion Bratianu poeg George Bratianu asutas – pärast oma liberaalse partei juhi isa surma – ja mida ta nimetas „rahvusliberaalseks parteiks". **(Tr.)**

Masinõpe tõlkis Google

Brosteni meeskonda kuulusid Banica, professor Matei ja Cosma, kellega hiljem liitusid Campul-Lungi esindajad; Rapciuni jaoks oli see Tocu meeskond; Bicazi jaoks, Cranganu's; Targul-Neamt, Victor Silaghi, jorjoaia, Stelescu; Baltatesti jaoks Banea, Ventonic, Ifrim, Mihail David; Roznov, Popovici; Buhusi, Paduraru koos Romascanu perekonna, Hristache Solomoni ja insener Blanaruga; Cracaoani, Doru Belimace ja Ratoiu jaoks; Razboenile, Valeriu Stefanescule, Mihai Craciuni perekonnale ja Stelian Teodorescule. Lisaks pidas professor Ion Z. Codreanu koosolekuid maakonna erinevates paikades.

Siin-seal olid ka leegionäripesad, mida juhtisid Ilerghelegiu, Tarata, Platon, Loghin, David, Nuta, Mihai Bicleanu, Ungureanu, Olaru V. Ambrozie, Macovei jne.

Need meeskonnad töötasid taludes päevatöölistena, et teenida elatist.
Peagi armastasid nad end talupoegadele. Rahvustalupojad saabusid maakonda paljude koormatud vankritega. Tema nimel oli maakonda kampaaniat tegema tulnud seitse endist valitsuskabineti liiget. Samuti tuli liberaale rohkesti. kõigist sotsiaalsetest kategooriatest sai preester kõige vähem aru. maal, kus
kirikutornide ristid on langenud poliitikute, ateistide ja juveliiride meelevalda, lahingus, kus olime ainsad, kes risti nimel tulid – meie rinnad pajatasid paganliku koletise ees – või maakonna preestrid, välja arvatud kolm või neli, olid USA vastu.

Viimasel nädalal pidin oma vägesid organiseerima, et valmistuda lõpulahinguks.
Meil oli nüüd kuus tugevat ja kümme nõrka sektorit. Arutades seda minu meeskonnajuhtidega, leidsid nad, et kuna meil on kuus tugevat sektorit, võiksime oma meeskonnad viia nende tugevdamiseks kümnesse nõrgasse sektorisse.
Arvasin, et see on vale arvamus, mis võib viia lahingu kaotamiseni. Ma läksin täpselt vastupidises suunas, koondades rohkem jõudu meie tugevustele ja jättes teistele vaid väikesed piiramisüksused.

Meie vastased tegid vea, mida ma vältisin; nad koondasid oma jõupingutused punktidele, kus olime kõige tugevamad. Et meie võitleksime oma tugevaimate ja nemad meie nõrgematega.

Nad hävitati. Sain igas kuues sektoris 1000 häält, samas kui neil oli maksimaalselt 200–300 häält. Samal ajal poolitasid meie meeskonnad nende tugevaimad sektorid, mis jäid puuduliku kaitsega.

Hääletamispäeval väga vara alustades, Totu kaasas võimsa autoga, läbisin 16 jaoskonnast 15. Sel õhtul kell 12 saime talupoegade masside ja leegionäride meeskondade suures entusiasmis ning poliitikute ja juutide kirjeldamatus masenduses teada valimistulemuse. Valvur: 11 300 häält; liberaalid, 7000; rahvustalupojad avereskalastega, nende hulgas 6000; teised veel vähem.

Ja nii suutsid meie esimeses lahingus lagedal väljal poliitikute ühendatud jõudude vastu leegionärid, kuigi arvuliselt ja võrreldamatult väiksemate vahenditega, võita, levitades paanikat kõigi meie vastaste seas.

Google'i tõlgitud

DEMOKRAATIA RAHVUSE VASTU

TÄHELEPANEKUD DEMOKRAATIA VERSUS RAHVUS KOHTA

PARLAMENTIS

Nende valimiste tulemusena pääsesin parlamenti; Olin üksi keset vaenlase maailma. Mul jäi puudu selle parlamendielu kogemusest ja demokraatliku kõnepruugi annetest, mis on täis tühja fraseoloogiat, kuid pompoosseid, säravaid, peegeldatud žeste ja suures annuses julmust. Jumal ei tunnustanud mulle tunnuseid, mis aitavad kellelgi edu saavutada, end kõrgemale tõsta – võib-olla selleks, et mul ei tekiks kiusatust poliitilisel redelil ronida.

Kogu parlamendis oldud aja jooksul ei rikkunud ma kordagi kõlbluse ja minust vanemate inimeste austamise seadusi, olgu nad siis minu suurimad vaenlased. Ma ei olnud kedagi naeruvääristanud, neednud, naernud ega solvanud, mis tähendas, et ma ei saanud sellest elust osa saada. Ma olin isoleeritud, mitte ainult üksteise vastu, vaid täiesti isoleeritud sellisest elust.

Ühel õhtul, üsna hilja, kui arutelud olid lõppemas ja pingid olid peaaegu tühjad, lubas ta mulle sõna. Püüdsin näidata, et meie riiki on vallutanud juudid; seal, kus invasioon on suurim, on inimlik viletsus kõige kohutavam: Mammuresis on juutide eksistentsi algus meie pinnal,

Masinõpe tõlkinud Google

nägi ette rumeenlaste surma; et nende arvukuse kasvades me sureme; et lõpuks reetsid Rumeenia rahva juhid, demokraatia ja poliitiliste parteide sajandi mehed selles võitluses oma rahva, pannes end suurte riikliku või rahvusvahelise rahanduse teenistusse.

Näitasin, et Marmorosch Blank Banki portfellis, tolle vandenõu ja korruptsiooni juutide pesa, on palju poliitikuid, kellele see pank raha "laenas"; hr Brandsch, aseriigisekretär 11 tuhat leit; Banca Taraneasca hr.

Davilia, 4 677 000 lei; härra lunian 407 000 lei; härra Madgearu 401 000 lei; hr Filipescu 1 265 000 lei; hr Raducanu 3 450 000 lei; Raducanu pank 10 000 000 lei; Härra.

Pangal (Šoti riituse vabamüürluse juht Rumeenias) 3 800 000 lei; Titulescu 19 000 000 lei – kõik nad on Rumeenia avaliku elu juhid.

“Peale nende on veel palju, aga ma pole suutnud nende nimekirja sattuda.
Keegi katkestas mind öeldes: "See on
laenatud raha, see makstakse tagasi."
Ma vastasin: "Kas see tagastatakse või mitte, ma ei tea. Aga ma ütlen teile ühte asja: kui keegi laenab raha sellisest finantsallikast, on tal võimule tulles kohustus teda rahuldada või isegi 'kui ta ei ole võimul, siis teda toetama', aga igal juhul mitte teda paljastama Millal ta peaks paljastama.
"

Seejärel lugesin nimekirja, millest näitasin, kõrvaldades igasuguse eitamise võimaluse, kuidas alates sõjast on Rumeenia riigilt demokraatia, rahva poolt kõige auväärsem ja täiuslikum "rahva" valitsemisvorm, välja petetud umbes 50 miljardit leit. ! "Demokraatia" juhtkond, mille põhiidee on alaline kontroll "rahva üle, kelle rahvalt, suurelt kontrollijalt, rööviti 15 valitsusaasta jooksul vapustav summa 50 miljardit leiti.

Seejärel tegin demokraatia kohta mitu kriitilist märkust.
Lõpuks esitasin seitse nõuet: 1. Nõuame
surmanuhtluse kehtestamist avalike vahendite petturlikele käitlejatele. Siinkohal katkestas mind usuteaduskonna professor hr Ispir: "Hr.
Codreanu, sa pead end
kristlaseks, kristlike ideaalide propageerijaks.
Tuletan teile meelde, et see idee, mille te just välja tõite, on ebakristlik."
Ma
vastasin: "Professor, kui on vaja valida oma kodumaa ja varga surma vahel, eelistan ma varga surma ja pean end paremaks kristlaseks, kui ma ei lase vargal oma riiki rikkuda ja seda hävitada. . "

Nõuame nende inimeste uurimist ja rikkuste konfiskeerimist, kes meie vaest riiki veristasid.

3. Nõuame, et kohtu ette võetaks kõik poliitikud, kes on süüdi meie riigi huvide vastaseid süüdistusi toetavates eraspekulatsioonides või mis tahes muus moes.

4. Nõuame, et edaspidi jäetaks poliitikud erinevate pankade ja finantsettevõtete nõukogudest
välja.
5. Nõuame halastamatute ekspluateerijate väljasaatmist, kes tulid siia, et meie pinnasest rikkusi kurnata ja meie käte tööd ära kasutada.

6. Nõuame Rumeenia territooriumi kuulutamist Rumeenia rahvuse võõrandamatuks ja tühistamatuks omandiks.
7. Nõuame, et kõik kampaania agendid saadetaks tööle ja luuakse ühtne väejuhatus, mis inspireeriks kogu Rumeenia rahvast ühe südame ja ühe meelega.

Need olid esimesed katsed sõnastada avalikult mitmed minu arvates kõige pakilisemad poliitikameetmed. Need ei olnud pika mõtlemise või ideoloogilise otsingu tulemus, vaid hetkelised mõtisklused selle üle, mida Rumeenia rahvas siis viivitamata vajas.

Machine Translated by Google

Kuus kuud hiljem tekkisid mitmed väga populaarsed liikumised, mille programmis oli kolm lähtepunkti: 1. surmanuhtlus, 2. rikkuse uurimine
ja 3. poliitikute direktorite nõukogudes istumise takistamine – mistõttu teised peaks neid samuti vajalikuks.

MITU TÄHELEPANU DEMOKRAATIA KOHTA

Soovin järgmistel lehekülgedel esitada oma igapäevasest kogemusest mitmeid järeldusi nii, et need oleksid arusaadavad igale noorele leegionärile või töömehele. Me elame riietes, demokraatia vormides. Huvitav, kas need on head? Me ei tea veel. Kuid ühte me näeme: me teame täpselt, et osa Euroopa suurimatest ja tsiviliseeritud rahvastest vabanes nendest riietest ja pani selga uued. Kas nad hülgasid nad sellepärast, et nad olid head?

Ka teised rahvad näevad nende kõrvaldamiseks ja muutmiseks palju vaeva. Miks? Kas kõik rahvad on hulluks läinud? Kas ainult Rumeenia poliitikud jäid kogu maailma targemateks meesteks? Tundub, et ma ei suuda seda uskuda. Muidugi on neil, kes on neid muutnud või kes tahavad, oma põhjused.

Aga miks peaksime hoolima kellegi teise põhjustest? Olgem rohkem mures põhjuste pärast, mis paneksid meid, rumeenlasi, demokraatia riideid seljast võtma.
Kui meil pole põhjust neid tagasi lükata, kui need meile sobivad, siis peame neid alles hoidma, isegi kui terve Euroopa need tagasi lükkab. Kuid ka need pole meile head, sest: 1.
Demokraatia
lõhub Rumeenia rahva ühtsuse, jagades nad parteideks, agiteerides neid ja seega lahknedes paljastades nad silmitsi juudi võimu ühendatud blokiga selle ajaloo keerulisel ajal. Ainuüksi see argument on meie eksistentsi jaoks nii tõsine, et see oleks piisav põhjus, et muuta see demokraatia kõigeks, mis suudab tagada meie
ühtsuse: nimelt meie elu; sest meie lahknevus tähendab surma.

2. Demokraatia muudab miljonid juudid Rumeenia kodanikeks, muutes nad võrdseks rumeenlastega ja andes neile riigis võrdsed õigused. Võrdsus? Mille alusel?
Oleme siin elanud tuhandeid aastaid; adra ja relvaga; meie töö ja verega. Miks me peaksime olema nagu need, kes on siin olnud peaaegu 100, 10 või 5 aastat? Tagantjärele mõeldes lõime selle oleku.
Tulevikku vaadates kanname kogu ajaloolist vastutust Suur-Rumeenia olemasolu eest meie, rumeenlased; neil pole ühtegi. Kuidas saaks juute Rumeenia riigi hävimise eest ajaloo ees vastutada?
Kokkuvõtteks: neil ei ole võrdsust töös, ohverdamises ja

võitlust, mis lõi riigi, ega võrdseid kohustusi selle tuleviku eest.
Võrdsus? Iidse maksiimi järgi tähendab võrdsus ebavõrdsete asjade ebavõrdset kohtlemist. Mille alusel nõuavad juudid rumeenlastega võrdset kohtlemist, võrdseid poliitilisi õigusi?

3. Demokraatia ei ole võimeline püüdlustes järjepidevust tagama. Erakondadeks, mis valitsevad üks, kaks või kolm aastat, ei suuda see pikaajalist plaani välja mõelda ja ellu viia. Üks osapool alistab teise plaanid ja jõupingutused. Selle, mille üks välja mõtles ja täna ehitas, lammutab järgmine

muud. Riigis, mis vajab ehitamist ja mille ajalooline hetk on just see ehitamine, kujutab see takistus demokraatiale ohtu. Tundub, nagu vahetuksid talus omanikud igal aastal, igaühel on erinevad plaanid, tehes ära eelkäijate tegevuse, nende Yorki pühkis alles järgmine homme saabuv omanik.

4. Demokraatia muudab poliitikul võimatuks täita oma kohust oma rahvuse ees.
Suurima hea tahtega poliitikust saab demokraatias oma toetajate ori; ta rahuldab oma isiklikud isud või need hävitavad tema toetuse. Poliitik

Digitized by Google
Machine Translated by Google

elab valimisagendi türannia ja püsiva ohu all. Ta on asetatud olukorda, kus ta valib kas elutööst loobumise või toetajate rahulolu. Ja siis rahuldab poliitik oma isud; mitte omast, vaid riigi taskust. See loob töökohti, kontoreid, lähetusi, komisjone, sinecures'e, kõik see koormab üle riigieelarvet, mis koormab üha enam inimeste üha kummardunud selgasid.

5. Demokraatia on võimuvõimetu. Sellel pole sanktsioonide määramise jõudu. Erakond, kartes oma toetajaid kaotada, ei rakenda sanktsioone nende vastu, kes elavad skandaalsetest miljonitest äridest varguse või omastamise kaudu; samuti ei kohaldata poliitiliste oponentide suhtes mingeid sanktsioone, et nad ei paljastaks oma hämaraid tehinguid ja rikkumisi.

6. Demokraatia on suurte rahanduste teenistuses.
Kalli süsteemi ja erinevate rühmade vahelise konkurentsi tõttu vajab demokraatia palju raha. Selle loomuliku tagajärjena saab temast suurte juutide rahvusvahelise rahanduse ori, mis ta subsiidiumiga allutab. Selles moes antakse rahva saatus pankurite kasti kätte.

VALIMINE, VALIK, PÄRILIKKUS

Rahvast ei juhita tema tahte, demokraatliku valemi järgi; ega ka indiviidi tahte järgi: diktaatorlik valem.

Aga vastavalt seadustele. Ma ei räägi siin inimeste loodud seadustest. On olemas normid, elu loomulikud seadused; ja on olemas normid, surma loomulikud seadused, eluseadused ja surmaseadused. Rahvas liigub elu või surma poole vastavalt sellele, kuidas ta üht või teist seadust austab.

Üks küsimus jääb vastuseta: kes suudab rahvas neid norme intuitiivselt mõista või teada? Inimesed? Rahvahulk? Kui jah, siis arvan, et oodata on palju. Paljud ei mõista palju lihtsamaid seadusi. Seda tuleb neile seletada korduva mõistmise õhutamisega – jah, vajadusel isegi karistamisega.

Siin on mõned näited inimeste eluks hädavajalikest seadustest, mida paljud vaevalt mõistavad: et nakkushaiguse korral tuleb haiged isoleerida ja üldine desinfitseerimine; et päikesevalgus peab sisenema majadesse, seetõttu peavad majal olema suured aknad; et kui veiseid paremini toita ja hooldada, annavad nad rohkem saaki inimese toiduks jne.

kui rahvahulk ei mõista või mõistab ainult raskustega mitmeid tema eluks vajalikke seadusi, siis kuidas saab keegi ette kujutada, et ta – mis demokraatias peab ise juhinduma – võiks mõista kõige raskemaid loodusseadusi? või kes teaks intuitiivselt inimliku juhtimise kõige peenemaid ja hoomamatumaid norme, norme, mis ulatuvad kaugemale temast endast, tema elust, tema eluks vajalikest asjadest või mis kehtivad mitte otseselt tema, vaid kõrgema üksuse, rahvuse kohta?

Leiva, kingade, adra, vilja, trammi valmistamiseks on vaja spetsialiseeruda, kas pole vaja spetsialiseerumist kõige nõudlikumal, rahvuse suunal? Kas pole vaja omada teatud omadusi?

Järeldus. Rahvas ei ole võimeline ennast valitsema. Seda peaks valitsema selle eliit.
Nimelt läbi selle kategooria meestest, kes on sündinud selle rüpes ja kellel on teatud võimed ja eripärad.
Nii nagu mesilased loovad oma "kuninganna", peab rahvas looma oma eliidi.
Ka rahvahulk pöördub oma vajadustes oma eliidi, riigi tarkade poole.

Kes valib selle eliidi – rahvahulk? Toetajaid võis leida mis tahes "ideedele" või häältele igale riigiameti kandidaadile. Kuid see ei sõltu inimeste arusaamisest nendest "ideedest", "seadustest" või "kandidaatidest", vaid millestki täiesti erinevast: üksikisikute võimest

Google'i tõlgitud

võita rahvahulga hea tahe. Arvamustes pole midagi kapriissemat ja ebastabiilsemat kui rahvahulk. Sõjast saadik oli see rahvahulk omakorda vastumeelne, liberaalne, natsionalistlik, rahvuslik-talupoeg, indiaanlane jne tervitas igaüht, et aasta hiljem igaühe peale sülitada, tunnistades nii oma viga, vale suunda ja suutmatust. Nende valikukriteerium on: "Proovime mõnda teist."

Seega ei tehta valikut mitte hinnangute ja teadmiste järgi, vaid juhuslikult ja õnnele toetudes.

Siin on kaks vastandlikku ideed, millest üks sisaldab tõde ja teine vale. Otsitakse tõde – mida võib olla vaid üks. Küsimus pannakse hääletusele. Üks idee saab 10 000, teine 10 050 häält. Kas umbes 50 häälega on võimalik tõde kindlaks teha või ümber lükata? Tõde ei sõltu enamusest ega vähemusest; sellel on oma seadused ja see võidab, nagu selgus, kõigi enamuste vastu, kuigi need on ülekaalukad.

Tõe avastamist ei saa usaldada enamusele, samuti ei saa geomeetrias panna Pythagorase teoreemi hääletama selle kehtivuse kindlakstegemiseks või eitamiseks; või kuidas ammoniaaki tootev keemik ei võta rahvast lämmastiku ja vesiniku koguseid hääletusele; või kuidas aastaid põllumajandust ja selle seadusi uurinud agronoom ei pea apelleerima rahvahulgale, kes püüab end hääletades veenda selle kehtivuses.

Kas rahvas saab valida oma eliidi? Miks siis sõdurid ei vali parimat kindralit?
Valiku tegemiseks peaks see kollektiivne žürii väga hästi teadma: a)

Strateegia, taktika, korralduse jne seadused ja b) mil
määral vastab asjaomane isik oma oskuste ja teadmiste poolest nendele seadustele.

Ilma selle teadmiseta ei saa keegi targalt valida. Kui rahvahulk soovib valida oma eliiti, peab ta tingimata teadma rahvusliku organi juhtimise seadusi ja seda, kuivõrd juhikandidaadid vastavad nimetatud seaduste

kvalifikatsioonile ja teadmistele.

Rahvas ei saa aga teada neid seadusi ega kandidaate. Seetõttu usume, et riigi valitsevat eliiti ei saa rahvahulk valida. Selle eliidi väljavalimine on nagu häälteenamusega kindlaksmääramine, kes peaksid olema riigi luuletajad, kirjanikud, mehaanikud, lendurid või sportlased.

Seega teeb demokraatia, lähtudes valimisprintsiibist, valides ise oma eliidi, põhimõttelise vea, millest areneb välja kogu meie külade kurjus, korralagedus ja viletsus. Mängime siin pealinnas; sest just sellest demokraatliku ettekujutuse veast saame öelda, et kõik muud vead pärinevad.

Kui masse kutsutakse üles valima oma eliiti, ei ole nad mitte ainult võimetud seda avastama ja valima, vaid valivad lisaks väheste eranditega ka riigi halvima.

Demokraatia mitte ainult ei eemalda rahvuslikku eliiti, vaid asendab selle rahva halvimaga. Demokraatia valib mehi, kes on täiesti skrupuleerimata, ilma moraalita; need, kes maksavad paremini, seega need, kellel on suurem korruptsioonivõime; mustkunstnikud, šarlatanid, demagoogid, kes oma aladel valimiskampaania ajal silma paistavad. Neist võis mööda minna mitu tublit meest, isegi heauskne poliitik. Kuid nad oleksid esimese orjad.

Rahva tõeline eliit saaks lüüa, kõrvaldada, sest nad keelduvad sellel alusel võistlemast; ta taganeks ja jääks varjatuks. Siit ka saatuslikud tagajärjed riigile. Kui riiki juhib niinimetatud "eliit", mis koosneb kõige hullematest, korrumpeerunud ja haigeimatest inimestest, siis kas ei tohi küsida, miks riik on hukule määratud?

Siin on siis kõigi muude kurjade põhjus... ebamoraalsus, korruptsioon ja iha kogu riigis; riigi varanduse vargused ja riisumine; inimeste verine ekspluateerimine; vaesus ja viletsus nende kodudes; kohusetunde puudumine kõigis rollides; riigi korratus ja organiseerimatus; kõigi sissetung

Masinõpe tõlgitud Google

rahaga välismaalaste juhised, näiteks tulla ostma pankrotistunud kauplusi, mille kaupa müüakse pittarihinna eest. Riik on oksjonil..

"Kes maksab rohkem?" Lõpuks viib demokraatia meid sinna.
Rumeenias, eriti pärast sõda, on demokraatia loonud meie jaoks selle valimissüsteemi kaudu rooma-juutide "rahvusliku eliidi", mis ei põhine vaprusel, kodumaa-armastusel ega ohverdamisel, vaid kodumaa reetmisel. , isiklike huvide rahuldamine, altkäemaksu võtmine, mõjuvõimuga kaubitsemine, rikastumine ekspluateerimise ja omastamise kaudu, vargused, argus ja intriigid vastase kukutamiseks.

See "rahvuslik eliit", kui ta jätkab selle riigi juhtimist, toob kaasa Rumeenia riigi hävingu. Seetõttu on Rumeenia rahva tänane probleem, millest kõik teised sõltuvad, selle vale eliidi asendamine tõelise rahvusliku eliidiga, mis põhineb voorusel, armastusel ja ohverdamisel riigi heaks, õiglusel ja armastusel rahva vastu, aususel. töö, kord, distsipliin, aus kohtlemine ja au.

Kes selle asendamise teeb? Kes peaks selle kuningliku eliidi juhtima panema?
Vastan: keegi peale rahvahulga. Ma tunnistan kõiki süsteeme, välja arvatud "demokraatia", mis minu arvates tapab Rumeenia rahvast.

Uus Rumeenia eliit, nagu iga teinegi eliit maailmas, peab lähtuma sotsiaalse valiku põhimõttest. Teisisõnu, teatud omadustega inimeste kategooria, mida nad seejärel kasvatavad, on loomulikult valitud rahva kehast, nimelt suurest tervest talupoegade ja tööliste hulgast, kes on püsivalt seotud maa ja maaga. Sellest inimeste kategooriast saab rahvuslik eliit, kes on määratud juhtima meie rahvast.

Millal saab rahvahulgaga nõu pidada ja millal? Temaga tuleb enne tema tulevikku mõjutavaid suuremaid otsuseid nõu pidada, et ta ütleks oma sõna, kui saab või mitte, kas ta on vaimselt ette valmistatud või ei järgi teatud rada.
Tema saatust mõjutavates küsimustes tuleb temaga nõu pidada. Seda mõeldakse rahvaga konsulteerimise all; see ei tähenda eliidi valimist rahva poolt.

Kuid kordan oma küsimust: "Kes määrab eliidis igaühe koha ja kes hindab kõiki? Wbo paneb paika valiku ja kinnitab uue eliidi liikmed?" Vastan: "Endine eliit."

Viimane ei vali ega nimeta, vaid pühitseb igaühe oma kohale, kuhu ta oma võimete ja moraalse väärtusega on tõusnud. Pühitsemise teeb eliidi juht, konsulteerides oma eliidiga. Seega peab rahvuslik eliit hoolitsema selle eest, et tema asemele jääks informeeriv eliit, mis ei põhine siiski pärilikkuse printsiibil, vaid ainult suurima rangusega sotsiaalsel valikul. Pärilikkuse põhimõte ei ole iseenesest piisav. Sotsiaalse valiku põhimõtte kohaselt, mida pidevalt turgutavad sügavalt rahvusest pärit elemendid, jääb eliit alati jõuliseks. Peamine ajalooline viga seisnes selles, et kui eliit loodi valikuprintsiibi alusel, siis ta loobus juba järgmisel päeval sellest põhimõttest, millest see sündis, asendades selle pärilikkuse printsiibiga, kinnistades nii ebaõiglased ja hukkamõistetud. sünnist tulenevate privileegide süsteem. See oli protest selle vea vastu; degenereerunud eliidi eemaldamiseks; ja privileegide kaotamiseks sünni kaudu see demokraatia sündis. Valikuprintsiibist loobumine tõi kaasa vale ja mandunud eliidi, mis omakorda tõi kaasa demokraatia hälbe.

Valikuprintsiip eemaldab nii valimise kui ka pärilikkuse põhimõtte. Nad tühistavad üksteist. Nende vahel on konflikt; sest kas kehtib valiku põhimõte, mille puhul rahvahulga arvamus ja hääl ei loe, või viimane hääletab teatud kandidaatide poolt, sel juhul valik enam ei toimi.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Samuti ei mängi pärilikkus rolli, kui võtta kasutusele sotsiaalse valiku põhimõte. Need kaks põhimõtet ei saa koos käia, kui pärija ei vasta valikuseadustele.

Mis siis, kui rahval pole tõelist eliiti – esimene, kes määrab teist?
Vastan üheainsa lausega, mis sisaldab vaieldamatut tõde: sel juhul sünnib tõeline eliit sõjast mandunud eliidiga, valega. Ja seda ka valiku põhimõttes.

Seega kokkuvõttes on eliidi roll: a)
Juhtida rahvast rahva eluseaduste järgi. b) Jätta maha pärilik eliit, mis ei põhine mitte pärilikkuse, vaid valiku põhimõttel, sest ainult eliit tunneb elu seaduspärasusi ja saab hinnata, mil määral inimesed nendele seadustele oskuste ja teadmiste järgi vastavad. see on nagu aednik, kes töötab oma aias ja hoolitseb selle eest, et tal oleks enne surma pärija,

asendaja, sest ainult tema saab öelda, kes temaga koos töötavatest on parim tema asemele asuma ja tööd jätkama.

Millele peaks eliit rajama? a)
Hinge puhtus. b) Töövõime ja loovus. c) Vaprus. d) raske elu ja püsiv sõda rahva ees seisvate raskuste vastu; See on)
Vaesus, nimelt vabatahtlik loobumine kogunevast rikkusest. f) Usk Jumalasse. g)
Armastus.

Minult küsiti, kas meie senine tegevus on järginud kristliku kirikuga samu jooni. Ma vastan, me teeme suurt vahet meie järgitava ja kristliku kiriku joone vahel. Kirik valitseb meie üle ülalt. See saavutab täiuslikkuse ja ülevuse. Me ei saa seda plaani oma tegevuste selgitamiseks alla laadida.

Me kaldume oma tegude, kõigi tegude ja mõtetega sellele joonele, tõustes sellele nii kaugele, kui meie lihapattude raskus ja pärispattu langemine seda võimaldab. Jääb näha, kui kaugele suudame oma maiste pingutustega selle joone poole tõusta.

INDIVIDUAAL, RAHVUSLIK KOLLEKTIIV, RAHVUS

"Inimõigusi" ei piira mitte ainult teiste inimeste õigused, vaid ka muud õigused. On kolm erinevat olemit: 1. Indiviid.

2. Praegune rahvuslik kollektiiv, st kõigi sama rahvuse indiviidide kogum, kes elavad antud riigis teatud riigis

aega.

3. Rahvas, see ajalooline üksus, mille eluiga ulatub läbi sajandite, mille juured on sügavalt aegade hämaras ja lõpmatu tulevikuga.

"Inimõigustel" põhineva demokraatia uus suur viga on tunnustada ja näidata huvi vaid ühe neist kolmest entiteedist, indiviidi vastu; jätab teise tähelepanuta või naeruvääristab seda ja eitab kolmandat.

Neil kõigil on oma õigused ja kohustused, õigus elada ja kohustus mitte rikkuda kahe teise inimese õigust elule. Demokraatia eesmärk on tagada ainult üksikisiku õigused. Seetõttu oleme demokraatias tunnistajaks tohutule pöördele. Üksikisik usub, et ta võib oma piiramatute õigustega anastada kogu kollektiivi õigusi, mida ta arvab end tallata ja varastada; Seetõttu on demokraatias tunnistajaks see südantlõhestav stseen, see anarhia, milles indiviid ei tunne ära midagi väljaspool oma isiklikke huvisid.

Rahvuslikul kollektiivil on omakorda püsiv kalduvus ohverdada tulevik – rahva õigused – oma praeguste huvide nimel. Seetõttu oleme tunnistajaks meie metsade, kaevanduste ja naftavarude halastamatule ekspluateerimisele ja võõrandumisele, unustades, et on sadu Rumeenia põlvkondi, meie laste lapsed, kes tulevad pärast meid ja kes samuti ootavad elamist ja elu jätkamist.

Google'i tõlgitud

meie rahvast. See murrang, see demokraatia poolt esile kutsutud suhete katkemine kujutab endast tõelist anarhiat, loomuliku korra rikkumist ja on üks peamisi rahutuse põhjuseid tänapäeva ühiskonnas.

Harmooniat saab taastada ainult loomulikku korda taastades.
Indiviid peab alluma kõrgemale entiteedile, rahvuslikule kollektiivile, mis omakorda peab alluma rahvusele. "Inimõigused" ei ole enam piiramatud, vaid piiratud rahvusliku kollektiivi õigustega, mida omakorda piiravad rahvuse omad.

Lõpuks näib, et demokraatias elab vähemalt nii palju õigusi omav inimene imeliselt. Kuid tegelikult, ja see on demokraatia ülim tragöödia, pole inimesel õigusi, sest kus on meie riigis kogunemisvabadus, kirjutamisvabadus, südametunnistuse vabadus? Isik elab terrori, piiramisseisundi, tsensuuri all;
tuhandeid inimesi arreteeritakse, osa neist mõistetakse usu pärast surma, nagu kõige türanilisemate juhtide ajal. Kus on "suveräänse rahvahulga õigus" otsustada oma saatuse üle, kui koosolekud on keelatud ja kui tuhandetel inimestel keelatakse hääletada, koheldakse halvasti, ähvardatakse surmaga, tapetakse? Te ütlete: "Jah, aga need inimesed tahavad muuta põhiseadust, piirata meie vabadusi, troonile seada teise valitsemisvormi!"

Ma küsin: „Kas demokraatia võib väita, et rahvas ei ole vaba otsustama oma saatuse üle, muutma oma põhiseadust, oma valitsemisvormi oma äranägemise järgi; elada rohkem või vähem vabadusega, nagu soovite?

See on ülim tragöödia.
Tegelikult pole inimesel demokraatlikus riigis õigusi. Ta ei kaotanud neid rahvusliku kollektiivi ega rahvuse, vaid pankurite ja valimisagentide poliitilis-rahalise kasti kasuks. Lõpuks viimane kasu üksikisikule. Vabamüürlaste demokraatia võrratu võltsimise kaudu, maskeerides rahuapostliks siin maa peal, kuulutades samal ajal sõda
inimese ja Jumala vahel.

Rahu inimeste vahel ja sõda Jumala vastu.
Perfidy seisneb selles, et kasutab meie Päästja sõnu "Rahu inimeste vahel", et muuta end "rahu" apostliks, mõistes samas hukka ja näidates teda inimkonna vaenlasena. Veelgi enam,
see pettus seisneb ka teesklemises, et soovitakse päästa inimeste elusid, viies nad tegelikult surma; teeseldes päästvat oma elu sõjast, neetud nad - kuradilikult - igavesse hukatusse.

Masinõpe tõlgitud Google

RAHVUS

Kui me räägime Rumeenia rahvusest, ei pea me silmas mitte ainult kõiki rumeenlasi, kes elavad samal territooriumil, jagavad sama minevikku ja sama tulevikku, sama riietust, vaid kõiki rumeenlasi, nii elavaid kui ka surnuid, kes on elanud sellel maal algusest peale. ajaloost. ja siin elan ka edaspidi.

Rahvas hõlmab.
1. Kõik praegu elavad rumeenlased, 2.
Kõik meie surnute hinged ja meie esivanemate hauad, 3. Kõik, kes sünnivad rumeenlastena. Inimene saab endast teadlikuks, kui ta saab teadlikuks sellest tervikust, mitte ainult oma eesmärkidest.
Rahval on: 1.
Füüsiline ja bioloogiline pärand – selle liha ja veri.
2. Materiaalne pärand – teie riigi pinnas ja selle rikkused.
3. Vaimne pärand, mis sisaldab: a)
Sinu arusaam Jumalast, maailmast ja elust. See mõiste moodustab domeeni, vaimse vara. Selle valdkonna piirid määravad horisondid, milleni selle kontseptsiooni heledus ulatub. On rahvusliku vaimu riik, ilmutuse või oma jõududega saadud visioonide riik.

b) Tema au, mis paistab silmas, kuivõrd rahvas on läbi oma ajaloo järginud norme, mis tulenevad tema ettekujutusest Jumalast, maailmast ja elust. c)
Nende kultuur, nende olemasolust saadav sissetulek, mis tuleneb nende endi pingutustest kunsti ja mõtte vallas. See kultuur ei ole rahvusvaheline. See on rahvusliku geniaalsuse, vere väljendus. Kultuur on oma luminestsentsi ulatuses rahvusvaheline, kuid päritolult rahvuslik. Keegi tõi ilusa võrdluse: nii leib kui ka nisu võivad olla rahvusvahelised tarbekaubad, kuid igal pool kannavad nad selle maa jälje, kus nad kasvasid. Kõigil neil kolmel varal on oma tähtsus. Rahvas peab kaitsma kõiki kolme. Kõige olulisem kummardus on teie vaimne pärand, sest see üksi kannab igaviku märki, ainult see kestab läbi sajandite.

Vanad kreeklased ei jää meelde mitte nende kehaehituse pärast – peale tuha pole järel midagi – ega ka materiaalse rikkuse pärast, kui neid oli, vaid kultuuri pärast.

Rahvas elab igavikus oma vaatenurga, aukontseptsiooni ja kultuuri kaudu.
Sellepärast peavad rahvaste juhid arutlema ja tegutsema mitte ainult inimeste füüsiliste või materiaalsete huvide järgi, vaid arvestama ka nende ajaloolist au, igavikulisi huve. Ehk siis mitte leiba, vaid au iga hinna eest.

RAHVUSE LÕPEMESMÄRK

See on elu?

Kui see on elu, siis pole inimeste elu kindlustamiseks kasutatavatel vahenditel tähtsust; ka halvim on hea. Seetõttu tuleb küsimus tõstatada. Millised on need põhimõtted, mis juhivad rahvaid nende suhetes teiste rahvastega? Kas neid peaks juhtima loomainstinkt, tiiger neis, kuidas käituvad kalad meres või loomad metsas?

Lõppeesmärk pole elu, vaid ülestõusmine. Rahvaste ülestõusmine Päästja Jeesuse Kristuse nimel. Looming, kultuur on selle ülestõusmise saavutamiseks vaid vahend, mitte eesmärk, nagu arvatakse. See on Jumala poolt meie rahvasse istutatud talendi vili, mille eest me peame aru andma. Tuleb aeg, mil kõik rahvad maa peal tõusevad üles koos kõigi nende surnute ja kõigi nende kuningate ja keisritega, igal rahval on oma koht Jumala trooni ees. See viimane hetk, "surnute ülestõusmine", on kõige üllam ja ülevam, milleni rahvas võib tõusta.

Rahvas on seega üksus, mis pikendab oma olemasolu isegi väljaspool seda maad. Inimesed on reaalsused isegi alumises maailmas, mitte ainult selles.

Püha Johannes, jutustades sellest, mida ta nägi väljaspool maad, ütleb:

Digitized by Google
Machine Translated by Google

"Ja linn ei vajanud päikest ega kuud, et sinna paistaks, sest Jumala auhiilgus valgustas seda ja Tall on selle lamp.
"Ja rahvad kõnnivad tema valguses ja maa kuningad toovad talle oma au ja au."
(Ilmutus, 21, 23-24).
Ja veel: "Kes ei kardaks
sind, Issand, ega teeks su nime suureks? Sest sina üksi oled püha, sest kõik rahvad tulevad ja kummardavad sinu ees, sest sinu kohtuotsused on avalikud."

(Ilmutuse 15,4).

Meile, rumeenlastele, meie rahvale, nagu kõigile teistele inimestele maailmas, on Jumal andnud missiooni, ajaloolise saatuse. Esimene seadus, mida inimene peab järgima, on selle tee järgimine

saatust, täites talle usaldatud missiooni. Meie inimesed ei ole kunagi relvi maha pannud ega oma missiooni hüljanud, olgu nende tee Kolgatale olnud ükskõik kui raske või pikk.

Isegi praegu kerkivad meie ees nii kõrged takistused kui mäed.
Kas me, ma imestan, oleme see nõrk ja arg põlvkond, kes laseb ähvarduste survel käest Rumeenia saatuseliini ja hülgab oma missiooni rahvana siin maailmas?

MONARHIA JA MONARHIA ÕIGUS

Rahva eesotsas, eliidist kõrgemal, on monarhia. Ma lükkan vabariigi tagasi.
Leiti mõned monarhid, kes olid head, mõned väga head, teised nõrgad või halvad. Mõned nautisid oma rahva au ja armastust elu lõpuni, teistel raiuti pea maha. Seetõttu polnud kõik monarhid head. Monarhia ise on aga alati hea olnud. Ei tohi meest asutusega segi ajada ja valejäreldusi teha.

Võib esineda halbu mustreid; aga kas me võime sellest järeldada, et kirik tuleb kaotada ja Jumal kividega surnuks visata?
Kindlasti on nõrku ja kurje monarhe, kuid me ei saa seetõttu monarhiast lahti öelda. Põllumajanduses on aeg-ajalt hea aasta pärast halb või üks hea ja kaks halba aastat; ometi ei tulnud kellelgi maailmas pähe põllumajandusest loobumine.

Kas monarh teeb nii, nagu tahab, olgu ta suur või väike, hea või halb?
Monarh ei tee seda, mida ta tahab. Ta on väike, kui teeb seda, mida tahab, ja suur, kui teeb seda, mida peab. Iga rahva jaoks tõmbas Jumal saatusejoone. Monarh on suurepärane ja hea, kui ta seisab selles rivis; ta on väike
või halb, kuivõrd ta sellest saatuseliinist eemaldub või sellele vastu astub. See on siis monarhia seadus. On ka teisi jooni, mis võivad monarhi ahvatleda: isiklike huvide liin või inimeste klassi või rühma oma; välismaalaste huvide rida (kodu- või välismaised). Ta peab vältima kõiki neid jooni ja järgima oma rahva omi.

Stefan Suur säras ajaloos 500 aastat ja rumeenlased mäletavad teda, sest ta samastus suurepäraselt oma rahva saatusega. Kuningas Ferdinand seadis end väliste huvide ja mõjude survele vaatamata rahvuse saatusega joonde; ta kannatas koos temaga, ohverdas temaga külg külje kõrval ja võitis koos temaga. Tänu sellele on ta suur ja surematu.

Google'i tõlgitud

TUTOVA LAHING 17. APRILLIL 1932. a

Neamti valimistest on möödunud vaid neli kuud ja noor leegionäride armee on asunud uude lahingusse. Jaanuari alguses 1932 kuulutati Tutovas* vabaks asetäitja koht.

Ma kaalusin olukorda. Eelmistel üldvalimistel saime vaid 500 häält.
Maakond oli nõrk; kuid seda raamisid tugevamad Covurlui, Cahuli ja Tecuci maakonnad, et saaksime hõlpsasti leegionäre tuua.
Mulle tundus, et võime võita, mõtlesin sellele, millist mõju avaldab järjekordse võidu kaja. Noorema põlvkonna kaks järjestikust võitu kõigi erakondade vastu oleks nende prestiiži riigi silmis tunduvalt tõstnud. Otsustasin, et isa peaks kandideerima sellisena, nagu ma olin liikumises nii parlamendis kui ka väljaspool organisatsiooni ja propagandat kõige rohkem vaja.
Valimised määrati 17. märtsiks. 9. jaanuaril saatsin välja ülemaakondliku manifesti. Mu isa saabus esimese valimisrühmaga 10. jaanuaril. Seejärel tulid Iasi, Tecuci, Beresti ja Cahuli meeskonnad. Esimese kolme nädala jooksul oli väikeste leegionijõudude kiirus ja vaprus vallandanud kogu maakonnas kaastundevoolu meie kasuks. Tugeva lumesaju ja külmaga karmil talvel ei saanud erakonnad välja minna. Nad ootasid paremat aega. Aga leegionärid rändasid selle aja jooksul läbi küngaste, läbi vööni ulatuva lume, läbi lumetormide külast külla.

Veebruari alguseks oli vaenlasega võitlemine muutunud raskemaks, liberaalide, rahvustalupoegade, lupistade ja cuzistade
koalitsioon vaatas meid maha sellise ägedusega, mida me varem polnud näinud.
Valitsus võttis kasutusele tõeliselt terroristlikud meetmed ja juudi ajakirjandus ründas meid ägedalt.
Tundsin vajadust uute abivägede järele, mistõttu saatsin Iasist viimased reservid eesotsas Totuga. Mul ei olnud teisi, välja arvatud Bukarestis, ja neid ei saanud rahapuudusel tagada. Seejärel kutsusin kokku leegionäride koosoleku ja pakkusin välja kangelasliku sammu: et nad asuksid jalgsi Bukarestist Bariadisse, mis on peaaegu 200 miili kaugusel, selgitades neile, et see marss tähendab meie võidule rohkem kui 100 000 manifesti. Ainuüksi see oleks suurepärane kangelaslik kõne, mille leegionärid Tutova rumeenlastele pöördusid.
Leegionärid võtsid mu ettepaneku entusiastlikult vastu. Nädal hiljem lahkus umbes 25-liikmeline meeskond eesotsas Stelescu, Caratanase ja Doru Belimace'iga Bukarestist jalgsi Tutovasse. Kümmepäevase tormise ilmaga marssi lõpus jõudsid nad Bariadi, kus kogu elanikkond võttis nad soojalt vastu. Kuid tagaajamine oli kasvanud närvesöövaks pingeks. Siseminister härra Argetoianu saatis suurte jõududega sandarmid kol, lgnat ja käskis leegionärid kanderaamidel Tutova maakonnast välja toimetada. Väikestel meeskondadel oli võimatu edasi pääseda. Seejärel moodustasin Victor Silaghi ja Stelescu juhtimisel kaks tugevat meeskonda, kes üksteist toetades pidid minu isa toetades Puesti-Dragomiresti liinil edasi liikuma. Saatsin Bacani suunas veel ühe väiksema meeskonna. Need kaks olid ainsad kaks marsruuti, mis jäid uurimata. Nad moodustasid maakonna kirdepoolse poole. Teise poole, lõuna pool, töötas korralikult mu isa Senhor D.

Esimeeskondadega maakonnavanem Popescu, Victor Silaghi, Teodor Tilea ja Ion Antoniu.

Kaks põhjamaa meeskonda edenesid umbes 30 kilomeetrit, võideldes käreda külmaga ja lõpetades mitme haavatuga, teiste seas ka Tocuga. Maakonna põhjaosas tulid neile vastu suured sandarmikontingendid. Meeskonnad barrikadeerisid end mahajäetud maja pööningule, kus nad pidasid 48 tundi vastu ilma soojuse, toidu ja veeta. Lõpuks suutsid nad raskel öisel marsil, mis viidi läbi tõeliselt kangelaslikes tingimustes, taganema vaid tänu Victor Silaghi visa visadusele julgustada kurnatud, nälginud ja külmunud leegionäre viimasele võimalikule positsioonile.

* **Tutova maakond Barladiga maakonnakeskusena (Tr.)**

Digitized by Google

** **Dr Lupu liikmed. (Tr.)**

See orvuks jäänud laps, Rumeenia preestri Silaghi de Careii Mari poeg, kelle ungarlased 1918. aastal traagilistel asjaoludel mõrvasid, võitles vapralt.

Lõpuks ümbritsesid need meeskonnad kõrgemate jõududega, vangistati ja viidi Bariadi. Mu isa arreteeriti ja suleti rügemendivanglasse.
Kolmas meeskond hävines täielikult Bacani lahingus. Seal, orus, ründas teda enne öist külasse sisenemist suur sandarmikontingent. Meeskonna juht leegionär Lascar Popescu, kes tabas püssiga pähe, langes esimesena teadvusetult vereloigus. Teised leegionärid keeldusid taganemast. Nad asusid vasturünnakule palja rinnaga, mitte midagi käes, püüdes külla pääseda. Ükshaaval langesid nad kõik teadvusetult.

Viimane, kes seisis, ründas üksi. Löökide all langes ta põlvili, tõusis püsti ja ründas uuesti. Ta maandus oma kaaslaste lähedale. Kogu meeskond lamas teadvuseta vereloigus. Sealt vedasid neid sandarmid läbi lume, üle miili küla sandarmiposti juurde. Kell 1 öösel tõi ratsanik Bariadile uudise Bacanis juhtunust.

Iasi meeskond Totu juhtimisel, kes jõudis samal südaööl Barladi, asus kohe jalgsi oma haavatud kaaslasi aitama. Pärast kella 3.30–5.00 toimunud lahingut, mille käigus sandarmid tulistasid kõik oma relvad, hõivasid leegionärid gendannide posti, leides seest veel teadvusetult ja maas lebades oma Bacani lahingus langenud kaaslased. . Nad viisid nad Barladi haiglasse.

Aga sellega asjad ei piirdunud. Juudid alustasid massilist pressikampaaniat, rünnates meid mässulise küünilisuse ja ebaõiglusega. Vale, solvangute, laimu laine tuli meie poole.
Kõik fraktsioonid tulid kokku, et meid lahingust välja tuua.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

VAHVUSE TEINE LAHETAMINE

MÄRTS 1932. a

Sandarmi poolt välja saadetud, juudi ajakirjanduse poolt rünnatuna tabas meid kaardiväe uus laialisaatmine, mis käskis lihtsa ministri otsusega. Kuigi olime täiusliku seaduslikkuse raamides, saatis lorga-Argetoianu valitsus seadusi ja põhiseadust eirates kaardiväe omavoliliselt laiali. Meie peakorter üle riigi võeti taas kinni ja lukustati tabalukuga, Iasi trükikoda suleti.
Ajakirjanduse rünnaku tõttu sattusime võimatusse olukorda, et me ei suuda end kaitsta, kuna kõik meie väljaanded olid peatatud. Parlamendis püüdsin sõna võtta, kuid mind takistas enamuse lärm, mis ei võimaldanud mul end kaitsta.

Tutovas kandideerimist aga vältida ei suudetud. Bukaresti pisar saadeti maakonnast välja. Nii ka teised, ükshaaval. Meie umbes 30-liikmeline Iasi meeskond Totu juhtimisel, kui nad saadeti lattu samale evakuatsioonioperatsioonile, lõhkus nöörid ja hõivas ooteruumi, kus barrikadeerituna pidasid nad vastu 24 tundi, kuni nad gaasitati. Lõpuks laaditi see rongile ja viidi linnast välja. Linna jäid vaid Ibraileanu, Nutu Esanu ja minu isa, kes arreteeriti. Seejärel kanti tagaajamine küladesse. Talupoegi, õpetajaid ja preestreid arreteeriti ja peksti; nende kodud tungisid, Valimised lükati ühe kuu võrra edasi, kuni 17. aprillini.

Mu isa vabastati. Seejärel tulid linna lahingusse eakad leegionärid: Hristache Solomon, Coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, isa Isihie, Peceli, Potolea jne. Määrasin nad erinevatesse sektoritesse. Igaüks libises öökatte all oma ametikohale. Meie naabermaakondade võistkonnad sisenesid Tutovale taas mitmes punktis. Gh. Costea meeskond ületas Barladi jõe kaelani vees, kuna kõigil teedel patrulliti; nad saabusid läbimärjana valimisjaoskonda.

Hääletamine algas 17. aprilli hommikul ja kestis ööni. 18. aprillil kell 5 kuulutati leegionäri võit: 5600 häält; Liberaalid: 5200; rahvustalupojad: 4000; teised rühmad: alla 2000; Cuzists: 500 häält.

See teine leegionärivõit kõigi Rumeenia poliitikute koalitsiooni vastu, mis võideti leegionäride kartmatuse ja raudse tahtega, nende kangelaslikkuse ja verega, trotsides takistusi, solvanguid, riigipöördeid ja tagakiusamisi, äratas kogu riigis kirjeldamatut entusiasmi. .

Digitized by Google
Machine Translated by Google

UUED ÜLDVALIMISED
JUULI 1932. a

Minu isa kinnitati parlamendi istungi viimasel päeval. Kuid meie puhkus kestis vaid nädala, sest Lorga valitsus oli langenud. Moodustati rahvuslik-talurahva valitsus, mida juhtis härra Vaida.

Olles nii füüsiliselt kui ka rahaliselt kurnatud, asusime uuele lahingule. See oli juuni 1932.
Alates 15. detsembrist 1929 olime pidevas võitluses: detsember 1929 - aprill 1930 kampaaniad Covurluis, Cahulis, Turdas, Tecucis; 1930. aasta suvi, Bessaraabia marssi ettevalmistamine, seejärel keelamine, millele järgnes minu arreteerimine kuni selle sügiseni; oktoobris ja novembris olime Maarjamaal - see talv jäi jälle külge; 1931. aasta kevad, lahing enne üldvalimisi; suvi 1931, valimised Neamtis; talv 1932, valimised Tutovas; ja nüüd olime jälle üldvalimistele minemas.

Kõigist nendest võitlustest hoolimata jätkasime organiseerimistööd ka ülejäänud riigis.
Aasta varem läksime valimisnimekirjadesse 17 omavalitsuses, tänavu 36. Kõik erakonnad pidasid oma kandidaatide ülesseadmise pärast samasuguseid, intriigide täis võitlusi. See kestis terve nädala.
Kuid ma kinnitasin üksinda ühe õhtuga kõik meie kandidaatide nimekirjad 36 maakonnas. Leegionäride seas ei võitle keegi oma koha eest nimekirjas; kui midagi on, siis palub panna viimaseks.

Meie jaoks on raske probleem finantsküsimused. Enamik maakondi suutis oma kulud leegionäri sissemaksetest katta.
Teised mitte. Mul oli vaja 50 000 leiu ainult valimismaksude katteks.
Kõndisin uimasena kuni viimase päevani. Proovisin üht, proovisin teist. Mida iganes.

Käisin Calendaruli ("Kalender") režissööri hr Nichifor Crainicu juures lootuses, et tal on raha. Aga asjata. Oma viis kuud tagasi avaldatud päevikuga toetas ta meie võitlust, saates samm-sammult meie leegionäride meeskondade vaprust; aga ta ei saanud meid rahaliselt aidata.

Lõpuks laenasin Pihu ja Caranica käest, kes kõikide makedoonlaste juurde joostes vajaliku summa leidsid. Mitmeid maakondi toetasid Focsani ja Llristache Solomoni maakonnad.

Kampaania on alanud. Uus tagakiusamine tabas meie ridu.
Olles hajutatud suurele rindele, rünnati meie õhukesi ridu kõikjalt tigedalt.
Leegionärid Savin ja Popescu said Tighina juures haavata. Barladis tõmmati paljud õpetajad ja preestrid keldritesse ning härra Georgescu-Barladi väärkoheldi. Vasluis said meie väikesed meeskonnad vigastada. Samamoodi Podul-Iloaieis ja kogu Iasi maakonnas. Focsanis ründasid Vulturuli külas eakat Hristache Solomonit, insener Blanarut ja veel kümmet advokaat Neagu käsul rahvustalupoegade relvastatud salgad. Leegionärid kukkusid nuiadest ja nugadest haavatuna maapinnale. Ainult seisis nagu mägi, Hristache Solomon, mida seni polnud keegi julgenud puudutada. Ta kaitses end ägedalt, kuid lõpuks kukkus löökidest jagu saanud keset teed. Seal maa peal peksid talle need metsloomad üle pea, kes pidasid alati – toona nagu praegugi – täppi seaduslikkusele, tsiviliseeritud meetoditele, vabadusele jne.

Guarda kogus 70 000 häält, mis on kaks korda rohkem kui eelmisel aastal. Kõige tugevamalt tulid välja Cahuli, Neamti, Covurlui ja Tutova maakonnad, kus isa sõitis. Seejärel järgnes Campul-Lung koos Motaga; siis Turda, Focsani, Ismail, Tighina. Võitsime viis kohta ja nüüd peame tegema oma valikud nende hõivamiseks. Jäin Cahuli, et lubada Nutu Esanul parlamenti pääseda.
Otsustasin, et mu isa peaks jääma Barladi, et lubada 25-aastasel üliõpilasel Stelescu parlamenti pääseda; Nii tahtis ta anda riigi noortele värsket õhku ja julgustust. Usaldust ja armastust, mida ma sellele noormehele näitasin, mulle aga ei tagastatud.

*

Digitized by Google
Machine Translated by Google

*

Autor viitab siin Stelescu tulevasele reetmisele oma leegionärist kaaslastele. Tr.)

PARLAMENDIS TEIST KORDA

Kogu parlamendis viibimise aja võitlesin valitsuse ja selle meetmete vastu, mida pidasin Rumeenia rahva heaoluga vastuolus olevaks, kuna tegelikult olin võidelnud ka kõigi varasemate valitsuste vastu, mis kordamööda riigitüüri juures olid. Kõigilt neilt valitsustelt polnud riigil midagi oodata. Seal ei sepistatud midagi meie rahva tuleviku jaoks mõistust. Kõik meetmed ja seadused olid vaid mõned leevendavad meetmed, mis pikendasid meie riigi kibedat ja kurba eksistentsi päevast päeva.

Grivitas lasti Rumeenia töötajad käsul maha
Siseministeerium, sügavalt vastik suhtumine pro-kommunistide jooksul
Rahvuslik Talurahvapartei, kes valitsuse sammule aplodeeris, asusin platvormile ja pidasin oma kohuseks öelda järgmist:

„Õnnetutel töölistel on halb tänavale minna, aga hullem oleks, kui nemad ja meie inimesed, seistes silmitsi ebaõiglusega, mis karjub taeva poole, ei lahkuks, vaid langetaks alistuvalt pea ikke alla. jättes riigi mõne poliitiku maadeavastaja kätte."*

Tsiteerin siin selle istungi ametlikku protokolli:

"Härra Corneliu Zelea Codreanu. Härra juhataja, daamid ja härrad! Fraktsiooni nimel, kuhu ma kuulun, nõuan, et lisaks uurimisele, mida tavaliselt teostavad pädevad asutused, korraldataks veel üks esindajatest koosnev parlamentaarne juurdlus 24. jaanuaril, kui Rumeenia üliõpilased, natsionalistid ja kristlased läksid ellu. Tundmatu sõduri hauale risti asetamiseks lekitas Riigisecuritate Bukaresti ajalehele teabe, et selle aktsiooni kavandas ja rahastas Moskva.

"Kui teie Grivita juhtumi kohta olev teave pärineb ka sellisest allikast, siis ma saan väga hästi aru, kui õige on teil võtta selliseid meetmeid nagu eile ja täna (Aplaus Raudse kaardiväe pingilt ja rahvuslik

*

Autor räägib siin 4. Bukarestis Obra Grivita Rafiway tööliste streigist
veebruaril 1933 rahvus-talurahva administratsiooni all. (Tr.)

Dr Lupu pidu).
Teiseks tahan öelda, et mina, nagu kõik mõistlikud inimesed siin riigis, ei karda ei kommunismi ega bolševismi. Me kardame midagi muud, et neil töölistel pole midagi süüa; nad on näljased. (Aplaus Raudse kaardiväe ja Talurahvapartei poolt dr.

Lupu).
"Mõned neist töötajatest teenivad ainult 1100 lei kuus ja neil on 5, 6, 7 last. arst V.
Lupu:" See on tõsi ".
Hr Corneliu Zelea Codreanu: "Kui teil on 5, 6, 7 last, ei piisa nendest palkadest isegi teie igapäevaseks leivaks, ma kardan ka midagi
muud: teie õiglusjanu."

arst N. Liipu: Väga hea! elmr,
Corneliu Zelea Codreanu: "Seetõttu peate rahuldama need kaks vajadust: nälg ja janu õigluse järele (Aplaus "Raudse kaardiväe" pingilt ja dr. Lupu talurahvapartei pinkidelt) ja see riik saab nautige täielikku tellimust."

Digitized by Google
Machine Translated by Google

(Koosolek neljapäeval, 16. veebruaril 1933. Ametlik Monitor 41, 23. veebruar 1933)

Üks raskusi, mis parlamendi tegevust pidurdab, on ministeeriumidele esitatavad tuhanded palved teatud tüüpi eestpalveteks. See on meie valijaskonna jaoks tõeline karistus, (1) sest parlamendiliikmed peavad raiskama suurema osa oma ajast nende nõudmiste täitmisele. See süsteem on organisatsiooni elule ohtlik, kuna halvab kogu selle tegevuse;

ta võib kaotada kogu lahingu. Peate loobuma oma riigi saatusest, et teenida oma toetajaid. Mõne aja pärast sain aru, et leegionäre nende hulgas, kes selliste nõudmistega minu juurde tulid, polnud. Kõik olid professionaalsed kerjused või vastased, kes saadeti spetsiaalselt meid halvama. (2) see süsteem asetas meid delikaatsesse olukorda, et minna edasi ja otsida teeneid meestelt, kellega me võitlesime. Nendel põhjustel keeldusin isiklikult kellegi nimel sekkumast. Kogu oma parlamenditeenistuse jooksul ei küsinud ma üheltki ministrilt midagi.

Teine kategooria olid need, kes tulid meilt raha küsima. Nendest sadadest, kes iga päev meie ustele koputasid, polnud ühtegi leegionäri. Mõned olid tõesti haiged või häbistatud, kuid mõned muutsid selle süsteemi tõeliseks elukutseks. Lõppkokkuvõttes oli meie rühm väike organisatsioon, formatsioonis, liikvel, pidevas lahingus. See nõudis minult eriti katkematut tähelepanu kõikidele vaenlase liigutustele; see hõlmas vaenlase plaanide avastamist ja ümbersuunamist, uute positsioonide saamist ja organiseerimist ehk teisisõnu kogu riigis asuvate lahinguväljade pidevat ööpäevaringset ülevaatust. Kuid ennekõike tuli leegionärikasvatuse kaas, et mitte ärgata ja leida end järk-järgult muutumas poliitiliseks moraalse nakkuse kategooriasse, millest me ei saa lahti ja millesse leegionäri vaim sureb.

Parlament röövis minult aja, mida ma tõesti juhtima vajasin.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

LEEGIONAARORGANISATSIOONI SEISUKORD 1932-.

1933. aastal

1932. aasta sügisel ja 1933. aasta talvel said leegionärid hinge tõmmata. Kolm ja pool aastat kestnud võitlust on möödas. Need noored väärisid nüüd puhkust. Sellest on möödas peaaegu kaks aastat, kui ma Bukaresti elama asusin.
Minu asemele Iasis jäi Banea, keda abistasid Totu, Cranganu, Tasca ja Stelian Teodorescu, tegelema küsimustega, mis puudutasid õpilasi, trükikoda, meie kodu jne. Üliõpilasleegionäride seltskond paisus, moodustades nüüd rohkem kui pooled üliõpilassõdalased. Cluj's alustas tervet korraldust Banica Dobre; samamoodi Cernautis Lauriciga, kus leegionärielu arenes hästi professor Traian Braileanu vaimse juhtimise all, kelle ümber professor Toppa ja teised kogunesid. Kogu Bukovinas kasvas leegionäride vool ja organisatsioon veterani ja silmapaistva rahvuslase Vasile lasinschi osava juhtimise all.
Chiÿinÿus töötasid Tudorache ja Serghie Floreseu; Oradea Mare, losif Bozantan.

Risti vennaskondades kasvanud noored olid ülikooli astudes ette valmistatud. Härra Nichifor Crainicu juhtimisel ja koostöös käputäie intellektuaalidega eesotsas professor Dragos Protopopescuga hakati Bukarestis välja andma suure julguse ja suurepärase juhtimisega natsionalistlikku ajalehte Calendarul ("Kalender"). See ajakiri avas julgelt uue ja laia tee Rumeenia intellektuaalses maailmas kristlikul ja natsionalistlikul liinil. Artiklid hr.

Crainic olid eriti tõelised kahurituled, mis tekitasid vaenlase ridades kaost.
Pealinna üliõpilasliikumise raames hõivasid rindejooned leegionärid.

Õpilaskeskuse eesistuja oli Traian Cotiga koos leegionaarse komisjoniga.

Pealinna intellektuaalse noorte seas oli tunda pööret. Nende südametunnistus oli hõivatud suurte probleemidega, mis mõjutasid meie rahva elu. Leegionäride ridadega liitus andekas seltskond, kes püüdis ümber uue Axa redaktsiooni ("The Axis") koos Polichroniade'i, Vojeni ja Constantiga, samas kui teised silmapaistvad noored mehed, nagu professor Vasde Cristescu, Vasfie Marin, professor Viadimir Durnitrescu, insener Virgd Ionescu Radu Gyr, advokaat Popov, maalikunstnikud Basarab ja Zlotescu, kõik väga andekad ja entusiastlikud, töötasid leegionaarse ideoloogia järgi.

Terve noor makedoonlane, puhas kui pisar ja vapper, tuli meile aina lähemale.
Meie arvates on aga ettevaatamatu, et nelinurga makedoonlaste mass võetakse vastu kaardiväkke, sest hiljuti riiki ümber asununa seaksime nad paljude tagakiusamiste osaliseks. Makedoonia ülikooliõpilased ühinesid aga tervikuna leegioniliikumisega. Nende noorte makedoonlaste eesotsas olid kolm silmapaistvat kultuurimeest: Papanace, Caranica ja Sterie Ciumeti.

Kahe esimesega, mida ma korduvalt konsulteerisin, oli mõlemal imetlusväärne otsustusvõime, mida toetas laitmatu puhtus ja siiralt suur armastus ja julgus.
Ma ei usu, et 1931. aastast pole möödunud päevagi ilma nendega kohtumata. Sel tagakiusamise ajal arutasime tundide kaupa lööki löögi järel, ülekohut ebaõigluse järel, reetmist reetmise järel. Iga uudis leegionäri uuest piinamisest oli nuga, mis läbistab meie südameid. Valu, mida kannatasime kõigi halvasti koheldud leegionäride pärast, piinas meie hinge; ja eriti võimatust näha ette lootust õiglusele.

Sterie Ciumeti elas minuga päeval ja öösel. Ta oli suure koerte sirguse ja truudusega noormees.
Temast sai kaardiväe peavarahoidja. Kõik oma päevad - nii palju kui tal on - mõtleb ta ainult valvurile, ta on mures ja tegutseb ainult valvuri heaks, ta ei ela oma elu millegi muu pärast kui valvur.

Riigi erinevates piirkondades tekkis muid väärtuslikke elemente:

*** Mitmed Dobrudža lõunaosa maakonnad annekteeris Rumeenia Balkani sõja lõpus 1913. aastal. (Tr.)**

Digitized by Google

arst Pantelimon, isa Ionescu Duminica, dr Augustin Bidian Sibius; Isa Georgescu-Edincti, õpilaste vaimne pihtija, veteranvõitleja, kapten Ciulei Bacaus, Aristotel Gheorghiu, samuti veteran, kes komandeeris Ramnicul-Saratis; Bradas, Ion Iliescu; Constantas, Seitanis; Padre Doara ja Victor Barbulescu Valceas; professorid Vintan, Ghenadie ja Duuma Timisoaras; ja veteranleegionärid, professorid Nicolae Petrascu, Horia Sima, advokaat Iosif

Costea, Colhon ja teised, kellel on nüüd komandopunktid riigi erinevates osades.

*

Bukarest on jagatud sektoriteks ja me hakkasime end nende sees organiseerima.

Rohelises ja sinises sektoris oli kaks tublit meest, Nicolae Constantinescu ja Doru Belimace, kaks tugevat karakterit, kaks kindlat aju, Doru Belimace oli üks kirjateaduskonna silmapaistvamaid tudengeid; Nicolae Constantinescu, kellel oli väljapaistev majandusharidus, oli kaubandusakadeemia tudeng.

Peagi ilmnevad, et neil kahel on imposantne usk ja leegionaarne vaprus.

Ka sel perioodil loodi esimene leegionäri auaste järgmise korraldusega 10. detsembril 1932: A) Leegionäri hierarhias kehtestatakse esimene kõrgem

auaste, mida nimetatakse leegionäriks. pidades silmas nende ohverdust, tööd, kangelaslikkust, usku, võimeid ja staaži,

edutatakse järgmisi leegionäre tähestikulises järjekorras: Banea Ion, meditsiinidoktorant; Belgia ioon; Blanaru Ion, insener; Dumitrescu Ion, preester; Ionescu Andrei; Silaghi Victor, jurist; Steleseu Mihail, kongresmen; Totu Nicolae, üliõpilane; Traian Cotiga, üliõpilane; Tanase Antohi, käsitööline.

B) Kõik 1927. ja 1928. aasta sarja leegionärid, kes on andnud oma tõotuse ja on endiselt Leegioni aktiivses ridades, ülendatakse leegionäri abikomandöri auastmesse.

Allkirjastatud: Corneliu Zelea Codreanu.

Ülejäänud, aastaid arenenumad, viidi üle Leegioni Senatisse ja Leegionäride Ülemnõukogusse.

* Kõik viis suurt sektorit on oma nime saanud värvi järgi: roheline, kollane, punane, ilmekas ja must. (Tr.)

Google'i tõlgitud

CALUMNIAL RÜND

"ANARHIALINE JA TERRORISTILINE LIIKUMINE"

Leegioniliikumine kasvas silmanähtavalt, eriti keskkooli- ja ülikoolinoorte ning kõigi Rumeenia provintside talupoegade seas. See kasvas aga aeglasemalt linnades, kus Rumeenia element oli riigi palgal ja seetõttu ei saanud nad oma arvamust avaldada või olid juutide poolt majanduslikult orjastatud. Seesama vaikne tagakiusamine, mida oleme tundnud alates selle võitluse alustamisest 1922. aastal, on meid, kõiki võitlejaid ja nende perekondi üha enam kummitanud. Kui te oleksite noor koolilõpetaja, ei saaks te valitsuse tööd, kui te ei taganda oma südametunnistust ja usku. Sadu noori püüti meelitada raha, lubaduste, au ja ametikohtadega. Riigist sai riigireetmise kool, kus iseloomuga mehed mõrvati, samal ajal kui riigireetmist tasustati rikkalikult. Kui sa olid Rumeenia kaupmees, ainulaadne juudi kaupmeeste seas ja juhtusid uskuma Leegioni, said kõik alates tänavaametnikest kuni prefektide ja prefektideni sinu vaenlaseks. Nad jälitasid sind päeval ja öösel; maksustasid teid rohkem kui juudid; trahve määrati pidevalt

Digitized by Google Machine Translated by Google

sina; sa võtsid lööki löögi järel, kuni nad su hävitasid. Kui sa olid talupoeg, siis pandi sind käed raudu ja viidi jala ühest küla sandarmipostist teise ja järgmisel ja järgmisel kümneid kilomeetreid, iga päev peksa saades igas sandarmijaoskonnas, nälgisid sa 4-5 päeva; nad vaatasid sind nagu metsloomi ja peksid sind kõik näkku. Kui oleksite tööline, viskaksid nad teid igast tehasest ja ettevõttest minema nagu kasutatud riidetükki.

Sest selles riigis peab mees, kes peab kinni meie tõekspidamistest, koos kõigi oma lastega nälga surema. Meid kõiki peetakse oma rahva ja riigi vaenlasteks. Kuid hoidsime end kõige täiuslikuma korra ja seaduslikkuse piires, nii et meile ei saaks omistada ühtegi probleemi. Aga see ei tähenda midagi. Meie valitsuste arutluskäik on järgmine: "Kas me ei saa teid hävitada, kuna rikkusite seadusi? Vahet pole, me rikume neid ja hävitame teid! Te ei taha tegutseda ebaseaduslikult, noh, me teeme seda !" Nii et sel viisil siseneme tõeliselt Talmudi süsteemi; ühelt poolt süüdistati meid ajakirjanduse ja kõigi poliitiliste organite poolt "ebaseaduslikkuses" ja teiselt poolt jäämises.

täiesti seaduste piires muserdasid meid kõigi valitsuse ja riigi esindajate kõige kohutavamad ja ebaseaduslikumad tehingud, kes olid ise kõige räigemas ebaseaduslikkuses.

Kohtusse tõmmatud dekreedid seaduste järel kogu riigis kinnitasid liikumise seaduslikkust ja korda. Ei olnud ühtegi määrust, mis meid hukka mõistis. Sellegipoolest jäi poliitikute ja juudi ajakirjanduse põhiargument alati alles: "Korratuse liikumine", "anarhia", "seadusetus", "terrorist". Juudi ajakirjandus õhutas pidevalt poliitikuid meie vastu, tulema meie vastu, et meid tükkideks rebida, hävitada.

“RAAUDKAITSE VÄLISMAA TEENISTUSES”

Mõne aja pärast, teadmata edasistest süüdistustest, väitis juudi ajakirjandus, et me võtame Mussolinilt raha; et esinesime rahvuslastena, aga tegelikult oli meie eesmärk igaühelt, kellega kohtusime, raha välja pigistada. Nüüd kohtume Mussoliniga, keda me pigistasime, ükshaaval saame hämmastusega teada, et: "Olime "ärkavate ungarlaste" teenistuses...

Olime Moskva teenistuses....
Juutidelt saame raha .....
Nii naeruväärne kui viimane süüdistus ka pole, ei säästnud see meid. Tsiteerin siinkohal olulist lõiku juudi ajalehest Politica ("Poliitika") 10. augustist 1934 artiklis pealkirjaga "Max Auschnitt ja raudkaart:"

Ka meie riigis sai ilmselgelt täpselt teada nähtus, et Rumeenia fašismi tähtsaima liikumise, Raudse kaardiväe, lõid ja rahastasid suurkapitalistid. Ja siit tuleb vähem kui sensatsiooniline sensatsioon: juut Max Auschnitt

toetas ja rahastas otseselt Raudkaarti. Seda kinnitasid kaks väga tõsist ja vastutustundlikku isikut, härra minister Victor Iamandi ja tuntud publitsist Scarlat Calimachi. Nende seletuste järgi tundub tõsiasi väga loomulik.

Kes ei teaks juba, et ka Hitlerit rahastasid Saksamaa suured juudikapitalistid? ”

RAUDVALVE HITLERIIDELE MAKSMAS

Hiljuti on Hitler Saksamaal alistanud kogu maailma juudi-masooni hüdra. Saksa rahvas võitles erakordse sihikindluse ja ühtsusega ja

Digitized by Google

kukutas juutide võimu. Juudid avaldavad oma ajakirjanduses valesid ja valesid, püüdes inimeste meeli segamini ajada: 1. Adolf Hitler on maalikunstnik, rumal, võimetu. Kes armub temasse sellises tsiviliseeritud riigis nagu Saksamaa? Aga Hitler liigub edasi.

2. Adolf Hitler ei võida, sest Saksa kommunistid hakkavad talle vastu. Kuid Adolf Hitler läheneb võimule.

3. Hitlerism jagunes kaheks, kolmeks. Erakonna sees suur rahulolematus jne. Kuid Hitler pole muutunud.

4. Adolf Hitler läks hulluks. Ta läks mägedesse jne. Kuid Adolf Hitler on hea tervise juures ja läheneb võidule.

5. Kui ta võidab, toimub Saksamaal teisel päeval revolutsioon. Kommunism alustab üldist ülestõusu ja Hitler kukub. Kuid Hitler saab võimu ja juutide unistanud revolutsioon ei puhke. See liigub enamuse juurest üksmeelele, mida pole ajaloos varem nähtud.

6. Kõik riigid boikoteerivad Saksamaad majanduslikult ja hitlerism kukub. Kuid Adolf Hitler marsib võidukalt edasi.

7. "Diktatuur", "hitleristlik terror" üle Saksamaa. "Hääletust haarab terror." Kuid saksa rahvas marsib tema taga entusiastlikult.

8. Hitler tahab meie Transilvaania üle võtta. Ja meie, kõik Rumeenia natsionalistid, kes tahame vabaneda juudi õnnetusest, pole ei rohkem ega vähem "hitlerid", see tähendab, et me tahame anda oma Transilvaania sakslastele.

Kuid me vastasime:

"Oletame, et Hitler tahab meie vastu sõda võtta, et võtta meie Transilvaania. Et meie, rumeenlased saaksime Transilvaaniat sakslaste eest kaitsta, peame vabanema juutidest; ka meie peame lahendama selle juudiprobleemi, peame tugevdada meie juutide poolt pigistatud ja oma jõust tühjaks jäänud rahva positsiooni, kuni nad ei suuda end täielikult kaitsta. Meie hinge mürgitavate ja verd imevate juutide poolt pitseeritud, ei ole meil relvi, hinge ega liha meie luudel. .

"

9. Lõpuks "saame raha", oleme rahastatud, oleme natsidest "palga peal". Vastasime: "AC Cuza on võidelnud juutidega aastast 1890; meie, aastast 1919, 1920, 1921, 1922, kui me polnud Adolf Hitlerist isegi kuulnud. Mürgised maod!"

VÕLTSINGUD PANGATÄHTEDE TRÜKK RASINARIS

Enne kui palju aega oli möödunud, käivitati meie vastu uus poliitilis-juudi kampaania.

Tahtmata, et leppiksime Mussolini, Hitleri, Moskva ja Auschnitti rahaga, leidis meie vaenlane meile uue finantsallika võltsitud Rasinari pangatähtede trükkimisel. Sensatsiooniline avastus täitis juudi ja partei ajalehtede veerud.

Väljaspool seda perioodi toome allpool välja mõned lõigud, mille eesmärk on illustreerida eksitamise süsteemi, mis püüdis rahva silmis hävitada meid.

22. juuli ajaleht Patria ("Kodumaa") avaldas:

RAUDVALVE JA VÕLTSRAHA TRÜKITEHAS ALT

RASINARI

- REKLAAMRAHASTE ALLIKAS -

Cluj, 21. juuli – Rasinaris, Sibiu lähedal asuvas külas, tehti sensatsiooniline avastus, mis kujutab tervet poliitilist organisatsiooni kõige inetumas valguses ja mille vastu on valitsusel nüüd kõige hukatuslikumad tõendid, mille abil kõike edasi teha. tõsidus.

Machine Translated by Google

Raudse kaardiväe võltsrahapress Täpsemalt Rasinari külas avastati üks paljudest võltsrahatehastest. Läbiviidud juurdlusest selgus aga kõigi hämmastuseks, et siinkohal ei räägita mitte mustlaste või pahanduste kambast, kes kiire rikastumise lootuses seaduse rangust trotsivad, vaid Raudkaartest. Hr Corneliu Zelea Codreanu poliitiline organisatsioon, mis on viimasel ajal osalenud kõige kuritahtlikumas kampaanias meie valitsuse ja üldiselt kõigi Rumeenia poliitiliste parteide vastu.

Raudkaart ja selle propaganda külades Aga neile, kes vähegi paremini tunnevad raudse kaardiväe tegevust koos oma vahisalgadega, kes rändavad mööda maad ühest otsast teise, tundub see väga loomulik.

Sellistes olukordades on ennekõike vaja raha. Tõepoolest, on teada, et hiljutistel raudkaardi propagandistidel olid suured rahalised vahendid, mis võimaldasid neil külades reisida, samuti ajalehti trükkida ja oma pühendunud liikmeid varustada kõige vajalikuga süsteemi kopeerimiseks. Hitler'.

Kuidas võltsing avastati

„Siseministeeriumile on juba ammu teatatud, et Transilvaania Raudkaarte mõne juhi, eriti Brasovi ja Sibiu juhtide käsutuses olid suured summad, mida nad jagasid kohalikele organisatsioonidele üle kogu riigi. Algul kahtlustati, et raha andis kes teab mis sarnane välisorganisatsioon, kuid jälitustegevuse tulemusena tehti kindlaks, et kahtlustus oli alusetu. Rahatrükimasina avastamine Rasinarist andis õiguskaitseorganitele uue edumaa ning uurimiste tulemus oli üllatav.

ja

Sibiu rahastab kogu organisatsiooni. Koheselt delegeerisid Bukaresti võimud Bukaresti kohtuniku I. Stanescu tavapärast juurdlust alustama. Peaprokurör Radu Pascu ja prokurör Mardarici saatel lahkus ta Sibiusse, tehes oma esimese läbiotsimise valvurite organisatsiooni juhtinud prokurör Bidianu majas, kus avastati kompromiteerivat sensatsioonilist materjali, mis tegi selgeks, et rahaajakirjandus teenis ainult Raudse kaardiväe poliitilised ja õõnestavad eesmärgid. Konfiskeeritud kirjavahetuse hulgast leiti kirju erinevatelt kohalikelt organisatsioonidelt, eelkõige Iasi organisatsioonilt, milles hr Banea palus suurt rahasummat kaubiku ostmiseks ja propaganda tugevdamiseks Moldovas.

Politsei vahistas rea ja konfiskeeris kõik kompromiteerivad materjalid ja võltsimisel kasutatud seadmed.

Uurimine jätkub usinalt ning püütakse luua seoseid ajakirjanduse ja asjaomaste organisatsioonide vahel ning eelkõige viimastele jaotatavate vahendite suurust.

Raudse kaardiväe moraalne vaprus

Kui üle riigi tuumakesi luua suutnud Raudse kaardiväe organisatsioon häbiväärselt teolt vahele jäi, avaldas see kogu meie riigile sügavat muljet ja tekitas kaardiväe poolehoidjate ridades tõelist hämmingut. . Teati, et külades agiteeriti õigluse, au, sündsuse, seaduse austamise jms nimel, ei midagi enamat kui

väited on nüüdseks osutunud raudkaardi tühjaks sõnaks, kuigi tegelikult taotlesid nad kasutatud vahendite osas ainult hoolimatut võimu.

Nende avastuste taustal näib valitsus olevat valmis täie tõsidusega edasi minema. Aseriigisekretär hr VV Tilea teatas siseringile

Digitized by Google

et mõne liikme poolt toime pandud tegude tõsidust silmas pidades tuleb Raudkaart laiali saata.

6. augustil 1933 ilmunud raamatus Chemarea Romanilor ("Rumeenlaste kutse") loeme järgmist.

ARMASTUS RAHA JA VÕLTSRAHA vastu

«Ajalehed on viimastel päevadel teatanud, kuidas võimud tabasid raudkaardi lakeid raha võltsimisel. Teame, et seda tüüpi mehed on viimasel ajal hakanud mööda meie külasid ringi käima, lubades inimestele igasuguseid asju ja nõudma rikkujatele surmanuhtlust. Oleme noored, kes on kaua oodanud, et ise õppida, mis on selle rahva eesmärgid ja eesmärgid. Jutlustades tulihingeliselt, armastusega kodumaa vastu, selle targa valitsemise ja välismaalaste väljasuremisega, arvasime mõnda aega, et neil läheb hästi – see tähendab, kui lugesime ajalehtedest, et nad hakkasid võltsimisega riiki kahjustama. raha, hakkasime mõistma, et olime ennast petnud ja nüüd tunneme neid. Nad moodustavad osa meie riigi professionaalsest rüüstamisklikist ja nende toime pandud suure ebaseaduslikkuse tõttu ei soovitaks me valitsusel teha muud, kui mõista nende üle kohut vastavalt viisile, kuidas nad nõudsid selliste ds-de eest kohut: surmanuhtlust. , võltsijatega võllapuusse! "

22. juulil 1933 ilmunud partei ametlik ajaleht Dreptatea ("Õiglus").
Rahvuslik-talupoeg, loeme:

VÕLTSIJATE VAHV

Kui meie poliitilise parempoolse nn rahvusliku tiiva moodustavate isikute hindamiseks oli vaja lõplikku tõestust, siis Rasinari rahavõltsijate kõlava juhtumi puhul.

Kõikjal ja alati on paremäärmuslikud parteid – mis tegelikult koosnevad huligaanide ja kiusajate salkadest – kasutanud kergeusklike rahvahulkade propagandatöös kõige jäledamaid, alatumaid ja hoolimatumaid vahendeid.

Sest õigus "käsituses" (sic) ja "doktriinis" (sic) õigustab eesmärk, mis on taandatud võimu haaramisele, vahendite räpasust.
Protseduuris, taktikas, meetodites ja käitumises ei saa olla õilsust, kus taotletava objekti ideaalis või eesmärgis pole õilsust. Kes võiks väita, et-ütleme-paremäärmusluse ideaal ei peidaks aadlikkust? Toore jõu kultus elementaarsete õiguste jämedas eiramises ei kujuta kunagi endast ideaali ja üleolekut! Ideaal, mille kiired soojendavad inimese hinge, on teine, õigluse, rahu ja konstruktiivse töö ideaal rahvusliku kollektiivi ja seeläbi kogu inimkonna intellektuaalsel redelil üha kõrgemale tõusmiseks. See pole aga paremäärmusluse ideaal, mille omaks võtavad kõige elementaarsemad inimnäitajad, mõeldes oma võitnud diktatuurivõimudele.
Paremäärmuslus asendab intelligentsuse rusika jõuga (mis ei tee vahet intellektuaalil ja tavalisel kurjategijal); õigluse, omavoli kaudu; riikide ja rahvaste vahelise rahu ja koostöö õilsa ideaali, rahvastevahelise vihkamise nüri dogma eest.

Ükski intellektuaal ei saa paremäärmuslust heaks kiita.
Kui tal õnnestus mitu meest tabada, siis ainult sellepärast, et nad tegid seda vihaselt ärakasutatud usu, rahvusliku usu nimel.
Nii toimis vandenõulaste ühendus nimega Raudkaart. Ta kavatseb tegutseda rahvusluse nimel.

Rahvusluse nimel? See silmakirjalikkus tuleb avalikule arvamusele paljastada. Pole vaja natsionalismi teenindada

Digitized by Google
Machine Translated by Google

okultistlikud organisatsioonid, salaühendused ja eriti puudub vajadus "raudse kaardiväe" kasutatavate meetodite järele. Rahvuslus on usk, mis kaitseb end päevavalges avalikult, ausalt ja siiralt.

Igal juhul ei serveerita rahvuslust salajaste käskudega ... "pesadele" (?!?), nähtamatutele "pataljonidele" ja peidetud "rakudele" ja eriti raha võltsimisele nagu mõned labased õigusrikkujad.

Raudkaart on midagi muud kui käputäis seiklejaid, kes on salaja rühmitatud osariigi vägivaldseks võimuvallutamiseks kõige häbiväärsema ja petlikuma demagoogia abil. Seda rahvusliku idee nimel.

Rahvusliku idee nimel? See usk, mis kuulub kõigile selle maa lastele, ei salli selliseid vahendeid nagu "raudkaart"; ei luba võltsimist.

Rasinari bändi avastus seab "Raudse kaardiväe" selle tõelisesse valgusesse.

Inimesed imestasid: kust need tüübid raha saavad? Nii palju reklaamiraha? Südametunnistust organiseerida ja omandada? Reisida, elada, autosid? Kust?
Rasinari avastus paljastab allika: valeraha!

Nii töötab "Raudkaart". “Raudkaardi pioneerid on isikud, kes kuuluvad karistusseadustiku seaduste alla. Raha võltsimisega tahetakse teha erakonda.

Mis moraalne autoriteet neil nüüd on, et nõuda masside heakskiitu? Ja samal ajal rahvusliku idee nimel?

Raudkaart on võltsijate valvur. Ja võltsijate valvur ei saa rääkida rahvusluse nimel! "

Ja lõpuks, et seda tsitaati mitte liiga pikaks venitada, anname da Patra ("A Isamaa") laupäeval, 22. juulil 1933, järgmine väljavõte:

"VALVIJAD" JA VÕLTSIJAD

«Rasinari avastusel on tõeliselt sensatsiooniline pool. See läheb kaugemale tavapärasest, banaalsest ja tavalisest, pannes kogu oma laiuse ja verise ebapuhtuse sisse nende inimeste lagunemise, lahustumise ja moraalse elastsuse, kes kavatsevad taaselustada uut usutunnistust otsivat liiga kergeusklikku massi. Ja me ütleme: "tõeliselt sensatsiooniline", sest kui ajalehed on meid viimasel ajal harjunud õppima, et riigi erinevates nurkades ilmuvad väikesed salajased rahapajad, siis selle inflatsioonilise institutsiooni leidlikud ja rüütellikud patroonid, kes ei nõustu karistusseadustikuga, ei ole kunagi tõestanud. olla veidi kõrgema sotsiaalse staatuse liikmed. Rasinaris pole kangelased enam pisivarguste järel mustlased ega lihtsalt õiglusega konfliktis olevad inimesed, kes otsivad kerget ja varjatud surma, ega üks neist kangelastest, keda peame esteetiliseks viljaka seikluse nautimine suurte riskidega. Aga hästi räägitakse peanoodist – Sibiu 'raudse kaardiväe' pealik. Tsiteerime objekti Viis ajalehte, mis sageli võtsid oma huvitatu kaitse alla Codreanu usklike liikumise:

"Sibiu võimud avastasid selles linnas organisatsiooni "Raudkaart" juhi advokaat Bidiani maja läbiotsimisel sensatsioonilise materjali, millest on ilmne, et Rasinari võltsrahatehas loodi selle toetamiseks."

Raudkaartlased. Muude dokumentide hulgas oli ka Iasi organisatsiooni presidendi hr Banea kiri, milles paluti raha kaubiku ostmiseks ja "raudse kaardiväe" propaganda intensiivistamiseks. "Muidugi, kas pole? Rahapaja toetamaks erakonda, kes kuulutab end poliitika ja moraali taasloomiseks! Tuntud kui hoolimatute agitaatorite, skandalistide ja kiusajatena, tuntakse neid nüüd ka võltsijatena, sama häbiväärne atribuut kui esimene, kuid võib-olla kõige süüdlasem. Keegi võib väita, et leidis siit uudishimuliku ja ränga märgi meie ajastust; ja ristsõnade armastaja leiaks, et valvuri jaoks, isegi kui ta on rauast, on see natuke liiga palju. võltsija. Olenemata sellest, kuidas seda vaadata, on Rasinari juhtum äärmiselt tõsine. See heidab teravat valgust ressurssidele, millega need seiklejad end praegu kiusajatena, nüüd märtritena esitlevad ja säilitavad

Masinõpe tõlkis Google

kirglik, ambulatoorne olemasolu. Just nendel veergudel küsime imestunult ja uudishimulikult, kust need härrad oma raha võtavad? Tunnistagem ausalt, me ei oodanud, et vastus tuleb nii kiiresti, nii ehmatavalt ja otse Rasinarilt!

See vaenulik kampaania kestis kolm nädalat.
Asjata lõid kolm eliitleegionäri Caranica, Steric Ciumeti ja Papanace negatiivse tulemuse saamiseks meeleheitlikult ajalehekontoreid.
Need noored mehed on alates 1931. aastast oma terve mõistuse ja suure siiruse poolest minuga iga päev kaasa elanud, jagades minuga samu piinavaid muresid ja aidates mind samm-sammult raskes koormas, mis on seotud organisatsiooni juhtimisega lahinguväljal.
Asjatud jõupingutused, sest kõik need kurikuulsused, mis meie vastu heideti, said käsu.

Neil on ainult üks mõju: ebaõigluse kuhjamine ebaõigluse järel, laim laimu järel, löök hoobi järel, valu valu pärast. meie noorus talus neid
kõiki, mattes nad oma hinge. Nüüd, nii palju aastaid hiljem, kui ma tahaksin maailmale nõu anda, hüüaksin: Hoiduge nende eest, kes liiga kaua vastu peavad!

SURMA MEESKOND

Google'i tõlgitud

Kuid seistes silmitsi nende takistuste, löökide, intriigide ja tagakiusamistega, mis meid igast suunast rünnates, kogedes seda kohutavat üksindustunnet, kus pole kuhugi minna, seisime kõigele sellele vastu kindla otsusega surra. "Surma meeskond" väljendab leegionaarsete noorte intiimseid tundeid kogu riigis surma vastuvõtmise vastu; tema otsustavust läbi surma edasi liikuda.

1933. aasta mai alguses moodustati meeskond, kuhu kuulusid Padre Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumeti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochitei, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozantan, Isac Mihaafim. , professor Papuc, Radoiu ...
Enne kui nad poolel maal ringreisi tegid, nimetasid nad end "Surmameeskonnaks". Caprioara (The Doe) saadeti selle kasutamise tõttu Iasist välja. Nad pidid läbima marsruudi Bukarestist, Pitestist, Ramnicul-Valceast, Targul-jiust, Turnul-Severinist, Oravitast ja Resitast. Seni peaks nendega kaasas olema ka isa Duminica Ionescu. Siis Timisoarasse, Aradi ja tagasi Bukaresti olid nad suurima leegionäride ekspeditsiooni lävel ja lahkusid taskus vaid 3000 leiga bensiini eest; ülejäänud usaldasid nad Jumalat ja seda, mida nende teel olevad inimesed neile annavad. Nad võtsid kaasa riigi seaduste koodeksi. Nad jääksid seaduslikuks, kuid kaitseksid ebaseaduslike meetmete eest.

In Tg. Jiu, Turnul-Severin, Bozovici, politsei ja sandarmid järgnesid neile ning ründasid. Nad põlvitasid veoauto ees, et kaitsta rehve, paljastades rinda relvade poole. Oravita äärelinnas tulid neile kuulipildujad vastu ja arreteeriti. Päev hiljem vabastas prokurör Popovici nad, kuulutades nad süüdimatuks; sest nad ei teinud midagi, nad ei pidanud kõnesid ega pidanud koosolekuid. Nad lihtsalt reisisid ja laulsid – see oli kõik. Aga rahvas sai aru ja tervitas neid lilledega. Nad said veokile süüa ja gaasi. Kuhu iganes nad läksid, jäi entusiasmist jälg.

Resita juures läksin nendega kohtuma. Seal otsustasime korraldada rahvaralli. See oli meie õigus seda teha. Kuna olin parlamendi liige ja registreerisin end Carase maakonna kandidaatide leegionäride nimekirjas, kogudes 2000 häält, võtsin ühendust meie toetajatega, et esitada neile aruanne meie tegevuse kohta parlamendis.
See on suurepärane. See on täiesti seaduslik. Aga mis puudutab meid, siis seadusi enam ei eksisteeri.

Isegi sõja ajal ei näinud Resita nii palju sõjalist jõudu. See toodi lähedalasuvatest linnadest linna hõivamiseks ja selle ümbritsemiseks.
Sain aru, et valitsus seab mulle lõksu. Oleksin tahtnud proovida üht ebaratsionaalset liigutust; kaotada kannatus, et tekitada põhjust repressioonideks. "Sellepärast me need härrad
peatasime. Seetõttu tuleb nad kaotada. Kuhu nad ka ei läheks, äratavad nad elanikkonda meie korrameetmete, sõjaväe ja võimude vastu. Nad tahavad teha revolutsiooni."

Meie sellist viga oleks juudi valitsus ja ajakirjandus ära kasutanud.
Sellepärast ma neile seda võimalust ei andnud, kuid kogu mässu enda sees uputades vältisin igasugust vastasseisu. Just selles vastasseisus oleks nad võidu saanud. Eelistame oma rallist loobuda.

Meeskond jätkas, läbis Timis-Torontali valla ja sisenes Aradi valda. Seal Chieri külas õhutasid sandarmid koos juutidega talupoegi karjuma, et punased salgad Ungarist on jõudnud Rumeeniasse.

Harkide, kirveste ja nuiadega relvastatud talupojad ründasid leegionäre, kellel polnud aega end tuvastada. Löögid katsid nad verega. Ciumeti parem käsi murdus ja ta kukkus teadvuseta tee äärde. Adochitei valetas talle.
Kõik nad said vigastada. Seejärel nad arreteeriti, transporditi Aradile ja paigutati linnavanglasse eraldi kambritesse.

Kümme päeva hiljem anti nad mässu eest kohtu alla. Meie juristid Aradist; Mota, Vasile Marin

Masinõpe tõlgitud Google

ja ma ise kaitsesin neid ja nad mõisteti kõik õigeks. Aradi rumeenlased avaldasid neile sooja kaastunnet.

Selle juhtumi tagajärjel otsustasin nendega kaasa tulla. Osa meeskonnast läks pikapiga, samal ajal kui mina koos nende nelja ja talupoeg Fratilaga asusin jalgsi teele, läbides kõik külad Avram Iancu hauakambrini mägedes, umbes 80 miili kaugusel.
Talupojad võtsid mind kõikjal vastu.

Thebeas läksid meie teed lahku. Nad jätkasid oma marsruuti läbi Hunedoara maakonna ja mina lahkusin Teiusse.

TEIUSES

Mu isa pidi siin kõne pidama. Sel õhtul saabudes leidsin oma isa talupoja majast; ta oli verega kaetud. Suur hulk sandarme sisenes saali, kus inimesed olid kogunenud, ja hakkasid kõigi kallal oma tagumikuga pihta. Mu isa sai löögi pähe.

Seaduslikkus! Seaduslikkus!
Puutumatust ja tagatud õigusi nautiv Rumeenia parlamendisaadik astub kõnega ning avalike jõudude esindajad sisenevad saali tagumikuga pead kraksates. Talupojad, õpetajad, preestrid on kõik šokeeritud. Seega otsustasin, et korraldame kaks nädalat hiljem samas kohas protestikoosoleku.

Kohtumise eelõhtul saabus Teiusse "Surmameeskond" ning leegionärid Clujist ja Bukarestist, kuid kohtumist ei suudetud pidada.
Jalaväerügement ja sandarmipataljon piirasid Teiuse ümber, takistades talupoegade sisenemist.

See oli sama, mis Resital. Püüdsin vältida vastasseisu, otsustades, et mu isa ja kõik leegionärid peaksid linnast lahkuma, välja arvatud mina; sest mitme mehe kohalolek, ükskõik kui vähegi, võib tekitada konflikti, samas kui üksiku mehe kohalolek nii suurte jõudude ees ei saa põhjustada mässu; ega see au paljudele, kui nad teda koormavad.

Küll aga üritasid juba sõjaväe poolt hõivatud silda jõuga ületada Mihalti ja lähiümbruse talupojad.

"Meie, Mihalti talupojad, vallutasime selle silla ungarlaste käest rasketes lahingutes. Me ei nõustu sellega, et täna takistavad Rumeenia sandarmid meil seda ületamast," ütlesid need vaprad ja "kartmatud Mihalti talupojad.

Järgnes lahing, mis kestis üle kahe tunni. Tehti lasud. Hukkus talupoeg ning "Surmameeskonnast" said Tocu, Constantinescu ja Adochitei teist korda tõsiselt vigastada.

Kogu "Surma meeskond" ja teised õpilased, kokku 50, toodi võimude poolt päeva jooksul Teiusse tagasi.
Neile öeldi, et nad lähevad rongile, kuid kuna neil polnud rongipileteid, pidid nad minema Alba-luliasse, et neid järgida.
Kuid seal, selle asemel, et saada pileteid, visati nad ilma vahistamismääruseta kuulsasse vanglasse, kuhu Horia oli visatud.
Kõik tema protestid olid asjatud. Nad protestisid asjata, et nende kinnipidamine oli ebaseaduslik; et ühtki kinnipeetavat ei tohi vahistada ilma vahistamismääruseta; et need sinna visanud asutus pani toime ebaseadusliku teo. Öösel kella kahe ajal lõhuti vanglavärav, moodustati kolonn ja mindi prokuratuuri juurde. Nad teatasid talle sündmustest. Seal viibisid nad õuel kuni järgmise hommikuni, mil koos prokuröriga vanglasse naasid. Seekord anti välja vahistamismäärused "vanglavärava sundimise eest".

Järgnenud protsessil mõisteti nad õigeks, kuna esiteks peeti neid vahistamismääruse puudumise tõttu ebaseaduslikult kinni. Need vastasid seadusesätetele. Promootorit teavitades järgisid nad lihtsalt määrusi. Taas tõestati kohtus, et mitte leegionärid ei põhjustanud korralagedust, vaid võimud ise, kes seaduste jõustamise asemel suveräänse põlgusega rikkusid.

Machine Translated by Google

"The Death Team" naasis Bukaresti pärast kahekuulist kampaaniat. Tema võitlused, kannatused, mida ta kannatas, tema haavad segasid kogu Transilvaania hinge.

Praegusel ajal võime öelda, et leegioniliikumine oli võimude igasugusest vastuseisust ja tagakiusamisest hoolimata levinud üle kogu riigi.

Nüüd alustades lõpetame, ütlesime. Hakkame süvendama leegionäriharidust kogu eluks töölaagrites. Keda see vaikiv tegevus häiriks, eriti väljaspool poliitilisi raamistikke?

VISANI TAM

10. JUULI 1933. a

Masinõpe tõlkis Google

Eelmisel talvel saatis Ramnicul-Sarati leegionäri juht, proviisor Aristotel Gheorghiu aga mulle raporti, milles kirjeldas olukorda Visani külas, kus Buzau jõgi ujutas igal aastal üle talunike põllud mitmel alal. tuhandeid. aaker. Ja ta rääkis, et terve küla anus, et me tuleksime neile kaitsetammi ehitamisel appi. Võtsin selle palve vastu ja tegin kõik vajalikud sammud, saatsin erialainsenerid, tegin plaane ja andsin välja korralduse, et 10. juulil 1933, mil töölaager avatakse, peaksid kõik selle piirkonna leegionärid viibima Visanis. Järjekord on järgmine: **KÕIGILE RIIGI PESA- JA LEGIONAARIÜKSUSE JUHTIDELE**

Seltsimehed,

kunagi pole valguse probleemi tõstatatud rohkem kui hetkel, mil inimene kaotas nägemise. Justkui püstitataks ehitusprobleem eriti pakilisel moel ajal, mil inimkond tajub selgelt, et kõik ümberringi laguneb.

Kui kõik hakkab vaikselt hävima, läheb inimhing vastupidises suunas, püüdes vasturünnakule, ilmutades hirmuäratavat impulssi vundamendist üles ehitada, tööga tõsta, ehitada.

Seda ehitusprobleemi pole Euroopas kunagi tõstatatud nagu praegu, mil sõjaaeg meid varemetesse jättis ja sõjajärgne periood meie hävingulist seisundit päev-päevalt suurendas.

Meie riigis mässab meie hing pärast 15 aastat kestnud pompoosset, kuid steriilset avalikku diskursust, mis pole muud kui varemed, sõna vastu ja otsib tegusid.
Tahame ka ehitada; katkisest sillast maanteeni ja kose loksumist ja selle energiaks muutumist; uuest talupojatalust uut tüüpi Rumeenia küla, Rumeenia linn, Rumeenia osariik.

See on meie põlvkonna ajalooline üleskutse, et me ehitame tänaste varemetele uue ja ilusa riigi.

Tänapäeval ei suuda Rumeenia rahvas meie riigis täita oma missiooni maailmas – luua Ida-Euroopas oma kultuur ja tsivilisatsioon.

LEEGIONÄRID,

need tõed ajendasid mind kutsuma teid riigi keskele, Buzau jõe kallastele, et oma kätega üles tõsta see tohutu tamm, mis kannab teie nime aastakümneteks.

Küsisin talt, et ta saaks teistele rumeenlastele öelda, et teie olete need, kes uut Rumeeniat ehitavad.

See uus Rumeenia ei saa sündida klubides, kohvikutes, kabareedes; või kõrged kontsad, mida kasutatakse linnatänavatel erinevate Don Juanide sõitudel ja ümbersõitudel.
See sünnib teie töö kangelaslikkusest.

SELGITUSED JA

MÄRKUSED 1. Tamm püstitatakse Ramnicul-Sarati maakonna lõunaosas Visani küla lähedale, Buzau-Braila liini Faurei maardlast neli miili põhja pool.
.

2. Kogunemiskoht, Visani küla. Kõik meeskonnad on pärast saabumist kohaliku juhtimise all.

3. Visani saabumise kuupäevad: 8. ja 9. juuli 1933. a.
4. Projekt viiakse ellu kahes etapis, kumbki 30 päeva.
Esimene samm,. 10. juulist kuni 10. augustini 1933. a.
Teine etapp: 10. august kuni 10. september 1933

Igas meeskonnas on 500 inimest.
Üldine juhtimine jääb Ramnicul-Sarati maakonna leegionäriülemale
, Aristotel Gheorghiu, kes korraldab:

Google'i tõlgitud

- varustamine,
-
hostimine,
- tööriistad, - kõik muud projekti üldise suunaga seotud küsimused.

Tema alluvuses määratakse: 1. projektiobjekti juht, leegionär, kelle määran isiklikult töö alguses, 2. majutuse ja varustuse juht ning 3.
Meeskonna leegionäri ülem, koos loovad nad kõik vajalikud teenused (eraldised jne).

Esimeeskonda kuuluvad Braila, Buzau, Ramnicul-Sarati, Focsani, Tecuci, Bukaresti, Ploesti, Ialomita, Dambovita, Muscel, Argesi, Vlasca, Oltenia leegionärid.

Leegionärid Bessaraabiast saabuvad 15. juulil ehk 5 päeva hiljem. Nad lahkuvad Cbisinaust jalgsi, läbides Gradiste, Comrati, Congazi, Kabuli, Colibasi, Reni, Galati.
Selle rühmaga liituvad leegionärid Kabulist, Tigbinast, Ismailist ja Cetatea-Albast.

Esimesse meeskonda kuuluvad Risti Vennaskonnad üle kogu riigi. Teise meeskonna moodustavad ülejäänud riigi leegionärid. Leegionärid püüavad omada tööriideid, tagavarapesu, labidat, tekki.

Teised meeskonnad peavad marssima või rongiga sõitma, kasutades ära grupiekskursioonide 75% allahindlust.

Viis usaldusväärset Braila leegionäri peavad endast märku andma 5 päeva varem, 5. juulil, et pinnast ette valmistada ja kaaslasi vastu võtta; need määrab ametisse Braila leegioniülem Ion Iliescu ja nad võtavad kohe ühendust Ramnicul-Sarati leegionäri ülema Aristotel Gheorghiuga.

Peakorter, kus tuleb teatada väljumisest ja saabumisest: Aristotel Gbeorgbiu, apteeker, Ramnicul-Sarat.

SOOVITAN: a)

Täitke tellimus lõpuni. Kui teid provotseeritakse, siis ma keelan teil reageerida.
Sihtpunkti jõudmine on ülimalt tähtis.
Soovin, et kus iganes te möödute, linnast või linnast, jätaks teile alati muljet leegionäride distsipliin, korrektsus, igati väärikas suhtumine ja korralikkus. Meeskonnajuhid kannavad täielikku vastutust. b) Juhin teie tähelepanu asjaolule, et Visanis ja selle ümbruses peate käituma igati eeskujulikult; rahvasõbralik ja eriti kangelaslik töös ja vastupanus. c) Kui kahtlastel elementidel õnnestub leegionäride sekka imbuda, saadetakse nad esimesel katsel sirgelt teelt kõrvale kalduda koju ja sellest tuleb mulle isiklikult teada anda.

Tegelikult vastutab iga juht oma meeste eest. d) Saabun esmaspäeva, 10. juuli hommikul pärast Suceava rallit.

Koidikul, enne tööle asumist, osalete jumalateenistusel, mida tähistavad kõik piirkonna preestrid.

seltsimehed,

Olete kirjutamas uut lehte leegioni lahingute ajalooraamatusse,
Riik vaatab teile taas kui kangelastele üles, nagu ta on teid nii palju varem näinud.
enne.

Minge siis, entusiasmi täis südamega, väljakule, kus teid ootab raske ülesanne, kuid mille kaudu toote uue ohverduse, seega uus samm meie võidu poole, leegionär Rumeenia.

Google'i tõlgitud

Seetõttu loodan teid kõiki meie uuel lahinguväljal näha.
Bukarest, 23. juuni 1933 Corneliu Zelea-Codreanu leegioni pealik

10. juulil kogunes Visanisse üle 200 noore leegionäri, kes tulid jalgsi Calati, Focsani, Bukaresti, Buzau, Tecuci, Iasi ja Brailast Stelian Teodorescu, Nicolae Constantinescu, Pavaluta, Doru Belimace, Stoenescu ja Bruma juhtimisel.
Kuid selle asemel, et neid rõõmuga vastu võetud ja neile midagi süüa ja puhkamiseks, väsinud ja näljasena, nagu nad saabudes olid, ümbritseti mitmest sandarmikompaniist, rünnati metsloomade julmusega ja nad löödi pikali. löökide all. .

Sandarme juhendasid nende ohvitserid siseministeeriumi korraldusel - kus hr Armand Calinescu* mängis tema enda väidete kohaselt olulist rolli meie piinamise ja repressioonide meetmetes -, kes andis neile noortele hoope. Rumeenlased nii suure vihkamisega, nagu ründaksid nad Rumeenia rahva suurimaid vaenlasi.

Viimaste alanduste piirini haavatute ja alandatute hulgas olid leegionärid Stelian Teodorescu, Bruma, Doru Belimace, isa Ion Dumitrescu, Stoenescu, Pavaluta ja Nicolae Constantinescu, kes said kahe kuu jooksul neljandat korda raskelt haavata.

Uudised sellest enneolematust – julmusest mõnede noorte vastu, kes tulevad head tegu tegema, ja kõigist nende osaks saanud solvangutest, levisid musta loorina üle kõigi meie noorte muserdatud ja murelike südamete, kes oma usu ja isamaa-armastuse tõttu reetsid riigi poliitikud oma välisvaenlasele. Sain siis aru, et kõik teed on meile suletud ja sellest ajast peale peame valmistuma surmaks.

Elasime läbi üldise depressiooni seisundi, milles tundsime, et kõik meie kannatlikkuse ja enesekontrolli varud on kokkuvarisemise äärel. Sain aru, et kõik mu ümber mõraneb ja ennekõike oleks see, kui üksainus laks juhtuks, korvamatu õnnetus. Tahtsin hingepõhjast karjuda: me ei jaksa enam!

Selles masendavas õhkkonnas pöördusin peaministri poole järgmises kirjas, mis avaldati 20. juulil 1933 ajalehes Calendarul ("Kalender?"):

RAUDSE KAITSME PÜHIMINE

KIRI HR. CORNELIU Z. CODREANU HR. PEAMINISTER AL. VAIDA

Härra peaminister!

Pärast Visanis toimunud juhtumeid, mis olid nii moraalselt rasked, et panid mu südame veritsema, otsustasin teile kirjutada järgmised read:

Mind ei ajenda seda tegema ei hetkeline impulsiivsus ega soov näha oma kirja ajalehtedes avaldatuna, et mu sõbrad aplodeeriksid, ega lihtsalt täita tavapärast ametlikku kohustust "protestida" Ramnicul-Saratis toime pandud kurikuulsuse vastu.

Ma tunnen, et mu murelik südametunnistus sunnib seda kirja teile adresseerima, öeldes, et see tee, millele te meid nii kergesti lükkasite, on iga aumehe jaoks surmatee.

*** Toonane siseministeeriumi asekantsler Arniand Calinescu on just alustanud raudse kaardiväe tagakiusamist. Ta lahkus Rahvuslikust Talurahvaparteist 1938. aasta veebruaris ja temast sai oma isikliku vihkamise tõttu Corneliu Z. Codreanu vastu siseminister ja Rumeenia kuninga Carol II parem käsi. Sellest ajast peale jätkas selle juudi-vabamüürluse kurva kangelase täht tõusmist, kuni saavutas haripunkti, päeval, mil ta andis oma kõrge suverääni käsul korralduse mõrvata Raudse kaardiväe juht; siis eakaaslaste seas timuka tehnilises keeles kiidelda, et ta on "raudse kaardiväe pea maha raiunud". Tegelikult oli Calineseus lihtsalt sadistlik kelm; au selle "relvategevuse" eest kuulub täielikult kuningale. (Tr.)**

Masinõpe tõlgitud Google

õnnetusi, mida enam vältida ei saa.

Härra peaminister!

Ma ei saa teile siin paari reaga kirjeldada meie märtrisurma viimase kümne aasta jooksul meie kodumaal meie Rumeenia ja kristliku usu pärast.
Ütlen vaid, et kümme aastat olid Rumeenia valitsused meie peksmisest väsinud.
Seal oli liberaalne administratsioon, mis purustas meid löökide all; järgnes hr.
Goga ja ta purustas meid ka 1926. aastal; siis hr. Mihalache, kes austas koos tulnukate peremeestega meid barbaarselt peksmise ja hävitamise eest; siis oli Iorga-Argetoianu administratsioon, mis meid jälle pahviks lõi; lõpuks tulid sa võimule, jätkates lööke.

Peaminister, ükski neist ei küsinud, kas me saaksime toetada lõputut moraalset ja füüsilist piinamist, mis sageli kippus meie vastupanuvõimet ületama.

Kogu selle aja jooksul oleme kõike väga tugevalt toetanud. Oleme haavu täis, kuid me ei pane kunagi pead alla. Me ärritasime neid, sest hoolimata sellest, kui ränk meie piinamine oli, austati vähemalt meie inimväärikuse tunnet ja au. Kuid viimasel ajal, teie administratsiooni ajal, on meie tagakiusamised ja piinamised jõudnud kõige raskemasse faasi.

See, mis juhtus Teiusel, kus mu isa lasti ja veristati, ja see, mis juhtus eriti Visanis, on võrreldamatult tõsisemad kui kõik meie senised kannatused. Need väärkohtlemised ründavad meie au.

Ma ei esita teile kontot pikka aega.
Kindlasti mäletate kaks kuud tagasi – kui tulin küsima, mis meil viga on, et vääriksite alustatud tagakiusamist –, ütlesite mulle: "Miks sa ei alusta midagi konstruktiivset?"

'Härra. Peaminister "Ma vastasin: "Otsustasin Buzau rannikule tammi ehitada.
Kas teil on vastuväiteid? '

'Ei. Väga hea. Väga kena.'
Esitasin avalike tööde ministeeriumile avalduse kuu aega enne, kui midagi algas; Pidasin nõu oma ala silmapaistvamate elukutseliste inseneridega ja 10. juulil hakkas töö pihta.

See ei olnud mõeldud ainult noorte meelelahutuseks; see oli meie noorte üleskutse suure vajaduse teenistusse tervislike saavutuste järele; peaks olema 1000 noore koolitamine konstruktiivses suunas.

See pidi olema eeskujuks kümnetele tuhandetele teistele noortele.
See oleks kool suurtele inimmassidele, kes aastaid rändasid mööda lagunenud sildasid ja teid, oodates, et riik tuleks neid parandama, kui nende ühise tööga oleks need ühe päevaga korda saanud.

See oli julgustuseks kogu riigile ja eeskujuks neile, kes ekslikult kujutavad ette, et tugev Rumeenia võib tekkida kellegi halastusest, mitte meie kõigi tööst.
Paar päeva enne töö algust saatsin kolm silmapaistvat noormeest Visanisse, et valmistada ette majutus ja toiduvarud neile, kes pidid tulema. Kuid nad tabati 8. juulil, transporditi Ramnicul-Saratisse, aheldati seejärel köidikute külge ja saadeti koju nagu kõige madalamad vargad, kes on naeruvääristatud, alandades nende inimväärikust.

"Kaks teist noormeest Ramnicul-Sarati linnas asuvast Bukaresti ülikoolist, kuhu nad entusiastlikult tööle saabusid, arreteeriti, viidi politseisse, linna politseiülem ja kaks politseikomissari solvasid neid triviaalselt ja andsid laksu - Ionescu vennad – siis viidi nad, käed selja taha, läbi linna kesklinna jaama ja viidi rongiga koju tagasi.

Lõpuks jõudis esmaspäeval, 10. juulil Visanisse 200 noort, kellest enamus olid tudengid.

Seal, selle asemel, et neid heade kavatsuste eest avasüli vastu võtta, võtsid neid vastu maavanem, prokurör, politseiametnikud kolonel Ignat, Cten.
Cepleanu, sandarmid leitnant. Fotea,

Masinõpe tõlgitud Google

mitusada sandarmi püssidega käes, jalaväekompanii monteeritud kuulipildujatega ning kutsuti ülekohtuse ja põhjendamatu agressiivsuse toonil viivitamatult paikkonnast lahkuma.

Seistes silmitsi sellise ähvardava olukorraga, heitsid 200 noort kuuetollises mudas pikali ja hakkasid selles tagasihoidlikus asendis laulma "Jumal on meiega". Sandarmid said käsu neid rünnata. Mitusada tormas neile kallale, trampides neid, purustades saabastega nende rindu ja päid; noored talusid kogu selle katsumuse märtrivaikuses vastupanu osutamata. Üliõpilaste jalaga lööjatest eespool olid prokurör Rachieru ja õpilasel Bruma juustest oma käega tõmbanud kolonel Ignat ning leitnant.

Fotea, kes lõi rusikatega süütu nooruse põskede vastu.
Lõpuks toodi köis; 200 noormehe käed seoti barbaarselt selja taha, misjärel hoiti pool päeva vihma käes.

Vahepeal saabus isa Dumitrescu ja prokurör küsis temalt: "Mida sa siin teed?"
'Ma olen preester. Tulin enne töö algust missa pidama.
- Sa ei ole preester. Sa oled idioot, vastas prokurör. - Seo käed kohe selja taha.

Preestri käed seoti kinni nagu kõigil teistel ja seejärel viidi nad kõik selles alandavas asendis Rarnnicul-Saratisse ja arreteeriti sandarmeerias, kus prokurör, sandarmid ja politsei neid jälle solvasid ja kohutavalt piinasid.

Mõned, kes võeti välja neist piinakambritest või keldritest, kuhu nad visati ja seejärel härjaseeni piitsadega peksti, minestasid.
"Pärast neljapäevast katsumust lasti nad vabaks, kuna neid ei saanud milleski süüdistada.

"Teised, teel Visanisse kinni peetud, arreteeriti Buzaus ja Brailas, kus nad, seotud kätega, koju saadeti. Neid on veel 15, mis tänaseni, laupäevani, pole ikka veel saabunud. Nad olid. Viidi jalgsi Buzaust Bukaresti, sandarmipostist sandarmiposti, neli päeva söömata, solvatud, laksu andnud.

Härra peaminister:

"Need ei ole üksikud sündmused, vaid valitsuse korraldusel, mis saabub mis tahes punkti riigis." Kaks nädalat tagasi, ilma igasuguse süüta – ja selle vaieldamatuks tõendiks on kõik õigluse langetatud otsused – peksti ja solvati meid igal sammul; Bukarestis, Aradis, Teius, Piatra-Neamtis ja Suceavas.

"Härra peaminister, ma juhin teie

tähelepanu kõige lugupidavamal viisil, nii et me, kes me teame ajalugu ja ohvreid, mida iga rahvas tõi, kui nad tahtsid saavutada paremat saatust, ei teeks meie, Rumeenia noored täna. keelduda sellest ohvrist.

Me ei ole argpüksid, et vältida ohvrit uue Rumeenia pärast.
«Kuid veel kord juhin tähelepanu asjaolule, et õpetasin neile noortele inimväärikuse ja au tunnet.

Me teame, kuidas vajadusel surra, nagu me tõestame. Võite meid arreteerida; meie luud võivad vanglasügavustes mädaneda. Meid võidakse maha lasta. Aga meile ei tohi anda laksu, me ei saa vannet anda ja meil ei tohi olla käed selja taha seotud.

Me ei mäleta, et meie rahvas – meie kurva, kuid uhke Rumeenia ajaloo jooksul – oleks kunagi sallinud, et teda austataks.
Meie põllud on täis surnuid, aga mitte argpükse.
Täna oleme vabad mehed, kes on teadlikud oma õigustest. Orjad me ei ole ega ole kunagi olnud. Me saame surma, kuid mitte alandust.
Olge kindel, peaminister, et me ei suuda neid alanduse ja solvumise päevi taluda.

Masinõpe tõlkis Google

Võite olla kindel, ma palun teid, et pärast kümneaastast kannatust on meil piisavalt moraalset jõudu, et leida auväärne väljapääs elust, mida me ei saa ilma au ja väärikuseta säilitada.

Palun aktsepteerige minu tundeid.

Corneliu Zelea-Codreanu "

LIBERAALNE ERAKOND VÕTTAB VASTUTUSE KORRALDADA RAUDKAITSE

Selle noormehe piinad aga ei lõppenud. Meie silme ees muutus horisont aina tumedamaks. Meie jaoks valmistati ette muid katsumusi, veelgi suuremaid. Kohe, kui Visani piinamine lõppes, sai ta teada, et liberaalpartei juht IG Duca lahkus Pariisi. Olime üllatunud, lugedes tema avaldusi Pariisi ajalehtedes; et "raudse kaardiväele" maksavad hitlerlased; et Vaida valitsus on nõrk, sest ta ei hävita meid; ja et tema, IG Duca ja tema partei võtsid vastutuse meie surma ettevalmistamise ja meie hävitamise eest. Kodus kaalub meid partei ametlik ajaleht Viitorul ("Tulevik"), tuginedes samadele argumentidele: "anarhiline liikumine", "õõnestusliikumine" ("hitlerlaste palgaliikumine"). ja valitsusele, kes Vaida süüdistas teda "nõrkuses" ja "sallivuses" meie liikumise suhtes ning meie "anarhilise" ja "natsidele väljamüüdud" liikumisega "flirtimises".

Rahvana langeme täna kõige madalamale alanduse tasemele. Kaks Rumeenia riigimeest, IG Duca ja N. Titulescu, ühinevad Rumeenia poliitilise rindega Pariisi juudi pankurite fondidega – ühelt poolt huvitatud meie riigi rikkuste halastamatust ärakasutamisest ja teiselt poolt olukorra tagamisest. nii õnnelik kui võimalik. võimalik tema kaasreligioossetele Rumeenias - Liberaalipartei võimuletulek, viimase formaalse tingimuse kohaselt kohustus hävitada leegioniliikumine mis tahes vahenditega. Noor, tugev ja uhke Rumeenia leegionirahvas, kes ajab nad kogu röövelliku kapitaliga riigist välja, ei saa läbi välispankuritega.

Ja nii, enam kui kümne aasta pikkuse kannatuse lõppedes, ilma et oleksime milleski süüdi, on meie surmakroon MEIE jaoks ette valmistatud.

Lubage mul selle võitluste jada lõpus oma mõtted suunata oma emale, kelle hing järgneb mulle aastast aastasse, tund tunnisse, värisedes iga löögi peale, mis mind tabab ja värisedes iga saatuse ähvarduse peale. Igal aastal jõhkrate ja sündsusetute prokuröride ja politseikomissaride läbiotsimine läbiotsimise järel häiris nende kodu rahu, kust olid ammu kadunud kõik rõõmu ja rahu jäägid. Milline tasu poliitikute poolt alavääristatud rahvalt emale, kes kõige kibedamas puuduses kasvatas üles seitse last armastusest oma riigi vastu! Olgu need paar sõna austusavalduseks kõikidele emadele, kelle lapsed Rumeenia rahva eest võitlesid, kannatasid või surid!

Digitized by Google
Machine Translated by Google

SELTSID

seltsimehed,

Nende viimaste lugudega, mis selle köite sulgesid, lõppes minu ja paljude teie noorusaeg, me ei kõnni enam kunagi teie radu.
Kui meie viimased 14 noorusaastat poleks olnud nii täis häid aegu ja rõõme, valgustab mu südametunnistus nüüd suur rahulolu. Leegionär Rumeenia on oma juured, nagu puu omad, meie südamesse uputanud. See kasvab koos valu ja ohvritega ning meie näljased silmad jälgivad selle õitsemist, valgustades oma hiilguse ja majesteetlikkusega horisonte ja tulevasi sajandeid. See majesteet premeerib ülekaalukalt mitte ainult meie väikseid ohverdusi, vaid kõiki inimlikke kannatusi, olgu see siis kõige kohutavam.

Kallid seltsimehed,

Teile, kes on saanud peksa, laimatud või märtriks langenud, võin tuua uudise, mida soovin edastada rohkem kui juhusliku retoorilise fraasi nõrk väärtus: me võidame.
varsti.

Kõik meie rõhujad langevad nende sammaste ette. Andke andeks neile, kes teile isiklikel põhjustel haiget tegid. Neid, kes teda piinasid tema usu tõttu Rumeenia rahvasse, te ei anna andeks. Ärge ajage segi kristlikku õigust ja kohustust andestada neile, kes teile ülekohut on teinud, meie rahva õigusega ja kohustusega karistada neid, kes on neid reetnud ja võtnud enda peale nende saatusele vastu seista. Ära unusta, et mõõgad, mida kannad, kuuluvad rahvusele. Sa kannad neid tema nimel, tema nimel kasutad neid halastamatuks ja halastamatuks karistuseks. Sel viisil ja ainult sel viisil valmistate ette selle rahva terve tuleviku.

Carmen Sylvas 5. aprillil 1936. a.

SÕNA MINU LEEGIONÄRIDELE

(Codreanu kõne 10. aastapäeva puhul

Google'i tõlgitud

Peaingel Miikaeli leegioni asutamine)

Kallid seltsimehed,

Pärast 15 aastat võitlust, tagakiusamist ja ohverdatud elusid, Rumeenia noorus peab teadma, et leegionäri võiduaeg on käes.

Kõik vaenlase katsed meie vastu purustatakse; kõik plaanid meid ahvatleda, kõik püüdlused meie hinge ostmiseks, kõik püüded meid lõhestada, samuti kõik meievahelised reetmised kukuvad maa peale.

Vaadake neile otse silma – kõik türannid! Talu kõik löögid resignatsiooniga, talu kõiki piinamisi, sest meie kõigi ohver on purustatud kehade ja piinatud hingede raudvundament võidu nimel.

Need, kes me langeme, saavad oma nime kangelaste ja haudade järgi!

Samal ajal kui need, kes kavatsevad meid tappa, kannavad reeturite häbimärgistamist ja jäävadki seda tegema süüdistatakse põlvest põlve.

Sügavusest väljub leegionär võitjana! Oma kaljuhingega.
Need, kes usuvad, et suudavad selle võita, kui ka need, kes arvavad, et suudavad selle osta, veenduvad peagi – kuid liiga hilja –, et nad eksisid.

EPILOOG

Corneliu Zelea Codreanu mõrv

Sandarm Sârbu ütlused uurimiskomisjoni ees
Rumeenia kassatsioonikohus Bukarestis, november 1940, on järgmine:

„Lahkusime Bukarestist tol ööl (29. novembrist 30. novembrini) kahe linnavalitsuse politseiautoga. Me olime

Digitized by Google
Machine Translated by Google

saatjaks sandarmimajorid Dinulescu ja Maoveanu.

Ramnicul-Saratisse jõudes peatusime sandarmeerias, kus majorid Dinulescu ja Maoveanu võtsid ühendust juudi päritolu major Scarlat Rosianuga, kes oli Ramnicul-Sarati sandarmite leegioni komandör.

Täpset käsku saamata ei võtnud sandarmid leegionäre kinni. Meid kamandati kõik tagasi kaubikutesse.
Hakkasime tagasi Bukaresti suunduma. Teel aga üllatas meid major Dinulescu, kes hüüdis: "Tagasi Ramnicul-Saratisse!"

Pöörasime tagasi, kuid peatusime siinpool Ramnicul-Sarat mitu kilomeetrit Baltati külas, kuhu jäime ööbima.
Siin antakse meile juua veini, kalleid sigarette ja peent toitu.

Järgmisel päeval läksime Ramnicul-Sarati.

Vanglasse jõudes läksime kõik ühte kambrisse, kus majorid Dinulescu ja Maoveanu juhendasid meid, kuidas leegionäre hukata.

Meie kaubiku juhi põlvili surudes viskasid nad talle tagant nööri kaela, näidates, kui kergesti kedagi hukata.

Kõik oli mõne minutiga läbi. Siis läksid sandarmid ükshaaval vanglahoovi välja ja igaüks võttis vahi alla leegionäri.

Võtsin ühe, mis oli teistest tugevam ja kõrgem; Hiljem sain teada, et ta oli kapten Corneliu Zelea Codreanu.

Viisime nad siis kaubikutesse. Seal olid leegionäride käed seotud selja taga oleva pingi ja jalad ees oleva pingi põhja külge, nii et nad ei saanud üheski suunas liikuda.

Kümme neist olid seega kinni seotud esimesse kaubikusse ja neli teise, mina olin kümnega esimeses kaubikus, Kapteni taga; iga sandarm istus tema alluvuses leegionäri taha.

Meie käes hoiame nööre. Nii et me lahkusime.

Major Dinulescu oli minu kaubikus, major Maoveanu teises.

Valitses hauavaikus, sest me ei saanud rääkida ei omavahel ega leegionäride seas.

Kui Tancabesti metsa jõudsime, lülitas major Dinulescu, kes pidi hukkamishetke koodisignaali andma, taskulambi kolm korda sisse ja välja.

Oli aeg hukkamiseks, aga ma ei tea miks, me kumbki ei liigutanud end.
Seejärel peatas major Dinulescu kaubiku, väljus ja läks tagasi taga oleva juurde.

Digitized by Google
Machine Translated by Google

Seal oli major Macoveanu autoriteetsem; leegionärid olid juba kägistatud.

Kapten pööras veidi pea minu poole ja sosistas: "Seltsimees, lubage mul oma kaaslastega rääkida." Kuid just sel hetkel, enne kui ta oli palve lõpetanud, ronis major Dinulescu kaubiku jooksulauale ja astus sisse, revolvriga oma bändis, hüüdis: "Tehke!"

Sellega viskasid sandarmid köied...

Kardinad ette tõmmatud, jätkasid kaubikud teed Jilava poole.

Kui kohale jõudsime, oli kell seitse hommikul. Seal ootas meid kolonel Zeciu; Dan Pascu, vanglaülem; kolonel Gherovici, arstlik läbivaataja; Kolonelleitnant Ionescu ja teised.

Haud on juba kaevatud.

Kaubikutest välja võetud leegionäride surnukehad asetati maapinnale näoga allapoole ja tulistati selga, et simuleerida tulistamist, kui nad üritasid põgeneda.

Siis koguneti meid Jilava vangla ruumi, kus kolonel pidas meile loengu, öeldes: "Te olete oma kohuse täitnud, te ei ole tavalised mõrvarid."

Mitu päeva hiljem kutsuti mind kolonel Gherovici kabinetti, kes mind nähes ütles: "Sa oled väga tugev, oleksite võinud tappa kolm korraga." Seejärel andis ta mulle alla kirjutatava paberi, kus oli kirjas, et olen saanud arstiabiks 20 000 lei, ütlesin talle: "Ma ei ole haige, kolonel". Ta vastas: "Kuule siin Sarbu! Kas sa ei näe, kui halb sul on? Ja hoia oma suu kinni, muidu panen selle poriga täis," osutas laual olevale Mauseri püstolile. Nii et mind, nagu ka teisi sandarme, saadeti puhkusele.